Јован Деретић

Античка Србија

Темерин

2000

на крај књиге

АНТИЧКА СРБИЈА

Аутор
Др Јован И. Деретић

Издавач
Југо-ПИРС Темерин, Новосадска 170

Уредник
Радојица Сворцан

Лектура и коректура
Радојица Сворцан

Компјутерска обрада текста и прелом
НАТУРА ПРЕСС Сушачка 3а, Београд

Карте
Љубиша Гвоић

Тираж 1.000

Штампа
КАРТОН ПОВЕЗ Нови Сад, Ђорђа Зличића 44

Темерин, 2000.

Захваљујемо се МИНИСТАРСТВУ ЗА НАУКУ И ТЕХНОЛОГИЈУ
републике Србије што је помогло издавање ове књиге.

ИЗДАТА ДЕЛА:

ИСТОРИЈА СРБА, I том
Издање пишчево,
Ница, 1975.

ИСТОРИЈА СРБА, II том
Издање пишчево,
Ница, 1977.

ЗАПАДНА СРБИЈА
I издање
Publishing international, Chicago 1995
II издање
САРДОНИЈА- Завод за србистику, Чикаго, 1995.
III издање
Издање пишчево (луксузно), Београд, 1998.

СЕРБИ, НАРОД И РАСА - НОВА ВУЛГАТА
I издање
Музеон, Чикаго, 1996.
II издање
Глас Српски, Бања Лука, 1998.

АРБАНАСИ У СРБИЈИ
Никола Пашић. Београд, 1999.

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР

Античко доба, доба цивилизацијског уздигнућа човечанства, крије чудесне тајне које са новим историјским, библиолошким и лингвистичким открићима мењају токове досадашњих научних сазнања и упућују на другачије и смелије закључке.

Свакодневно се откривају нове чињенице из разних научних области које се више не могу разумети и тумачити на основу старих поставки и представа о античком добу. Бирократизовани квази-научници игноришу таква сазнања. Уљуљкани стабилним друштвеним позицијама, они не желе да ремете своје догматске представе и нимало им не смета несагласност са новим открићима - утолико горе по чињенице.

Са друге стране, историју углавном пишу победници и тумаче јачи, па се она мора истраживати и разумети у светлу наглашених политичких утицаја.

"АНТИЧКА СРБИЈА" одлучно истиче мултидисциплинарна научна сазнања, упоређује их методама анализе и синтезе саопштавајући закључке који логично следе, ма колико били смели и фантастични.

"АНТИЧКА СРБИЈА" раскринкава старе представе о античком времену које нису засноване на научним чињеницама, него су хипотетички исконструисане ради попуњавања логичких и временских празнина, као и тенденциозних тумачења у политици доминације.

Балкан (Хелмско полуострво) представља широко научно поље за истраживање развоја цивилизацијских сфера старог и новог света. Винча, Лепенски вир, Старчево, Сирмијум, Гамзиград и многи други археолошки локалитети не дају се више игнорисати, нити тумачити минорно и несагалсно научним сазнањима.

Винчачко писмо и стара србица говоре све гласније и све јасније о свом пореклу, о свом народу и о свом развоју кроз време и друге народе, писма и бројеве.

Нове научне методе и сазнања све више потврђују историјску заснованост Старог завета и Библије, наравно у припадајућем теолошком миљеу.

"АНТИЧКА СРБИЈА", у свом оригиналном приступу материји, структурно је прилагођена и сагласна са библијским схватањима и представама о антички познатој географији, народима, историјским личностима, догађајима и токовима.

Велики народи, велики географски простори и припадајуће епохе, неоправдано и потпуно су ван историјског и логичког контекста у научним и образовним системима. Та чињеница је покренула пројекат и дело "АНТИЧКА СРБИЈА"које су реализовали аутор Јован И. Деретић и Радојица Сворцан, са жељом да поокрену лавину акумулираних истина о својој земљи и свом народу.

Радојица Сворцан

УВОД

У праисторијском времену развио се бројан народ беле расе у централној Европи, са средиштем у Подунављу. Сва досадашња археолошка истраживања сведоче нам о непрекидности културног развоја и просторног ширења тог народа, То је главни историјски народ Европе чија је култура оставила широке трагове код свих европских и доброг дела азијских народа. Тај народ ми називамо прасрпским јер се његов идентитет и историјски континуитет прати и доказује све до 2.000. године п.н.е. када се наставља у писаним изворима. Открића, која следе у даљем излагању, то потврђују. Археолошки налази показују нам Србе као превасходно земљоделски народ који врло брзо осваја прераду и употребу метала. Постоје материјални докази да се на прасрпском простору Европе бронза (мјед) употребљавала још пре 5.000. године п.н.е. Срби су достигли висок степен културног развоја још у четвртом миленијуму п.н.е. када су усавршили своја верска схватања и писменост. Прво савршено словно писмо, азбуку, имали су пре свих других народа на свету што доказује винчанско писмо. Пошто су у свом ширењу досегли обале јужних мора, Срби се показују као смели и способни морепловци. Ту своју нову славу нису постигли без већих напора у савлађивању мора, што доказује и само име -море које су дали великој, немирној и дубокој води, а што је у вези са мором, мрењем и смртној опасности. Средоземно Море назвали су Пелагом, по имену једног од главних српских племена. Своју савршену писменост разнели су по свим обалама Пелага, по целој Европи, Блиском истоку и све до Индије.

Народи Блиског истока и Мисира (Египта) називају Србе једноставно "Поморцима", односно "Поморским народом", али истовремено и "Серданима" што је у ствари суиме Срба. Острва на Пелагу постају њихова упоришта међу којима је Крит имао најважнију улогу.

Поред општег народног имена код Срба се појављују бројна племенска или месна имена што је довело до замагљивања основног имена. Нека од њих су настала и од имена племенских вођа, нарочито у земљама ван постојбине. Што је народ био бројнији и просторно се више ширио, то је и број ових имена био већи. Српско друштво је врло рано било уређено као сталешко друштво у коме су била прво три, а касније четири сталежа. Прва три сталежа су сачињавали: владарско-ратнички, свештено-просветни и ратарски сталеж. Владарско-ранички сталеж сачињавали су поред владара и

ратника и сви вршиоци власти и чиновници, сав управни апарат. Припадници овог сталежа називали су се Гетима и са тим или мало преличеним именом називају Србе у многим земљама света. Српски Гети постају врло познати широм Европе, Западне Азије и Северне Африке. Ово сталешко име се врло често употребљавало као народно име.

Поред низа мањих, Серби су предузели и два велика освајачка похода, од Дунава до Инда. Истовремено су марширали Европом све до Шпаније и Британије. У Индији и Ирану се називају Аријевцима, на Блиском истоку Хетима, а у западној Европи Келтима. Хети и Келти су суимена за Гете.

И поред стварања више држава, на врло удаљеним просторима, мешања заједничког живота са другим народима, Срби су у већини случајева одржали своје језичко и верско јединство све до појаве хришћанства. Та језичка јединственост обележавана је прво именом Јазика (Јазига), а потом Словена, то јест оних који слове истим језиком.

Ојачала Хришћанска црква, почевши од шестог века, ствара хришћанске државе и даје својим народима нова имена одвајајући их тако од великог српског стабла, културно и језички. Зато је и назив Словени у данашњем времену изгубио своју подлогу, своје првобитно значење и једино још служи за потирање старог српског имена.

СРПСКИ КОРЕНИ

Српска раса се открива око 2.000. године п.н.е. као главни историјски чинилац и као незауставни талас прекрива све земље и народе од Дунава до Инда и од Арала до Нила. Ти највећи освајачи у историји носили су ново војно устројство, ново гвоздено оружје и ратну технику, развијену културу и нова схватања међуљудских и међународних односа, као и ново друштвено уређење које се огледа у стварању прве светске империје. То нам указује да је народ о коме се овде ради, морао бити врло бројан и на високом степену културног и техничког развоја. За то је морао постојати читав низ предуслова. Први је погодан земљишни простор као основа. Народ који се назива Аријевским није могао изаћи из неке шуме, сићи са неке планине или се развити на Хималајима, у Сибиру или Скандинавији јер је то, просто речено, било немогуће.

Тај земљишни простор било је Подунавље - прво у ужем смислу, као коренито подручје, а затим Подунавље у ширем смислу као подручје једне посебно једровите културе. Праисторија Подунавља је добро истражена и познат је настанак и развој дунавске културе. Сами почеци дунавске културе провирују из таме времена на око 10.000 година п.н.е. Њихова постојаност, непрекидност развоја и обиље нађених доказа омогућавају нам да пратимо Дунавце, може се рећи у стопу, за време више хиљада година, заправо од првих њима карактеристичних трагова, па све до великог похода на Исток. Ко год жели да се опширније упозна са праисторијским развојем Подунавља, то може да постигне проучавањем замашно дело Гордона Чаилда "Дунав у праисторији", а такође и дела "Аријевци" од истог писца.

Подунавце треба сматрати урођеним народом на том простору. У временском раздобљу, које смо ми обележили као доба ратарства, у Подунављу се појављује прво ратарство које ће, захваљујући погодним природним условима, учинити Подунавце изразитим ратарима.

СТАЈСТВО 5500 - 4000. Г. П.Н.Е

Доба стајства има своје посебне одлике и начин живота. То је уједно и најстарије доба из којег имамо поуздане податке о животу, развоју и кретању људских заједница. Прва насеља подизана су уз обале река са 200 до 600 житеља (56. ст 50). Сточарство је било врло развијено, а са усавршавањем ратарства насеља се граде и у равницама, обично на лесном земљишту. "Проналазак земљоделства повукао је за собом устаљење човека на земљишту и то је била велика прекретница у историји", каже Пирен (48. ст. 21).

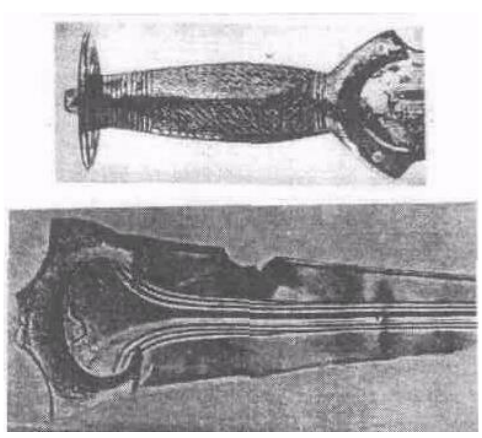
Подунавље је најплодније и најподесније за земљорадњу, а чине га у првом реду долине река: Дунава, Тисе, Мораве, Драве, Саве и Прута.

Обично се сматра да је земљоделство почело на Блиском истоку око 6.000. године п.н.е (48. ст. 21), али се према развоју Подунавља то време може померити за једну или две хиљаде година унапред. Нека од савремених открића доказују нам да су Прасерби у Подунављу имали временску предност у освајању прераде бакра и бронзе више од 2000 година пре Месопотамије. У том добу, поред ратарства, виднију улогу добијају домаћинство и радиности где се придаје све већа пажња спремању хране и прављењу одела. Градња стаја, израда потребних алата и одеће чине прво стајствено занататство. Прелаз преко река вршили су на пловилима у виду сплавова, везивањем по неколико стабала, а од старих крбавих дебала правили су прве чамце. Материјал за израду оружја, оруђа и разних алата били су прво камен и кост, а затим бакар и бронза. Раније се мислило да прерада метала још није била освојена у време стајства, али се сада поуздано зна да су Прасерби употребљавали бронзане секире још у то време. Једна таква секира нађена је код "човека из ледника" на Алпима. Поређења ради, бронза је ушла у употребу у Месопотамији нешто пре 3000. г. п.н.е. (64. ст. 7), значи 2000 година касније. Велики напредак подунавски Прасерби су остварили у изради глиненог посуђа, која је пред крај стајства постала занатска и украсна, па је изискивала велику грнчарску уметност. Подунавци су употрељавали млинове и пећи, а за обраду дрвета, поред обичних секира, још и тесле и брадве. Египћани су у то време знали само за обичну секиру (5б. ст. 46).

Код Прасерба у Подунављу налазимо у време стајства трагове првих веровања која су била везана за природне појаве. Ту су такође трагови првих храмова и првих требника. Налазе се трагови веровања у богове сунца, неба, земље и плодности и њима одговарајуће кумире. Земља је била оличена у виду богиње мајке (56. ст. 46). Сва та веровања се налазе присутна и у каснијој српској митологији. Главна налазишта из времена стајства су Лепенски вир, Старчево, Кереш и Караново.То је била изразита ратарска култура која се ширила преко Хелмског (Балканског) полуострва, од Дунава до Тесалије и од Епира до Бугарске. Северно од Дунава ширила се долином Тисе и Кереша у Трансилванију и источно од Карпата, према изворима Серета и Прута и средњег тока Дњестра (56. ст. 44).

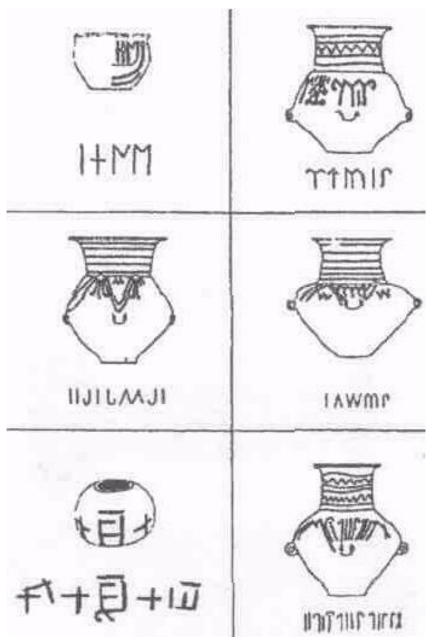
<u>Подунавски оклопи од бронзе из Чеке, Словачка</u>

Подунавски мачеви од бронзе

Једна од највећих тековина стајства је појава прве писмености, али не у данашњем смислу те речи. Најпре су занатлије употребљавале разне шаре да би украсили или обележили своја оружја или алате. Поновљени избор шара и њихово обликовање доводе до понављања неких знакова која почињу да означавају нешто посебно. Тако се дошло до једног броја знакова и до првог писма помоћу којег су се могли изразити извесни појмови.

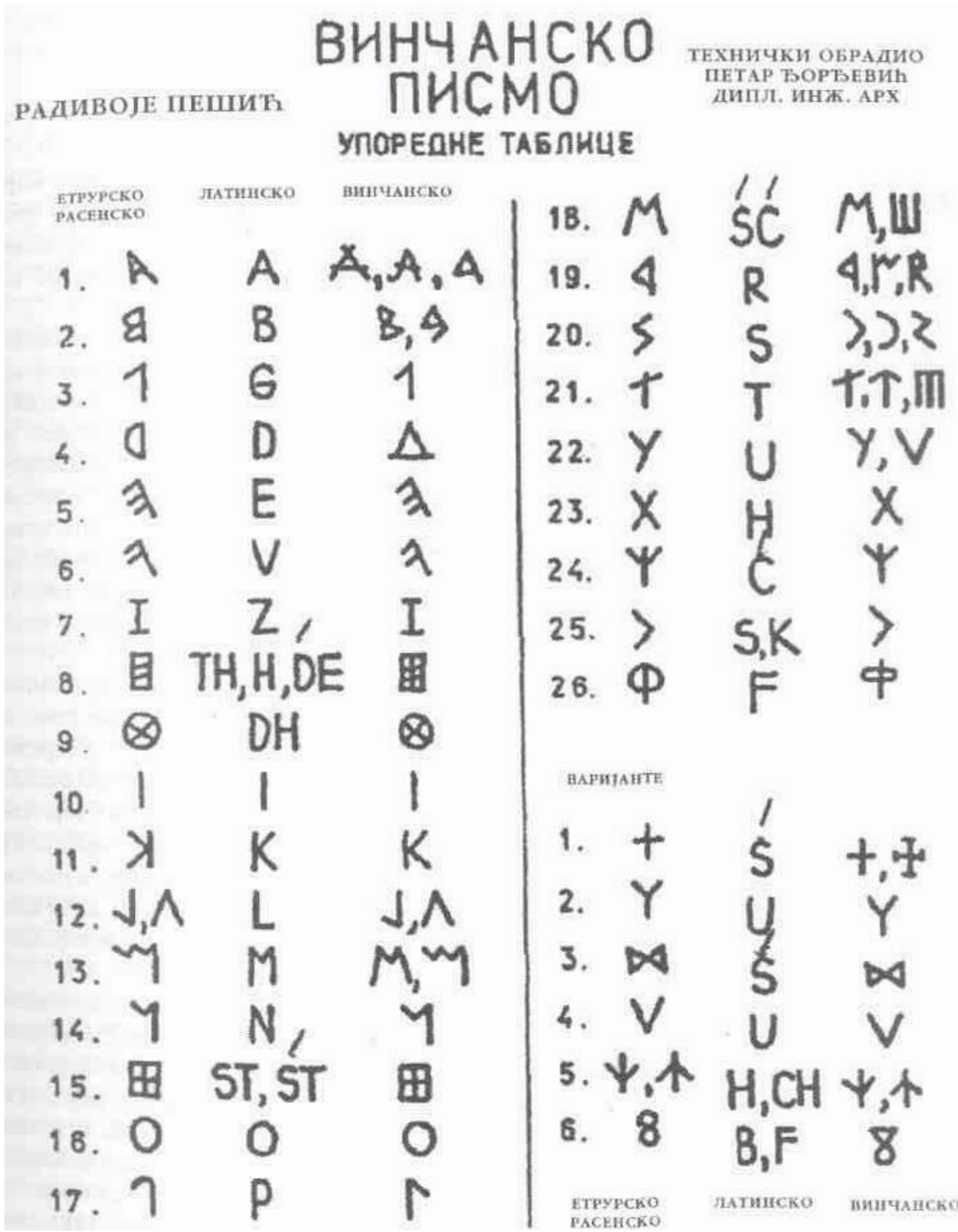
При крају стајства Прасерби су известан број знакова употребљавали у тачно одређене сврхе. Да би изразили неку идеју, они су поред одређеног знака са устаљеним значењем цртали и предмет на који се нешто односи. Тако се појавио први сликопис. Пирен сматра да је писменост била прво знаковна, па сликовна, да би касније прешла у слогопис. Тиме је тачно установљен настанак и развој писмености уопште и непосредно српске писмености што потврђују налази у Подунављу, Троји и на Криту. Кај Биркет-Смит, вероватно недовољно упознат са почецима писмености у Подунављу, каже да је прво писмо на свету нађено у Сумерији, на глиненим плочицама из времена Урука (4000 г. п.н.е) и да оно броји око 1.500 знакова. Сумерци су касније направили клинасто писмо полазећи од поменутих знакова (47). И у овом случају можемо вршити упоређења између Месопотамије и Подунавља. Док су Сумерци имали знаковно писмо од 1.500 знакова, Срби су имали савршену азбуку од око 30 слова, такозвано винчанско писмо. Главна налазишта тог старог писма су: Винча, Старчево, Тартарија, Тордош, Караново, Градешница, Бањица, Ситова, Троја, Крит и Феникија.

Писмо на глиненом посуђу из Винче

Слогопис од око 90 знакова произишао је непосредно из идеописа, с тим што се слогописни знак читао као почетни слог идеописа. Свако слово је имало гласовну вредност једног слова. Клинопис са Блиског истока је у ствари слогопис. У подунавској писмености слогопис прелази на слова, то јест азбуку. Неколико слогописних знакова налази се и данас у руском и бугарском писму као што су били и у српском све до Вукове реформе.

Можемо поуздано рећи да су подунавски Прасерби из времена стајства поставили чврсте темеље српској и европској писмености. Исто тако је неоспорно да је подунавска култура прекрила читаву Европу, Западну Азију и Северну Африку. Пред крај стајства јављају се нови чиниоци у подунавској култури који ће проузроковати велико ширење Подунаваца кроз Европу и Малу Азију.

Винчанска србица је најстарије словно писмо на свету, од кога су настале све писмености Европе и добрим делом Блиског истока.

ИМЕТСТВО 4000 ДО 2000. Г. П.Н.Е

Доба иметства трајало је од 4.000. до 2.000. године п.н.е. Заправо, кретања народа из Подунавља, проузрокована степеном развоја у стајству, нису се стишала све до Ниновог похода. Нинов поход се може сматрати и као завршни домет српског ширења из Подунавља, али је по много чему различит од дотадашњих кретања.

Иметство се по свему разликује од претходног стајства, како по главним одликама људског живота, тако и по начину земљорадње, занатске производње, али и људских схватања. То је доба стварања посебних имања и домаћинстава у циљу стварања имовине. Развојем главних привредних грана човек је оспособљен за нови начин живота и није више зависио од племена и заједнице. Прелазак од првобитне заједнице на племе као шири оквир, учињен је у време стајства. Нови начин живота омогућио је велико умножавање становништва, тако да су стајска насеља постала премалена, а

дотадашње обрадиве површине недовољне и исцрпљене. Потражња нових плодних површина постаје општа појава која доводи до напуштања стајских насеља и ширења из Подунавља у свим правцима. Избор места за стварање новог насеља није више зависио од речних долина, нити је био условљен као раније. Срби су открили да земља доноси најбоље плодове када се неки пошумљен предео угари, паљењем шуме. Угарене површине после неколико година показују замор. Древни Срби су остављали те површине на полог и освајали нове. Чаилд каже за Дунавце из времена Старчева да су се бавили положном земљорадњом, ловом и риболовом. Гарили су шумовите и шипражне пределе, сејали житарице, понајвише пшеницу, а потом мењали место усева сваке године (56. ст. 44). Нова имања су личила на даче или салаше и најчешће су се састојала од једне усамљене колибе и тора саграђених између или покрај њива.

Чаилд каже да је дунавска култура допрла до холандске Мезе, Балтичког мора и Одре, и од белгијске Мезе до горњег тока Висле, а одатле све до Дњестра и горњег тока Прута (56. ст. 49). Грахам Кларк вели да је најважнији предео, који је био насељен од почетка, било Хелмско (Балканско) полуострво где су најстарији ратари били номади који су обрађивали шумске крчевине, односно паљевине и после изглађњења земљишта исте напуштали и настављали на другом месту. Тако се народ Старчева проширио на север долинама Тисе и Кереша (71). Та померања су понекад личила на праве сеобе. На такав начин је у првој половини иметства насељена Тесалија и северна обала Белог мора. Приближно у исто време трагови Дунаваца се налазе на обалама Дарданела, на Црном мору, у Влашкој низији и у Трансилванији. Потом су стигли на обале Јадранског мора следећи долине река, у првом реду Дрима и Неретве. Прва српска налазишта из тог времена у Тесалији и средњој Грчкој показују потпуно јединство њихове културе са Подунављем. Сви писци, који су се бавили проучавањем праисторије Подунава, потпуно се слажу да се ради о великом ширењу подунавског ратарског становништва и истичу јединственост њихове културе на свим новонасељеним пределима.

Грахам Кларк каже да су, од предела старчевачких па до Одре, око хиљаду километара, и од Рене и Мезе па до Висле и горњег Дњестра, око 1.500 км први сељаци развијали лончарство са украсима меандре и спирале и чинили велико културно јединство. То се не може друкчије објаснити него претпоставком да је цео тај простор био насељен доста брзо. Место њиховог поласка је било на пределу средњег Дунава, а затим доње Аустрије и Боемске. Кретали су се дуж великих река на исток све до Висле и Дњестра, на север низ Вислу све до Одре и Лабе, и на запад уз Дунав преко Саксонске до Рајне и Мезе. Њихово ширење је досегло јужну Немачку и Холандију (71).

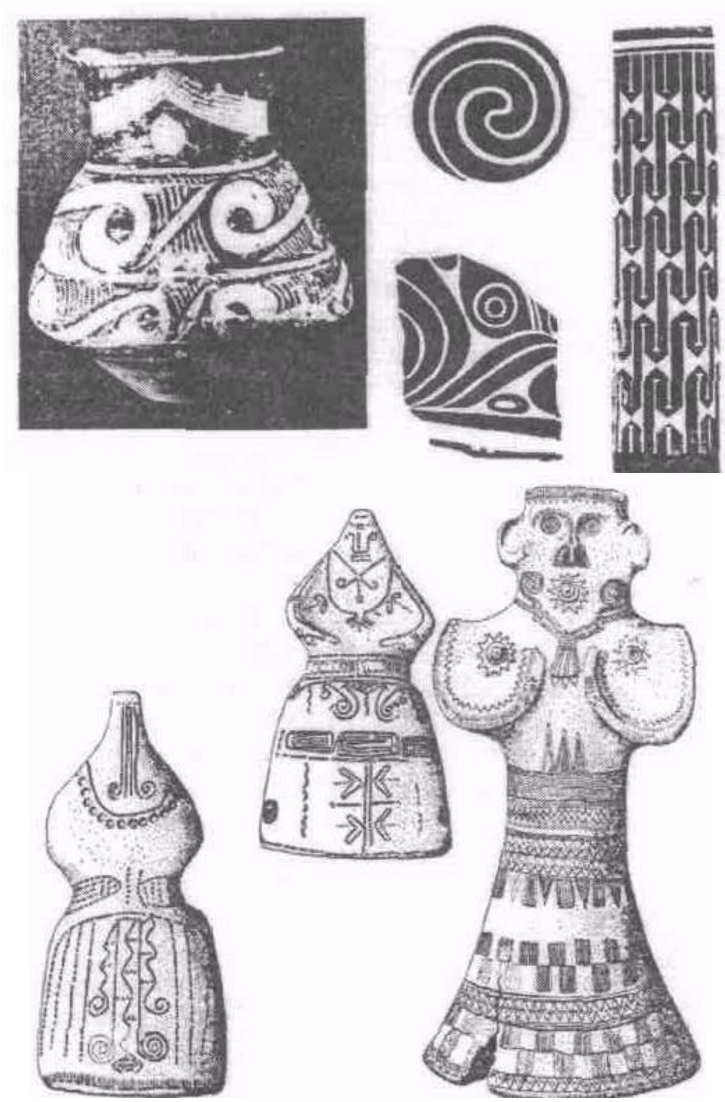
Бош-Гимпера допуњује Кларка и каже да се сеобни покрет из Подунавља кретао низ Мораву и Вардар у Тесалију, а другим правцем стигли су на Јадран (Шибеник) и на острво Хвар. Трећи правац кретања је Босна што сведочи Бутмир. На истоку, покрет је стигао у Молдавију, Галицију, Валхинију, Подолију и Украјину (околина Кијева и Трипоље) (54).

Пол Клоше пише да је око 3500. до 2500. године п.н.е. култура Македоније била само део оне која је владала у Тесалији, Тракији, Молдавији, Трансилванији и Скитији (под Скитијом подразумева Украјину). Поменута култура је била дело прегрчког народа који је дошао са севера, можда око половине четвртог миленијума. То становништво било је насељено у пољима, валама и долинама. Насељавање Грчке и острва почело је од 3.000. године п.н.е. (51).

Густав Глоц запажа да се крајем четвртог миленијума дешавају велике промене у Беломорју. Око 3500. године п.н.е. култура из Подунавља и јужне Русије ушла је у Тракију, Македонију и Тесалију и полако стигла до Леукада, као и у Фокиду и Беотију, па све до Коринтског залива. Иако је имала месних обележја, ова култура показује своје јединство.

Радивоје Пешић у свом чланку "Трагом аутохтоности Словена на Балкану" објављеном у **Катена мунди**, каже: "Сродност, али најчешће истородност културног садржаја на неолитским локалитетима од Крита и Тесалије, преко Вардарске и Косовске области, дуж Поморавља и Подунавља, па све даље на север до Дњепра и Дњестра, проширују своја пространства и садржајима Трипољске културе која, између осталог, сугерише и истородност етничких формација. Антички историографи су, међутим, најчешће контраверзни у својим информацијама о етничким формацијама које прекривају ова, додуше, веома широка пространства. Али и код неких од њих постоје ти

наговештаји макар и бледи и несигурни. Магловите представе које је Херодот имао о племенима и етничким формацијама, мање или више удаљеним од његовог могућег видокруга, произвеле су низ противуречности и непоузданости које ће се, уместо расветљавања и нужне реконструкције, удвостручавати и код неких његових савременика и код потоњих историографа. Стога се испоставило да је истину требало препустити времену и да је требало тражити у историјском архиву који скрива утроба земље. Преостала је дакле, та једина поуздана документација која је неприкосновено сведочанство токова далеке прошлости" (ст. 888).

Подунавска грнчарија

Међутим, Херодот каже да су Трачани (што је преличено име Рашани) најбројнији народ на свету, у најмању руку долазе одмах после Индуса (39.5.3). "У Ствари, Трачани су једно време поседовали цело Балканско полуострво, од Црног мора до Јадрана: док су на север Дачани стизали тако далеко до средњег тока Одре, доњег тока Висле и брзака Дњестра" (111.8.ст.535).

У вези такозваног аријевског језика, Велс каже: "У једно време у далекој прошлости, у неолитском времену, да кажемо 8000 година или више раније, тамо је могао бити један јединствени оргинални говор од којег су сви ови аријевски језици се развили. Негде између Средње Европе и Западне Азије, морало се налазити више међусобно смешаних племена која су употребљавала и развила један језик Приличи нам овде да их назовемо аријевским народом." (115.1.ст.146).

Велс сматра да је тај заједнички језик говорен и оличен у време 6000-5000 године п.н.е. Затим додаје: "Вероватно да је аријевска група језика постала различита на једном широком простору где су

Дунав, Дњепар, Дон и Волга биле главне реке, један предео који се проширује на исток преко Урала, северно од Каспијског језера." (115.1.ст.147)

Гордон Чаилд каже: "Лесна земља западно и северно од Дунава имала је као прве становнике једно неолитско становништво. Његова цела просвета, све до најмање појединости, остаје истоветна оној која се шири од Мађарске до северне Немачке и од Галиције до Белгије." (49. ст.121)

На другом месту каже: "Први просветни центар у Македонији била је Сербија на реци Бистрици у Грчкој. Македонија, у целости, постаје једна покрајина вардарске просвете која се продужује преко Хелма у долину средњег Дунава" (49.ст.103). За куће у Сербији на Бистрици, Чаилд каже да су грађене са черпићом печеним у купастим глиненим пећима. То је у ствари била прва цигла. Затим додаје: "У Сербији грнчарија је иста као она у Винчи и са истим украсима. На Епирасу (Халкидики) нађене су вазе које су по свему исте са онима из Старчева. Грнчарија Старчева се налази и у Диминију (Трчка), а у Сербији се налазе пехари у лику животињске главе као и на северу Хелмског полуострва" (49.ст.104).

Град Сербија на реци Бистрици у Грчкој (и данас се тако зове) најстарији је град античке Македоније настао пре македонског времена и то око 2500. године п.н.е.

Ново и врло значајно померање српског становништва дешава се у време од 3300, до 3200. године п.н.е, када доста бројан народ прелази преко Босфора и Дарданела и насељава се у западном делу Мале Азије. Прелазака преко мореуза било је и раније, али ово је био један велики талас. На југу, после поседања Данашње Грчке, насељена су и острва у Белом мору, па затим и острва у источном Пелагу. У Малој Азији древни Срби су стигли до планине Табора и до Анадолије која је била насељена од стране једног источног народа. Грци су касније те прве Србе називали Пелазгима или Карима, као што то чини Тукидид. И Жак Пирен каже да су Кари запосели острва и Грчку око 3000. године п.н.е. (48). Иако је у Малој Азији постојала једна покрајина под именом Карија, по њој су Каре сматрали једним посебним племеном, никада посебним народом. У ствари, Кари нису били ни посебно племе, него српски ратници - Вари. Они су били први, у историји познати, професионални ратници код старих Срба, први "Граничари" или, ако хоћете, први "Крајишници".

Херодот нам даје драгоцено обавештење о Карима, које гласи: "Кари су дошли са острва на континент; у старо време били су поданици Минови и звали су се Лелеги, држали су острва и нису плаћали никаквих дажбина, тако далеко колико ми дозвољава традиција да сазнам, али сваки пут када би то од њих Мино затражио, они су давали лађе са посадом. Како је Мино држао под својом управом широке просторе и имао успеха у рату, Кари су у томе времену били најугледнији од свих. Карима дугујемо три проналаска, које су Грци од њих усвојили, и то су: челенке са перјаницом на шлемовима, оличавајуће грбове на штитовима и пречке за провлачење руке са унутрашње стране штитова" (39.1.гл.171). Херодот нам још каже да су Кари примали, у храм Бога Кариског, само Људејце и Мезе јер су их сматрали својом браћом. Све нам ово сасвим јасно говори да су Кари добили своје име по дужности коју су обављали, професионалних ратника, и сви њихови проналасци: челенка, грб и ремен на штиту, у вези су са њиховом војничком дужности. Како је почетно слово њиховог имена В постало К, има само једно објашњење. Слово и глас "вита" је особено у српском језику од најстаријих времена, а мало који други стари језик је имао ово слово и глас. Ни Грци нису имали слово "вита" у старом грчком језику. Тек у новогрчком језику, под снажним утицајем српског језика, направили су слово Б од два друга слова. а од дотадашњег Б направили српско В, истоветно као и у српском. И на Блиском истоку, посебно у Асирији, српско В се на халдејском језику пише као К, и уместо Вар писали су Кар.

Карски ратници

Талас српског ширења из Подунавља зауставља се на југу са поседањем делова Италије и југоистоку у Малој Азији, у другој половини иметства. На северо истоку и северозападу талас ширења је успорен после поседања великих простора. На новим просторима појављују се велика српска насеља која ће временом прерасти у градове. Први познати српски градови били су Сербија на Бистрици и Троја у Малој Азији. Град Сербија се налазила ван великих саобраћајница и није ни издалека имао онај значај какав је имала Троја. У време после 3000. година п.н.е. Троја је била једно повеће село које ће захваљујући свом географском положају постати највеће трговинско и просветно средиште српског света. Тројанско село се развило у велики град, око 2500. године п.н.е. Прва Троја је имала велики значај за развој трговине, занатства и посебно нове градске просвете, Град је био изграђен на површипи од око 60 ари.

Улице града су биле доста узане и секле су се под правим углом што је својствено старим српским градовима. У средини града налазио се двор неког племића који је био владар Троје. Захваљујући положају на раскрсници копнених и водених путева, Троја је имала важну улогу, како у трговини тако и у занатству, посебно у преради метала. Била је главна тржница између Европе и Азије за злато, сребро, бакар и бронзу као и за накит и драго камење. Нађено је посуђе из времена Прве Троје на коме је насликана лађа са тридесет веслача и оштрим прамцем. Троја је имала улогу једне опште статме на путевима између Европе и Азије, као и Белог и Црног мора. Утицај Троје се осећао врло снажно у Малој Азији и Европи, посебно на Балканском полуострву и у Подунављу. У време око 2300. године п.н.е. настали су велики немири у Малој Азији, а Троја је свакако својим богатством привукла нападаче. Прва Троја је опљачкана и разорена. Међу научницима се води расправа око тога ко су били нападачи на Троју. Пирен сматра да су то били Лувити, после прелаза преко Дарданела око 2300. године п.н.е, када се први пут појављују у Малој Азији (48). Међутим, Лувити нису били неки посебни народ, него се тако назива један део Срба који су прешли у поменуто време из Европе у Азију и населили су се у јужним крајевима Мале Азије.

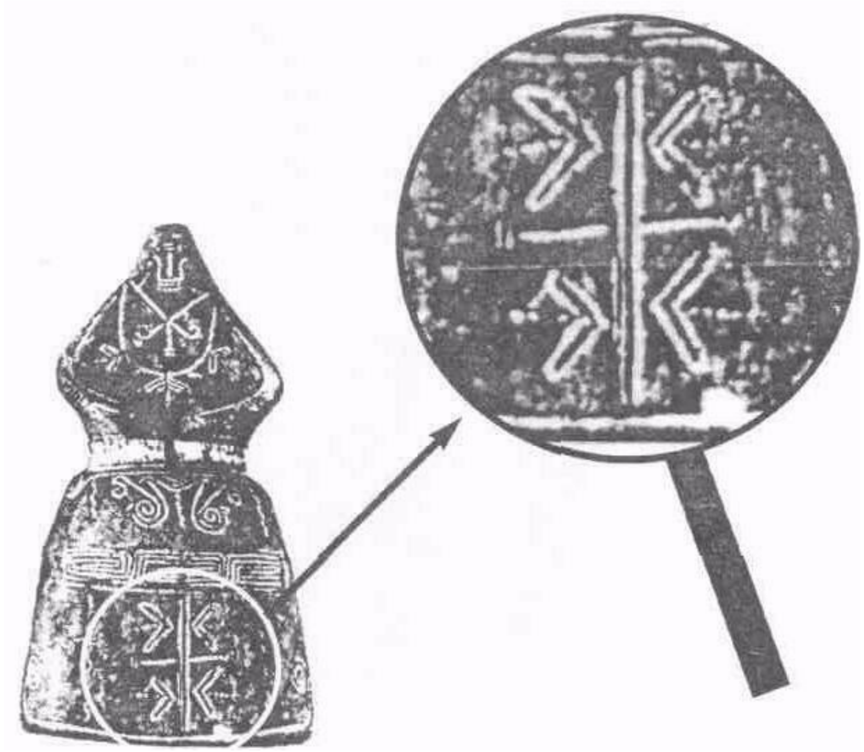
Густав Глоц допуњава Пирена и каже да је у то време пошла, са Хелмског полуострва, једна нова најезда у правцу истока. Народ тракофригијски подигао је нови тројански град (72). Нема никакве разлике између становника Прве и Друге Троје, ради се у ствари о истом народу. Разлика је била само у томе што је нова Друга Троја била већа и боље утврђена од претходне. Куће у новој Троји су биле исте као и у претходној, са владарским двором у средишту града. Град је био заштићен каменим бедемом и опкопом званим "тумба". Изван града се налазило лепо уређено гробље са лејама и ходницима. У овим гробовима се налази оружје, вазе, накит и кумири Богиње Мајке, која ће касније бити позната и под именом Кибела.

Чаилд каже да су у то време, у Троји, сахрањивали своје мртве у глиненим ковчезима, сличним ћуповима по облику (49). У Првој и у Другој Троји су постојала уређена гробља у којима су умрли сахрањивани у глиненим посудама. Срби су у то време, у неким крајевима, спаљивали своје мртве и

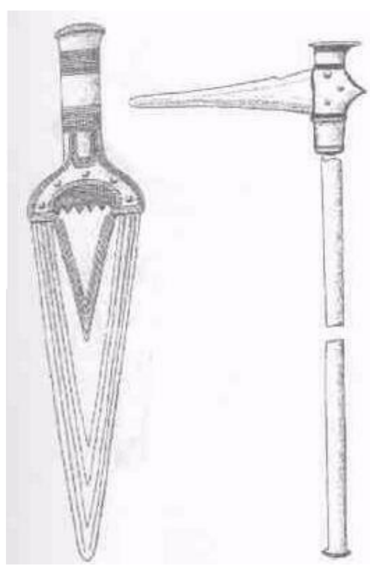
њихов пепео остављали у посебно направљеним урнама какве су нађене у Винчи и у Троји. У исто време се појављују и породичне гробнице и идући са временом оне су све бројније. Гробнице са глиненим ковчезима у виду ћупова нађене су и у Асирији и потичу из времена Ниновог царства. То је доказ више о преношењу српских обичаја из Европе и Мале Азије на Блиски исток. У Другој Троји су постојале установљене мере за дужину, тежину и запремину. Мере за дужину су одређиване према деловима људског тела, као: палац, стопа, лакат и сежањ. Жил Мишле каже за Троју: "Велики пелашки град, чији је оснивач Дардан" (159).

Друга Троја је имала велики утицај на Малу Азију и Југоисточну Европу. Мишљења историчара су подељена по питању времена рушења Друге Троје. Разлике се крећу у распону од 150 година, и то од 2150. до 2000. године п.н.е. Ми можемо сада поуздано рећи да је Друга Троја срушена приликом Ниновог похода, око 2025. године п.н.е.

Са овим поглављем временски и просторно приказали смо развој српске расе од најстаријих њених трагова до стварања Првог царства. Сада се враћамо Светом писму (Библији) и историји народа који се у њему помињу.

Крст са четири оцила (српски симбол) пронађен је и на подунавској грнчарији која потиче много пре појаве хришћанства. То је значајан доказ континуираног развоја српске културе у Подунављу.

Бронзани мач и буздован из Подунавља.

Подунавска грнчарија

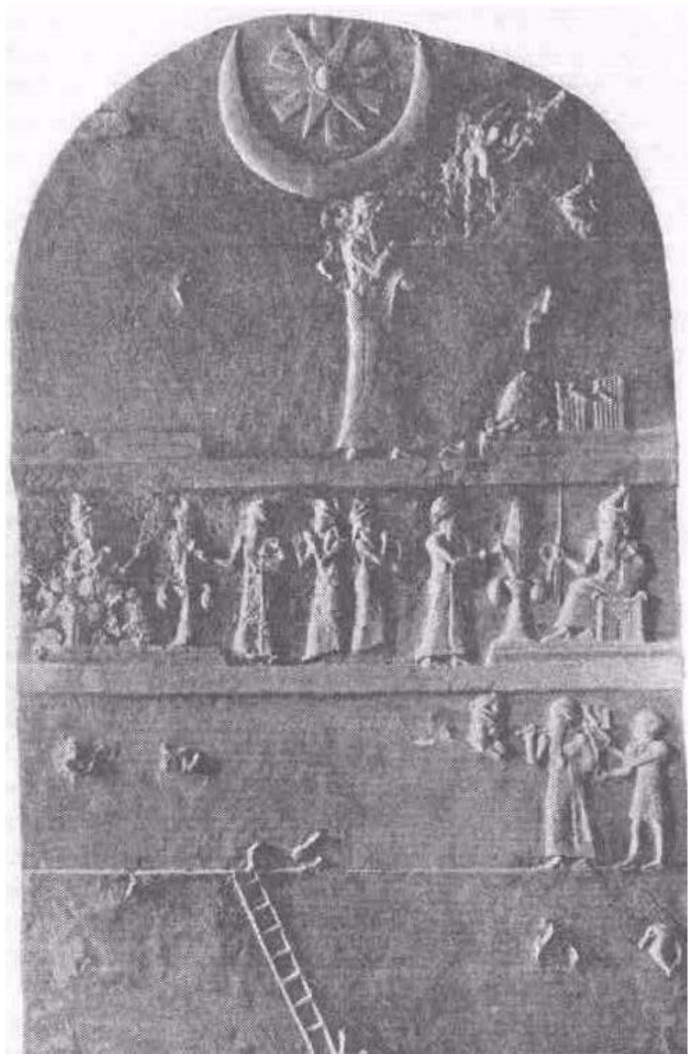
Подунавска грнчарија пренеша касније у Италију - Виланова

Подунавска грнчарија – Трипоље

Грб српске Илирије са месецом и звездом

Рељеф са приказом сумерског краља Ура са симболом бога месеца Нанаре

СЕРБИ ИЗОРОДА

Свето писмо стони изворник

Свето писмо (Библија) служи као темељни извор, не само за ово поглавље, него и за целу књигу. Поред огромног уважавања и верског значаја, Свето писмо има и улогу веродостојног историјског извора. Зато је оно за нас најважнији сведок - стони изворник. Овде се ради о потпуно новом приступу историји, заправо о открићу једног великог дела старе историје коме се све до сада није приступало као саставном делу националне историје. **Међу неколико библијских народа и Срби своју историју могу да темеље на Светом писму.**

Иако ми данас располажемо са више врста записа старијих по времену од Старог завета. ни једна скупина тих записа нема ту прегледност и ширину повести о народима тадашњег познатог света, а која обухвата Европу, Азију (до реке | Инда) и Северну Африку. Свето писмо се обично назива Библијом код Грка и Римљана, па следствено и код свих западних народа. Име потиче од грчке речи τα Βιβλια, што значи Књиге, у множини. Од Грка су ову реч преузели Римљани - латински Biblia, а од њих сви савремени западни народи. Срби називају те књиге - Свето писмо, дословно онако како су их називали први хришћани (на грчком γραφη - писмо). И муслимани у својим првим записима (Мухамед) дели народе на варваре и оне који поседују Писмо.Ово је крупан доказ да смо ми Срби, иако не сви, примили хришћанство непосредно од светих апостола, тачније од апостола Павла, у првом веку. Да смо примили хришћанство посредно, преко Грка, ми не бисмо имали ово име за свете књиге, него би их звали Библија или Вивлија.

Од другог века хришћани су Свето писмо називали Завет и разликовали су Стари и Нови. Јеврејска реч "Берит" за Стари завет има значење савеза и мисли се на савез између Бога и човека. Грци су ову реч превели са διαθηκη, што су пак Латини превели са testamentum, и обе ове речи одговарају српској речи -завет, а све заједно подразумевају и савез. Иако употребљене речи нису потпуно исте са оном из јеврејског језика, оне у своме значењу ипак говоре исто. Први део Старог завета, у коме се објашњава постанак света и народа, Јевреји називају са два имена: "Изирот" и "Бершис". На грчком језику то се зове Γενεσιςε а усвојена је од Латина као Генеза, што значи рађање. Међутим, ову другу јеврејску реч писали су на латинском и као Beresith и преводили са - почетак (94.ст.1б7). О првој речи "Изирот" ништа не говоре, осим Анђелије Станчић-Спајићеве која са правом каже да је ово српска реч у јеврејском језику (58.ст,28). "Изирот" је у архаичном српском изговору Изород и одговара грчкој речи "Генезис".

Познато је да су се народи увек померали, мешали и мењали животни простор, па је за правилно разумевање оног што је изложено у Изороду потребно превасходно одредити што тачније време писања овог дела Старог завета. Познати Исход (Излазак) Јевреја из Египта десио се 12б4/1.2б0. г. п.н.е, а почетак освајања Палестине 1230/1.225. г. п.н.е. (12.ст.1б7). То је уједно било време објаве Мојсијевих закона и почетак Старог завета. Постоји веома дуго раздобље усменог предања пре почетка писања Старог завета. Први старозаветни пророци, чија су пророчанства записана у време њиховог живота, били су Амос и Хосеа из времена око 750. г. п.н.е. Џорџ Смит помиње у своме временику откриће "Књиге закона" 621. г. п.н.е. (13). Већи део текста писан је на јеврејском, а један део на араменском језику који је био међународни језик на Блиском истоку, и био у употреби код Јевреја од почетка седмог века п.н.е. И сам Христос је говорио араменским језиком и на њему држао своје проповеди.

По Олбрајту араменски језик је настао од једног наречја западно-семитског, говореног у северној Месопотамији почетком другог миленијума (53.ст.17б). Међутим, име је добио по Араму пределу у северној Месопотамији, по коме се и Сирија називала Арам. Араменски језик је био у употреби, као један од језика, у Асирији, а потом у медијској и персијској царевини и у царству Селеукића (на грчком Селеукидес), од четвртог века п.н.е. Неки делови Старог завета потичу чак из другог века п.н.е. и писани су на грчком језику који је од четвртог века п.н.е. постао међународни језик.

Нови завет је написан цео на грчком језику и са њега превођен на друге језике. Стари завет је преведен на грчки језик у Александрији 277. г. п.н.е. у време владавине цара Толомеја II Лагића (на грчком Лагидес). Тај превод је познат на Западу под именом "Седамдесетник" јер се обично узима да је на њему радило седамдесет преводилаца, независно један од другог. Али, тачно је да су била 72 преводиоца. Зато ми, уместо "Седамдесетник", употребљавамо назив Превод 72. Овај превод је уједно најбољи и најпотпунији превод Старог завета. Оба Завета превео је на латински језик илирски Србин, Софроније Јероним, славни Свети Јероним, 382/385. године н.е. Тај превод је познат под именом Вулгата и он служи, од тада па до данас, као званична Библија Ватиканске цркве. Реч Вулгата на латинском језику значи - раширена, општа ствар. Приликом превођења Старог завета, Јероним се углавном ослањао на Превод 72.

Толомеј II Лагић са Арсенијом. По његовој наредби
72 преводиоца превела су Стари завет на грчки језик.

У научном свету се сматра да су Јевреји неке од закона Старог завета преузели од становника Канаана које су ту затекли приликом поседања Палестине, а међу њима и десет Божијих заповести. Део Старог завета који се зове Изород и предање о Потопу узели су из Асирије. Познавање просторног размештаја народа, односно племена по земљама, у Европи и у Малој Азији, могло је потицати само из Асирије, пошто Јевреји нису имали са већим бројем од њих никаквих додира. Иако се Изород не може узети као историја, у правом смислу те речи, он јесте збир повести које нам, уз друга сазнања, омогућавају стварање једне историјске целине.

Приступ етнографији Изорода вршен је, од стране већег дела заветословаца, углавном на поједностављен и погрешан начин, како се то још увек чини од стране већине савремених писаца. Упражњава се буквално тумачење, као на пример: да је сваки од поменутих народа имао истоименог претка од кога је цео народ потекао: да су три наведена Нојева сина: Сем, Хам и Јафет, представници поделе на три расе народа; да је време живота сваког од родоначелника, дато у јеврејском временику, уједно и почетак постојања дотичног народа: и да је Изород написан у време Мојсија.

Држећи се овако унапред одређених приступиа, није стварно било могуће разумети све оно што у Изороду пише. Зато су, осим неколико савеснијих научника, сви одреда поломили зубе на тумачењу Изорода Ни једно од поменутих схватања и приступа није одрживо, нити је тачно.

Пре свега, три Нојева сина: Сем, Хам и Јафет не означавају поделу човечанства на три расе, јер људских раса има више од три, а међу потомцима ова три представника, расе се налазе измешане. Међу потомцима Хама налазе се заступљене три расе. Међу потомцима Јафета опет три и међу потомцима Сема најмање две. А шта са оним расама које нису заступљене међу потомцима ни једног од њих, а које су у време писања Изорода биле познате? Цела жута раса је изостављена у Изороду, а она је у то време била врло бројна и позната.

Друго, поменути народи у Изороду нису постали од такозваних родоначелника, нити су по њима добили своје име, него обратно, имена родоначелника су створена од имена већ постојећих народа. Када се говори о родоначелницима, говори се у ствари посредно о народима. Време живљења сваког од родоначелника, дато у јеврејском временику, је и сувише позно, пошто су сви главни историјски народи били врло добро познати много раније. Примера ради, рођење Јафета ставља се у 2394. г, п.н.е. (31.ст.1б2). У то време су Јафетски народи запремали две трећине Европе и Малу Азију.

Треће, Изород није написан у време Мојсија, него тек у седмом веку п.н.е. Народи и њихов просторни распоред, који се налазе у Изороду, одговарају стварном стању какво је било у седмом веку п.н.е. према њиховом распореду по земљама, а не по сродности. Тако имамо случај да се један исти народ помиње под више имена, а народи потпуно различитог порекла приказују се као сродници, само зато што су суседи или смештени на одређеним просторима. У случају приказа Неброда и његових дела следи да је он једном приказан пореклом од Куша, а другом приликом од Сема. Такав је случај и

са народом Хавила који се једном помиње у земљи Семита, други пут у земљи Хамита и трећи пут у земљи Јафетита.

Што се тиче Срба, они су у Изороду Јафетити, заправо Јафет представља Србе. Али Срби се налазе и међу Хамитима и међу Семитима, што потпуно руши теорију расне поделе ове три скупине народа.

Откривени асирски записи омогућавају да се тачно датирају поједини догађаји из Изорода и потврђују да је грађа за Изород узета из Асирије. У асирским записима налази се потврда пророка Езекиела у вези "Гога краља Магога". Наиме цар Асурбанипал ратовао је половином седмог века п.н.е. са Гогом краљем Сака и заробио два његова сина (14.ст.384). Саки су били народ из Средње Азије који су стари писци убрајали у Ските, под којима су подразумевали већину средњоазијских народа. Саке су звали и Маса-Гетима по њиховој постојбини Маса-Гетији и отуда код Езекиела име Магог (Маса-Гог).

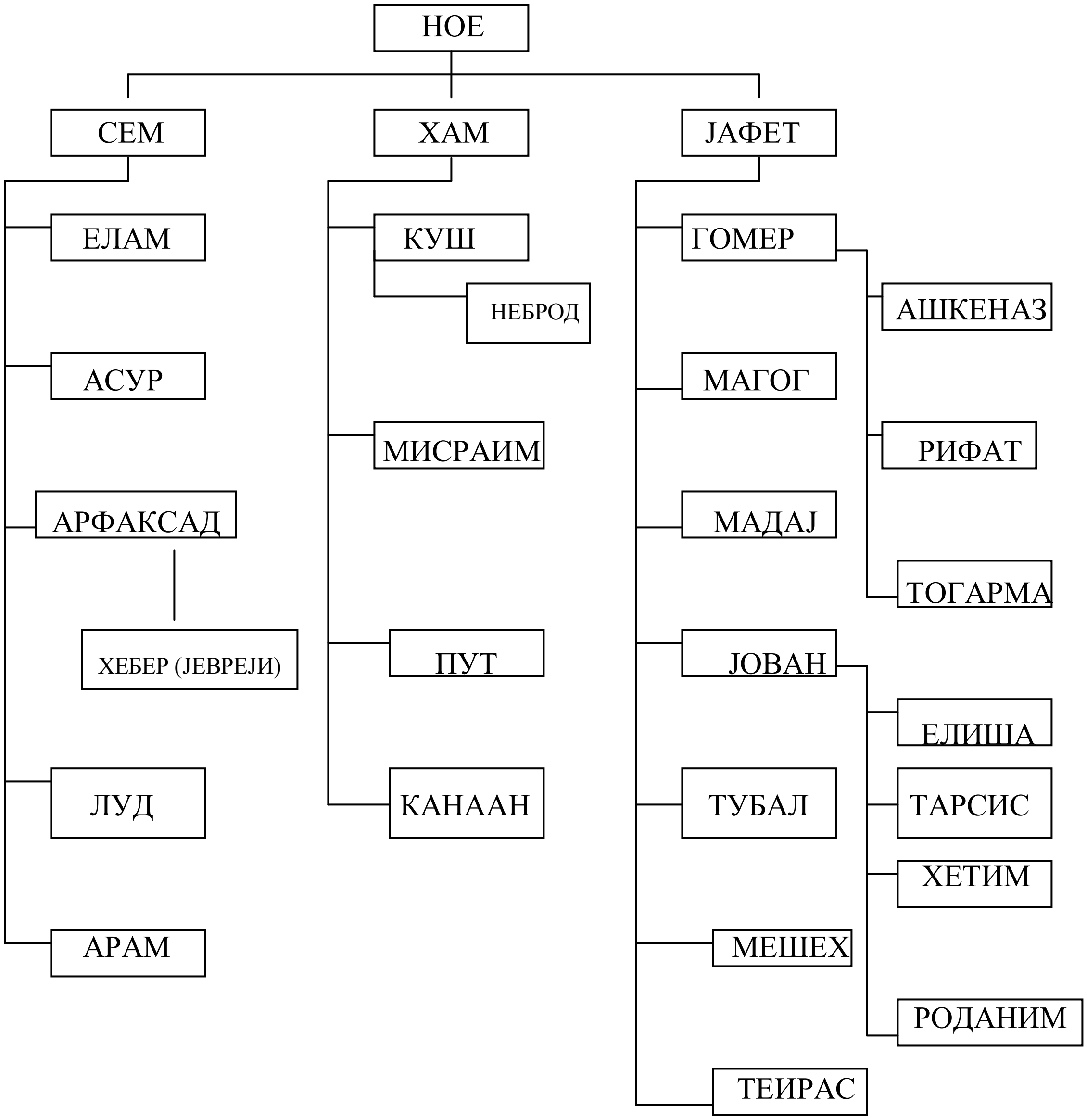
Потомство три Нојева сина смештено је, углавном, на три велика континента: Семово у Азији, Хамово у Африци и Јафетово у Европи. Јосиф Флавиус каже: "Синови Јафетови населили су Европу до Гибралтара и на местима која нису још била насељена" (75.1.ст.110). Свети Јероним каже: Јафет, син Нојев, имао је седам синова који су поседовали земљу у Азији од реке Амана и планине Таура, Коло Сирије и планина Киликије па до реке Дона, а у Европи све до Гибралтара..." (78.ст.999).

Јафет има седам синова и то су: Гомер, Магог, Мадај, Јован, Тубал, Мешех и Теирас, Двојица од Јафетових синова, Гомер и Јаван, имају потомке.

Гомерови синови су: Ашкеназ, Рифат и Тогарма. Јаванови синови су: Елиша, Тарсис, Хетим и Роданим.

Затим у Изороду пише: "Од њих су насељена острва народа, према њиховим земљама, према језику сваког од њих, према њиховим родовима и према њиховим народима." То значи да су "острва народа" насељена од Јованових синова.

Синови Хамови су: Куш, Мисраим, Пут и Канаан. Затим се помињу Кушових пет синова и два унука.

Видели смо да су Нојеви синови редом били: Сем, Хам и Јафет. Сада се редослед њиховог приказивања обрће и прво се говори о најмлађем Јафету и његовом потомству као историјски најважнијој скупини народа. Као други по важности приказан је Хам, а затим се, пре приказа Семових потомака и пре приказа свих Хамових потомака, говори о једној историјској личности која се по историјској важности ставља испред више од половине друге и целе треће скупине народа. "Куш породи такође **Неброда**; он је тај који је почео да буде силан на земљи. Био је дивовски ловац пред Вечним: зато се каже, као Неброд, дивовски ловац пред Вечним. Владао је најпре над Бабелом, Ереком, Акадом и Келенима, у земљи Сенар. Из ове земље је изишао Асур: он је саградио Ниниву, Рехобот-Ир, Калах и Ресен, између Ниниве и Калаха: то је велики град."

Затим се набрајају шест Мисраимових синова и једанаест Канаанових синова. И каже се: "То су ту Хамови синови, према њиховим родовима, према њиховим језицима, према њиховим земљама, према њиховим народима."

"Родили су се такође синови Сему, оцу свих Хеберових синова и старијем брату Јафетову. Семови синови били су: Елам, Асур, Арфаксад, Луд и Арам." Арам је имао четири сина, а Арфаксад једног. Арфаксадов унук је Хебер, који се сматра родоначелником Јевреја.

Овај приказ тадашњег познатог света, значајних народа и земаља, дат је у најкраћем могућем облику. Он је тачан и доследан, само што разумевање истог није лако доступно. Оно је чак отежано нагомиланим предрасудама, тако да се ни најбољи историчари, и они које ми с правом убрајамо међу најбоље, нису могли потпуно снаћи. Као пример навешћемо три приступна става етнографији Изорода једног од бољих француских историчара, Алфреда Морија, који каже:

- Први став: "Народе или земље, које нам представљају ова имена, не треба тражити много далеко од земље коју су поседовали Јевреји, пошто је њихово знање географије било доста ограничено." Ово схватање, широко заступано у научним круговима, било је потпуно погрешно јер се у Изороду не ради о јеврејском познавању географије, него о асирском знању исте, пошто су Јевреји све ово преузели од Асираца који су имали врло широко знање, не само географије, него и размештаја појединих народа и племена у Европи и Азији. Већи део набројених народа је чак био, бар једно време, у саставу асирске царевине.

- Други став: "Сродство, које су Јевреји признавали између познатих народа, мора се узимати тако што су првобитно ти народи живели у суседним земљама." За разлику од већине писаца, који су узимали буквално наведено сродство, Мори је овде био у праву пошто је увидео да се то наведено **сродство исказује више географски него родбински**.

- Трећи Моријев став је овај: "Разматрање различитих имена придодатих у Светом писму Јафету, омогућава да се установи да је, ако не сви укупно, оно бар у најмању руку велика већина народа ове расе, била смештена на пределу Кавказа" (77- март/април ст.218).

Иако у претходном ставу Мори увиђа пресудну улогу географије у приказивању народа, односно земаља, он се овде поново враћа на утрвени пут тумачења етнографије Изорода, израженог у првом ставу, а то је да поменути народи или земље не могу бити удаљени од Палестине. Тако су све европске земље и неколико азијских стрпали на Кавказ као да су те земље биле ту поређане на спратове! Чудно заиста, да тако учени људи нису могли да схвате сву бесмисленост таквих поставки.

Филон из Александрије објашњава да се у Изороду настанак народа и њихова сродност дају иноречно (123.1. ст.140). Иако је Филон био врло познат као писац јеврејске историје, мало ко је ово његово упутство усвајао. Грци су нам пренели нека старија предања о постанку света и људске расе која потиче од Јапета. Јапет је представљен у борби са небом и дивовима званим Титанима, тако да је и Јапет један Титан који је заједно са Хроносом бачен у Тартар (Илијада VI-II-479). Он је представљен као син Ураноса и Земље, а његос син Прометеј је дат као стваралац човечанства. Прометејева жена се зове Азија.

Бошар каже да је Јафет бог Посејдон (2. I. I. I.), а Ноје Сатурн или Хронос (2.I.IV.XII.). Јафет је у дивонији (митологији) представљен као Посејдон или Нептун, бог мора, јер су његови потомци населили острва (31). Не само Јафет и Ноје, него и свака друга личност из Изорода је била оличена са неким посебним божанством из старог многобожачког веровања.

Да се осврнемо и на **четири рајске реке** из Изорода, поглавље под бројем два. Нигде Филоново упутство о иноречју није било тако снажно изражено као у односу на ове четири рајске реке на чијим се обалама развила посебна просвећеност и по томе су оне биле различите од других река, важније и светије. То су: **Дунав, Нил, Тигар и Еуфрат**. Дунав је на првом месту јер је Подунавље било колевка најстарије и најважније просвећености. У ствари, четири рајске реке су представљене као четири рукавца једне исте рајске реке. Први рукавац рајске реке се зове Пишон (Дунав), (на грчком Фисон) и ова реч подразумева питомост (178). Џон Кито каже да Пишон значи - ток, матица (1б4.ст.8) Под овим именом може да се подразумева и река. У Изороду се каже: "То је она река која захвата сву земљу Хавила, где је нађено злато." Друга рајска река се зове Гихон и она захвата сву земљу Куша. Одмах се под именом Гихона препознаје река Нил. Трећа је Хид-Декел која тече испред Асура. И овде се одмах препознаје река Тигар.Четврта је река Прат, што је старо име Еуфрата. Заправо, Грци су од имена Прат направили Еуфрат.

Што се пак тиче предања о потопу, сличних је било више и у Европи и у Азији. Предање о Потопу, које се налази у Изороду, узето је из Асирије.

НЕБРОД - БОГ БАК

Велики војсковођа Нино Бело

Уочи поласка на освајање Азије, млади цар Александар III Карановић (на грчком Каранидес) (90.том III, ст.132), проглашен Велики, одржао је припремни састанак војних, грађанских и верских првака у Пели, почетком пролећа 334. г. п.н.е. (36.I.ст. 145/6). На том скупу Александар је изложио разлоге војног похода на Персију, његове намере и опредељења у вези са освајањем Азије. Тадашња персијска царевина се простирала од реке Инда до Дарданела и Либије и од Аралског језера до Јемена. Александар је изјавио да ће он следити пут и примере бога Бака који је раније ишао у освајачки поход у Азију. Уз то је додао да се он сматра Баковим наследником. Код старих Срба бог Бак је сматран највећим у реду богова, изнад којих је био само врховни и невидљиви Бог, Богу Баку су приношени бикови на жртву и **он је оличен у лику бика**. Срби су га звали Бак, Римљани су то име изговарали као "Бакус", а Грци као "Бакхос". Мајка Бакова је богиња која је оличавала земљу и звала се дословно Земља (192.ст.336). Међутим, Грци су овоме богу дали своје име - Дионизос, што је спој од два имена: Диос - Бог, и Низа - место Баковог рођења (Ниш). Било је више старих градова са именом Низа, у Европи, Азији и Африци, свуда где је било присутно веровање у бога Бака или где год су Срби били присутни.

У древним временима су цареви, краљеви, па и велики јунаци доводили своје порекло у везу са неким од богова и то је била уобичајена појава. Обично се дешавало да нека знаменита личност буде проглашена за сина неког од богова, па било да тај родослов потиче од саме те личности или од околине која ју је окруживала. Када се неко на тај начин прогласи за божијег сина, онда он и иступа као представник бога, свога оца, или се једноставно поистовети са својим оцем, то јест појављује се у предању као сам бог. Ово правило је нарочито важило за велике личности које су у своме животу постигле изузетне успехе. Римски императори су се, готово сви, трудили да се представе као божанства, углавном безуспешно.

Из Александрових изјава ми сазнајемо да је неки велики војсковођа, далеко пре њега, предузео поход са Хелмског (Балканског) полуострва, односно из Србије, као што ће се то и чињенично испоставити, на исток све до Индије. Тај војсковођа је остао у народном памћењу као бог Бак за чијег наследника се Александар издаје и жели да следи његов пример. Нама је сада остало да пронађемо ко је био тај велики војвода кога је народ, запањен његовим успесима, прогласио богом Баком. Посао нам је удвостручен јер нам Александар саопштава и за све време свога похода на то указује, а и чињенице то потврђују, да је био још један велики поход, после оног Баковог, такође од Србије до Индије. И овај други поход водио је, опет према народном предању, један други бог јер се сматрало да такав подвиг не може да изврши обичан човек. Тај други велики војвода се на српском језику назива Сербон. Грци га зову Хераклес, а Римљани Херкулес.

И Александар је, као и његова два претходника, био проглашен, прво божијим сином, па затим и богом. Плутарх каже да је сасвим извесно, што значи да су његови савременици у то веровали, да Александар води порекло од Хераклеса преко свога претка и родоначелника династије - Карана, и од јунака Ахила преко своје мајке Олимпије, рођене Еакић (грчки Еакидес).

Александар је сматрао себе "...такмацом и следбеником Баковим, жудан да се уздигне на исти степен као просветитељ и као господар света" (40.ст.352). створена је, врло рано легенда о Александру која нам говори да се он представио као нови Бак" ... "Индуси, са којима је имао посла, били су заправо ти који су му причали о ранијим најездама Бака и Херкула" (40.ст.353).

Желим да се овде осврнем и на само име Александар, које многима није јасно, ни шта оно значи, нити како је настало. Најбоље је то име разумео Гундулић. када пева о "Лесандру Србљанину". Код старих Срба, нарочито у Македонији имена су се завршавала на -дар и то је значило тачно исто

што и данас значи дар, поклон. Лес је шума или гора. Лесандар је дар леса. Префикс "а" су додали Грци и то не у односу на Лесандра Великог, него у односу на његовог славног претходника Лесандра Пријамова Париса. У оба случаја основно име је Лесандар. Код старих Срба постојала су разна божанства, међу којима и божанства неких река и гора. Биће да је у питању божанство Лес, а не обична гора.

Пољен пише о Баку следеће: "Приликом свог похода у Индију, да би лакше ушао у градове, Бак је дао прикрити оружје своје војске, китећи га цвећем и зеленилом. Војници су се обукли у лаку одежду од јеленске и ланеће коже. Своја копља су обавили бршљаном, тако да су личила на обредне тистле. Уместо труба употребљавали су звона и добоше, а Индуси видећи их овакве у слављу и пијанству, нису их доживљавали као непријатеље и лако су их пуштали у своје градове. Све оно што се данас назива оргијама, није ништа друго, до средство са којим се служио Бак приликом свога освајања Азије и Индије. Да би одморио своју војску од спарног ваздуха, у земљама кроз које је пролазио, повео је исту на троглаву планину чија су се три врха звала: Коразбија, Канфаск и Мера. На овом последњем врху је одморио и окрепио своју војску. Покорио је Индусе и од њих направио своје помоћне јединице за освајање Бактријане" (42.Bacchus).У митологији индијских Аријеваца и код старих Словена веровало се да се на гори Мери налази Сварогов Рај.

Александар Карановић Велики

О томе је још опширније писао Лукиан (89). Овоме можемо још додати обичај код старих Срба у постојбини да сваке треће године прослављају Баков тријумф у знак његовог победоносног повратка из Индије (41).

Било је увек и оних који су се противили и самој идеји постојања ових похода из Србије до Индије. Дројзен каже за Александра Великог следеће: "Његови Македонци приповедају посебне приче о минулим временима: ове приче, у које је мало ко веровао тада, већином су се са тиме ругали, али оне су биле познате од свих и биле су као поново оживљене овим походом..." (36.ст.317). Грци су такође нерадо говорили о та два похода у Азију пре Александра Великог. Неки њихови писци су чак порицали те походе и, на челу са Ератостеном, тврдили да су све то Македонци измислили. Нико од озбиљних историчара није у то посумњао, а и Свето писмо, као што ћемо видети, то потврђује, Александар је прво освојио Малу Азију, Сирију, Палестину и Мисир (Египат). У северозападном Мисиру, у оази Сиухи, постојао је храм и чувено пророчиште врховног бога Хамон-Раа, посећивано и од људи из далеких земаља.

Запис из времена персијског цара Дарија II, у част бога Хамона говори: "Богови су у твојим рукама, а људи пред твојим ногама: ти си небо, ти си бесмртност: људи те славе као онога који се не либи да се стара о њима, теби су њихова дела посвећена" (36.I.ст.322). Грци су овог египатског бога називали "Зевс-Хелиос". Александар Велики је посетио храм бога Хамона. На самом улазу , пре него што је дошао до веледе (пророчице), младог цара је дочекао првосвештеник храма и поздравио га, у

име бога Хамона, са речима: "**Здраво мој сине!**" То је значило да бог Хамон-Ра проглашава званично Александра Великог за свога сина. Од тада су Египћани и азијски народи сматрали Александра за божијег сина и једноставно за бога. Сви побеђени народи царевине, укључивши и Грке. морали су да одају Александру пошту као божанству, сви осим Срба. У Атини су посветили један храм богу Александру што је изазвало негодовање код неких Грка на челу са Демостеном који је рекао: "Од тога божанства смрдеће цела Атина".

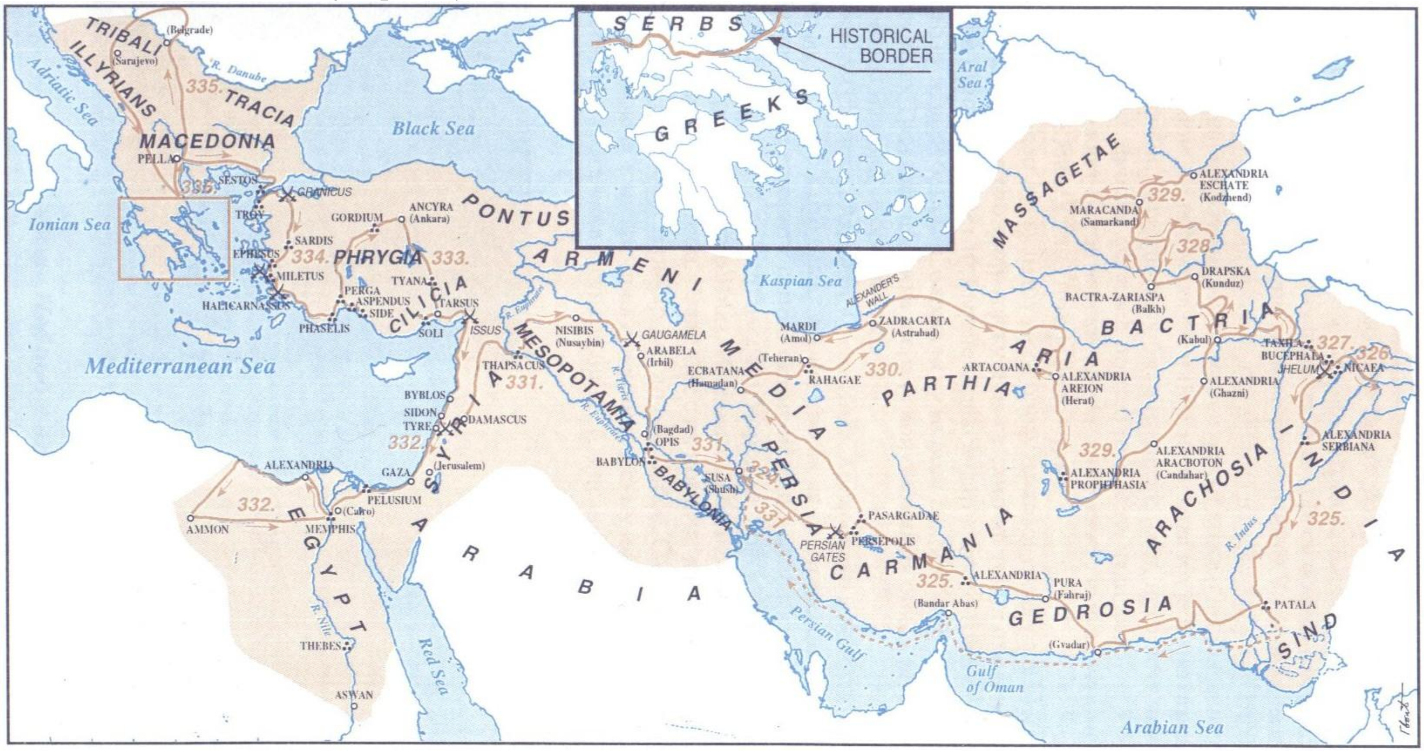
Александар Велики на медаљону

Када је Александар Велики, приликом свог освајачког похода, дошао до граница Индије, наишао је на град који се звао Низа. Представник града дошао је пред Александра, поклонио се пред њим као пред божанством и, према историчару Руфусу, изјавио: "... **да је Александар, трећи пореклом од Јова, који је стигао у њихову земљу. Бака и Херкула (Сербона) знају само по предању, а Александар је сада лично пред њиховим очима**" (7.ст.305). Под богом Јовом (Јупитером) Руфус овде подразумева Хамона. Александар и његова пратња су били добро упознати куда су два претходна похода ишла до Индије. У Ариановој књизи стоји: "Између река Кофена и Инда налази се град Низа који је саградио Бак. Да ли се ради о богу Баку из Тебе, или пак како неки кажу о ономе са Тмола планине у Лидеји, који је отишао и освојио Индусе?" Постојало је више чувених светилишта бога Бака, од којих је једно било на планини Тмолу у Малој Азији. Ариану није јасно којем светилишту је припадао овај Бак освајач.

Бак - Неброд у Асирији

Првак града Низе, Акуф, изјавио је за Бака: "Да је тај херој, враћајући се победоносно у Грчку, после освајања Индије, саградио њихов град као вечни споменик својих победа и да је у њему населио оне који су по годинама или због задобијених повреда били неподесни за даље ратовање" (9.V.). Ариан још каже да су се Асакани и Астакани, који живе на пределима између Кабула и Инда, разликовали од народа са оне стране Инда по белој боји коже. Ова племена су некада била под Асиријом, па под Медијом и Персијом, када им је Киро ограничио земљу и наметнуо данак. Низејци нису били индијске расе, него потомци освајача које је Бак водио. Дројзен се, у већ поменутом делу, чуди да тај народ, (још пре једног века), одржава Баков верски обред, како кажу, и чува успомене на Александра и његове Македонце, што је врло чудно!"

Акуф је још рекао Александру да се близу њиховог града налази планина Мера на којој је Бак одмарао своју војску и да се само на тој планини у Индији, налази засађен бршљан, донет из Европе. Александар је извео војску на ту планину и пошто су нашли бршљан, одржали су велики Баков обред у коме је цела војска учествовала. Троглава планина Мера је попут Олимпа била Света гора индијских Аријеваца на којој се богови сабирају.

Приликом силаска низ долину реке Инда, Александар је наишао на Србе и то на више места, тако да се одмах добија утисак да су Аријевци у Индији били Срби. Ми ћемо овде говорити само о онима на ушћу панџабских река у околини Мултана. Најпознатији предео насељен народом, који је себе звао Србима, налазио се између река Џелама и Инда. Име ових Срба налазимо у савременим издањима као Себи, Сиби и Соби. Павле Орос их помиње као Сиборум и Собиорум (147.ст,836), а римски историчар Јустин као Сибос, Силеос, Сирос и Себос. Срби су послали своје поклисаре пред Александра да му изјаве своју оданост и да га позову у госте као свога цара и сународника. Александар је прихватио позив и посетио њихов главни град и још један други. Том приликом су му индијски Срби рекли да су они потомци ратника из Другог похода, Сербоновог, као и то да је Сербон основао њихов главни град. Руфус каже да су ови "Соби изјавили да потичу од војника Херкулове војске, који су ту остављени као болесници и рањеници, у овој земљи коју сада они поседују." "...иако су заборавили грчка понашања и обичаје, они су били задржали још доста обележја њиховог порекла" (7.ст.347).

У Руфусовој књизи, таквој каква је до нас допрла, стоји да су ови Срби "заборавили грчка понашања и обичаје". А код Ариана стоји да се Бак, после освајања Индије, "враћао победоносно у Грчку." Не може се прихватити да су ови Срби имали "грчке обичаје", пошто су дошли у Индију када

Грци нису ни постојали као народ. Зашто би се Бак враћао у Грчку, а не у Србију или Македонију? У тим походима Грци нису учествовали, шта више, они су порицали да су се ти походи уопште десили. С друге стране, Срби су славили сваке треће године Баков тријумфални (тријамни) повратак из Индије.

Александар Велики као син бога Хамона са обвезом и овнујским роговима

Ариан још каже: "Ако се поверује овим причама, (Срба из Индије, наша примедба), онда се ради о једном другом Хераклесу, а не оном из Тебе, него из Тира или Мисира, или неком великом краљу из суседства, на северу Индије." Зашто Ариан говори о Хераклесу из Тира видећемо мало касније, пошто се у овоме крије још једно велико откриће. За нас су много меродавније изјаве Срба из Индије него Арианова нагађања јер су они примили Александра као свога сународника. Руфус каже да су ти Срби још тада имали доста обележја старог порекла.

Филип II Велики Александров отац

Александар је, после сусрета са тим Србима, наставио силазак низ реку Инд и на другом месту опет наишао на Србе. "Пошао је против Сабракана, једног моћног народа у Индији. који је имао демократску управу и није имао краља. Овај народ је имао војску од 6.000 пешака, 8.000 коњаника и 500 борбених кола. Њихов главни град је био на обали реке Инда. Када су видели да је цела река покривена лађама и бројну војску у сјајним оклопима, помислили су да је то војска неког бога, једног другог Бака, чије је име било славно у том крају ...послали су поклисаре пред Александра да му изјаве покорност." Име овога народа је у облику Сарбасти и преличавано је на више начина. У старијим издањима Руфуса стоји Sabracas, у новијим издањима Sabarcas, а код Диодора са Сикеле, Σασβαστας уместо Σαρβαστας.

О Србима са реке Ченаба, притоке Инда, помињући их под именом "Амбашта", Џамна Дас Ахтар каже да су то они које Грци називају Самбасте или Сабаре, што су били насељени на доњем току Ченаба и у северном делу покрајине Синда. Помиње их Панини у Сутра VIII. 3. 97. и Патанџали у Сутра IV. 1.171. као људе "џанапада" под једним краљем. Махабхарата, 32.7, смешта их на северозапад Индије и повезује са њима Сибисе. У Александрово време били су на доњем Ченабу. У Пурани они су "Анава Кшатрија". Толомеј говори о њима под именом "Амбасте" у "Виндајан" покрајини (181. XVIII).

Ми видимо да се заједно са Србима помиње и виндско име "Виндајан" покрајина. (Винди или Венети је друго име за Србе - Словене.)

Најбољи приказ географског размештаја српских племена на делти панџабских река дао је Канингхам. Он их спомиње под именом Sudrakae или Surakas (181. ст.180). Напомиње да их Дионисиос и Нонус помињу као Hudrakae, Плиније као Sydracae, Страбон као Sudrakae, Диодор као Surakousae, Ариан и Куртиус као Oxudarakae. Страбон додаје да су они говорили да потичу од Бака (Гео. XIV. 1.8. и 33). Харес из Митилена каже да име бога индијских Аријеваца Σοροαδειος, Сороадиос, значи "Винопија". Ово је име бога Сербона, Сорбон див или Сербон див, а Винопија може бити његов надимак. Канингхам на ово каже: "I infer that the people who boasted a descent from Bachus may have called themselves Surakas, or Bachidae." (181.ст.181). "Ја разумем да народ који се хвали потомством од Бака може да се назива Сурака или Бахиде." Затим помиње Кате, Kathaei, из Сангале чије се име очувало као Kathi (Гети) до наших дана, а тако су се звали и у Александрово време. Ариан их ставља на ушћу Хидаспа и Акезине, где Куртиус ставља Sobii, Диодор Ibae и Страбон Sibae.

Ово мора да потиче отуда што су поистовећавали Sorii и Suraka, Први су припадали Софитима који су владали преко Salt Range планина изнад ушћа Хидаспа и Акезине. Друго име је у вези са "Шоркот" што је Alexandria Soriane, главни град покрајине Шор која се налази испод ушћа Хидаспа и Акезине. Sobii су били непосредни суседи са Sorii. Први су били на пределу изнад ушћа, а други испод ушћа поменутих река. Смештај Sorii-а или Сурака објашњава изјаву Ариана да су Кати били савезници "Оксудрака" и Малиана (181.ст.182). Sydrus река је Hesidrus или Сатлеџ, покрај које су се налазила добро позната поља Sabraon (181.ст.183).

За Шоркот Канингхам каже: То је централни предео Панџаба са градом који одговара савременом Џангу на Ченабу - Шоркот или Шур. Суиме од Шоркота је Soravati. То је главни град Судрака. Шоркот је код Стефана од Византа - Сориана, а то је Александрија Сориана (181.ст. 172/3). Ради се о Александрији Сербијани коју је основао Александар Велики у Панџабу. Александар је нашао Србе у долинама река: Инда, Џелама, Ченаба, Рави и Сатлеџа. О Катима или Хатима који се помињу међу овим Србима говорићемо касније. Сори и Соби је исто име, с тим што је код првог испуштено слово "бука" а код другог слово "ро". Самогласници: "аз", "оча" , "ери" и "ука" се налазе у првом слогу српског имена, некада наизменично а некада упоредо.

По завршетку освајања Азије и приликом повратка у Персопоље, сва Александрова војска се прерушила у тријумфалну Бакову поворку и славље је трајало недељу дана што је све било опонашање Бака освајача Азије (40.ст.356).

Александар Велики је желео да превазиђе своје претходнике и да иде и даље на исток, преко реке Инда у долину реке Ганг. Уморна војска и војсковође тражили су од цара да не иде даље и да се заврши са освајањима у Индији. У свом величанственом говору војницима, Александар је, поред других примера, истакао пример једне жене, царице Семираме. Према Руфусу, Александар је рекао: "Quas urbes Semiramis condidit! quas gentis redegit in potestatem! quanta opera molita est! На српском: "Које градове основа Семирама! Које народе покори! Колике радове изведе!" (7.књ.IX.cap.VI.). Сада да се осврнемо на царицу Семираму и на стварање Асирије и затворимо троугао: Стари завет - Александар Велики - Асирија.

О Асирији имамо три главна извора повести: први је, а и најпотпунији, онај који нам дају стари писци; други је онај што нам даје Стари завет и Трећи извор су откривени записи на клинастом писму у последња два века. Подаци добијени од сва три извора се слажу, а разлике настају само код тумачења. Што се тиче временика асирске историје, постоје велике разлике настале због три различита извора датума: Временик старих писаца на челу са Еузебијем Памфилом и Светим Јеронимом; Старозаветни временик и временик настао из тумачења догађаја о којима говоре клинасти записи, свакојако тумачени. Што се тиче Старозаветног временика, ни ту нисмо много боље послужени. Датуми рођења и живљења родоначелника појединих народа стоје у огромној несразмери у односу на познату историју тих народа. Једини временик на који се стварно можемо ослонити и који се слаже са главним токовима историје јесте временик Еузебија Памфила и Светог Јеронима, на који се ми и ослањамо.

Постојала су три Асирска царства. Прво од њих основано је око 2000. г. п.н.е, Друго је основано у 14. веку п.н.е. и Треће основано око 800. г. п.н.е. Прво царство је имало престоницу у Вавилону и многи мисле да се тада није звало Асиријом. Друго царство је неоспорно Асирија, а Треће је било само обнова Другог. Оснивач Првог Асирског царства био је Нино Белов који је уједно и оснивач Вавилона. Код старих историчара ми налазимо податке о Нину као о великом освајачу који је освојио целу Малу Азију, Јерменију и Медију. Освојио је земље око Црног мора и око Каспијског језера, део јужне Русије, Иран и Арабију. Освојио је Авганистан и Индију до реке Инда. Оженио се Семирамом и после његове смрти она га је наследила на престолу као царица. Од њих је потекла прва царска асирска династија. Семирама је довршила градњу Вавилона и многих других градова и њу истиче Александар Велики. Нино је тај први велики освајач Азије кога је народно предање оличило у Баку. Нино је син Белов, а Бело је бог, Белбог - Бели Бог старих Срба и каснијих Словена. Бело је исто што и Бак, а Нино син Белов је оличење свога оца опет бог Бак. Неброд из Старог завета је Нино, односно Бак.

Primi quoque Babylonis conditus Nebrodum aiunt auctorem litterae Hebraeorum his verbis: 'Chus Nebrodum genuit' (codice Arm. Chus est Aetiops a quo procreatus creditur Nebrodus), qui, ut Scriptura, coepit esse gigas in terra. Is erat gigas venator coram Deo. Unde dictum manavit: Quasi Nebrodus gigas coram Deo!" (3.ст.144/5). То у преводу значи: "Први који је основао Вавилон био је Неброд, за кога јеврејски записи кажу, 'Хус је породио Неброда' (Хус је Етиопљанин коме се придаје рођење Неброда), који је према Светом писму био исполин на земљи. Он је био исполински ловац пред Богом. Отуда изрека: Као Неброд исполин пред Богом!" У Изороду се јасно говори да је Неброд био тај који је први постао моћан на земљи, који је био први цар и господар тада познатог света, а то је Бак из српског предања. Тврдња: "Он је био исполински ловац пред Богом," односи се такође на Бака. "Старо име Баково је Загреус, Ζαγρευς. што је снажни ловац." (2.I.cap.II)

На старом Криту и у сорбеизму (орфеизму), Загреус је први Бак, најстарији Бак, који има улогу дивовског ловца, како се он назива у Изороду. Планински венац северо-источно од реке Тигра, на граници између Медије и Асирије, зове се Загрос. Из тог правца је Бак, односно Нино, ушао у Месопотамију (Међуречје). Bohartius (Бошар) каже: "Nimrod cur dicitur Bacchus. Quorsum illi tigres, & nebris, & Nebrodis nomen aut Zagrei" (2.I.cap.II). То јест "Нимрод" односно Неброд, којег још спомињу и као Немрод, зове се и Бак, Тигар, Небар и Загреус.

Врло учени Бошар каже још за Неброда и ово: "Nimrod Bacchus Veterum ... Nimrod 'gibbor', id est, potens... Nimrod regionem Trans-Tigritanum, quae ex illorum nomine Chus Hebraeis, et Chuth Chaldaeis, et 5\F4" Graecis, et Persis Chuzestan dicia est, id est, provincia Chus" (2.I.IV.cap.XII). Бошар овде каже да је Неброд код старих писаца Бак. На јеврејском језику Неброда називају "гибор", што значи - моћан, силан, исполински. Зато су Еузебије и Јероним то преводили као исполински, дивовски, и ми смо њихов превод усвојили. Неброд је дошао у долину реке Тигра и Месопотамију из подножја планине Загроса и Медије. Тај предео леве обале Тигра Јевреји су називали Хус, Халдејци Хут, а Грци Кисиа. Исти предео Персијанци су називали Хузестан, то јест покрајина Хус. Овај Бошаров налаз даје коначно објашњење зашто у Старом завету стоји да је "Хус породио Неброда". Неброд је дошао из земље Хузестана, што је једна покрајина Медије.

Ми смо указали ко је био Неброд, шта значи да је он био први "силан на земљи," шта значи "дивовски ловац пред Богом," и шта значи то да је "Хус породио Неброда." Сада идемо на први велики поход.

БАКОВ - НИНОВ ПОХОД

Стварање Првог светског царстава

Нино, историјска личност коју је народно предање поистоветило са богом Баком, извршио је први освајачки поход у историји и освојио цео тада познати свет. Што се тиче одређивања времена стварања Првог светског царства, ми ћемо се углавном придржавати "Временика" Еузебија Памфила, владике у Каесареји, у Палестини, који је живео од 265. до 340. године н.е. Поред свих истраживања и

савремених археолошких открића, Еузебијев "Временик" се показује као најтачнији. Према Еузебију, Ниново време је било од 2054. до 2002. г. п.н.е.

Бошар тврди да је Нино Неброд (2.1.II.III.) и да је Нино, син Белов, освојио за 17 година целу Западну Азију уз помоћ Арија краља Арабије. Приликом опсаде града Бактре, престонице Бактријане, упознао је Семираму, жену једног од својих војвода, и оженио се са њом. Према Еузебију, опсада Бактре била је 2.008. г. п.н.е. (3.ст.350). У Пољеновом приказу Баковог освајања Азије, који смо већ навели, стоји да је Бак освојио прво Индију па онда Бактријану уз помоћ Индуса. Са овим Пољеновим приказом догађаја слажу се и сви други извори. Према томе, Бактријана је била последња освојена земља у Азији и са њоме је завршио освајања. Ми можемо узети 2008. г. п. н.е. као завршну годину Ниновог освајања у Азији. Пошто је његово освајање Азије трајало 17 година, то значи да је Нино пошао из Србије 2025. г. п. н.е. После 17 или 18 година Нино се вратио у Србију.

Нино је вршио освајања и у Европи, али се не може поуздано установити да ли је та освајања вршио пре похода у Азију или по повратку. Једино је познато да при повратку у Србију није довео своју жену Семираму, него ју је оставио да доврши изградњу Вавилона. Нино је основао тај град и посветио га богу Белу, односно Белом богу. Семирама је довршила његову изградњу 2005. г. п. н.е. Пре Нина, Бабилон је постојао као неко мало насеље које су Сумерци звали Кадимира. Јевреји Бела називају Баал и име новог града преводе са Баб-или или Баб-илану, што значи Божија-врата, односно Баалова-врата. Јеврејско Бабилану Грци су спојили у Бабилон.

Арапи су били Нинови савезници у освајању Азије. Још од тог времена налазили су се близу Месопотамије и били су у саставу Ниновог и каснијег Асирског царства. Град, наследник Бабилона, Арапи зову Багдад што Бошар потврђује (2.I.I.VIII). Багдад је у ствари Бак-дат, Баков град, дат или створен од Бака. У Асирији се Бабилон помиње као Кар-Дуниаш. Српску реч вар источни народи су писали као кар, па се може закључити да је у првом имену Бабилона постојала реч вар, што се највероватније подразумева у јеврејском преводу "илану". У језицима народа са Блиског Истока често се налазе завршетци на -аш, као што је случај са Дуниаш. Отуда Вардуниаш или Вардунаш у клинописним записима. Тако су Арапи у имену Багдада сачували успомену на Бака који се на истоку поистовећује са Белом.

Бошар каже за Неброда: "Nimrod cur dicitur Bacchus ...Cur in Arabiae Nysa natus creditur..." То јест: "Неброд кога зову Бак ... за кога се држи да је рођен у Низи арабијској". Ми смо већ рекли да је било више Низа и један град у јужној Арабији звао се Низа. Једна знаменита Низа је била у Малој Азији, а и у Србији јер је **старо име града Ниша - Низа**.

Ниново царство називају Асирским, Вавилонским и Халдејским, као што чини Џ. Л. Херлбат (8). За њега је прво царство Халдејско, а друго царство Асирско. Назив Халдејско царство није одржив из више разлога. Право име Халдеје је Хасдеј (31.ст.105). У односу на Хасдеју појављују се и неки врло изненађујући називи. Вавилонско царство је такође неприхватљив назив, пошто је то преличено име. Ако би га назвали по главном граду, онда би то било Вардунско царство. Старозаветни пророк Мика назива земљу Вардунску "земљом Небродовом" (1 Мика 5.5.). Према томе, Прво царство би се могло назвати и Небродово царство. Пошто су "Нино и Неброд једна иста личност", (79.II.131) на избору нам остају три могућа назива: Ниново царство, Вардунско царство и Небродово царство. Ми ћемо користити име Ниново Царство.

Хришћански писци нису били љубитељи Неброда. Тако Венерабилис Беда се пита ко је био Неброд: тиран, пустолов, нападач, који је задобио светско царство. Он је био пустолов који је однекуда тамо дошао. Био је упадник или нападач. (6) Може се и тако распитивати за Неброда, само то не води далеко. Џорџ Бартон помиње име из једног записа "Ниншар" (23.ст.285). Ради се о имену и звању Ниновом, Нино-цар. Звање цар имали су сви асирски владари и то се налази записано на оним писмима која нису имала слово 'цифа' као 'сар' или 'шар'. То звање је допрло до наших дана у титули персијског цара, као 'шах'.

Сумерци помињу Нина као Ур-Нина (48.ст.34). Арчибалд Сајс наводи овај сумерски запис који у целости гласи: "Ур-Нина краљ Ширпурла, Схирпурла" (173.1.ст.68). Сајс каже да њему није јасно шта ово име значи, да ли је то неки град или нешто друго. Нама је јасно да се овде ради о првом

помену српског имена. Да ли је то име сасвим правилно прочитано и да ли је средње слово у њему 'п' или 'б' није много битно, пошто се ми са тим именом срећемо на више места касније и о томе ће још бити речи. Сајс нам још каже да се планина уз Месопотамију звала "Сирабели", а један град јужно од Алепа: Зарбу, Зирбе или Зерби. Почетно слово 'сима' у именима у српском језику прелази редовно у слово 'зита' у арапском језику. Постојао је и град Дур-Саркин, а "дур" је код старих Срба био назив за водену тврђаву или град на води или неки замак где је вода играла улогу препреке. Ово име се одржало у имену планине Дурмитор на којој се налази језеро на којем је био замак Пирлитор. Ми ћемо се у будуће сретати са још доста имена места или река са називом дур. Асирски и ниновски цареви су употребљавали израз sarru-ti-ya = imperii mei (34). То је прочитано из клинописа који не може потпуно верно да пренесе речи из српског језика. То треба читати као царутија или царствија, што се подудара са изразом код цара Душана: "Царствоми".

Звање цар налазимо не само код владара Асирије, него и у Малој Азији и Европи. Јоаким Менан преводи "сар" са краљ, сар = ро (91.ст.19). Овај превод је приближан и није потпуно тачан јер је цар више звање од краља. Пјер Дону је направио тачно упоређење, када каже: "Ce sera par exemple, du gothique 'sor', du 'sir' des Anglais, du czar ou tsar des Russes que viendront le Caesar des Latins, le sour des Hebreux, et la derniere syllable de Nabucodonozor" (170. V. 170). На српском: "То ће бити, на пример, од готског 'сор', од енглеског 'сир' од руског 'цар' што долази 'Каесар' латински, 'сур' јеврејски и последњи слог у имену Набукодонозор."

За Семираму Бошар каже да се она помиње као Серимама (2.II.II.XI), а негде и као Саримама. Ово друго име се мора читати као Царимама, што би се могло довести у везу са њеним сином Царевићем, Саркином или Саргоном.

У науци се држи да су Аријевци стигли први пут до Индије око 2000.г. п.н.е. То се поклапа са временом Ниновог похода. Индијски историчари разликују два велика раздобља Аријеваца у Индији. Прво раздобље је њихов освајачки продор у Индију приближно од 2000. до 1500. г. п.н.е и друго раздобље мешања са Индусима и коначног утапања у бројни индијски народ. Друго раздобље трајало је од 1500. до 1000. г. п.н.е. Продор Аријеваца био је са северозапада у земљу пет река, то јест Панџаб, где су први пут дошли у додир са Индусима (32.ст.2). Аијангар каже да су ту у Папџабу, то јест у једном малом делу Индије који су Аријевци освојили, развило друштво опевано у Риг-Ведама. Уместо градова држава, какво је било претходно уређење у Индији, Аријевци развијају јаку монархију и стварају простране државе (32.ст.2).

Риг-Веда је испевана око 2000. г. п.н.е, а записана је, онаква каква је до нас допрла, брахманским писмом, према једном иранско-араменском приказу, око 5. века п.н.е. У 4. веку п.н.е, то јест после похода Александра Великог, десио се препород санскритске књижевности (53.ст.41).
Ми смо већ рекли да су Аријевци сматрали Меру планину за своју Свету гору. Сматрали су да се ова планина налази на средини земље и да се на њој налази "Сварга" Индрин рај који садржи палате богова и станиште небеских надахнућа (19). Као што на Мери живе богови, Индуси су сматрали да у подножју ове планине живе најправеднији и најчеститији људи (43.ст.8). Планину Меру Јевреји помињу под именом Мори (79.1.43). У вези планине Мере Квинто Руфус нам каже да су Грци, полазећи од овог имена које су писали као "Мерос" што на њиховом језику значи бедра, измислили причу да се Бак скривао у Јовисовој бедри. "...inde Graeci mentiendi traxere licentiam, Iovis femine Bacchus esse celatum" (7.1ib.VI-II.X). Сварга је добро познати бог неба Сварог из сербословенског времена. Он је сматран чуварем небеског раја. Бергман каже да је Сварга словенски Сварог, бог неба, син Кратов и отац Радгостов. Скитски народи су поштовали бога неба Свархуса што одговара санскритском Сварга (185.ст.17).

У Светом писму Неброд је упоређен са Орионом богом лова. У дивонији, српској митологији, Орион се сматра сином бога мора, Тамира, грчког Посејдона и римског Нептуна. Верује се да има моћ ходања по води. Име Орион је у ствари Арион и ми га налазимо и код Грка у виду 'Ωαριων. Бошар каже да је Орион или Арион исто име и пише Арион = Орион. Затим доводи Ариона у везу са Србијом. Наиме, преко реке Дрима, то јест северно од ове реке, Скилак налази четири места са именом Арион,

Орион или Арион је од Ор Јаван (2.II.I.XXIII). Тиме се порекло имена Аријеваца веже за земљу Јаван, односно Јован - Србију или још прецизније за стару Рашку.

Диодор са Сикеле каже да су пре Нина у Азији владали тамо рођени краљеви. Пошто нису оставили ништа значајно за потомство, Нино је био први који је остао познат у историји. За Нина каже да је по природи био ратник и човек од вредности. Био је најбољи у руковању оружјем и обучавао је младе људе ратним вештинама вежбајући их дуго времена.

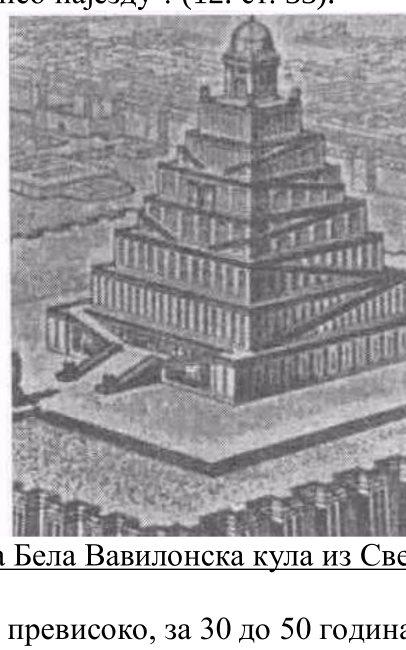
Када је прибрао велику војску, склопио је савез са Ариајом краљем Арабије која је у то време била богата храбрим људима. Арапи воле слободу и нико није успео да их пороби (110.II.351).

Нино је прво освојио Бабилонију, али овај град још није био основан. Затим је освојио Јерменију чији је краљ Барзан дошао код Нина и био примљен као савезник који је придружио своје ратнике Ниновим. Затим је напао Медију и поразио краља Форна. Одлучио је да освоји Азију од Дона до Нила и учинио својим пријатељом сатрапа Медије. За 17 година покорио је у Азији све осим Индије и Бактријане (110.II.353).

Нино је освојио Мисир, Феникију, Коло-Сирију, Киликију, Памфилију, Ликију, Карију, Фригију, Лидију (Људеју), Тројаду, Фригију на Дарданелима, Пропонтиду, Битинију, Кападохију и све народе на обали Црног мора, све до Дона. Затим је постао господар земаља Кадуса, Тапира, Хиркана, Дранга, Дербика, Кармана, Хоромнеја, Баркана, Партије, Персије, Сузиане, Каспиане и још доста мањих народа. Бактријану је оставио за касније, вратио се са војском у Асирију и основао велики град (110.II.355).

Семирама је изградила камени мост у Вардуну дужине 887 метара. Остаци стубова моста су нађени у реци и имају 21 са девет метара ширине и по девет метара распона између њих. У сред града Семирама је саградила велики Зигурат са осам спратова, храм бога Бела (110.II.381). На врху храма била су три златна кипа: Белов, Реасин и богиње коју Грци зову Хера. Ова богиња је прегрчког порекла и њено право име није познато. Зигурат је служио и као звездарница. **То је била Вавилонска кула из Старог завета, право светско чудо грађевинске технике.**

За Семираму се каже да је освојила већи део Либије, то јест Африке, да је посетила Хамонов храм и пророчиште и покорила Етиопију, али да није имала успеха у једном покушају освајања Индије. Продор такозваних Хиксоса у Мисир поклапа се са Ниновим освајањем Египта. Хиксоси су дошли из правца Мале Азије и задржали су се неколико векова у Египту, што записи и археологија потврђују. Писац књиге о Хиксосима, Захари Мајани, каже: "Заиста, негде између 2300. и 2065. г, п.н.е, у време првог међураздобља, Мисир је претрпео најезду". (12. ст. 33).

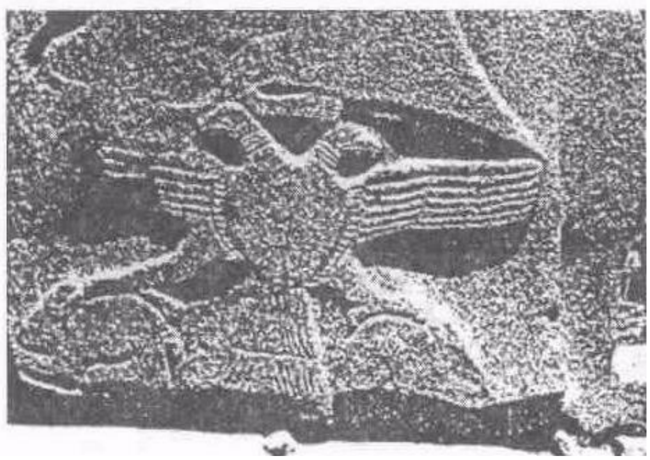
Храм бога Бела Вавилонска кула из Светог писма

Ово време Мајанијево је мало превисоко, за 30 до 50 година, али је неоспорно да се најезда десила у Ниново време. На другом месту Мајани каже да се око 2000. г. п.н.е кренуо један вал аријевски из Мале Азије на исток (12.ст.9). Херодот пише о владарима који су столовали у граду Сарду

у Малој Азији, главном граду Људеје (Лидије) и каже: "Хераклићи су се издавали за потомке бога сунца, стрелца, укротитеља лавова, кога су Људејци звали Сандон (Сербон, наша примедба.), Асирци Бел, а Грци Хераклес." Затим каже да је "Аргон" син Нинов, овај син Белов, био први Хераклић који је владао у Сарду, као што је Кандавле Мирсов био последњи од њих (39.I.7).
То је доказ да су Нино, као и његов син Саркин, односно Саргон, кога Херодот назива Аргон, владали Малом Азијом.

Један део српских племена на Блиском истоку, који су живели у приморју, називани су и Моритима или Аморитима. Неки писци ово име проширују и на Нина и његове ратнике. Тако Олбрајт каже: "Између 2000. и 1775. г. п.н.е. све државе су пале под господство аморитско" (53.ст.110). Аморити су били у Доњем Мисиру око 2000. г. п.н.е (53.ст.120). И Мајани употребљава име Аморити и каже: "Око 2000. г. п.н.е. једна аморитска династија се сместила у Бабилону и уклонила еламитске краљеве" (12.ст.105).

Мисирци (Египћани) су потпуно изједначавали њиховог бога Озириса са Баком. Зато Диодор каже: "Озирис је одгојен у Низи, граду Срећне Арабије, (Под Срећном Арабијом се подразумева Јужна Арабија до Црвеног мора, наша примедба) код Мисира и зато га Грци зову Дионизос (110.I.51). Мисирци су имали предање о Озирисовом походу у Индију, оснивању града Низе и сађењу бршљана (110.I.63). По томе истом предању Озирис је владао Египтом као краљ и имао сина по имену Македон. По овом предању се још каже да је Озирис био владар свих земаља од Индије до извора Дунава (110.I.89). Око 1830. г. п.н.е. Апис је био први бог у части у Мисиру кога неки називају и Серапин (3.ст.360). То је било време Хиксоса у Египту.

Двоглави хетитски орао: детаљ рељефа на. леђима сфинге
у Алаџа Хијаку, други миленијум п.н.е. (српски симбол)

Египћани нису имали своје предање о потопу, али Манетон, пишући историју Мисира у време Лагића, описује један случај у вези са потопом. Бог Тот (Хермес Трисмегист) записао је пре потопа, на једном стубу, на светом писму и језику, основе науке. После потопа, други Тот је превео на народни језик садржину записа на стубу. То се десило у земљи Сериадик. Ленорман и Мори сматрају Халдеју земљом Сериадиц (131.ст.444/5). Манетонова земља Сериадик је, без икакве сумње, Асирија, у којој је Хасдеја била само једна мала покрајина. Овде се ради поново о помену српског имена, па било да је оно у вези са Асиријом или Хасдејом. Манетонов бог Тот је сербиски Теут, а "свето писмо" о којем говори је оно писмо што се у наше време назива "хиератик". То је у ствари србица донета у Мисир од стране освајача у време Ниновог похода. То писмо је употребљавано у Мисиру као друго писмо, поред мисирског званичног писма - хиејроглифа, како га савременици називају, а што је један савршен идеопис. Египатско "хијератичко" писмо приказано је на крају ове књиге.

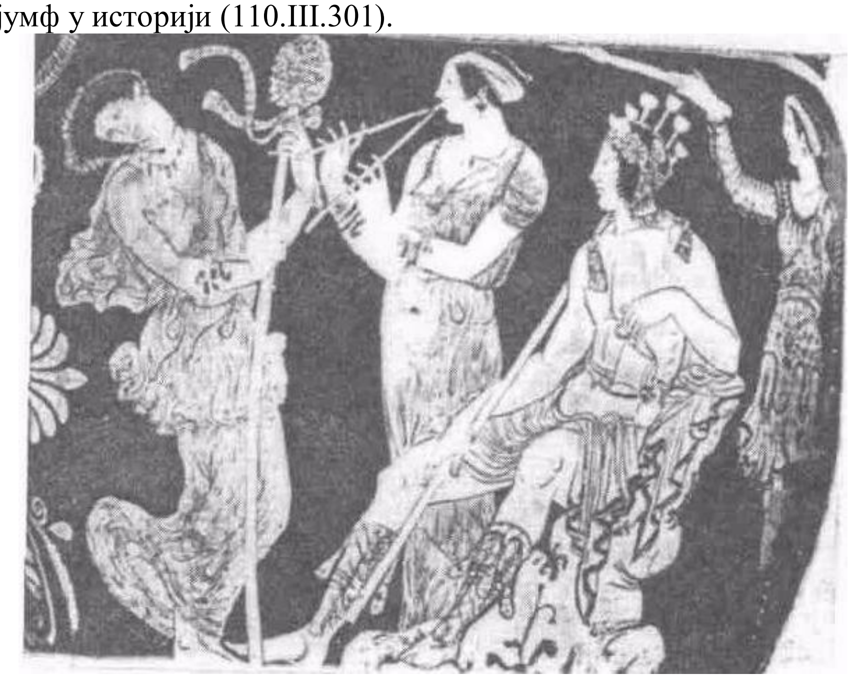
Хиксоси су славили њиховог бога "Сутеха" (12.ст.111). Ради се о српском богу Сеуту, за којег Мајани каже да је то било божанство ватре, сунца и коња. (12.ст.147) Мајани још каже да су Јевреји следили кретање Хиксоса (12.ст.195). Он тврди да су Јевреји пореклом из Месопотамије. Бошар је још тачнији у одређивању места њиховог порекла и каже: "Јевреји су пореклом из Села или Сала покрај

Сузиане" (2.I.II.XIII). "Од Села родио се Хебер" (2.I.II.XIV). Хиксоси су били Сиријанци, семити, али изгледа да су вођени од Хитита и Јегејаца (137). Ми смо већ видели да је Нино склапао савезе и узимао помоћну војску из земаља кроз које је пролазио. Српски ратници су одвели у Египат Јевреје и Грке, прве из Месопотамије а друге из Кападохије. По српском повлачењу из Мисира тамо су остали Јевреји и Грци, који су се касније иселили.

Мајани нам још каже да су коњи Хиксоса у Мисиру били исти као они Сигина, мали растом, јаких вратова и снажни (12.ст.231), а таква пасмина коња налази се на Хелмском (Балканском) полуострву.

У свом времонику Адам Скот помиње да је Неброд, први цар света, имао сина Креса по коме је острво Крит добило своје име. Крес је био први краљ Крита и имао је сина Небо, од кога је рођен Сатурн, а од овога Јовис (174. ст.1028). Иако су овде помешани богови и људи, види се веза између Нина и Европе. Већ смо видели да су Мисирци сматрали да се Баково царство, то јест Ниново, простирало од Индије до извора Дунава. Код Диодора имамо следећи податак. Он вели, Нинов брат Пико (Picus на латинском), кога су звали и Див, био је краљ Италије и држао је Запад за 120 година. Пико је имао сина Фауна кога су звали и Хермес. Пред своју смрт Пико је наредио да га сахране на Криту. У време Диодора постојао је на Криту још споменик са натписом: "Овде лежи Пико кога су људи називали Див" (110. VI.5).

Код Кедрина имамо такође податак о Пиковој владавини у Италији и да су Нино и његови потомци имали ову земљу под својом управом (149.I.31). Ове и друге сличне повести нам говоре да се Нинова империја простирала и на добар део Европе. У противном не би се говорило о светском царству. Мање је важно да ли је у Западној Европи вршио освајања лично Нино или његов брат. Ми ћемо на другом месту видети да је Западна Европа доживела српску најезду из Подунавља око 2000. г. п.н.е, у исто време када је освојена Азија. Диодор каже да је Бак са својом војском обишао цео насељени свет (110.III.293). По повратку из Индије, Бак је седео на слону приликом прославе тријумфа и то је био први тријумф у историји (110.III.301).

Бог Бак на свечаности

МЕДИ

Халдејски историчар Бероз, из трећег века п.н.е, писао је да је династија која је владала у Еламу, пре 2000. г. п.н.е. била "медијска" (12.ст.45). Елам је један од Семових синова у Изороду. У Старом завету Еламом се зове предео западно од реке Тигра, на његовом доњем току. Сумери су овај предео називали Халтам, а Грци Елимаис. Ова покрајина није увек имала исто пространство, али углавном се

односи на доње Међуречје и на Сузијану. Када се говори о Еламу, у време о коме пише Бероз, то се односи и на Вардунију. Берозова медијска династија је Нинова династија. Медијско племе било је главно аријевско племе које је отишло из Европе у Азију. Зато Беда говори о народу Јафетову да се он простирао од Медије до Гибралтара (6).

Отисак ваљкастог печата цара Дарија Великог.
Дарије у улози бога Сербона на асирски начин

У Старом завету "Мадај", то јест Меди, су приказани као један од синова Јафетових који се појављује далеко од Европе, у Азији. О њима доста говори Стари Завет а такође и асирски записи, пошто су они били главно аријевско племе у Азији У једном оштећеном запису из времена Хамурабија, почетак 18. века п.н.е. говори се о неким народима у Северној Вардунији и помињу се "Манда", то јест Меди (12.ст.47). Неброд се доводи у везу са Медима који су освојили Бабилон, о чему пише Бероз (30.ст.47). "Манда" се помиње и у записима из времена цара Саргона I, сина Ниновог, (12.ст.48) и у свим каснијим временима. Многи научници су се бавили Медима и Мајани каже: "Билабел подразумева под овим Манда, Несите. (Несити су једно српско племе из Мале Азије, наша примедба.) Форер их види у владајућој касти Митана, а кимерски Теушпа се назива 'ратник Манда' од стране асирског цара Асархадона. Дигдамес је за Асирце 'краљ хорда Манда', а за Грке он је Кимер. Олбрајт (Albright) претпоставља Тидеала, краља Гоима, (Изород 14.) Јарахабију 'вођи Манда'. Тако ови Мада или Манда су једно индо-аријевско месиво из којег узастопно избијају Несити, Митани, Кимери, Меди и, бар делимично, Скити; исто тако група кентум (Хитити) и она сатум (Митани)" (12.ст.237).

Дарије Велики представљен на асирски начин

Медима се називају не само Аријевци из Медије и Аријане, који се појављују и у Месопотамији, него и разна племена из Мале Азије, укључујући и Кимере, који су били у Малој Азији и изнад Црног мора и одатле отишли на запад све до Британије. Очито је да се овде ради о нама већ добро познатој појави, а то је да су народи са Блиског истока, који су добро познавали Меде, поистовећавали са њима и друга историодна племена, припаднике истога народа. Тако су и Римљани називали Илирима сва

српска племена на Балканском полуострву. Ово ни мало не умањује значај Меда, него само доказује да су они имали својих сународника на врло широком простору.

Географски распоред Меда из Старог завета, не оних у Азији, него места њиховог порекла у Европи, међу Јафетовим синовима, задавао је доста тешкоћа свим заветословцима. Па ипак, то није било тако тешко решити. Да се поново осврнемо на Александра Великог и на онај његов славни говор пред војском у Индији. Износећи шта је све до тада постигао, Александар каже: "Orsus a Macedonia, imperium Graeciae teneo, Thraciam et Illyrios subegi, Triballis Maedisque imperito..." (7.lib.IX.cap.VI). "**Почевши са Македонијом, држим власт над Грчком, покорио сам Тракију и Илирију, Трибалима и Медима заповедам...**" То значи да су Меди суседи или близу Трибала и у сваком случају унутар Александрове царевине која се у Европи простирала до Дунава на северу и до реке Босне на западу. Меде треба тражити на томе простору.

Венац стуба из Персепоља, оличење бакизма

Сребрне вазе исте уметности. Лева је из Медије, а десна из Тракије.

Човек који је најближе пришао решењу питања порекла Меда био је учени Енглез из шеснаестог века, Џозеф Меде. Као да је због свога презимена био предодређен да реши то питање! Пошто је добро размотрио размештај Јафетових народа у Европи, дошао је до закључка да за европске Меде није преостало друго место до Македонија. Меде је уочио да се једна покрајина у Македонији звала Ематиа, Aemathia, на грчком и латинском језику. Грчки писци кажу да је то било раније име земље која је касније названа Македонијом. Меде каже да су Грци додали префикс AE, и слово Д претворили у TX, те да је право име ове земље било Мадиа или Медиа. Меде каже: "If any man question

how AE come in, I coud ask him likewise how EU come into Euphrates, wich the Hebrews and those of Mesopotamia call Perath; or how AE into Aegyptus, which temselves and their neighbours the Arabians call Cuphti; od how AE into Aethiopia which some think to be so called of Theops or Theophi, ... it is no unusual thing in the changing of a name out of one language into another to prefix a Vowel or Diphthong ... Aemathia = the land of Madai" (35.ст.281). "Ако ико пита како је АЕ дошло ту, ја могу да питам њега исто тако како је ЕУ дошло у Еуфрат, који Јевреји и они из Месопотамије зову Перат; или како је АЕ дошло у Аегиптус, који они сами зову и њихови суседи Арапи - Кофти: или како је дошло АЕ у Аетиопиа за коју неки мисле да се тако зове по Теопсу или Теофи ... није необична ствар да у промени имена из једног језика у други дода се један самогласник или дифтонг ...Аематиа = земља Мадај."

На истом месту Меде још каже: Аристотел помиње неку земљу Медику, χωρα Μηδικη, до Пеоније, а код Римљана постојала је "префектура Медика". Изократ помиње неког Меда, краља ових предела. Грци зову европске Меде "Мадаји", а оне у Азији "Меди" (33.ст.281). Едуард Велс, позивајући се на свог великог претходника Медеа, каже: "Има једно племе у Македонији које се зове Меди или Моеди" (31.ст.71).

Ако се узима у обзир Македонија Филипа Великог и Александра Великог, која је имала границу на Дунаву и обухватала Срем, онда су Моеди односно Моеси стварно једно племе у Македонији. У време Римљана постојала је Горња и Доња Моесиа и то име се задржало и код средњевековних Срба. Горња "Моезија" или Мезија је Моравска Србија, а доња Мезија је земља између венца Старе планине и Дунава, савремена северна Бутарска. Стари писци су почињали Мезију од северне границе Македоније, а то је од Радовиша и Берова па до Дунава. На сред те Медије налази се предео Серди, са главним градом Сердиком, то је савремена Софија. Серди и Сердика нису друго до Серби и Сербица. Сада можемо да извучемо закључак: Меди су Срби, заправо једно велико српско племе које је чинило главнину Нинове војске приликом освајања Азије. Зато смо већ на почетку рекли да је Бак, односно Нино, кренуо на поход на исток из Србије, а не из Грчке, како би се то могло разумети из Ариановог писања. Сходно томе, Бак се враћао победоносно из Индије у Србију, одакле је и пошао. Пошто је Македонија створена као држава крајем деветог века п.н.е и пошто се и она, као што смо видели, раније звала Медијом, ми не можемо рећи да је Нино пошао из Македоније која није још постојала. Сада нам постаје јасно откуда обичаји код Срба да сваке треће године прослављају Баков тријумфални повратак из Индије. Отуда Александар Велики тако тачно познаје Баков поход. Јасно је зашто се Грци томе противе и настоје да све то доведу у сумњу.

Дарије Велики и његов телохранитељ са српско-фригијском капом

Постојала је и једна покрајина Месија или Медија у Малој Азији, коју Грци називају "Мисиа" или "Мизиа". Азијска Мезија је обухватала северозападни део Мале Азије, тамо где је касније била Фригија и Људеја. У римском времену сматрали су Пергам за стони град Мезије. Када се ово има у виду, постаје сасвим јасно зашто се Кимери из Мале Азије називају у асирским записима - Медима. А

исто тако постаје јасно зашто се Меди у Старом завету убрајају у европске народе. Исто тако нам сада постаје јасна изјава Александра Великог када каже: "Заповедам Трибалима и Медима".

Код др Олге Луковић се налази један тачан закључак у вези Меда који она преноси од Апендинија. "И стварно, племе Меда је првородно у Тракији, на то подсећају више њих, међу којима Ливије, који их назива Меди, Мадуатени или Мадитени, очевидно од мед. Полибије, који као и Ливије сведочи да су суседи Македоније; Толомеј, област Меда с оне стране Дунава зове Тракија. Тако су Медо -Сармати и Медо-Сигини били исто што и Трачани, а азијска Медија је настала од трачко-медијских насеобина, које су до тамо стигле, како се то код Херодота може закључити" (65.I.254).

Медију су Грци називали Арија и Меде Арима. Плиније и Трог Помпеј кажу да су Сармати пореклом од Меда. А Бошар каже: Сармати, Парти и Меди су били рођаци (2.I.III.XIV). Алфред Мори, позивајући се на Плинија (VI.VII) каже да су Сармати пореклом од Меда (77.ст.228), Затим исти писац каже: "Винди (Венети) су били, као и Сармати, пореклом од Меда" (77.ст.231). Бошар каже: Медију данас, већим делом, зову Серван (2 .I. IV. XXXIII). Ово "Серван" читајте - Сербан. Медијски краљ, који је освојио Асирију, звао се Сарбак. Код Диодора са Сикеле стоји "Арбак", без почетног слова С (110.II.459). Други грчки писци помињу овога краља као "Киаксарес"? Његов четврти наследник зове се Сарбиан, а код Диодора "Арбианес", опет без почетног слова 'сима'. Ова два имена медијских владара, судећи према њиховом облику, делују као лична имена, пре него титуле. У каснијим временима ми налазимо код партских и персијских царева титуле "Сарбараза". Такву титулу је имао, чак у седмом веку н.е. цар Хозрое, "Chosroes Persarum rex Sarbaraza" (149.I.721). Неће бити да је Диодор изоставио почетно слово 'сима' у овим именима, него је то учињено цензуром или нечијом грешком.

То није једини случај преправке српског имена, него је то стална пракса при издавању дела античких писаца. То је толико постало "нормално" на Западу, да су те преправке чак потписивали. Приликом издања дела Диона Касиуса, (видети под бројем 175), инспектор париске Академије Е. Грос, скида почетно слово С са српског имена и уместо Сардеји, како је било код Диона, оставља Ардеји. Он ту преправку потписује и на дну странице даје следеће објашњење. E. Gros: "Je donne le texte tel qu'il est dans Reimar, sauf Σαρδιαιων que je remplace par 'Αρδιαιωνε comme plus haut" (175.I.259). "Дајем текст онакав какав је код Рајмара, изузев Сардијон који сам ја заменио са Ардијон."

Вилијам Џонс (William Jones) је рекао: "...деца Јафетова изгледају пореклом од словенских имена, помен њиховог присуства је раширен, они су се сами раширили врло далеко и произвели су расу коју, у недостатку правог назива ми зовемо татарском" (79.I.110).

У Пловдиву се, у античком времену, налазио храм бога Medyzeus-а (160.I.93). Као што му само име говори, ово божанство је било месно божанство племена Меда. У истом извору налазимо и закључак да се "Медари из унутрашњости Хелмског полуострва не могу одвојити од Меза у Подунављу" (160.II.59).

Херодот каже да су Меде сви звали Арима, 'Αριος, то јест Аријевцима (39.VII.62). Међу овим Аријевцима на Истоку он помиње и Сигине са Дунава, по којима је римска тврђава Сингидунум добила свије име. Страбон за Сигине каже да су они на Истоку усвојили персијски начин живота (86.XI.XVI). Подунавски Сигини су отишли на Исток заједно са Медима и населили су се у земљи познатој под именом Карманија, која се помиње као Сигистан ел Керман или Сирјан. Када Херодот говори о Сигинима на Дунаву он каже да се код њих налази доста медијских обичаја.

У Медији азијској налазимо помен и српског ратничког сталежа Гета. Мајани каже: "Гатас", ирански народ, су имали језик тако близак ведском да онај ко је разумео један од њих разумео је и други" (12.ст.241). Код Диодора имамо податак да је царица Семирама логоровала са војском на планини Багистан, што је савремени Бехистан. Он каже да се планина тако звала зато што је била посвећена Богу (Бог - стан). Био је и један град са именом Багистана, југоисточно од Екбатана. Иако је Екбатан био главни град Медије, најславнији град био је Низа, по коме су били надалеко чувени медијски коњи у целој Азији. **Име града Низа је промењено у Рага (на српском се тако зове стари коњ), па затим Селеук I даје овоме граду име Европо, по истоименом родном граду крај Вардара, а то је савремени Техеран.** Млађи брат првог краља Македоније, Пердике I Карановића, по имену

Европ, владао је око 700. г. п.н.е. на Средњем Повардарју. Његова кнежевина се звала Европа. По овој кнежевини континент Европа је добио своје име.

Де Бунсен сматра да су Меди и Хиксоси исти народ. Берозова изјава да су Меди освојили Бабилонију не може се доводити у сумњу. Из Месопотамије Меди су отишли у Египат (30.ст.48).

Стара Медија је обухватала следеће покрајине, према савременим називима: Ширван, Азербејџан, Гилан, Масандеран и Ирак Аџеми, Персијски цар Дарије је био од Меда (6). У савременом Ирану постоје градови са именима, Сараб и Сабзавар. Медијска и Персијска имена, која су до нас стигла преко Грка, су сва преличена, као на пример, име Ратабан које Грци пишу као "Артабанос".

СЕРБОНОВ ПОХОД

Велики војсковођа Сербо Макеридов ствара Друго светско царство

Видели смо из дела и говора Александра Великог да су, како он лично тако и Срби његовог времена, били добро упознати са Другим походом из Европе у Азију, који је, према предању, водио бог Сербон. Треба одмах разумети да се ради као и у претходном случају, о једном великом војсковођи кога су прогласили божанством. Његово право име је Сербо Макеридов који се помиње и као Сарбо или Сардо, што би у савременом српском језику било - Србо.

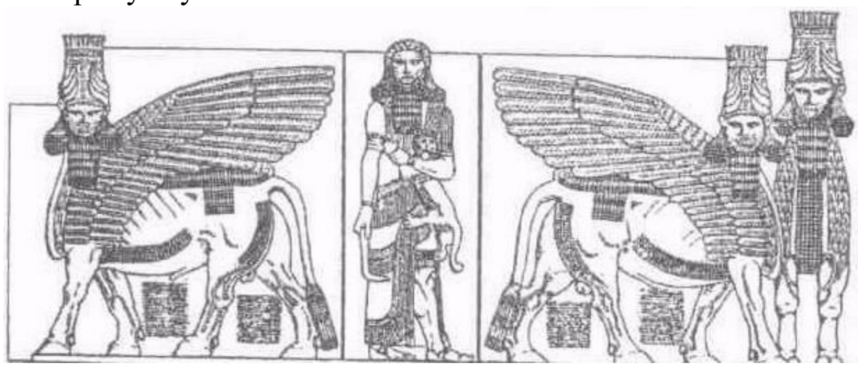
У Изороду (Свето писмо) се каже: "Куш породи такође Неброда: он је тај који іе почео да буде силан на земљи. Био је исполин ловац пред Вечним; зато се каже: Као Неброд, исполински ловац пред Вечним! Владао је најпре над Бабелом, Ереком, Акадом и Каленом, у земљи Сенар". Ово се све односи на Неброда, о коме смо већ говорили. То је Нино, Бак и први велики поход. У Изороду се затим даље каже: "Из ове земље је изишао Асур: он је саградио Ниниву, Рехобот-Хир, Калах и Ресен између Ниниве и Калаха, то је велики град."

Из Светог писма видимо да се после Неброда, заправо из самог царства Небродовог, појављује друга личност која се овде назива Асур и он гради поменуте градове. Прво што привлачи пажњу јесте то што Асур гради град Ниниву -Нинов град. Именујући овај град, Свето писмо потврђује име Ниново и уједно нам каже да му је Асур одао посебну част. То све значи да Асур није био противник Нинов, нити противник рода његова, нити његове Прве светске империје, него се појављује као настављач Ниновог дела. Ово је први доказ који произлази из штива Светог писма да су Нино и Асур истог рода. У противном Асур не би дао име своме граду Нинива. Сада нам преостаје да направимо само корак даље и да пронађемо Асура у роду Ниновом.

На другом углу нашег троугла стоји Александар Велики који речју и делом потрвђује ово што произлази из Светог писма и који нас опширније упознаје са Другим походом, такође из Србије па све до Индије. Александар налази Србе у Индији и они му кажу да су потомци ратника из Другог похода. На трећем углу троугла стоји Асирија која баш од времена Другог похода добија то име, то јест од времена стварања Другог царства. Ово друго царство се стварно у историји назива Асиријом, што се одмах доводи у везу са Старозаветним именом Асур. Затварањем нашег троугла и успостављањем везе и узрочности између Светог писма, Александра Великог и Асирије, неминовно долазимо до закључка да је Асур био тај други велики војвода који се поименично помиње у Изороду и чије име је уткано у имену Асирија. Од Александра Великог сазнајемо да је други освајач био бог Сербон, којег Грци зову Хераклес, Римљани Херкулус, а Јевреји Мелкарт. Тако добијамо једначину: Сербо Макеридов = Сербон = Асур.

Одмах да кажемо да Сербон није добио своје име по Србима, него Срби по Сербону, о чему ће бити говора на другом месту. О богу Сербону и његовој улози писано је, по први пут, у првом тому Историје Срба (45). Овде дајемо само кратак приказ тог божанства. Име Сербоново налазимо у више облика, зависно од места, језика и времена у коме се помиње: Сербон, Сербан, Сердон, Сердан, Сардон, Сардан, Сурбон, Сандон, Санда, Сандан, Сандес, Серапис, Сорапис, Сарапис, Сардус, Санкус, Сантус, Сабазиус, Сабадиус, Себадиус, Сармандус, Сурија и Асур. С обзиром да је Серапис имао посебну улогу, у време Лагића у Египту, употреба његовог имена не би била правилна у односу на

првобитну улогу овога божанства. Јупитер је код Римљана имао надимак - Saravicus, што је Сарабикус. Никола Јорга каже: "На почетку на челу богова био је Сабазиос, који није друго до Дионизос, Санктус, Сабадиус, Себадиус" (160.I.85). Сабазиус је грчки облик имена тог бога, који је био много слављен на Хелму и у Малој Азији, а потом и у Италији.Сабазиос је био сунчево божанство и његов храм је округлог облика са полуоткривеним кровом да би сунце могло осветљавати унутрашњост храма који је грађен обично на неком брежуљку.

Главни представници асирске митологије, Бак и Сербон,
односно символи Првог и Другог светског царства

Из ових Јоргиних примера открива се право име овога бога,Себадиус је Сербон Диос или Сербон Диус, што је Сербон Див или Сербон Бог. Грчки облик Сабазиус је Сербон Диос, или Сарбон Диос, краће Сарбодиос.

Јорга нам још каже да је у Дакији постојао бог под именом Сармандус којег је Момзен упоређивао са Сараписом, то јест да се ради о истом богу само се његово име различито помиње (160.I.97). Момзен је овде био у праву јер су Грци обично замењивали српско Б са М, као у имену Сарбати - Сармати. У савременом грчком језику слово Б се пише као МП, уз М додали су још и П, да би се знало да ова два слова треба читати као Б. Хезихије нам каже да је у старој Македонији богиња Сербона била иста што и Артема код Грка (133). У разним издањима Хезихиуса Сербона се помиње још и као Сербина или Сирбона. То је доказ да је у старој Македонији, поред бога Сербона постојала и богиња Сербона, која је код Грка Артема. Друга богиња, Пела, Афродита Пелагија, ушла је у хришћанство као Света Пелагија (73.ст.185). Еузебије каже да је Хераклес из Сирије Феничанске дошао у Кападохију, у Елисон и да га зову "Дисандан" (3.ст.380). Дисандан је Див Сандон, односно Див Сербон.

Богиња Сербона са српским символима на сукњи

На Блиском истоку се помиње божанство "Зерван Акарана" као представник вечности (53.ст.267). Ово "Зерван" је Сербан, односно Сербон. Треба знати да су се имена богова код старих Срба најчешће завршавала на -он, а имена богиња на -она. Значи, постојао је божански пар: Сербон и Сербона. Као божанство Сербон је изразити представник сунца, оличење сунчеве стваралачке и заштитничке моћи. Он има улогу заштитника људског рода, реда и закона, и као такав он је заштитник владара, краљева и царева. Појављује се као духовни отац свих владара и њихов узор.

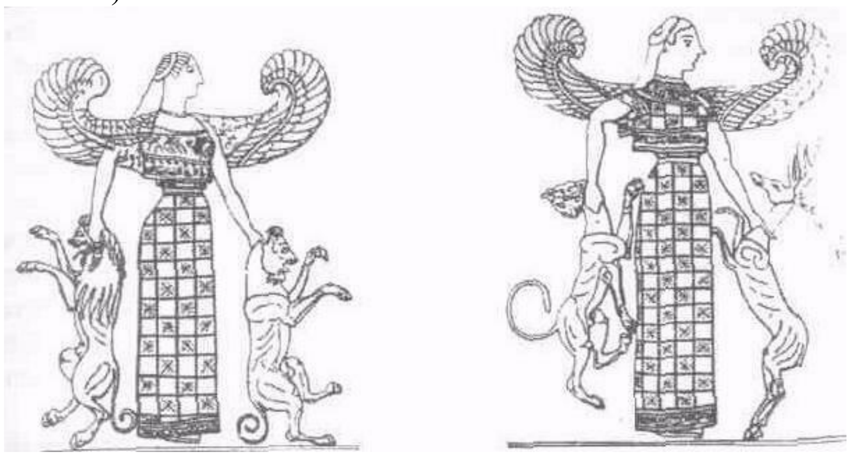
Богиња Сербона са знацима божанства Сунца

Пасерб је било обележје словенске господе, које се може упоредити са латинским Сорбус, што значи црвен. Сирбис, Ксантос, односно Скамандрос указују на црвену боју (129.ст.85). Црвена боја, рача, у античком времену била је обележје вишег сталежа и племства. Сирбис или Сербис је исто што и Ксантос, јер су Грци преводили српско име са Ксантос, у ствари Ксантос је суиме за Сербос. О томе ћемо говорити опширније на другом месту. Сербон је приказан као моћни див који убија или задављује лава и увек је огрнут лављим крзном. Лав је оличење дивљине и насиља, краљ звери, кога Сербон дави у одбрани људског рода од дивљине и насиља. Зато Сербон има надимак Давлија, онај који дави лавове и у преносном зиачењу сваку другу напаст на људски род. Херодот каже да људејско звање Кандавле, Грци називдју Мирсило (39.1.6). Кандавле је у Људеји било исто што и Давитељ, божанско обележје које су носили владари из династије Сандонића, односно Сербонића.

Херодот даље каже: "Кандавле кога Грци зову Мирсило, био је краљ Сарда, потиче од Алкеја сина Хераклесовог. Агрон син Нинов, овај син Белов, овај син Алкејов, био је први Хераклић који је постао краљ Сарда, као што је Кандавле син Мирсов био последњи" (39.I.7). Овде Херодот назива Саргона Ниновог -Агрон. У неким издањима Херодота налази се као - Аргон, без почетног слова 'сима'. Агриани, Аграмани и Агриони је врло чест прелик српског имена у делима старих писаца. Србичане, од града Србице, (Софија) називају Агрианима, а тако називају Србе када их помињу у војсци Александра Великог, Град Србиново је преличено на Аграм. У једном напису на стели посвећеној римском цару Марку Аурелију од стране града Сердике, стајало је да ту стелу посвећује "врло славни град Серда" (160.II.334).

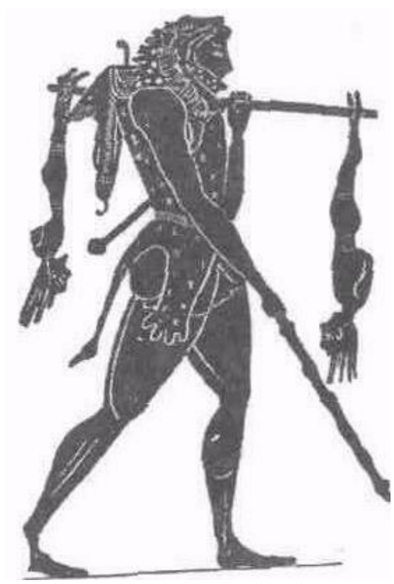
Владар који се у историји најчешће помиње као Саргон I био је, као што смо већ рекли, син Нинов и Семирамин. Време његове појаве, прво као савладара своје мајке, а затим као цара, узима се обично око 1990. г. п.н.е. Од тада се он помиње прво као Заричум, што је преличено Царевић. Неки мисле да је ово Заричум или Заричоум могло да значи и цар свештеник и да је од тога настало Sharrouken, то јест Саргон. Филип Гросе каже да је Саргхун асирска титула и да се владар, који је саградио палату у Хорсабаду звао Саргина (10.ст.57). Затим Гросе додаје да су Сирijци звали Хорсабад - Саргхун све до арапског освајања (10.ст.59). Хорсабад се помиње под старим именом као Дур-Саргина. То је у ствари Дур-Сарбина. Четврти Ниновић, унук Саргонов, звао се Арије, Ариус, 'Αρειος (3). То је још један доказ повезаности Аријеваца и Асирије.

Херодот нам још каже: "Они који пре Аргона владаше овом земљом потичу од Људа сина Атисовог" (39.I.7). Тај Атис је сматран сином Мановим, а Мане је сматран за првог дивонског владара Људеје и био је син од Дива и Земље. Мане је и први митолошки краљ Аријеваца у Индији и први законодавац, по предању. Мане се помиње као први владар код Аријеваца на истоку, код српских племена у Малој Азији, па чак и у Египту. Мане, чије име Грци пишу као Манес, био је по предању први краљ Египта (61 .ст.129)

Богиња Сербона, парнака бога Сербона Расенска уметност

У тесној вези са сунцем стоји и божанска улога ватре, огња, па као изразити представник сунца Сербон умире само на један начин - скакањем у огањ. Као сунчано божанство Сербон има улогу бога плодности природе, зеленила и растиња, у чему се поистовећује са Баком. Грци су Сербона називали Хераклес и његова појава код Грка је бар за хиљаду година млађа од његове појаве код Срба. Хераклес није никада попримио све особине Сербона, нити је имао исти значај. Хераклес је једна сужена и доста бледа слика Сербона. Док је Хераклес божији син и полубог, дотле је Сербон један од главних богова. Диодор каже да се Хераклес појавио код Грка "једно поколење пре Тројанског рата" (110. I.77). Уобичајено представљање Сербона и Хераклеса био је кип исполина обученог у лављу кожу и са тешким толомом (топузом), који држи у руци или се на њега наслања. Диодор каже да су толом и лавља кожа обележје старијег Хераклеса (110. I.79). Старији Хераклес на кога Диодор мисли је Сербон.

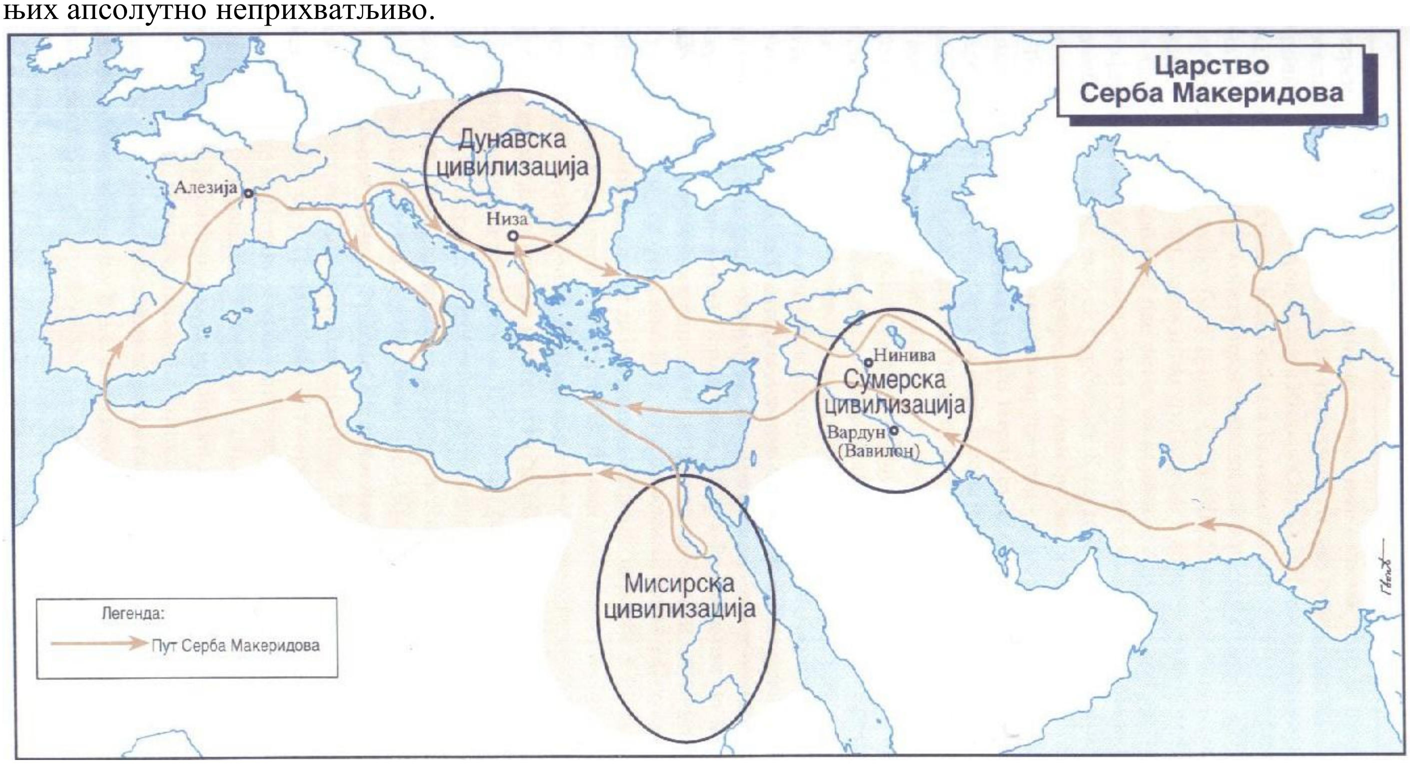

Сербон кажњава преступнике. Грчка уметност.

Гросе напомиње да је главно асирско божанство био "Асарак", што је Асур из Светог писма. После његове смрти стављен је у Пантеон и слављен као "отац богова" (10.ст.30). Тај "Асарак" је Сарак,

односно Сарбак или Сербон. То значи да је он био човек, цар Асирије, а не замишљени бог. То име није усамљено - Сарбак је и један медијски владар. Исти писац нам каже да су Феничани звали једног бога Оркул и да то божанство представља "општу светлост", што је у ствари бог Вело, за кога се у "Преводу 72" каже да је Хераклес. Упоређивали су га са Јупитером, Сатурном и са Марсом (10.ст.86). Од назива Оркул, који свакако није име него назив према једној од улога тога божанства, настало је име Херкул или Хераклес. Пирен каже да је Сандон фенички бог кога су Грци препознали као Хераклеса (48.ст.312). Тако смањена улога Хераклеса код Грка, у односу на Сербона, настала је због њихове политичке стварности.

Грци нису никада имали моћне краљеве, нити велике династије. У грчком језику и не постоји звање које одговара звању цара, него су звање краља употребљавали и за цара. Уосталом, грчко схватање државе није никада прелазило оквире "полиса" - града државе. Ни један од грчких мислилаца није могао осмислити друкчију државу осим града државе. Велике краљевине или царевине биле су неспојиве са грчким схватањем државе. Посебно нису могли да схвате појам царевине, то јест државе од више народа и више различитих култура. Цела грчка национална бит била је утемељена на схватању да постоје само две категорије народа: Јелини и Варвари. Цела грчка национална филозофија, да се тако изразимо, била је заснована на том схватању и то се јасно види, не само код њихових филозофа, него и код историчара, као код Херодота и Тукидида. Такво схватање искључивало је поимање царевине као државе. То, да у једној држави и други народи имају иста права као и Грци, било је за њих апсолутно неприхватљиво.

Због тога Хераклес није могао да буде истоветан са Сербоном. Индијски историчари истичу, као главну одлику Аријеваца то што су они, за разлику од других народа који су знали само за градове државе, стварали моћне монархије и царевине на огромним пространствима обухватајући у њима разне народе. Те идеје се јасно испољавају у царству Александра Великог после освајања Азије. То је било панцарство, држава свих њених народа са истим правима и обавезама, народа чије државне и владарске традиције нису укинуте, него је Александар само преузео на себе улогу њихових владара, што је дословно и јасно истакао.

Други поход у Азију извршили су Срби, као и први, и то се доказује именом народа, оних делова што су остали у Индији иза другог похода. То се доказује вером и обичајима тог народа и нарочито његовим језиком.

Што се тиче стварног имена вође другог похода, Свето писмо даје нам име Асур, али то је Сурија, Сербон, скраћено Сур, што је исто као и Асур, само са том разликом што је томе имену у страним језицима придодат префикс А. Плиније каже да се под Сиријом подразумева Асирија, то јест да је Асирија део Сирије (44.књ.5.гл.12). Џорџ Смит каже да је Сирија скраћени облик од Асирија (13. ст.3). Херодот каже да Асирце Грци зову Сурима, а варвари Асурима (39.VII.63). Значи да је Сирија и Асирија једно те исто име - Сурија, како је и зове народ који у њој живи.

У време персијске царевине постојало је лично име Сурена, што је очигледно истог порекла. Сурија је једно од имена бога сунца и оно се једнако налази код Срба у Европи и у Азији. Код Аријеваца у Индији Сурија је један од великих и старих богова, представник сунца. Код Срба на Балкану помиње се једно божанство времена под именом Сур које су прослављали на почетку године (139.ст.43). Асирска култура је сва у знаку бога сунца, Сура или Асура. Сербон је то божанство сунца, у ствари Сурија, односно Асур. Постоје и други докази повезаности Асирије са Сербоном и Србима. Две реке, на којима је Асирија почела своје постојање, то јест првобитна Асирија, носе српско име као Велика и Мала Серба. Предео између ове две реке звао се Сербијана. Клаудије Толомеј даје географске кординате за град "Сарбенда" на пределу између две реке Сербе. Поред града Сарбенде Толомеј нам даје податке и за други град - Сарбена (70).

У старој Асирији Толомеј помиње **два главна града: Ниниву и Сарбену. То су Нинива и Асур.** Арбела је у ствари Сарбела са чијег имена је скинуто почетно слово 'сима'. По моме схватању, Сарбенда и Сарбена су стари асирски градови, а Сарбела је то име добила, уколико се није тако раније звала, од времена Александра Великог. У близини тог града је била последња велика битка и коначна победа над Персијом, па је у част те победе Александар могао дати граду име Сарбела. Помен земље "Сериадик" код Манетона, као што смо већ напоменули, односи се такође на Асирију. Натпис на кипу првосвештеника Гудеа од "Сирбурла", је опет Асирија.

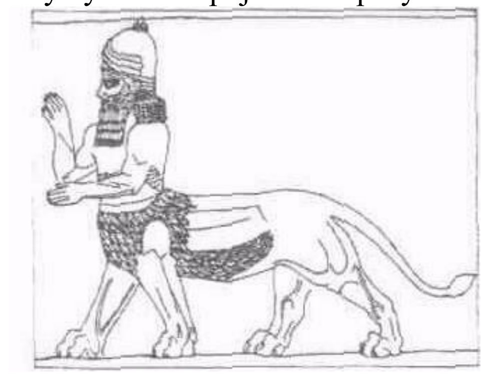
Розенмилер каже да је стварна Асирија била источно од реке Дигле (Тигара) и да се отуда проширила освајајући део Арама или Сирије између Велике и Мале Сербе (79). У вези имена Сарданапал, Шарл Ролин каже да је то име састављено по обичају источних народа и састоји се од Сардан - пул, што значи Сардан Пулов син јер му се отац звао Пул, а њега помиње Јонах у Старом завету.

Сви историчари се слажу да је оснивање Другог царства, у 14. веку п.н.е, било у ствари оснивања Асирије. У другој половини 14. века п.н.е. десили су се крупни историјски догађаји, чији трагови нас воде од балканске Србије, па све до Индије. У то време је порушена велика и моћна Шеста Троја. Неки археолози мисле да је порушена од земљотреса. После тога разарања у Троји се појављује нова владарска кућа пореклом из Србије, Дардани из Поморавља. У образлагању Страбона, П.Ф.Ж. Госелин каже да је Хераклес освојио Троју 1330. г. п.н.е. (86. VII.8). Захари Мајани указује да је било, око 1300. г. п.н.е. делимичног насељавања Тројаде, Јоније, Лидије, Фригије, Карије и Лике, са Илирима и Трачанима са Хелмског полуострва. Хелмски Дардани, који су говорили једним илирским наречјем, населили су се у Тројади (4б).

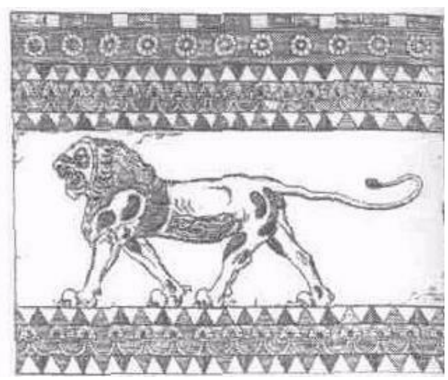
У то време се десио и пад Крита, до тада моћне краљевине на Пелагу, и крај Миновске династије. У то исто време се десио и велики напад такозваног "Поморског народа" на Египат. Међу нападачима главну улогу имају ратници које мисирски записи из тога времена називају Србима (Серданима). Њихови напади на Египат биће повремено обнављани цео наредни век. Код Кљакића се налази податак да је забележено пелашко насељавање Блиског истока у 14. веку п.н.е. на територији која ће се по њима назвати Палестина (129.ст. 67).

Царство Ниново, то јест Прво царство, било је у распаду и немоћи. Баш у другој половини 14. века п.н.е, десила се друга велика најезда Аријеваца у Индију, која је стизала истим правцем куда и прва, али с том разликом што се прва најезда задржала у Петоречју, на северозападу Индије, а друга најезда је ишла низ целу долину реке Инда, све до мора. Александар Велики налази Србе, из друге најезде, на средњем и доњем току реке Инда. Имена планина и река, која стоје у непосредној вези са српским именом, налазе се и на доњем току реке Инда и чињенично доказују да је други поход ишао све до ушћа. И коначно, код Еузебија имамо податак да је 1325. г. п.н.е. Бак ратовао са Индусима и

основао град Низу на реци Инду (3.ст.396). Еузебије овде поистовећује, уколико то није нечија преправка, Сербона и Бака. Наведено време за те догађаје у Индији разликује се тачно за пет година од поменутог Сербоновог освајања Троје, што се показује као сасвим разумно. Поистовећавање Бака и Сербона налази се делимично и у Светом писму. Неброд као појава оличава исто толико Сербона колико и Бака. Еузебије нас такође обавештава да је Мита почео са својом владавином у Фригији, око 1.310 г п.н.е. Само неколико година касније, Ило или Илија гради свој град Илион. То је била Седма Троја, која је порушена 1184. г. п.н.е у чувеном Тројанском рату опеваном у Илијади (3.ст. 397/8).

Сербон у виду човека-лава Асирска уметност

Лав у оквиру верских обележја у Сузу, Персија

Тачно у назначено време код Еузебија, у Асирији се дешавају велике промене. Вардун (Бабилон) није више престоница, него ту улогу преузима град Асур, како се помиње код источних народа, односно Сарбена. Салманесар I, владао је нешто пре 1300. г. п.н.е и основао град Калах (14.ст.37). У Светом писму стоји да је овај град, поред осталих, основао Асур. То значи да је Асур из Изорода - Салманесар у клинастом писму. Салманесар је Сарбан цар односно Сербон цар. Код Еузебија - Сосарес, Σωσαρης. Ово име је претрпело извесне промене као и свако страно име које долази преко грчког језика. Треба напоменути да су записи на клинастом писму углавном на језику оног народа што су Срби затекли у Месопотамији и отуда велике разлике у именима асирских царева. Салманесар и Сосарес су прелици имена Сербон. Староседеоци су се служили углавном араменским језиком, али не сви и не увек.

На Блиском Истоку је била велика мешавина народа, као што нам то и Бероз сведочи, и њихових различитих језика. Српска имена асирских царева дошла су до нас преко грчког језика и редовно су претрпела мање или веће промене. Рагозин нам каже да су се у време око 1300 г. п.н.е. десили значајни датуми у историји Асирије када се догодило прво освајање Вавилона од једног асирског цара (14.ст.68), Сербонов град посвећен Нину, Нинива, био је тада највећи град на свету. Заправо, никада и нико није основао толико велики град у античком времену. Нинива је имала бедем у виду четвороугла, чија је дужа страна имала 150 стадиона, а краћа страна 90 стадиона. Један стадион ове врсте имао је 177,46 метара. Укупна дужина бедема била је 85 километара, док је Вардун имао дужину бедема око 65 километара. Бедем је био висок 100 стопа и широк толико да су троје кола могла

упоредо да се возе по њему. Бедем Ниниве је имао 1500 кула високих по 200 стопа. Диодор каже да је име града било Нино (110.II.357). Исти писац нам каже да је Нино био представљен у Вардуну како пробада лава са сарисом. То је било више својствено Сербону него Нину.

Када су откривени асирски записи и њихово читање и тумачење било у пуном јеку десио се један занимљив случај. Откопавање и читање таблица са клинастим писмом радила је група људи сачињена од Немаца, Енглеза и Фружана. Међу тим људима владала је потпуна сагласност и сви су били једномишљеници, што не може да прође а да не буде запажено. Сви су се сложили да су баш сви асирски записи били на једном семитском језику. У то њихово читање умешао се професор Филосено Луцато из Падове. Он је објавио књигу у којој се жали на сметње и тешкоће приликом објављивања: "Довољно је да се претпостави да су асирски домороци били освојени и да је ово освајање поставило изнад њих једну другу расу, која није била семитска, него индоевропска, браћа Индуса и Персијанаца...

Сербон (Херакле) дави Немејског лава -Епир

Сасвим је могуће да су господари Асирије знали језик народа који су покорили и да су била у Асирији два језика, (на исти начин као што су била два народа) од којих је један био семитски или араменски, други санскритски или асирски" (ст.8/9) "...сви записи асирски, они из Персепоља, као и они из Хорсабада, Нимруда и Вана, написани су језиком који је врло повезан са зендом и са најстаријим санскритским дијалектом, оним из Веда. Баш у овоме језику сам успео да прочитам готово све записе асирско-персепољске, неке записе из Вана и неке делове записа из Хорсабада" (11.ст.13). Потом је неко ућуткао професора Луцата и није се више чуо. У књизи о асирским записима речено је, као узгред, да "његов метод не води циљу". Нису рекли којем циљу... Код Бероза стоји: "Тамо је било од почетка, у Вавилону, много људи стране расе, насељених у Халдеји и живели су без закона као звери" (18).

Олбрајт потврђује став Филосена Луцата и исти проширује "Клинопис сумерско-акадски служио је за писање једнако и више других језика: хититско неситског, хоритског, лувитског, протохититског хатушког (све језици из Мале Азије), урартског (из Јерменије) каситског и еламитског (околина планине Загроса и Сузиана); служио је неком приликом и за писање језика као што су индо-ирански, канаански, египатски, араменски и на крају уместо два азбучна писма, северно канаански - угаритски и старо персијски" (53.ст.18).

У време Ниновог сина Саргона учињено је прибирање свих верских записа и извршено преуређење вере упоредо са брахманизмом. Тада су устројена халдејско - бабилонска веровања (33.ст.322). Све ово се слаже са изнетим налазима Филосена Луцата. Луцатов савременик, Ирвин Норис, написао је "Асирски Речник", састављен од реченица са клинописних плочица. За реченицу у којој се говори о неком "карану", Норис каже да је не разуме (17).

Каран је стара српска титула, давана обично члановима царске породице који су били на положају управника неке земље. У Србији има и данас доста -места са именом Карановац или Карановци, а што је било и старо име града Краљева - Карановац. Стара македонска династија се звала

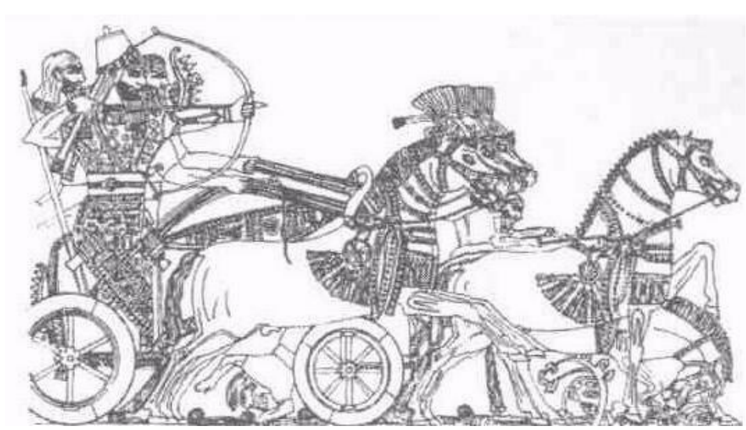
Карановић. У Персијском царству постојало је звање "каран" и цела царевина је била издељена на 20 "каранија". Све је то Персија наследила од Асирије.

Као што смо већ рекли, Сурија је једно име, тачније надимак, бога сунца и ово име се налази једнако код Срба у Европи, на Блиском истоку и у Индији. Бергман каже да је име Сурија настало од првобитног имена Сварија (Сварог) и да је код Аријеваца у Индији Индра заменио бога сунца који се звао Сурија, (43.ст.178) једно од три главна божанства у Ведама (19). И у Индији, после мешавине Аријеваца и Индуса, име Сурија добија самогласник А, и појављује се као "Асура", божанство које се дуплира са Индром, Огњем и Варуном. У Асирији је Сурија или Асур сматран врховним божанством.

Рагозин каже: Врховни бог асирски био је Асур. Асирци су се називали "његовим именом" и сматрали га својим вођом и заштитником (14.ст.5). Асур је представљен као велики господар са круном и знамењима владарског достојанства. Сматран је за бога који поставља и штити цареве. Суријев или Сурбијев град, Сур, Асур или Сарбена, налази се на месту савременог насеља Килех-Шергат. Ово је арапско име, али се у њему може препознати старо име Сарбене. Асура је био онај који "светли" и код Иранаца је Ахура, а Ахура-Мазда је врховни бог (27.ст.140). Код Заратустре Ахура-Мазда је Бели бог, а наспрам њега је Ахриман, Црни бог. Од Ахура-Мазда је настао скраћени облик - Ормузд.

Асирски цар жртвом лавова приноси требу богу Сербону

Асирски цар на борбеним колима

На челу халдејских, односно асирских, градова стајали су управници који су истовремено били и првосвештеници главног божанства заштитника града. Таква управа била је и у појединим покрајинама. Ови управници су имали звање "патеси" и то звање не треба упоредити са краљем него са свештеним лицем (14.ст.5). Нађен је кип патесија Гудеа, а натпис на њему привукао је пажњу, па врло

учена Зенаида Рагозин, каже: "What for instance, is the proper place of GUDEA, the patesi of SIRBURLA (also read SIRGULLA, and lately, ZIRLABA), whose magnificent statues Mr. de Sarzec found in the principal hall of the temple of which the bricks bear his stamp?" (18.ст.214). На српском: „Какво је, на пример, место Гудеа патесија од СИРБУРЛА (прочитано такође Сиргула, и касније Зирлаба), чији је красни кип господин де Сарзек нашао у главној сали храма чије цигле носе његов печат." Видимо да су они људи, који су читали и тумачили асирске записе, имали грдних мука са појединим именима. **У интересу је науке и историје уопште, да се све то поново прегледа**.

Сада да се осврнемо на великог аријевског бога - Варуну и да видимо каква је била његова улога. "Сви стари народи су говорили да небо покрива сву земљину површину и све садржи, понекад додајући, 'као шатор' или 'као кров' и то је њихов ум дословно схватао, пошто нису ништа сматрали оптичким.

Цар Људеје, Крезо, умире на криди према Сербоновом обичају

Плави свод је био за њих - свод, чврст и непомичан оличење чврстине и непомичности" (27.ст.140/1). "Варуна се уздиже до оличења врховног чувара и законодавца, па по природном и лаком путу прелази у чувара реда и закона, моралног и космичкког, краља богова и људи у митском схватању" (27.ст.143). Звање краља богова давано је код старих Аријеваца на истоку само Варуни и Сурији. Варуна је бог неба, на коме живе сви богови, а небо је тврди свод непомични, то јест тврђава и уједно утврђени дворац богова где краљује Варуна, као оличење врховног чувара - неба тврђаве, реда и поретка. Утврђени двор, замак или слична тврђава је у старом српском језику називана - вар. Чувари тврђаве су вари или варда. Отуда потиче име Варуна, чувара небеске тврђаве. Ми обично кажемо чу-вар нечега, слично као и чо-бан. Српска реч "варда" се прошетала кроз стране језике и вратила се нама као гвардија или гарда. У свим словенским земљама постоје градови са именом изведеним од имена вар, као: Варна, Темишвар, Петроварадин, Вуковар, Бјеловар, Карлови Вари и Варшава. Неке реке носе име 'вар' јер су некада сматране као природне препреке, тврђаве, као Вардар. Мајани каже за природну тврђаву у Индији, коју Грци помињу као Аорнос, да то значи исто што и Аварис од Авара и значи склониште, тврђава (12.ст.238). "Аорнос" се зове код Аријеваца Варана или Аварана и значи утврђено место. У српском језику реч варош потиче од старог утврђеног насеља, а варошанин је становник вара, односно насеља - тврђаве. Варуна је прешао из Србије код наших суседа Грка и они га називају "Уранос" (19).

Када Бергман каже да је једно од имена за бога сунца, Сурија, настало од ранијег облика тога имена, Сварија, он је потпуно у праву јер су сунце видели као неког шетача по небеском вару и назвали га сварија. Ова Бергманова опаска односи се на српска племена у Европи, која он назива Гетима, на доњем Дунаву, Сарматима у средњој Европи и Скитима на Дњепру и Дњестру. За иста племена Бергман каже да се њихов врховни бог звао Теут-Вар, односно Теут-Варуна, кога Грци помињу као "Теутарос" (43.ст.107). У улози чувара закона Теут се назива Вару = чувар (43.ст.231).

Када говоримо о Србима ми ту подразумевамо и све касније словенске народе јер су они сви Срби. Нисам први успоставио такав однос између Срба и Словена, то су учинили бројни писци далеко пре мене. Од сварије је Сварог, бог неба и чувар раја небеског. За Варуну Луј Леже каже да су га Серби много славили и поштовали и да се он код Грка назива "Уранос" (20.ст.21).

Леже нас подсећа и на двојност у старом српском веровању у добре и зле силе које оличавају Белибог и Црнибог. За белог бога, односно Бел-бога, каже да је то асирски Бел и канаански Баал. То је тако објашњено и у старим словенским списима, као што је Матер Верборум, где дословно стоји: "Belboh ipse est Baal" (20.ст.30). Код града Будишина у Лужицама уздижу се две планине и једна од њих се зове Белбог, а друга Црнбог.

Исто схватање имају Аријевци на истоку што је посебно изражено код Заратустре. Бели бог или Белбог је у Асирији Бело отац Нинов кога на халдејском језику зову Бел, а на јеврејском Баал. Филип Госе у свом делу "Асирија" каже да се код Феничана велико божанство, у улози великог господара, појављује божанство сунца - Белсамен, раван грчком Зевсу (10.ст.86). Белсамен је Баал, у Преводу 72 приказује се у улози Хераклеса, што значи Сербона. "Бел и Кронос значи светлост одвојена од таме. Светлост, Време и Дивота чине асирско тројство и сва три ова својства оличавао је Бел" (10.ст.77). Теут-Варуна је двојно божанство и сваки од њих се појављује посебно са својом одређеном улогом. Када се Теут јавља у улози бога рата он се назива - Сеут. Један краљ у старој Тракији звао се Сеут, а доста често име је било и Сеуташ. Такозвани Хиксоси у Мисиру, славили су бога Сеута у толикој мери да су Мисирци и Јевреји сматрали да Хиксоси имају само једног бога, да су једнобожци. Мајани каже да је Сеут, односно Сеутех, божанство ватре, сунца и коња (12.ст.147).

Сеут је остао као божанство у Египту (Мисиру) и после повлачења српских освајача. Песници са двора фараона Аменофиса II (1450 - 1425. г. п.н.е) упоређују га са богом рата Сеутом (12.ст.12б). Грци су Сеута звали Тифон, иако по намени њихов Тифон не одговара у потпуности Сеуту. Херодот каже да се Тифон крије у Сербонском језеру (39.III.5). Али то Сербонско језеро је, Σερβωνιδος, један узани морски залив на западној обали Палестине. У стара времена тај залив је био врло опасан за пролазнике који нису били упознати са тим пределима. Залив је био дубок и стрмих обала, а на површини воде пливао је прах нанет ветром, тако да се вода није видела. Ту је настрадала једна српска војска враћајући се из напада на Египат и по томе је тај залив, који су звали језеро, добио име - Сербонско језеро. Изгледа заиста чудно то што су Грци веровали да се у томе језеру крије бог Сеут кога они називају Тифон. И после српског повлачења Сеут је остао као велико божанство у Египту под именом Сет. Сматран је за противника Озириса. Херодот каже да је Озирис исто божанство што и Бак (39.II.42).

Јевреји, пошто су дошли у Египат као српски савезници, усвојили су бога Сеута за своје божанство и њему су приносили требу све до Мојсијевих закона. (38.I.ст.853) Богу Сеуту су приносили волове на требу па је и прича о златном телету у вези са тим обичајем.

Једна српска царица, из трећег века п.н.е, са престоницом у Скадру. звала се Теута. Више краљева и царева носе име Теут или Теуташ. Два цара Асирије такође носе име бога Теута, цар Теутам (1203 - 1172 г. п.п.е.) и његов наследник Теутај (1172 - 1132 г. п.н.е.) (3). Теутам је био двадесети цар Асирије по реду и он је послао војну помоћ тројанском цару Пријаму у време Тројанског рата. Као што смо напред видели, Грци су бога Сеута назвали Тифон, што је, у ствари, Теут у улози бога рата, али самог Теута, као врховног бога нису преименовали, него су га једноставно усвојили као Теоса, θεοϖζ Бошар и Исак Восиус су сматрали да је Теут имао улогу и бога времена и да је од његовог имена настала немачка реч за време - цајт, зеит, као и стара реч за време у енглеском језику, tide (2.II.ст.1058). Бог Теут је уједно био заштитник трговаца и путника. Када би се појављивао у овој улози, Грци су га називали Хермесом, а Римљани Меркуром.

Код Кикера он се помиње на два начина, као: Thoyth и као Theuth, а код Лактантиуса каоTheutus и као Thoth (2.I.cap.31). Теут је имао улогу Белог бога, доброчиног и стваралачког божанства који се увек појављује као заштитник и то: народа, владара, ратника, путника и т.д. Бошар каже да су Теута називали Белбогом: "Belenus vel Belin idem qui Belus" (2.I.cap.31).

Поменимо још једног од великих старих српских богова. То је Див који је највероватније био прво, најстарије божанство. Сви други богови се зову дивови а Див је и посебно име за једног од њих. Бергман каже да је врховни бог, међу боговима, после Теута-Варуне, био Див - што он уочава код Скита на Дњепру и Дњестру. То је божанство које оличава небеску светлост и лепоту неба, сјај и занос свемира. Див се појављује свуда где је било Срба, у Европи и Азији. Бергман каже: "Див значи онај који је сјајан и то је првобитни смисао са којим су, од настанка, означавали небо. Индуси (то јест индијски Аријевци) су ово име прилагодили према милогласју на Диаус, множина Дивас, Грци на Зеус, множина Дифс. Латини на Диус (Диу-патер је Небо-отац, Јупитер) и Скити на Тив. Херодот даје скитска имена свих скитских божанстава са њиховим грчким упоређењима, али не даје име Дива, него само његовог упоредника Зевса. Скити и њихови потомци су сачували најдуже, од свих јафетских народа, име Див у његовом првобитном облику и само касније, несумњиво у трећем веку нове ере, јужни Германи, када је њихов говор пао под утицај келтског, променили су име од Див на Зиу" (43.ст.154/5).

Див Перун, који је у стара времена имао мањи значај и тек касније постао један од великих богова, такође се јавља и код Аријеваца у Азији; у Индији га зову Перђаниа, звање које је касније придодато Индри. Да напоменемо да је бели коњ био обележје бога сунца јер су стари Срби веровали да сунце језди небом на белом коњу. Тај сунчев бели коњ звао се Хорс и то је име присутно у средњевековном српском језику као и у руском. Хорс је понекад представљен са колесницама а понекад са крилима. Хорс се налази у Медији и у Персији под истим или мало измењеним именом. Вадел каже: "Перси су имали бога сунца под именом "Хору", исто као египатски Хорус. То је бог сунца, ратник предводитељ на коњу представљен како убија змију. У хришћанству је то Св. Ђорђе" (99.ст.30б). Из овога ми закључујемо да је мисирски Хорус исто што и српски хорс, па доследно томе да је у Мисир донет у време Хиксоса.

Код малоазијских српских племена и код Аријаваца у Индији помиње се митски краљ Мане као први владар и законодавац. И у Мисиру је постојало предање о неком краљу Мандесу или Марону, како Диодор каже, који је саградио себи гроб у виду лавиринта. Према том лавиринту Дедал је саградио један за краља Мина на Криту (110.I.211). Диодор каже да су рушевине лавиринта у Египту још постојале у његово време. Још једно сунчано божанство, Митра, једнако се среће код Срба у Европи и у Азији. Митра је био на великој цени у Персији, али и код Срба на Балканском полуострву, тако да ми и данас имамо два града са његовим именом, две Митровице.

Два хорса, расенска уметност

Ово што смо укратко рекли о српској дивонији, довољно је да се види њено јединство са веровањима Аријеваца у Азији и да поткрепи истинитост о српском пореклу тог народа којег називају аријевским. Српска дивонија је врло опширна и једна од најстаријих на свету. Како су поједини делови српског народа били расељени у далеким земљама, то су временом стекли посебне одлике, изменили језик и коначно постали толико различити да се не може више говорити о једном народу. Ми можемо

пре говорити о српској раси (Словенима), пошто народно јединство више не постоји. То је, такође, допринело да се српска дивонија разграна и рашири. Када се узме у обзир да је она била врло богата, у свим деловима света и да је свако племе имало и своје уже племенске обичаје, боље се разумеју тешкоће сналажења кроз то обиље разних дивова, исполина, вила и вукодлака. Примера ради, Бергман наводи да, само код Гета на доњем Дунаву, у првом веку п.н.е, постојала су имена за 400 звезда (43.ст.193).

Било је случајева да је неко божанство потпуно променило своју улогу и од доброг, временом постајало зло, односно прешло из табора Белог бога у табор Црног бога. Такви случајеви су посебно познати код азијских Срба. Мешањем са другим народима, мењао се и језик и име, тако да сада имамо само неколико изворних имена. Преко те језичке мешавине настао је санскритски језик који је врло различит од изворног, какав је био језик Срба када су дошли у Азију.

Поред Азије Сербон осваја и Северну Африку и Европу, после освајања Истока, осваја Запад. Диодор нам је оставио повест о Сербоновом походу на Запад. Он каже да је за тај поход Сербон прикупио знатну опрему и мноштво војника. Окупљену војску је довео на Крит из захвалности према Крићанима који су га много поштовали (110.IV.397). Са Сербоном је пошао и његов нећак Јола, који га је пратио на на свим походима. Крит је изабран за полазну тачку због тога што је ово острво било важно поморско упориште са моћном морнарицом. Поход на Запад је био искључиво у земље око Средоземног мора, а прво у Египат.

Бог Сунце из Троје језди са четири хорса

Диодор каже да је Сербон ушао у Египат и убио краља Бузириса. Тај краљ је убијао странце који су посећивали његову земљу. Код Олбрајта стоји: "Од времена доласка на престо Мисира, Рамзеса I, око 1320. г. п.н.е, дешава се повратак обичаја Хиксоса и слављење дуго времена запостављаног бога Сета, противника Хоруса. Династија Рамзеса водила је порекло од једног краља Хиксоса. Отац Рамзеса II звао се Сута, што је Сет. Рамзес II је саградио храм богу Сету у Танису, кога су још у то време звали Сутех. У уговору између Рамзеса II и Хатушила, сви главни богови Сирије и Мале Азије зову се Сутех" (53.ст.164/5). Из овога се да разумети да је Сербон довео на власт у Египту династију Рамзеса, пореклом од краља Хиксоса и да су враћени верски обичаји из времена Хиксоса, односно из времена српске превласти у Египту. Ми сада боље разумемо присуство бројних "Сердана" у Рамзесовој војсци са улогом фараонове варде (гарде). Мисирски песници их помињу као "Сердане срца борбеног"!

После Мисира Сербон је прошао дуж обале Африке све до Мауританије и до океана. Диодор нам даје нешто друкчији опис Сербоновог поласка са Крита. Он каже да је Сербон, кога он назива Хераклес, очистио Крит од дивљих звери тако да се није на њему могло наћи ни медведа, ни вука, нити било какве звери, па чак ни змије. Ово је, вели, учинио у славу Крита који је место рођења и прво пребивалиште Дива (Диоса). Са Крита је отпловио према Либији (Под Либијом се подразумева Африка, наша примедба.) где је убио исполина Антеја. Освојио је Либију и претворио је у обрадиве површине, оранице, винограде и маслињаке. Говорећи уопштено, Либија је до тог времена била ненасељена због мноштва дивљих звери. Сербон ју је довео у такво стање, да није изостајала иза

других земаља по богатству. Кажњавао је самовољнике и унапредио градове. Мрзео је звери и људе без закона и зато је ратовао против њих јер је то било у његовој надлежности (110.IV.399). Ово што је Диодор написао је општи поглед на Сербона и његово дело како су то схватали и веровали у античком времену.

Диодор каже да је после Мисира Сербон прошао кроз Либијску пустињу и, када је дошао до једног места са водом, основао је ту велики град, Стоврата (сто врата). **Дошао је до Гадира (Кадиз данашњи) и поставио стубове са обе стране мореуза (то јест Гибралтара), на оба копна**. Његова морнарица га је следила и превезла са војском преко мореуза у Иберију. Покорио је целу Иберију (Шпанију) и од тога времена су Ибери жртвовали Сербону најлепшег бика сваке године. Тај обичај се одржао све до Диодоривог времена (110.IV.401).

Диодор: "Када је Сербон стигао до најудаљенијег краја Либије и Европе, на океану, одлучио је да подигне оне стубове у знак сећања на свој поход. Да остави на океану споменик за сва времена, с обе стране мореуза" (110.IV.403).

Сербон је са собом водио ратнике из Индије, Медије, односно Персије и из Мале Азије. Приликом освајања Северне Африке, населио је Меде, Персе и Индусе. Ове последње населио је у Мауританији. Антички Маури су Индуси пореклом. Помпониус Мела помиње реку Сардабал у Нумидији (155. I.c.VI). Ту реку Плиније помиње као Сардабала, а Калудиус Толомеј као Сербатис. Исти писац помиње још две реке у северној Африци и то: Сербес и Савус (70). Сербес је данашња Исер. Око планине Атласа насељена су племена српске расе и међу њима се помињу Гетули, што су у ствари српски Гети. Зато и кажу да је "јужно од Мауританије Гетулија" (112).

Предање каже да је у Иберији, то јест Шпанији, владао неки краљ чудовиште по имену Герион, за кога Италикус каже да је имао три живота, три главе и три десне руке (121). То су приче из дивоније, али Сербон је стварно освојио Шпанију која је од тада позната као Иберија. Страбон каже: "Иберија је некада привукла војску Херкулову, а потом је пала у руке Феничана" (86.I.ст.4). На ову Страбонову изјаву Госелин даје објашњење и каже: "Ту је реч о Херкулу феничанском који је старији од грчког за два до три века." Затим каже да су Феничани основали град Гадес, то је Кадиз, око 1550. г. п.н.е, па по томе закључује да је Сербонов поход морао бити пре тога датума. Али Гадес се помиње у опису Сербоновог похода, што је сасвим нормално, јер је поход био после оснивања града.

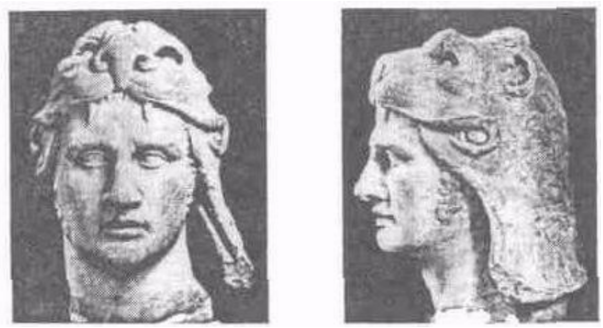
Италикус каже да је са Сербоном у Иберији био и неки Закинто и да је тамо погинуо на месту где је касније саграђен град Сагунтум. Закинто је, вели Италикус, био са острва Занте у Јонском мору (121.I.24). Исти писац, на другом месту, каже да је Закинто умро од уједа змије и да су у Иберију, после освајања, стизали сеобари из Дауније које је тамо послао славни Ардеа (121.I.26). Италикус под Даунијом овде подразумева Италију, а Ардеа је у ствари Сардеа, град јужно од Рима. Сербон је населио у Шпанију Ибере из Мале Азије и зато се ова земља назива Иберија. Малоазијски Ибери су једно српско племе. Зато се у античкој Иберији налази пуно имена градова, река и планина на српском језику. Данашња река Ебро је Ибар. Толомеј помиње град Сарабрис, код савремене Заморе (70). Стефан од Византа помиње град Саргантиа који је у ствари био Сарбантиа (4). Силиус Италикус помиње град Уксама у Иберији, "чији су зидови Сарматски" (121.I.42). То је тачно тако као да је рекао српски. Слично је са градом Илиберисом и многим другим.

Диодор каже да је Сербон по освајању Иберије предао власт најбољим људима и прешао v Келтску коју је целу покорио и завео законе. Под Келтском се овде подразумева стара Галија, односно Француска, чије је српско име Роданија. Затим каже да је Сербон основао велики град Алезију. Становници града су већином били староседеоци, па пошто су они били бројнији од новодошлих, цело становништво је варваризовано. Келти држе тај град на части као град мајку свих градова у Келтској (110.IV.405). Затим додаје да град Алезија није никада био освојен нити похаран све до Јулијуса Каесара, 52. г. п.н.е. Страбон каже да је Алезију основао Сербон при повратку из Иберије и да су тај град Гали сматрали за престоницу Галије (86.II.56). Алезија као име појављује се и код српских племена у Малој Азији, па се стиче утисак да је ово име пренето из Мале Азије у Роданију. Сајс помиње Алезионска поља источно од Тарса у Киликији (76.ст.1). У старим предањима помиње се Радамант, племић из критске династије Мино, као краљ у Алезији. Из тога се може закључити да је

Сербон оставио Радаманта у Алезији као краља Роданије. Та земља је била насељена са више српских племена.

На ушћу реке Родане постојао је град који се помиње као "Хераклеја". Превод Хераклеје је Сербонија и биће да је основан у време истог похода. Роданија је богата са српским именима, то јест траговима српског присуства.

Диодор је дао опис Сербоновог преласка преко Алпа, из Роданије у Италију. Он вели да је том приликом Сербон направио пут преко Алпа којим може да иде војска са опремом. Тим путем је касније прешао картагински војвода Ханибал са војском и слоновима. По прелазу Алпа, Сербон је прошао кроз Подалпинску Галију, Лигурију, земљу Расена, дошао на реку Тибар и поставио свој логор на месту где је касније подигнут град Рим (Рума). Прваци овог предела, Какиус и Пинариус, дочекали су Сербона са добродошлицом. Успомена на те људе одржала се у Риму све до Диодоровог времена и били су на великој части. Старо братство Пинари је још постојало у Риму у Диодорово време. Какус је имао кућу на брегу Палатину и у старом Риму једно камено степениште, које је пролазило близу његове куће, звало се "Скала Каки".

Цар Митридат као Сербон

Сербон на новцу града Сарда.

Сербон на новцу Александра Великог

Римљани су приносили једну десетину диву Сербону и били су срећни и имућни, каже Диодор. У његово време, извесни Лукулус, најбогатији Римљанин, дао је проценити своју имовину и пуну десетину приложио је Сербону чији се значајан храм налазио на обали Тибра. **Римљани су сваке године одржавали гозбе у част Сербона**. Дионисије од Халикарнаса каже да је Сербон стигао у Италију после освајања свих других земаља на западу. Један део војника ослобођен је од службе, па је саградио насеље на брегу који се зове Капитолски и који се тада звао Сатурнов (118.I.34). Жртве овим боговима Сербон је укинуо и наредио да се уместо људи жртвују лутке. Тај обичај се задржао у старом Риму и сваке године, 16. и 17. марта, свечана поворка је обилазила 27 најважнијих места у граду и бацала 27 лутака у Тибар (129.ст.80).

Са обале Тибра Сербон је прешао у поље Кумејско које се звало Флегрејско (Ватрено) због вулканске лавине што се спуштала са оближњих планина. По предању, на овоме месту је дошло до борбе између Сербона и земљиних синова. Сербон је победио и очистио ову земљу од безакоња и завео правни поредак. Кад је стигао до мора код језера Аверна, направио је пут дуж обале који се по њему звао Сербонов пут. Прошао је покрај Посејдоније, данас Песто, и стигао на предео између Регине и Локре, у самој пети Италије. Одатле је дошао на Месенски мореуз и препловио га, како кажу, на биковским роговима. Вероватно се тако звала нека врста кораба. У граду Агиринеу, родном месту историка Диодора, Сербон је поштован као један од Олимпијских богова, уз велико славље и свечану требу. У том граду први пут је пристао да му се принесе треба као бесмртном богу, на крају великог подухвата. Према овом Диодоровом опису значи да је Сербон завршио освајање Запада на Сикели. Затим нам исти писац каже да је Сербон "обишао Јадранско море и дошао у Епир", а одатле је, преко Пелопонеза, стигао у Елеузију где је узео учешћа у слављењу Елеузијских мистерија. У то време у Елеузији се налазио Сорбејев син Музеј као првосвештеник.

Посебну пажњу привлачи Диодоров приказ Сербоновог путовања после Сикеле, где је "обишао Јадранско море". Ми знамо да је Сербон имао велику морнарицу, која га је пратила на том походу, па је могао са Сикеле да доплови до Епира. Обилажењем Јадранског мора, он је морао проћи кроз пределе Италије дуж Јадранске обале, а затим дуж северног Јадранског приморја и доћи до Епира. На том путу Сербон не врши никаква освајања јер пролази кроз своју земљу, пошто су обе обале Јадрана биле насељене српским племенима.

Други догађај у Италији, који привлачи посебну пажњу, је Сербонов пролаз кроз земљу Расена пре доласка на реку Тибар. Расена није било у Италији пре Сербоновог похода и сви подаци нас наводе на закључак да су баш тада насељени.

Опремање српског ратника

Пре напуштања Италије, Сербон је послао свога нећака Јолу да оснује једно насеље на Сардинији. Диодор каже да је са Јолом пошло и 50 Сербонових синова. Равничарски предео на Сардинији се звао све до Диодорових дана - Јолајон. Јола је затекао на Сардинији неке урођенике. Позвао је Дедала са Сикеле и он је саградио многе грађевине на Сардинији које се по њему зову "Дедалије". Јола је назвао народ Сардиније Јоланци, по свом имену (110.IV). Ако је народ назвао по своме имену Јоланци, острво је назвао по имену Сербоновом, јер Сардинија је Сарбонија, односно Сербонија.

О пореклу имена и насељавању Сардиније има и других података. Паусанија у Феничанима каже: "Прве лађе до Сардиније довео је Сардо син Макеридов који је код Мисираца и Африканаца - Хераклес. Име Сардиније Јевреји пишу и као Сарбит. Кирно је син Хераклов по коме је Корзика добила своје име" (2.II.I.XXXI). Сардо, Хераклес, је Сербон. И стварно, његове лађе су прве стигле на острво које Јевреји помињу као Сарбит. Ништа се у суштини не мења што је те лађе водио Сербонов нећак Јола јер су то биле Сербонове лађе. Овде се први пут срећемо са именом Сербоновог оца - Макерид. Корен овога имена је исти као и код имена Македонија. Пошто је Сардо преличено Сарбо, односно Сербо, онда имамо: Сербо Макеридов, што је у ствари Сербон.

Сабини из Италије веровали су да воде порекло од бога чије се име на латинском помиње као "Санкус" или "Саниус" и којег су Римљани усвојили под именом Диус Фидиус. Исти тај бог је био национални бог Умбрина којег Грци упоређују са Хераклесом (109.II.56). Овај бог је Сербон, а Сабини и Самнити се заједно помињу као Сарбели, то јест Срби. Силиус Италикус каже да се под именом "Арбакус" подразумевају љути ратници. Али ово Арбакус је у ствари Сарбакус и односи се на Србе. Варон каже: "Као што је Кастор код Грка син Зевсов, код Сабина је то Санкус, на њиховом језику, а Хераклес на грчком" (122.I.64). Жил Мишле каже да је велики бог Сабина, бог живота и смрти, оличен у виду копља, био Мамерс, Маворс, Марс или Морс. Њихов Херкул се звао: Сабус, Санкус, Санктус, Семо, Сангус и Фидиус, кога су сматрали за родоначелника њиховог племена, човек проглашен за бога. Славили су још бога под именом Соранус и Себрус (159). Једно племе у Италији, Хирпини, славило је бога Соренуса (158.ст.66). Стефан од Византа помиње Сандон као име једног града у Италији.

Асирски цар и његов тартан

Анђелија Станчић-Спајићева каже да се имена свих градова, које је према Изороду основао Асур, могу разумети на српском језику (58.ст.35). Што се тиче Ниниве и Ресена то је очито. Рехобот Анђелија чита као Рековод. Бошар каже да је врховни бог Асираца био Асур, а не Бело (2.I.II.III). Бело је био врховни бог Првог царства, а Асур - Другог царства. Да додамо још и то да су украси у

дворцима династије Мино на Криту и у Асирији истоветни (48). На крају целокупног разматрања прикупљених података и разних предања, ми можемо закључити да је Асирија, односно Сурија у ствари - Сурбија. Друго светско царство је основао Сербо Макеридов, поистовећен са богом Сербоном, чије је тело балзамовано и чувано у једном храму у Асирији.

Бог Сербон – Асур

Сербонов свештеник

ГОМЕР

Фригија - земља бругијских племена у Малој Азији

Један од важнијих Јафетових синова из Изорода (Књига Постања у Светом писму) је Гомер који има и три своја сина. То нам одмах говори да је земља Гомерова једна од важнијих земаља. Што се тиче одређивања места земље Гомер, историчари се слажу да је то Фригија. Херодот каже: "Фрижани, кажу Македонци, звали су се Брижани (Бруги) све док су живели у Европи, док су били заједно са Македонцима, а када су прешли у Азију, са променом земље променили су и име у Фриге" (39.VII.73). Двојност овог имена, прво Бруги па Бриги, истиче и Милан Будимир (73).

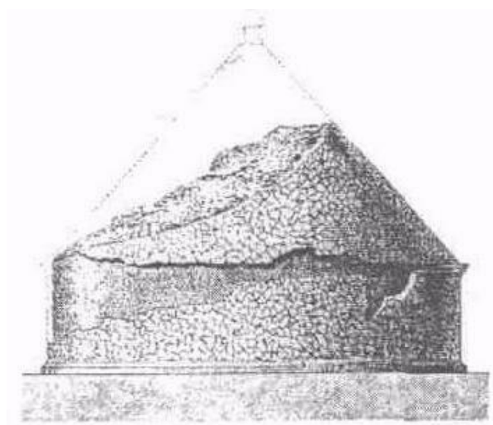
У Изороду Фригија се назива Гомером, а објашњење налазимо у асирским записима. Рагозин каже да асирски записи помињу народ "Гимерај", што су Кимери, односно јеврејско Гомер. Асирски цар Есархадон (681 - 668. г. п.н.е) бележи да је одбио напад и поразио "Тиуспа Гимерај"- а који је погинуо у борби и сва његова војска је мачем уништена. "Гумирај" је асирско име за један лутајући народ кога обично помињу као Кимере, а који је сродан Медима (14.ст.337). Рагозин овде мисли на аријевску расу. Несумњиво је да је јеврејско име за Фригију, Гомер, настало од асирског "Гумирај" и у томе се сви заветословци слажу.

Каснија истраживања показују да Јевреји, када говоре о Гомеру и његовим синовима, мисле на народ трако-фригијски са предела јужно од Црног мора, коме ови Кимери такође припадају и који су дошли као освајачи, каже Рагозин. Најранији помен Фригије потиче из времена Сербоновог похода. Код Еузебија налазимо податак да је Тантал владао Фригијом, старом Меонијом, око 1350. г. п.н.е (3.ст.391). После Тантала настаје владавина династија Мита и Гордија. Њихова владавина ће потрајати више од шест векова и за то време је Фригија била надмоћна држава у Малој Азији, а у деветом веку п.н.е. суверено је владала Средоземљем и Црним морем. За Јерменију Херодот каже да је она фригијска сеобна. Ако је то већ био случај са Јерменијом, онда нема никаквог разлога да се не верује да су Фрижани имали насеља и на северним обалама Црног мора, на којима се појављују Кимери. Еузебије каже да су Кимери и Амазонке упали у Малу Азију 1076. г. п.н.е (3.ст.418).

Херодот каже да је постојбина Кимера била на реци Дњестру. (39.IV.11) Кимери су дуго били присутни у Малој Азији, односно у Фригији, у разним временима. Нема никаквог доказа да су у Фригији постојала два различита народа.

То значи да су Кимери и Фрижани били исти народ са два различита имена или два сасвим сродна народа.

Предео Дњестра, где Херодот ставља постојбину Кимера, био је насељен од Срба још у време иметства, ако не и раније. Име кимерског вође, пораженог од Цара Есархадона, Тиушпа или Теушпа, настало је од имена бога Теута.

Гроб фригијског краља Тантала

Харлбат каже за Гомере да је то народ који су Асирци називали "Гимири", а Грци "Кимери"; њихово име се задржало у имену Крима, "Кримеа", где је била њихова најстарија постојбина. Од њих су Кимбри са којима су Римљани ратовали и Cymry, преци Велшана и Ираца. Келтска раса, којој припадају и Фрузи (Французи), потиче од те породице (8.ст.23). Неки мисле да су се Кимери раселили по Европи од 2200. до 1500. г. п.н.е (5). Велс каже: "Стари становници ових наших острва, Британци, били су такође потомци Гомерови. То је ван сумње" (31.ст.55). Велшани се и данас називају Кумеро, Cymro, Кумери, а свој језик зову Кумераег (31.ст.55). Данско полуострво Јиланд је било познато старим писцима само под именом Cimbrica Chersonosos (31.ст.54). Роже де Белоке (Roget de Belloquet) даје овакав закључак: "Налазећи у имену Kymru, Kymmri, обележје Велшана, неоспорни остатци келтског становништва Британије, име блиско до Цимброс, научници нису налазили никакве тешкоће да прихвате да су Келти Албиона и Гали-Белги, чија су били сеобна, уствари један исти народ са

Кимбрима и потомци Кимера потиснутих од Скита." У опису Мариуса и његових дела, Плутарх каже да су Кимери стигли до обала Балтика и одатле упали у Галију.

Чаилд каже: "Кимери су Аријевци сродници са Трачанима (60.ст.196). По Кљакићу, Кимбри и сви облици овога имена, који се јављају у Малој Азији и на источном Хелмском полуострву, су у ствари Симбри (129.ст.76).

Стефан од Византа каже да је Хермесово обредно име било "Имброс" (4). Будимир је ово довео у везу са старосрпским "Симбра", што значи савезник, друг. На новогрчком је "Семброс" и на арапском "Сембер". У наведеном случају код Кљакића: Имброс = Симброс, имамо доказ више о изостављању почетног слова 'сима' код имена српског порекла. Таквих примера има доста
Кимери су били Трачани, односно како Страбон каже: "Кимери које зову такође Трери. ... Трери су кимерски народ. .. Трери су Трачани." (132.ст.161) У време краља Ситалка (око 429, г. п.н.е), суседи Тривала, који су били на пределу између Дунава и Хомоља, били су Трери (132.ст.162). У објашњењу Страбона, Госелин каже да су Кимбри живели на Chersonose Cimbrique, данас Данска. Теутони су део Кимбра (86.II.65).

Страбон каже да су Кимбре Грци називали Кимерима (86.III.17). Затим каже да су кимерске жене следиле своје мужеве у бојевима и за време борбе уда-пале у гочеве прикачене на колима и та-ко стварале страшну буку (86.III. 19). Познато је да су српске жене следиле своје мужеве на ратним походима.

Јосиф Флавиус назива Галате Гомеритима, Херодот помиње народ Кимере, а Плиније помиње град Кимерис у Тројади (31 .ст.49). За Бен-Горјона, Франци су Гомери (2.I.k.IV.IX). Франке и од њих, бар по имену, настале Французе, Срби су звали - Фрузима, што дословно значи Фрижанима. Друкчије име за франке није постојало у српском језику. Народ Фрузи и земља Фрушка су српска имена за Франке и Франачку као и за Французе. Французи и Француска су немачка имена која су пренета код нас,

Фригијски бардак

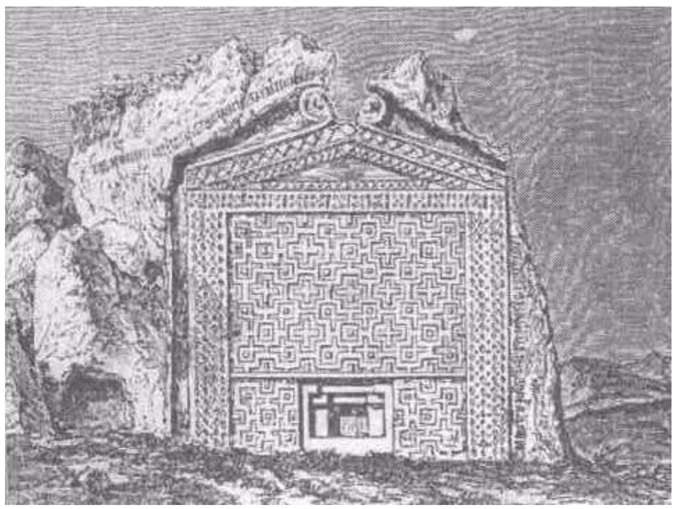
Срби немају "Француску Гору" него Фрушку Гору. У време Немањића није постојало друго име за Французе до - Фрузи. Ово српско име за Франке се потпуно поклапа са сведочењем Бен-Горјона. Код самих Франака је постојало веровање, и они су то нашироко исказивали, да су пореклом од Тројанаца и једном свом граду у Роданији (Француској) дали су име Троја који се и данас тако зове. У прилог њихових исказа може се узети и чињеница што поједини, од првих познатих франачких владара, имају српска имена.

Џозеф Меде каже да су Грци називали Галате: "Галате" и "Келте" и да је грчко "Келте" исто што и Кимбри, који се у Британији називају Cumrah. За Германе Диодор каже да су пореклом од Кимера, а

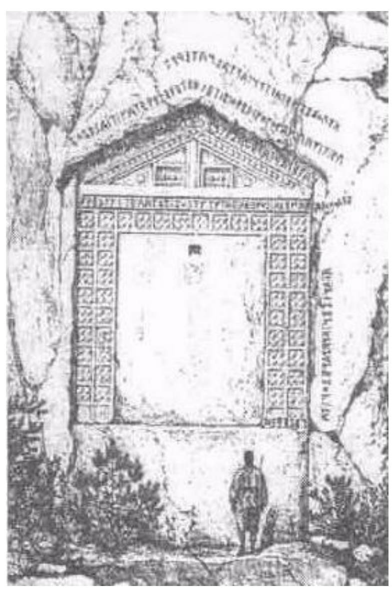
Јевреји их називају Ашкеназим. Име Гомер је садржано у имену Кимбри и они се сами називају Гермен, што значи Гомерани. Од Гемрен или Гермен Латини су направили Германиа; "-ен" је германски свршетак за множину и лако је од Гомер направити Гемрен, као од Brother - Brethern (35.ст.283).

Едуард Велс проширује излагање свог претходника Медеа и каже: "Што се тиче сведочења старих писаца, као Диодора са Сикеле, као што Меде примећује, они потврђују да Германи воде своје порекло од Кимера: и Јевреји до данашњег дана, као што исти учењак напомиње, зову их Ашкеназим или Ашкеназ као потомке од ове Гомерове гране (31.ст.54).

Велс још додаје и Апианово сведочење да су се Келти или Гали називали друкчије и Кимбри. Кикеро каже да је Мариус поразио галску силу која се била стручила у Италију. Њихов краљ се звао Белеус. На његовом штиту нађеном у Екс ан Прованс писало је Белеос Кимброс, где их је Мариус потукао. "Белеос Кимброс" је било урезано на штиту на једном "чудном писму". Плутарх каже да су се Кимбри звали и Гало-Скити (31.ст.55). Ово Велсово "чудно писмо" на Беловом штиту била је стара србица. Нађено је мноштво записа на томе "чудном писму" у старој Роданији. Па и само име тог краља Кимбра је српско - Бело.

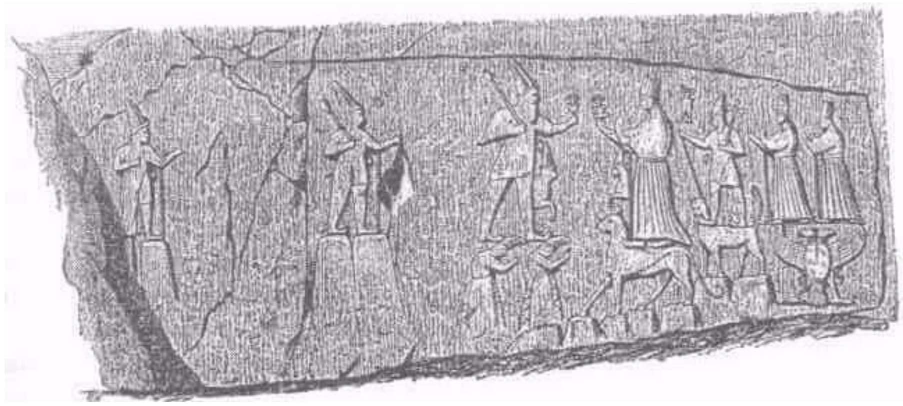
Гроб фригијског краља Мите

Гроб фригијског племића

Гарстанг каже да су Мушки на челу са царем Митом били први Фрижани из Тракије који су освојили Хатушку царевину (93.ст.11). Њихово име је прочитано у асирским записима као "Муски".

Камбел каже да су Бриги европски Фриги, потомци Зеретита из Старог завета (104.II.ст.279). Грусе сматра да су руске степе, северно од Црног мора, биле поседнуте око 1200. г. п.н.е, од индоевропског народа по имену Кимера који су припадали трако-фригијској групи народа (143.ст.32).
Рагозин, у вези аријевског језика, каже: "...Фригија, Мизија и други на западу и северозападу Мале Азије нагињу врло старом типу аријевске филологије, пелазгијском, од кога је настао и грчки језик" (21.ст.19б).

Слика на зиду у Богаз Кеју, стара Хатуша, представља сусрет два народа - Срба, који долазе са десна, и Хурита, који долазе са лева.

Код Срба се препознаје бог Сербон (други с лева) који стоји на лаву и држи лабрису уз раме. Посебну пажњу привлачи двоглави орао као једно од српских обележја. Два орла, или спојени као један двоглави, у српској митологији представљају гласнике бога Дива. Око 2000. године п. н. е.

МАГОГ

Маса-Гети (Гети са Дунава) који су населили Азију

У Изороду стоји да је Магог један од Јафетових синова, па на први поглед требали бисмо ову земљу тражити негде у Европи. Сви подаци о Магогу наводе нас на закључак да се налази у Азији. Није у питању неки азијски народ, него европски који се преселио у Азију као и Меди. Махом сви научници, који су се бавили заветословним питањима, дошли су до уверења да је Магог земља Маса-Гета, односно Меса-Гета. Међу њима истичем Ленормана као једног од водећих Меса-Гети су Гети са Дунава који су кроз Украјину стигли до Азовског мора, а по том и до Каспијског језера.

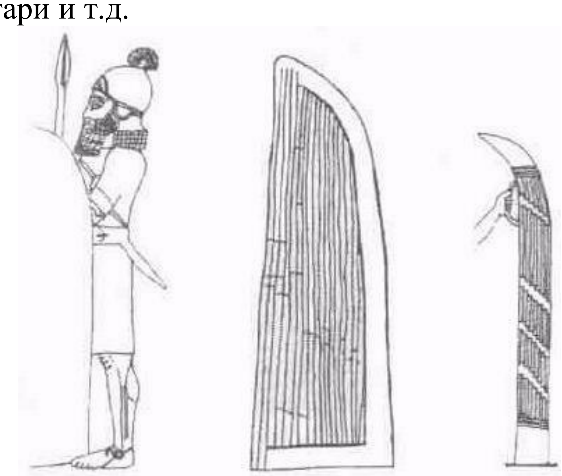
СКИТИ

Што се тиче Скита, са њима је све нејасно. Грци су називали Скитима све становнике северних предела од линије Црно море - Кавказ - Каспијско језеро река Инд и у Европи северно од Алпа и Дунава. Народе су делили на Јелине и Варваре. Као што нисмо пронашли ни један народ који је себе називао Варварима, исто тако нисмо пронашли ни један народ који је себе називао Скитима. На том огромном северном простору, који су Грци "обезбедили" за Ските, постојало је више различитих народа и више раса. Како је временом тај северни простор постојао све познатији, тако се појам Скитије сужавао све дотле, док није сведен на мали простор у центру Азије - насељен Монголима. Гордон Чаилд је, проучавајући порекло и кретање Аријеваца, дошао до закључка: "Скити су се показали Монголима, а Кимери Трачанима" (60.ст.40) Моје је уверење да се име Скити не може применити ни на све Монголе.

Херодот каже да међу народом, који он назива Скитима, постоји више врло различитих народа и, да би се споразумевали у трговини, они употребљавају седам тумача за седам различитих језика (39.IV. 24).

Свето писмо не зна за Ските, него зна за Гете и Меса-Тете које назива и Магог.

Бергман каже да су Скити називали сами себе Скуте, што значи штит Ово је најпре било име једног племена, а затим и народа. Скута је на грчком скутос, на латинском скутум, скандинавски скиолдур, са истим значењем (43.ст 31/32). Хеланик са Лезбоса, савременик Херодота.написао је дело под именом Скутика и Ските називао Скутима (43.ст.32). Велики штит, који је штитио цео скут, Срби су називали скута. Први његов сликовни приказ имамо у Асирији, али врло је добро позната ова врста штита код Римљана који су га називали истим именом - скутум. У Срба је био доста раширен обичај да се једно цело село варошица или племе назове именом њиховог занимања, као на пример: штитари, лукари, чизмари, седлари, скутари и т.д.

Штитови скутници

Илирски штит -пелта.

Херодот каже да се Скитија простире од Дона на истоку, па до Дунава на западу (39.IV,48). Од Дона, па на исток до Каспијског језера, Херодот налази Сармате. Име Сармати је само прелик имена Сарбати. Он каже да преко Дона није више Скитија, него земља Сармата која се простире од Азовског мора према северу у дужини од 15 дана хода (39.IV.11).

Тамо где је Херодот нашао Скитију, Анонимус Равенатис ставља Дарданију. То је исто као да је написао Србија, пошто је Дарданија покрајина у Србији.

Вадианус каже да, према сведочењима старих писаца, постојале су две Сарматије: азијска, преко Дона и Азовског мора па на исток, и европска, од Дона до Германије и од Балтичког мора до Дунава, па додаје: "...Ските уопштено зову Сарматима" (16.ст.65). За Вадиануса земља Скитија и не постоји, него две Сарматије, пошто, како он каже, Ските уопштено зову Сарматима. После свих ових објашњења, узалудно је тражити Ските као народ у етничком смислу јер није постојао. Којем народном стаблу треба припојити Херодотове "Сколоте" није тешко установити, пошто је он сам оставио сведочанство да су "Сармати употребљавали скитски језик" (39.IV.117).

Пишући о Пољској, Вадианус каже да она припада Великој Сарматији и да су Пољаци Словени "скитског" порекла (16.ст.66). То нам показује колико су западни писаци, следећи грчки пример,

употребљавали појам Скита и онда када су знали да народ тог имена није постојао. Са тим шупљим именом су често замењивали српско име. Космограф Равенски Анонимус назива Скандинавију Скитијом и каже да се она зове и "Сканза". Он мисли да је то једно велико острво у океану, античка Скитија из које су, како се прича, произишли Словени (69.I. XII)

Аријевци у Западној Азији. Обележја са слике су из српске митологије.

АМАЗОНКЕ

Грчки писци су пуно писали о Амазонкама, женама ратницима, које су водиле ратове, освајале земље и подизале градове. Еузебије каже да су Амазонке и Кимери ушли у Малу Азију и то се подразумева да су заједно ушли. Анонимус одређује њихову постојбину између Белорусије и Кавказа.

Ко су стварно биле Амазонке, најбоље је објаснио Хенри Сајс који каже: "Амазонке су замишљене као народ жена ратника чија првобитна постојбина лежи у Кападохији, на обали реке Термидона, недалеко од Богаз Кеја. (Богаз Кеј је Богаз Кале, што је савремени турски назив за стару Хатушу, престоницу Хититског царства, наша примедба). Одатле су Амазонке изашле да освоје народ Мале Азије и да оснују своју империју која се простирала све до Белог мора. Изградња већине градова на обалама Белог мора приписује се Амазонкама, као Мирина, Куме, Смирна и Ефез, у коме се славила велика азијска богиња... под именом Ма" (74.ст.78/79). Свештенице, које су служиле богињи Мајци или скраћено Ма, добиле су по њој име Мазонке, односно Амазонке.

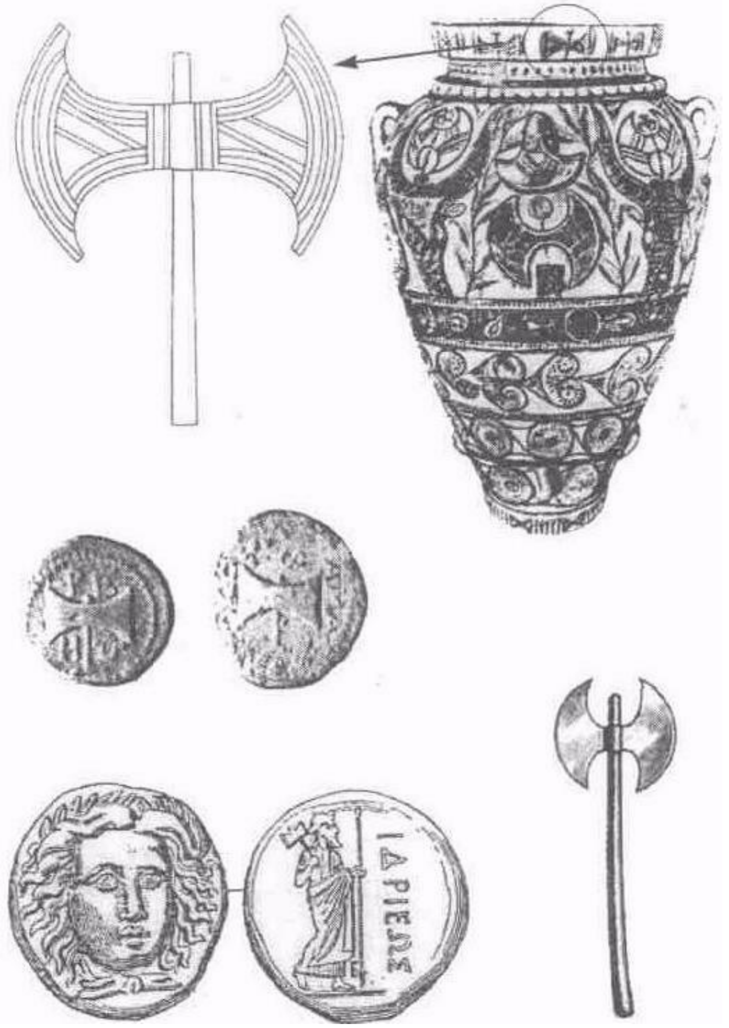
Амазонке са фригијским капама

Рагозин каже да су у ранијим временима Амазонке приказиване одевене у хititску одећу и наоружане секиром лабрисом: играле су обредне игре са штитом и бодежом у част богиње рата и љубави и ово је дало повод да се оне прикажу као жене ратници. Према грчкој традицији, не само Ефез, него и бројни градови Јоније основале су Амазонке, што указује на хититско порекло тих

градова. То доказују и најизразитији примери хититског веровања, које им је било заједничко са Канаанцима и Асиро-Бабилонцима (14.ст.365).

Страбон о Амазонкама пише да живе северно од Албаније на Кавказу (86. IX VI). Амазонке су се служиле са "сагарисом" и "пелтом" (86.XI.VI). Сагарис је сатара, лабриса, односно врста двосекле секире, а пелта је мали илирски штит у виду броја осам. Таква врста сатаре, лабриса, била је саставни део наоружања бога Сербона и сматрана је као свето оружје. На више места лабриса је била нека врста заштитног знака династије и чувана је као свети предмет, паладиум, у храмовима, а изношена само при верским обредима. Илири су српска племена са средњег дела Хелмског полуострва и Јадранског приморја. Пелта је врста лаког штита подесног за борбу изблиза који омогућава да се виде покрети непријатеља. Алфред Мори у вези Амазонки каже: "Грци су веровали да су нашли, у женама ратницима са обала Термидона и земље Сармата, Амазонке из своје митске и верске традиције. Ето зашто их уметници представљају са капом, оделом и сатаром својственим том становништву" (77.април.ст.22б).

Стефан од Византа каже за Амазонке да их "сада Сарматкињама зову"(4).

Први ред: критска лабриса као знак владарске моћи.
Други ред: лабриса на новцу из Тракије.
Трећи ред: лабриса на новцу из Карије и као оружје из Роданије (Француске). Секира са два сечива је сматрана оружјем бога Сербона и симбол његове моћи. Као верско обележје зове се лабриса, а као оружје или алат у народу се назива сатара. Лабриса је обележје српске расе.

Пошто смо разјаснили ко су били Скити и Амазонке, сада да се вратимо на Меса-Гете. У време Александра Великог, они су се налазили, бар они које је он покорио или тачније који су се њему покорили, на пределу између Каспијског и Аралског језера. Равенски Космограф их "ставља" на предео између Кавказа и Каспијског језера. Разни помени тог племена указују да се налазило око Каспијског језера, са његове западне, северне и источне стране. Источни народи су већином називали Меса-Гете - Сакима.

На једном асирском ваљку, који смо већ поменули, из времена Асурбанипала (668 - 662. г. п.н.е) налази се име "Гага", што је Старозаветно Гог чија су два сина била заробљена од стране Асираца приликом сукоба на северо-истоку Асирије. "Гага" се помиње као владар народа "Саки" који су се побунили против асирске превласти (14.ст.384). Пророк Езекиел тог Гагу назива "Гог краљ Магога". Земља Меса-Гета је названа земљом Магога. За Саке Херодот каже да су носили шиљасте капе и сатаре. Они су Скити Хамурги (39.VII.64). Византијски историчар Цецес каже да су Саки пронашли штит и да се по њима у грчком језику штит зове сакос.

Равенски Анонимус каже да код Каспијског језера живе Каспи и Амазонке који се Сарматима зову (69.III.V). Испоставља се, као очито, да је по том племену Каспијско језеро добило име. Бергман каже да су три главна племена на том простору била: Дави, Меса-Гети и Варки (43.ст.25). Према Страбону и Плинију, Дави су једно од главних скитских племена. Дави су Дачани и они се у овом случају појављују заједно са Гетима у Азији. У ствари, ради се о истом народу, па чак и о истом племену, само што се помињу два имена јер Гети нису племе него владајући сталеж. Гети су и у Подунављу владајући сталеж код Дачана, па се то показује и у Азији.

Између земаља Аријане и Бактријане налазила се река која се на санскритском помиње као Маргус, а код грчких писаца као Маргианис, код неких источних народа као Мархава, а чије је право име било Морава (43. ст.23). Саке, који су живели преко те реке, називали су За-Моравиас, што значи Заморавци. Херодот ово име помиње као Хамургиес (39. VII.64). Грци ту земљу помињу и као "Аморхеис".

Тако је краљ племена Дервика, који је био побеђен од персијског цара Кира Великог, назван краљем Аморхеоса што је преличено име Заморавља. Једна владарка Сака, односно Меса-Гета, помиње се као Зарина, (Зеринех на персијском), за коју се каже да је била пореклом из аријевске земље и да је наследила свога мужа на престолу. Владала је у време Астобара краља Медије (43.ст.23/24). Бергман каже да име племена Дервика потиче од речи дерво, то јест, дрво. Припадници тог племена називали су се Дервљанима, као што је то био случај много касније са једним племеном у Русији.

Амазонка

Бергман нам још каже да су Саки упали у Месопотамију 620. г. п.н.е и да њих Бабилонци називају Ма-Гог. На њиховом челу, приликом тог упада, био је вођа Мадуа. Једно од старих имена Дунава било је Матоас (43.ст.31). Бергман доводи у везу име Дунава са именом вође Меса-Гета. Ово је очито исто име, пошто је често вршена замена гласова 'Д' и 'Т'. Оба имена су настала од имена - Меди. То значи да се Дунав, бар на његовом доњем току, који су Грци називали Истрос, код Срба називао по имену Меда, као Медова. То је један доказ више да су Меса-Гети у ствари дунавски Гети, односно медијски Гети, а да је вардунски Ма-Гог и јеврејски Магог. Поред Мадаја, Магог је други Јафетов син који је прешао из Европе у Азију. Заправо ради се о истом народу, па чак и о истом племену само насељеном у другој земљи и зато се они у Светом писму приказују одвојено. Код савремених писаца врло често срећемо изјаве да су Магог - Скити, а они су преци Словена (8.ст.23). Иако је ово у суштини тачно, начин на који је речено чини га нејасним чак и за људе који су посвећени у стару историју. Страбон помиње веровање Меса-Гета и каже да су они веровали у врховног и јединственог бога, представника сунца, и њему су жртвовали коња спаљивањем (86.XI.6).Видимо да су Меса-Гети имали исто веровање као и сва српска племена тог времена.

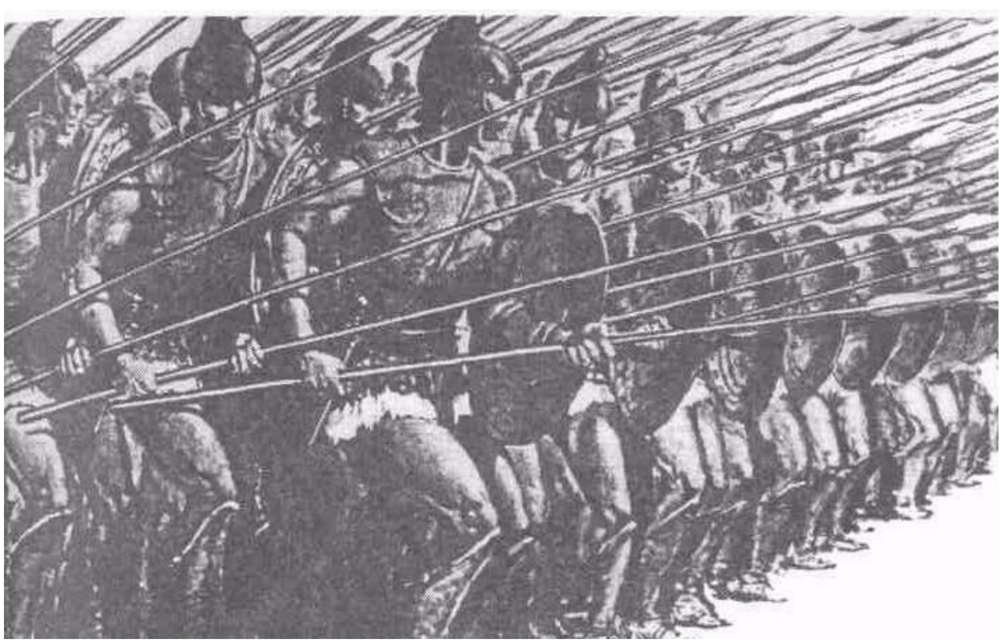
Џозеф Меде каже да су у неким случајевима и Сиријци називани Магогом (35.ст.280). То се односи и на Сирију и на Асирију у којој је верски поредак био устројен на челу са богом сунца. Бошар каже да је Магог оличен у Прометеју. (2.I.I.II)

Код Аријеваца у Индији Гети се помињу као "Ђети" у покрајини Синду. У земљи Меса-Гета Толомеј помиње град који се још у његово време звао Сорба (70).

Ово поглавље завршавам са речима Светог Јеронима, који каже: "И извесно, Готи су за све древне ведоснике првенствено Гети које Гогом и Магогом обично називају" (78.ст. 1.000).

ЈОВАН

Аријевци са балканског полуострва

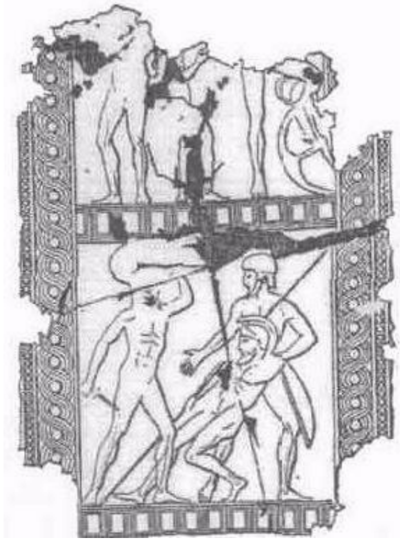

Прослављена македонска фаланга - Дарданска валанка.
Као посебно обележје борци су носили фригијске шлемове.

У Светом писму (Књига Постанка - Изород.) земља коју оличава Јован, помиње се као Јаван, то јест онако како се код неких народа на Блиском Истоку и у Азији ово име изговарало

Пошто смо о Медима, Мадај, трећем Јафетовом сину, говорили на првом месту, па затим о Гомеру и Магогу, сада је на реду четврти син - Јован. Гомер и Јован су два важнија Јафетова сина, од којих први има три своја сина, а други четири, што нам говори да је Јован најважнији од свих. Јован се исказује као најважнија земља у Европи и у тада познатом свету.

Сви источни неаријевски народи називали су Аријевце - Јованима, следствено томе и све народе који су долазили из Европе и Мале Азије. То нам, на првом месту, говори да су Јовани сачињавали главнину Аријеваца и то нас упућује где да тражимо земљу Јован.

Остаци украса храма Јакобога из Додона

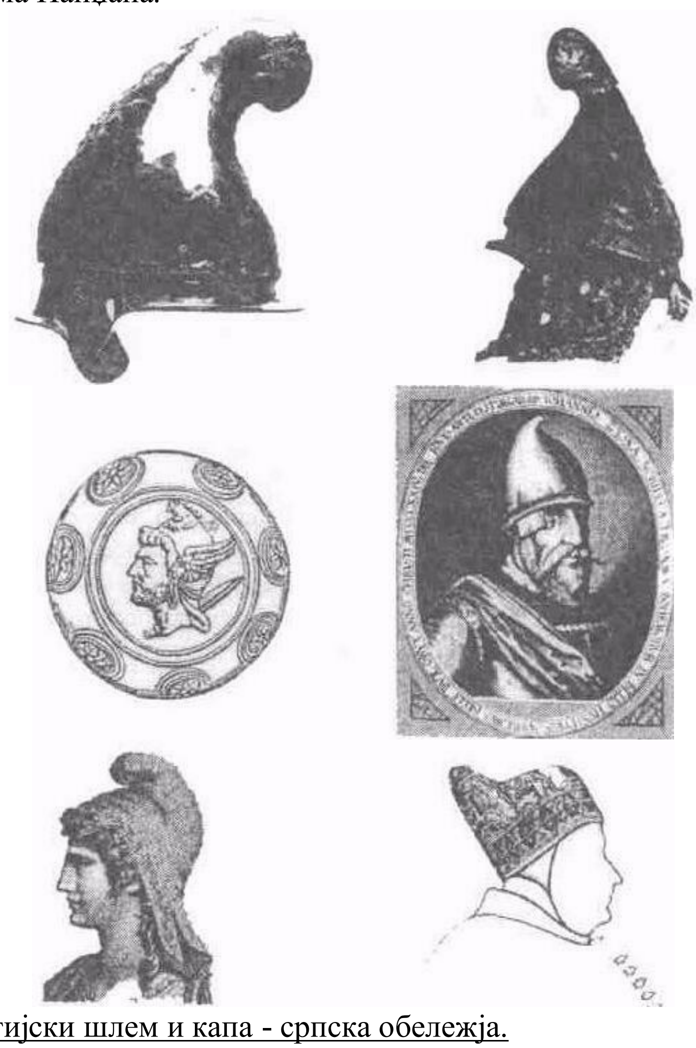
Прво што треба разјаснити јесте разлика између Јована, то јест земље Јован и његових синова, то јест народа који су потекли или били мешавина са народом земље Јован. Када говоримо само о земљи Јован, онда је то земља између Карпата на северу и Јадранског мора на југу, и између Црног мора на истоку и Алпа на западу, Када говоримо о Јовану и његовим синовима, то јест у проширеним размерама, онда се земљи Јован додају: Македонија, Грчка, Италија и Роданија. Када се говори само о Јовану, Грци нису обухваћени под тим именом, али када се говори о Јовану у проширеном смислу, онда јесу. У време панцарства, када су Грци несметано ишли по разним земљама на истоку, жалили су се на источне народе зато што их зову Јованима. То значи да су их убрајали у Србе и да нису знали за Грке као посебан народ. Тачан приказ земље Јован, пре овог нашег, дао је једино Самуел Бошар. Он под земљом Јован обележава прво само средишни део Хелмског полуострва, а затим цело полуострво и додаје Италију и Роданију, са тачним распоредом Јованових синова: Италија, Македонија, Грчка и Роданија. (2.I.I.III).

Сви заветословци, који су нам познати, слажу се да је земља Јован на Хелмском (Балканском) полуострву, а онда настаје међу њима подела у мишљењу. Повећи део међу њима, као уз повике "Евое!" и у неком верском заносу, повика: "Јовани су Јони, то су Грци, и то сви Грци". Иако сви Грци нису били Јонци; главни део Грка из античког времена били су Дорци, без обзира што они нису по пореклу Грци, а било је још и Еолаца, односно Ајола. У Светом писму стоји да је Јован имао четири сина од којих се један зове Елиша, што су Хелени и Хелас као земља, односно Грчка. Тај став у Светом писму, који изводи Грке од Елише, не дозвољава да се Грци проглашавају Јованима, па ни Јони. То истовремено значи да је Грчка млађа земља, један део потомства Јовановог који се не може по важности упоредити са њим. Грци се могу називати Јованима само онда када се говори о Јовану и његовим синовима заједно, то јест у другом степену, и баш тако и у том смислу су источни народи називали Грке Јованима.

Грчка се није никада називала Јонијом, него Хеладом. Име Јован за Аријевце појављује се на истоку одмах после Ниновог похода, а то је око хиљаду година пре настанка Јоније. Јовани се помињу и у Махбхарати која потиче из врло старих времена. Да би цела ствар била још јаснија, у време

Ниновог похода Грци се нису још били појавили као народ у Европи, нити историја зна за њих у то време. Ради се о Грцима уопште, а не само о Јонима. Ја не могу да прихватим да се ту ради само о незнању код толико великог броја учених људи. Отворено речено, ту се пре ради о нечем другом и сви који виде искључиво Грке у старозаветним Јаванима, у ствари само поштују једно правило, а то је да се грчко једро што више рашири да се иза њега не би видели Срби. Па и поред свих напора, толико велико једро нису могли да направе.

Никола Фрере каже: "...ипак сасвим је извесно да у време Кадма, чију историју знамо, нема ни једног грчког јунака који се звао Денис и који је освојио Исток" (66.4.ст.20). Кадмово време је 14. век п.н.е, а Денис је скраћено од Дионисос како су Грци називали бога Бака. Грци су говорили да походи Аријеваца на исток нису никада ни били и да су то измислили Македонци!? И заиста, нема присуства Грка, нити грчког језика међу Аријевцима на истоку. Ктезија из Книда (416-398. г. п.н.е) је вероватно први Грк који је својим очима видео Индију. Лукиан каже да је писао о Индији само према причањима Персијанаца. Ктезија као очевидац говори нам о Сардиским планинама, о Гетској реци и о Серима као староседеоцима у Панџапу (29). У ствари, он нам говори о Србиским планинама, о Гетској реци и о Србима као староседеоцима Панџапа.

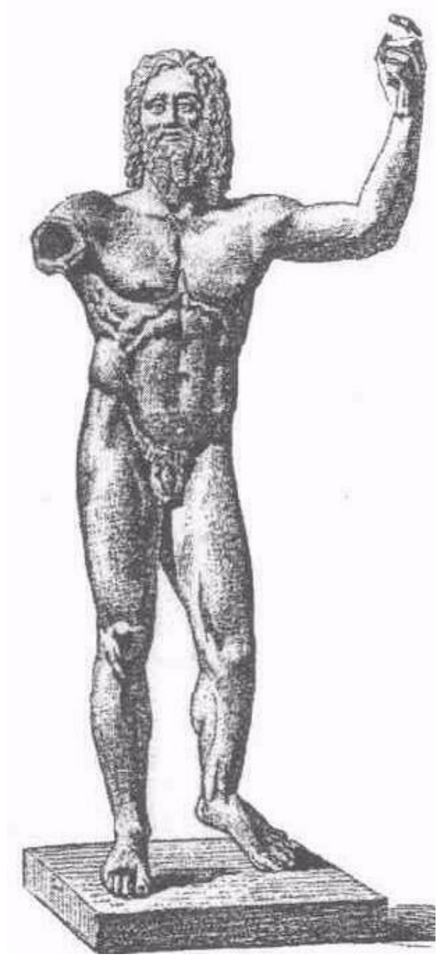
Фригијски шлем и капа - српска обележја.
Први ред: шлем из Македоније и шлем са поличјем из Тракије.
Други ред: цар Македоније Филип V и Јан Жишка.
Трећи ред: фригијска капа као симбол слободе у Фрушкој и као симбол достојанства млетачког дужда.

Виктор Ансеси, католички свештеник, обележава Мореју (Пелопонез) као земљу Јован (26). То се не може довести у везу са Јонима, пошто је Мореја била земља Дораца. Још теже се да објаснити

како је са малог острва могао изићи толико бројан народ који је прекрио целу Европу и добар део Азије. Џозеф Меде каже да је баш Мореја означена као центар земље Јелина, Елишах (35.ст.279).

Грци су се почели развијати као посебан народ тек после Тројанског рата. Херодот каже да су Јелини били још мали и слаби када су се одвојили од Пелазга. Умножили су се и ојачали захваљујући томе што су успели да јелинизирају бројне Пелазге и друге народе. Херодотов опис развоја Грка као народа потпуно се поклапа са ставом Светог писма да су Јелини синови Јованови.

У Изороду Јован се помиње као "Јаваним" у множини, а код неких других источних народа помиње се у облику "Јавана". Првобитни облик тог имена у српском језику био је - Јован. Бошар каже да се ово име помиње и код Грка као Ἰωυαν, Јован, што је промењено у "Јаон", као што се налази у Илијади, па затим у Јон (2.I.III.III). Косма Индикоплеуста, космограф из шестог века н.е., рођен у Александрији, писац великог земљописа света, који се данас не може нигде наћи (једино је доступно мало дело заветне географије што је највероватније извадак из његовог главног дела), пише о Јафетовим синовима и Јована спомиње као Јован (153.tom 88.lib.I.p.86).

Кип Јакобога из Епира

Алфред Мори каже да су Грци име Јован преиначили на Јаон: "По томе препознајемо у Јавану првобитне Јоне, што значи Пелазге...Херодот, потврђен по томе питању од других писаца, саопштава нам да Јони воде порекло од Пелазга који су заузимали већи део земље што се касније назива Грчком" (77.јун ст .345/6). Мори још каже да сви семитски народи зову Грке Јованима. Он мисли да то потиче од Феничана који су дали целој приморској заједници грчко-пелашкој име Јован. Он покушава и да нађе значење ове речи, њен корен. Ласен је, вели, доводио у везу санскритско "јуван" са латинским "јувенис". Латинско "јуваре" и зендско "јаона" значе - штитити. И Суида помиње ово име као "Јован". Ленорман наводи више облика овог имена код источних народа, као: Јаон, Јаван, Јавана, Јавна и Јауна. Бошар каже да се Јовани помињу још и као "Јанес" и "Јадес". Он вели да је за Халдејце Јован

Македонија. За Јевреје Јован је Тракија све до Дарданела. Код пророка Езекиела Јован је Македонија, али их он помиње и у Срећној Арабији (2.I.III.III). И за већ поменутог Бен Горјона, Јовани су Македонци.

Грчко Јон је настало од српског Јован. Грчки писци су настојали да прикажу само Атињане као Јоне и да су сви други Јонци атинске насеобине, што није тачно јер су Јонци још и Ахајци и Беоћани који нису атинске насеобине. Грци су, у свим временима, Јадранско море називали Јонско море као што се данас зове југоисточни део Јадрана. Осим Грка, нико други није називао Јадранско море - Јонско море. Велс се пита како објаснити име Јонско море на западу где није било Јонаца (31.ст.65)? Поставља се питање зашто су Грци то море називали Јонским, када на његовим обалама није било Грка, а још мање Јона? Одговор је само један: **Зато што је на обалама тога мора живео народ Јована које су они називали Јонима.** Јадранско море је за старе Грке било - Јованско море. И Јонија у Малој Азији је опет била земља Јована у којој су се Грци населили. Грци се нису тамо населили у неку пусту земљу, него у земљу која је припадала Карима и коју су они називали Лидијом. Пророк Даниел назива, у Светом писму, Александра Великог: "Сар Јаван" (37.ст.481). То дословно значи - цар Јована. Овај назив пророка Даниела је сасвим тачан јер Александар Велики је био цар целог Хелмског полуострва, односно земље Јован.

Јеврејске верске књиге, Таргумим и Талмуд из Вардуна, објашњавају Јована из Изорода са "Македонија", а Талмуд из Јерусалима са "Евесус", што су неки прочитали као име града Ефеса у Малој Азији. У Талмуду се и Италија подразумева под Јованом, урачунавајући и Рим. То се име Јована преноси касније и на Цариград. Према Александру Полихистору, пренетом код Еузебија, асирски цар

Сенахериб је ратовао у Малој Азији, у покрајини Киликији и том приликом се тамошњи његови противници називају Јованима, што су била српска племена.

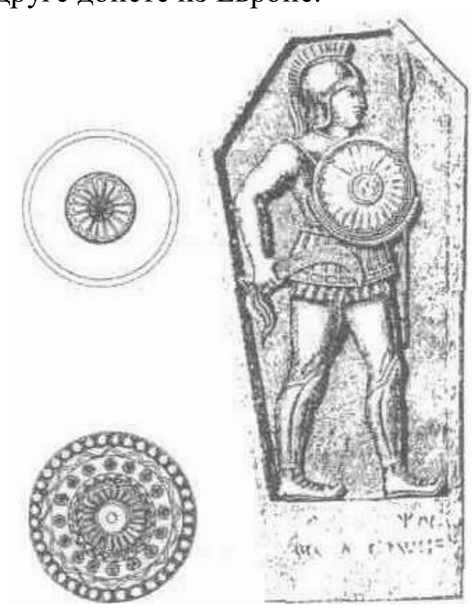
Рођење Јакобога

У записима нађеним у Ниниви помињу се Јовани као суседи Хилаке, Киликије и Мелиде, то јест Мелитане на горњем току Еуфрата. Филип Гросе каже да је асирски цар Сенахериб имао сукоб са градовима Киликије који се у асирским записима помињу као градови Јована (10.ст.62).
Перси су Јоване називали Јауна са европског континента, Јауна са приморја и Јауна из Мале Азије. У Европи помињу Јауна поред Сака и Скудра. Ленорман сматра да под Сакима подразумевају Тракију, а под Скудрима Македонију. Ово Скудра је извитоперено име Сурба, то јест Срба. Исто име, Скурда се даје и становницима града Сарда у Малој Азији и Људеји. Да ли се стварно то име налази у неким персијским записима или је то неко погрешно прочитао, мени није познато. На персијском језику се налази израз "Јауна такабара", а на медијском "Јавана такабарапе" и оба ова израза значе Јовани који носе обезе или перчине. У Илијади Омир помиње Абанте са Евбеја из Тракије као људе познате по ношњи перчина. Било их је и у Јонији малоазијској и Херодот каже да они, као народ, немају ништа заједничког са Јонима, то јест са Грцима (39.I.146). Абанти су били насељени на средњем делу Евбеја, у Халкису, и били су познати као храбри ратници. Аристотел каже да су Трачани. Плутарх каже да је

грчки јунак Тезеј у младости носио перчин. Издавач Плутарха, "Ле Бел Летр". објашњава да је Тезеј носио перчин као известан број варварских народа. Па ипак, то значи да су најпознатији грчки јунаци опонашали те варварске народе.

Бергман запажа да се имена Јовани и Аријевци помињу заједно у Персији, Бактријани и Индији (43.ст.19). Ту се још једном подвлачи нераздвојност та два имена. Асирски записи помињу острво Кипар као "земљу Јамна", Јована.

Индуси помињу на санскритском Јована као једно опште име са широким значењем за све народе са крајњег запада. Они су називали и Арабију, одакле је долазио тамјан и бибер, земљом Јована. Тамјан помињу као "жељен од Јована", а бибер као "вољен од Јована". И пророк Езекиел такође помиње Јоване у Арабији кад каже: "Ведан и Јован". Постојао је град по имену Вадан на караванском путу између Меке и Медине. Панини, граматичар санскритског језика, назива писмо Аријеваца у Индији "писмом Јована", а то писмо није било грчко него један старији облик србице. У Индији се помињу, у Вараха-Махира, књиге Јована о астрономији. Међу научницима се води препирка да ли су то биле халдејске књиге или неке друге донете из Европе.

Српски ратник из Лике у Малој Азији. Главни град те покрајине звао се Сирбин. Лево: асирски штитови са истим знаком сунца.

Франсоа Ленорман нас упознајеа са коптским, то јест египатским, називом за Грке: "Уинен" и "Уајани". Он сматра да је то име за Грке прешло из семитских језика код Египћана. Македонце, и Србе уопште, Египћани помињу као "Хау-небу" што по смислу одговара јеврејском "острва народа" из Изорода. Египћани су називали Александрију, која је изграђена на месту једног малог насеља Ракоди, као пребивалиште Хау-небу. За цара Толомеја I Лагића Египћани кажу да је он поставио своје седиште у Александрији на обали мора Хау-небу. То значи да су Грци - Уинен, а Срби - Хау-небу. Ако је Ленорман у праву да је ова реч Уинен дошла у египатски из семитских језика, онда се мора закључити да су на Блиском Истоку правили разлику између Јована и Уинена, то јест између Срба и Грка. Уенен или Веани код Копта је Ведан код Езекиела (37.октобар 1882.ст.609).

Присуство имена "Јавну" или "Јавану" у клинастом писму из времена Првог царства, искључују и сваку помисао да се Јован повезује са Грцима.

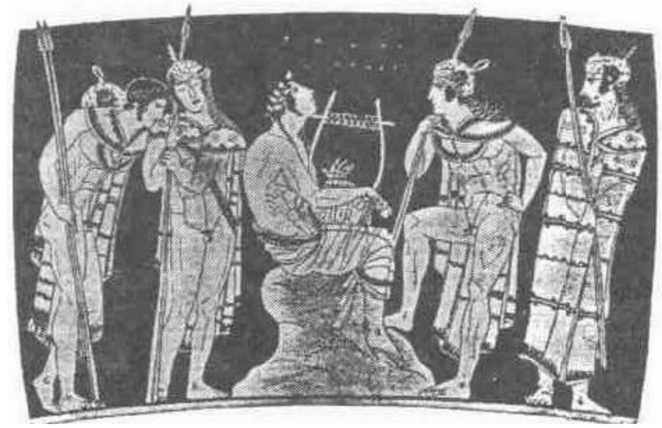
Порекло имена и значење бога Јова, односно Јупитера, најјасније одређује учени Римљанин, Маркус Терентиус Варон, који каже: "Јупитер је раније називан Диовис, Диеспитер, што је dies pater = дан отац и они који потичу од њега су називани dei и dius = бог, и divum = небо, sub divo = испод неба" (122.I.62). Варон још објашњава да је због тога кров храма избушен рупама како би се "дивум", то јест небо, видело. Неки су говорили да није правилно подносити заклетву у његово име док се налазиш под

неким кровом. Преводилац Варона, Роланд Кент каже: "Јупитер, Диовис, Диес, Диус и Дивум су повезани етимолошки" (122.I.63).

После ових Варонових објашњења нема више ни најмање сумње шта значи бог Јован. То је божанство небеске јаве, светлости и дана - стварног јавног живота под светлим небом: то је Јован, Јово, Јовис, Јупитер и Јаван. Може се узети као сасвим извесно да су источни народи изговарали име Јован као Јаван баш по речи јава, то јест небеска јава, живот под небом, богова и људи. У "Енциклопедији Митологије, Ларус", за грчког бога Зевса стоји објашњење да је "Зеус" од санскритског корена "диаус", на латинском "диес", што значи дан. Прво, Зевс је био бог неба, ветрова, облака, кише и грома. Зевс је настао, као и Јупитер, од Дива Јована, српског небеског божанства јаве. Грци су често називали Зевса - Диос или Дион, што значи - Див. То је само мало преличено српско име Див.

Већи број народних имена је потекао по имену врховног бога кога је дотични народ славио. Ми ћемо се са таквим случајевима стално сретати и у будуће. Ово се име на истоку мења од Јован у Јаван, док првобитни изворни облик прелази од Срба код Грка и код Римљана. Први Римљани су пореклом из Мале Азије од српског племена Дардана и они су пренели у Италију бога Јовиса, Јова, Јована, што су све стара имена Јупитера. Јупитер је Јово-Патер. Ми сматрамо да је и име јеврејског бога Јахве настало од имена Дива-Јаве, односно Јована. Вадел каже: "Ја" је исти бог што и Бел код Аријеваца, а код Јевреја је то "Јах" или "Јеховах", што је "Јове" римски (99.ст.244). Орбини и Долчи се слажу у томе да је најстарији илирски бог био Јакобог чији се храм и пророчанство налазило у Додону (65.II.14). Јакобог или Јавобог је једно те исто, од кога је настао јеврејски Јехова. Јевреји су у већини случајева узимали разна имена и називе од Асираца. Ми налазимо код пророка Јоела име "Јеваним" за Јоване. У говору народа из Сирије Јован се зове - Јавно, а на арапском - Јунана. У Медији, чије је аријевско становништво српско, Јован се изговарао - Јавна. Код пророка Езекиела, (627- 570. г. п.н.е) помиње се Јован из Јужне Арабије као "Ведан и Јаван из Узала..." (1.26.19-22). Један предео у Јужној Арабији био је насељен од српских племена и данас тамо постоји покрајина под именом Асир. Ова чињеница је позната из више различитих повести, а Езекиел је само потврђује. Међутим, ово његово сведочанство има посебан значај због другог имена - Ведан. Ово име на јеврејском као и на другим семитским језицима, као и на коптском (египатском), значи дословно Грк, односно Јелин. Езекиел разликује Грке од Јована чак и када се налазе заједно у Јужној Арабији.

У одломцима шесте књиге Диодорове, коју је цензура искасапила, помиње се писац Свете историје који је био поклисар цара Касандра, око 300. г. п.н.е. Име писца је замењено са називом Евхемер, што значи дневни, пролазни. Несумњиво је да је тај писац имао српско име, па су га зато заменили. Ми ћемо га звати Поклисар, јер је он то и био. Поклисар је био један од важнијих писаца дивоније, његово дело се помиње, али се нигде не може наћи, као ни његово право име. Цар Касандар је послао Поклисара у Јужни океан, јужно од Арабије, и он је допутовао до острва Панхаја. На једном брду, тог острва налазио се храм Дива Трифилског подигнут када је Див био господар света. У храму је на златној стели писало о делима Варуне, Теута и Дива. Варуна је, вели, био први владар, који је био познавалац кретања звезда и звали су га Варуна или Небо. Стоји дословно српска реч 'небо'. Имао је са женом Хестијом два сина: Титана и Теута, и две кћерке, Реу и Деметру. Деметер је Богиња Мајка. Затим се каже да је Теут био краљ после Варуне и да се оженио са Реасом и од њих су деца: Див, Хера и Посејдон Потом је краљем постао Див који је оженио три богиње: Херу, Деметру и Темизу. Њихова су деца Курети, Персефона и Атина. Грчка Атина је копија српске богиње Паладе или Палас. Диодор наставља, да је Див ишао у Вардун (Бабилон) и био тамо примљен од Бела. После тога је дошао на ово острво и саградио олтар Варуни оснивачу породице. Одатле је прошао кроз Сирију и дошао до Кисија владара Сирије који је оставио своје име планини Кисиону (Џебел ел-Акра. јужно од ушћа реке Оронта.) Затим је, вели, Див освојио многе земље и народе (110.VI.1). Друга планина са Кисејевим именом налазила се изнад Сербонског језера. У овој оштећеној књизи, помешана је дивонија са историјом. Занимљиво је да се ту ради о српској дивонији и српској историји.

Сорбеј (Орфеј) са својим Рашанима

ТУБАЛ И МЕШЕХ

Ибери из Шпаније и Руси са Волге

Два Јафетова сина: Тубал и Мешех, нису привлачила нарочиту пажњу заветословаца и мало је о њима писано, не зато што те земље нису имале историјске важности, него зато што су биле слабо познате и неодлучно одређене. Положај тих двеју земаља није било лако одредити јер се оне појављују на два места истовремено. С друге стране, Тубал и Мешех се увек помињу заједно, просто нераздвојно и то причињава велике тешкоће у одређивању њиховог географског положаја. Ако су народи из две земље били свуда и увек заједно, помешани, онда се више не може говорити о две него о једној земљи. Када се узме у обзир чињеница да су Јевреји узели од Асираца цео Изородни распоред народа, односно разних земаља, међу којима је било и таквих са којима Јевреји нису имали никаквих веза, нити знања о њима, одређивање те две земље постаје много теже.

Асирци су знали где је која земља, народ или племе о којима су говорили, од Атланског океана, па до Индије, али Јевреји то нису знали. У време када је овај распоред узет од Асираца, а то је време писања Старог завета и време пророка, Јевреји су могли разумети тај распоред. Пошто у чисто јеврејској традицији није било довољно података нити знања о томе, падом Асирије, настао је пре-кид и код Јевреја. Зато ни један каснији јеврејски историчар није био у стању да нам ваљано објасни распоред земаља и народа из Изорода. Јосиф Флавиус, најзначајнији међу њима, заплео се на пола пута и није могао даље, па је почео да даје некаква објашњења која су супротна слову и духу распореда датог у Изороду. Једино у шта је био сигуран јесте, да тај распоред земаља допире на западу до Гибралтара са европске и са афричке стране. Он зна за Шпанију да је она Иберија, али није био у стању да каже нешто одређено, ни за Роданију, ни за Италију. То заиста делује чудно, јер је Италија била, може се рећи, ту пред вратима. Покушаји каснијих јеврејских историчара, који су схватали да се ради о ширим просторима, а не о једном суженом кругу земаља око Палестине, нису уродили плодом због грчке школе која је настојала да све земље из Изорода, што се тиче Европе, смести у Грчку и около ње. Тако се десило да настане приказ о пределу Кавказа као о вишеспратној наслази земаља.

Шпанија је у ствари главна земља Тубала, важнија од оне у Азији. Ова појава Тубала на два места направила је велику пометњу код историчара, па пошто је то био случај и са Мешехом, проблем је постао просто нерешив. Мешехова главна земља је на Волги, а појављује се, заједно са Тубалом, у Кападохији и код Кавказа. Временом ће нестати Тубала и Мешеха у Кападохији, затим и у подножју Кавказа па ће остати раздвојени на врло удаљеним просторима, Тубал у Шпанији, а Мешех на Волги. Свети Јероним назива Мешеха - Мосох и сматра да су они били у Кападохији. За Тубала каже да су то Ибери које и Шпанцима зову, а неки и Келтиберима. Неки сматрају и Италијане Тубалима (78.II.999).

Тубали су Омирови "Алибес" и Херодотови "Халибес", које он налази западно од реке Халиса у Малој Азији (39.I.28).Када кажемо Омирови, ми ту подразумевамо имена каква се налазе у Илијади и

Одисеји, али при томе желимо да напоменемо да то нису изворна Омирова имена, пошто су Илијада и Одисеја преведене на грчки језик и имена прилагођена грчком начину изговора. Очигледно је да је име реке Халиса у вези са именом Халиба. Херодот каже да се ови његови "Халибес" називају и Тибаренима. Сви писци се слажу да је јеврејско Тубал и грчко Тибарени исто име. Свети Јероним каже да су Тубали Ибери, то јест Шпанија, који се и Келтиберима зову (78.ст.999).

Бронзано бриње

Јосиф Флавиус, јеврејски историчар из првог века нове ере, каже да су се Ибери раније звали Тубали. Клаудиус Толомеј помиње град Табилака подно Кавказа. Бошар наводи све претпоставке о Тубалу и Мешеху и закључује да су Тубали Тибарени из грчких записа, који су исто што и Халиби, то јест - Ибери (2.I.III.XII). Јосиф Флавиус додаје да је Тубал исто што и Тубал-Каин, **први ковач из Старог завета** и да је то данас, то јест у његово време, земља Шпанија (75.I.111). Едуард Велс напомиње да постоји народно предање код Шпанаца о њиховом пореклу од Тубала. У Преводу 72 помињу се "кнежеви Рош Мешех и Тубал". То значи Мешех са реке Рош. Велс каже да су Москови и Руси њихови потомци, први северније, а други јужније (31.ст.66). Име ове реке Грци су преличили на Араксес, а Арапи су је називали Рош. То је савремена река Волга чије је прво познато име било - Раша.

У Старом завету се помиње народ "Рош" и то су Рашани са Волге. Име ове реке источни народи помињу скраћено као Ра, Раш, или Рош. Бошар каже да је Рас или Арас име реке коју Грци и Римљани помињу као Араксес. Персијски и арапски писци кажу да је Рус осми Јафетов син и његови потомци су, по Абулфарацу, увек придруживани са Бугарима, Словенима и Аланима (79.I.129).

Розенмилер каже без двоумљења: "Рош су Руси". Бошар каже: "Велика река Ател, како Арапи зову реку Ра, је Волга" (2.I. IV. XXXIII). Арапско "Секалаб" обично преводе са Словени, али пре ће бити да се ово име односи на Србе него на Словене. Јеврејско Мешех је преведено на грчки у Преводу 72 са "Мосхи", како се помињу и код Херодота. Бен-Горјон. наведен код Бошара, каже да је "Мешех - Русија" (2.I.I.XXXVIII). Еузебије Памфил каже да су Мосхи, као народ, Илири, што значи - Срби.

Џон Камбел говори о врло занимљивом натпису, нађеном у Мерашу, односно Марасији, како све називају тај предео. Натпис је био урезан на каменим лавовима и потиче између 930. и 858. г. п.н.е. У њему се помиње народ Рас или Раса (104.I.ст.134). Затим се помињу градови рашки и народ рашки. Камбел закључује да су ови Раси исто што и Рош из Старог завета (104.I.ст.13б).Затим Камбел наставља: "У Еламу је било ових Раса и Саргон их назива - Рас, Сенахериб - Расу, Асурбанипал - Раси, а Тиглат-Пилесар II - Маруси. Они се доводе у везу са јеврејским "Лихатаху", то јест Лидианима (односно Људејцима)" (104.I.ст. 136). "Луадах" је отац "Марешах" кажу Јевреји (104.I.ст.137).

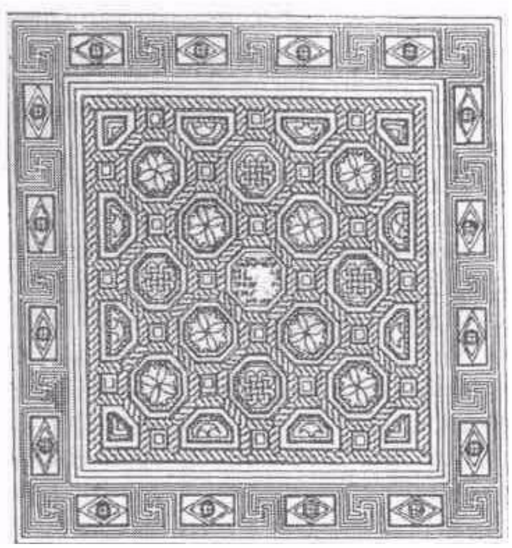
Ми овде наилазимо на податке да су Рашани од Људејаца који су се из Мале Азије померили на исток, баш као и Расени што су отишли у Италију. Српска племена су често употребљавала име

Рашани као своје друго име и та два имена се налазе заједно где год су се појавила. Камбел следи даље ове Рашане и каже: "...Тиглат-Пилесар II ставља Сарабану у Бабилонију где, као у Еламу, живе Јужни Раси.," У Сирији и Кападохији се помињу као "Сараката", за које класични географи употребљавају назив "Саравaне" и "Араване" (104.I.ст.157).

Код Моиза од Хорена стоји, према Берозу, да је "Зерван" био господар земље у време Ксису-ра, кога Халдејци помињу као Хасисадра, а Хатушани као Ачаштари. Тој линији припадају "Раси" од којих потиче Бетх-Зур или Зерувуне, и Мосхи или Кападохијани који представљају Јафета. Бероз говори о времену када су Мосхи и Раси владали Халдејом (104.I.ст.158). Камбел још додаје: "Раси су били најстарији становници и именодаваоци Русије" (104.I.ст.160). У наводу имамо низ објашњења истовремено. Асирски цар Тиглат-Пилесар II ставља Сарабану, то јест Србе, у Бабилонију, односно на српском Вардунију, где су као и у Еламу били присутни Рашани. У ствари, ради се о истом народу са два имена. "Зерван" господар земље је Сербон, у време када су Мосхи и Раси владали Халдејом.

Страбон говори о Иберима и каже да су они претежно земљорадници (то јест они испод Кавказа, наша примедба) и да су по много чему слични Јерменима и Медима, и да су истородни, συγγενεις, са Сарматима (86.XI). То опет значи - Срби. Из овога неоспорно произлази да су Тубал и Мешех српска племена, па било да су их називали Мосхима, Рашанима или Иберима. Алфред Мори каже да су Тибарени најпре насељавали југозападне падине Кавказа и одатле су се померили све до обала Црног мора, између Требизонда и Синопа. Изгледа да су имали насеља и у Киликији (77.ст.295). То нам указује на чињеницу да су Тибарени били измешани са другим српским племенима у Малој Азији. Пророк Езекиел спаја Магога са Гогом, кога ставља северно од Асирије, и ословљава га са принц Мешеха и Тубала (1.Езек. 38.2 и 39.1). Из овога видимо поистовећивање Меса-Гета, Гета, Мосха и Тибарена. Алфред Мори поводом овога каже: "Ту има разлога да се верује да је народ са овим именима био међусобно повезан својством језика" (77.ст.296).

Херодот даје преглед Ксерксове војске и каже да су Мосхи и Тибарени ишли заједно, под једним заповедником (39.VII.78). У Персији су они имали истог покрајинског владара, што све говори да су они у ствари један народ са два имена.

Под храма у Сарду

Алфред Мори објашњава како су Персијанци имали навику да семитски глас 'Л' замене са 'Р' и уместо Тубал изговарали су Тубар, односно Тибарени (77.ст.297). Ту се ради о замени слова 'лама' и 'ро' између аријевских и семитских језика и тешко је рећи да ли су Аријевци замењивали семитско 'лама' или су Семити замењивали аријевско 'ро'. Било како било, таква замена слова је постојала. Ово се не односи на грчки језик који не припада породици аријевских језика. У вези са тим, Гордон Чаилд је приметио: "**Мноштво њихових имена -Одисеус, Ахилес, Пелопс - могу само са највећим тешкоћама и са силованом фонетиком бити објашњена као индо-европска**" (60.ст.45). Чаилд није

био једини који је дошао до таквог закључка, то су закључили и многи други учени људи, само што то нису тако отворено износили јер би се то у савременом западном свету сматрало као богохуљење. До истог закључка је дошао и писац ове књиге, са још ширим и јаснијим доказима. Не одваја само језик Грке од аријевских народа, него и историја и њихов менталитет. Међутим, грчки језик је претрпео врло снажан утицај српског језика као што је и добар постотак савремених Грка српског порекла. Србизми у грчком језику су створили утисак да се ради о једном аријевском језику.

Што се тиче замене између српског и грчког језика, она је била стална и не ради се само о замени појединих гласова, него и слогова у промени места и редоследа слогова. Грчки Тибарени су српски Ибарани и по њима је име Иберија, како она мала код Кавказа, тако и она велика - Шпанија. Иберско полуострво је добило своје име по реци Иберису, Иберу, односно - Ибру. Исто име носи река Ибар у Србији. Старо име реке Марице је такође Ибар, што Грци изговарају као Хеброс. Са овим налазом смо дошли до коначног расплета иберске загонетке. Сербон је, приликом похода на запад, одвео Ибране, односно Ибере, из Мале Азије у Шпанију.

Пророк Езекиел говори о Тиру, као великом трговинском центру, и каже: "Јаван, Тубал и Мешех тргују са тобом." Он каже да Тубал и Мешех доносе бронзане судове на тржиште у Тир као своје производе (1.Езек.37.13).

Тубал-Каин је у Старом завету приказан као проналазач ковања метала, први ковач. Омир говори о вештини Алиба у преради сребра. Хатушко царство је баш захваљујући овим "Халибима" било далеко испред свих у преради гвожђа. Биркет-Смит сматра да је прерада гвожђа, баш ту на обалама реке Халиса, почела око 2000. г. п.н.е. Грци су назвали реку Халис по Халибима, али то нису изворна српска имена. Халиби су на српском Каливи, калиоци и ковачи што потврђује и Стари завет са именом Тубал-Каин. Река Халис се на српском звала Ибар и по њој су први чувени ковачи добили име Ибрани, Ибарани, Ибери. Тако је старозаветни Тубал-Каин на српском Ибер-Калилац, односно Ибер-Ковач.

Биркет-Смит сматра да је први ковач, према Старом завету, био дивонски оснивач племена које Грци називају Тибаренима, насељеним на северној обали Мале Азије. Западно до Тибарена били су Халиби чије име у грчком језику означава челик, "халипс". "Све нас наводи на то да закључимо да се јужно од Црног Мора налазила прва земља у којој се вадило и прерађивало гвожђе и да је време овога открића било око 2000. г. п.н.е" (47.ст.94). Аниташ краљ Хата, у време око 1900. г. п.н.е, пише: "Кнез од Пурушканде је покорен моме господству. Донео ми је престо од гвожђа и жезло од гвожђа, како је било тражено" (47.ст.94).

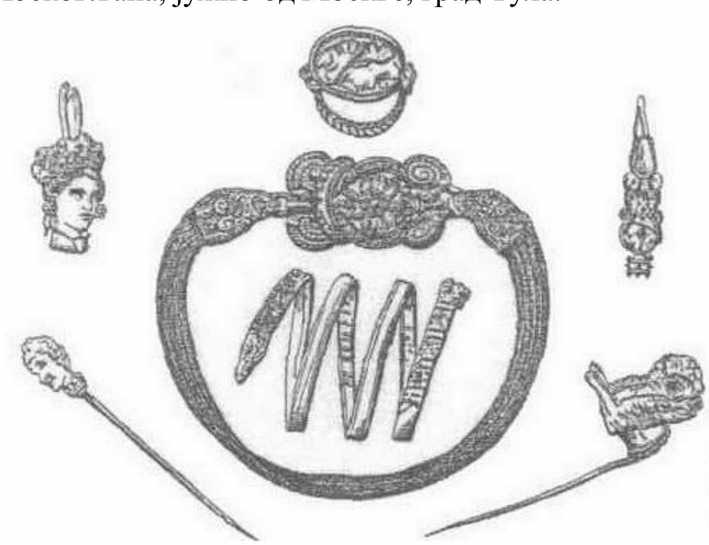
Приликом заузимања Азије, српска племена су преносила имена градова, река и планина из Европе у Азију. То је била стална промена и број пренетих имена је велики на простору од Дарданела до Инда. Тако је и име реке Ибра пренето у Малу Азију, а одатле у Шпанију. По тој реци је Иберско полуострво добило своје име, а Шпанија се звала Иберијом, касније и Келтиберијом, што значи Келтска Иберија или тачније на српском - Гетска Иберија. Шпанија је у стара времена била позната по богатству у металима што је привукло искусне металце из Мале Азије да се населе у Шпанији. Насељавање Расена у Италији било је у исто време када и Ибера у Шпанији, приликом Сербоновог похода. Део тројанских Дардана је, такође насељен у Италији, јужно од Расена, у Латијуму. Касније је, по паду Троје, код њих дошао кнез Енеј са својом пратњом.

Ибери, Расени и Дардани су исти народ, односно племена српског народа. Тако постаје разумљиво оно што су Халдејци говорили, како наводи Бошар, да су Тубал и Мешех и у Италији и у Аусонији. Под Аусонијом се у стара времена подразумевала Кампанија и шире узето јужна Италија. Халдејски наводи тачно указују на места насељавања Расена и Дардана у Италији. Пошто су све три сеобе, две у Италију и једна у Шпанију, дошле из Мале Азије, готово са истог простора и од истог народа, Халдејци нису правили разлику између њих. Ернест Розенмилер каже да су од имена Тубал Грци направили Тибар (79). Тачно тако се зове река Тибар у Италији што значи да је њено име на српском - Ибар. Аусонија је касније позната као Оскија. Најстарије писмо Оска, Расена и Ибера у Шпанији је у ствари архаична србица, са врло малом разликом међу њима.

Део научника, на челу са Бергманом и Моријем, заступали су мишљење да су Мадај и Мешех, то јест Меди и Мосхи, исти народ. У ствари, то су племена једног истог народа.

Што се тиче Мосха са реке Раше, односно Волге, они су касније руско племе Московљана по којима је град Москва добила своје име, Бошар каже:

Мешехом зову државу Русију, изнад Црног мора (2.I.IV.XXXVI). Део племена Мосха је био заједно са Ибранима у Малој Азији и испод Кавказа. Најстарији и најчувенији руски металци били су баш са предела племена Московљана, јужно од Москве, град Тула.

Украси са предела Азовског мора

Јатаган из Македоније

Јатаган из Иберије (Шпаније)

ТЕИРАС

Народи земаља између Црног мора и северне земље Рифат, а на запад све до Холандије

Последњи Јафетов син је Теирас кога помињу и као Тирас. То друго име више приличи грчком него јеврејском језику. О земљи Теирас најмање је писано због тога што је погрешно сматрана Тракијом. У Светом писму постоји одређена логика приказивања земаља и народа. Тракија припада Јовану, па све и уколико би била приказана као посебна земља, она би несумњиво била именована као један од Јованових синова. Али Теирас је Јованов брат и то подразумева много пространију земљу од Тракије, не у земљи Јовану, него негде поред ње, у суседству. Да су историчари повели мало више рачуна о тој логици излагања у Светом писму, не би се ни осврталi на Тракију.

Јосиф Флавиус нам каже: "Тирас се зове Теирас, Θειρας, и то име су Грци преиначили на "Тракас," Θρακας" (75.I.ст.124). Већ су добро познати грчки пориви да стрпају све у Грчку и око ње, па је о томе требало водити рачуна. Према Бошару, име Тракије се код Јевреја пише на два начина, Thrassia или Thressa, а б Преводу 72 Тирас се пише Теирас, Θειρας. То је било довољно да се увиди да се ради о два сасвим различита имена. Када се томе још дода Јосифово сведочење да су Грци

преиначили то име, онда је јасно да Тракија није та земља. Тачно је да се земља Теирас налази северно од Тракије и да се граничи са њом, као и то да су нека имена места у те две земље била иста, што је и разумљиво. Оно што је тешко разумети јесте да велика већина историчара, који су се бавили тим питањима, једноставно понављају: "Тирас је Тракија", и све се завршава у тој једној реченици. Само двојица њих у томе чине изузетак.

Аполон Хиперборејски

Бошар је први закорачио у земљу Теирас. Он каже да се у Тракији и у њеном суседству, то јест северно од ње, налази низ имена која су у вези са именом Тирас, односно Теирас и то су: Athyras, Tyristasis, Thrasus, Trausi, Agathyrsi, Idathyrsi, Tyras, Tyris, Tearus, Tyrias, Thuras, Thures, Thuros, Thritas, Thero, Tereus, Therops, Teres i Tiris (2.I.II.II). Већина ових имена се налази северно од Тракије и само један мали број у Тракији. Ова имена су прибележена према грчком правопису и пренета у латински, па ни једно није верно пренето какво је било на језику народа те земље. Ми ћемо овој листи додати Херодотове Агатирсе у Украјини и Тисагете у долини Каме (39.IV.22), Бошар каже: "Теирас је Дакија" (2.I. IV. XXXIII). Стефан из Византа каже да се Агатирси налазе на Хелмском полуострву, (4) у ствари на Дунаву. Слично Бошару и Едуард Велс је закорачио, иако неодлучно, у земљу Теирас, када се пита да није, можда, земља Тирас на Дњестру, кога су Грци називали Тирас (31.ст.72). Јесте стварно и на Дњестру и одавде много даље на запад, кроз Европу. Земља Теирас из Изорода подразумева простор између Црног мора и северне земље Рифат, а на запад све до Холандије. Зато Бен-Горјон каже: "Теирас су Руси, Познанци и Енглези" (2.I.III.XIV). Под Познанцима подразумева Пољаке, а Енглезе убраја зато што су пореклом са простора земље Теирас.

Арапи су нас и овога пута изненадили са добрим познавањем старе географије и етнографије из Изорода. Бошар напомиње арапске писце и каже да су они под Теирас убрајали и Персију (2.I.II.II). Та њихова поставка изгледа као изненађење, али само на први поглед, јер чињеница је да су Перси, односно племе Парса, пореклом са предела изнад Црног мора, то јест из земље Теирас. Парси су дошли у Азију после Меда и у свему су се угледали на Меде, у начину живота, у начину одевања, наоружања, државног устројства и тако даље. Они су у ствари од Меда преузели, као њихова млађа браћа, азијско царство.

Треба имати у виду да су Арапи били дуго времена под управом Асирије и отуда су наследили многа знања, као и познавање старе географије. Ми видимо Арапе као савезнике Нинове, што значи да они нису били један од покорених народа у српском Асирском царству, него су имали положај савезника, а тиме и приступ у више друштвене слојеве, култури и науци.

Што се тиче Грка и њиховог скретања имена Теирас на Тракију, то се може разумети. Стари Грци нису познавали географију Средње, Западне и Северне Европе. Нису проучавали негрчке писце, сматрајући их варварима. Оне, које су превели на грчки језик као Омира, прогласили су за Грке. Једини Грк који је путовао до Скандинавије био је Питеа из Марсеја, за кога Страбон каже да је писао више из своје главе, него оно што је стварно видео. Најсевернија, Грцима позната земља, била је

Тракија. Грци су познавали само доње Подунавље, од Црног мора до Ђердапа, а даље од тога нису имали јасне представе.

Мислилац из Дакије

Тако се десило да су сви грчки писци, у време Александровог похода у Подунавље и посебно у Срем, приказали Срем острвом у Дунаву, односно малим Пучким острвом, Пеуке, на ушћу Дунава. Изгледало је да на тој ади постоје велике шуме, широка поља и градови. То доказује да је грчко познавање географије, чак и средњег Подунавља, још у четвртом веку п.н.е. било врло лоше. Када су чули од других народа да је земља Теирас северно од Грчке, они су закључили да је то Тракија.

Све што је било северније од Тракије, Грци су називали земљом Хиперборејском, што дословно значи - преко буре. Северни ветар, који су Срби називали буром, Грци су звали бореос, а хипербореос је преко буре. Са таквим познавањем географије Европе, није се могло далеко стићи. Страбон каже да су Грци називали Скитима и Келтоскитима све народе који живе изнад Црног мора, Дунава и Јадранског мора. "Они стари писци, који су писали пре првих грчких историчара, праве разлику међу овим северним народима" (86.XI.VIII).

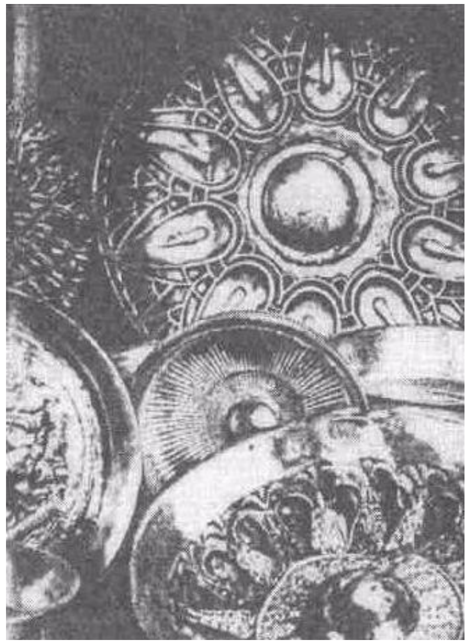
Тако ми сазнајемо да је Страбон употребљавао писце старије од првих грчких историчара који су боље познавали географију Европе. Страбон каже да су ти стари писци, пре Грка, изнад Дунава стављали Сармате. Ми смо већ рекли да је име Сармати само преличено име Срби.

Едуард Велс напомиње да се бог рата код Трачана звао Турас, којег помиње Омир у Илијади. Велс доводи име овога бога у везу са именом земље Теирас (31.ст.72). Ево нас на прагу решења порекла и значења имена земље Теирас. Овај "Турас" је у ствари српски бог Теут по коме се називају "Теуриски", што значи народ бога Теута. Бергман даје објашњење порекла имена Теутонци и Дојчланд, и каже: "Сви су се сматрали пореклом од бога Теута и звали су се Teutuskes, име које су касније Немци променили у Teutsche, па на Deutsche, а Французи на Tudesques (43.СТ.75).

Врло честа појава код старих народа је да се називају именом свог врховног бога и да га сматрају својим претком од кога воде порекло. Српска племена, која су се из Подунавља раселила по Средњој Европи, на пределу касније Германије и по Роданији (Француској), славила су Теута као свог врховног бога и по њему су се називали Теутарима. Зато се цела Средња Европа и део Западне Европе у Изороду назива - Теирас. То је у ствари земља Теутара, што је пролазом кроз стране језике постало Теирас.

Стефан из Византа каже да се Агатирси налазе на Хелмском (Балканском) полуоству и да је име тог племена у вези са Thyrsis Bacchi, то јест Теутом Баком, како у Азији, тако и у Европи, и помиње: Ибере, Лиге. Ligyes, и у Сарматији Гелоне. За Агатирсе каже: "Agathyrso Herculis filio (ut Pisandar)" (4). Он помиње и град и племе истог имена на Сикели. Агатирсо је родоначелник племена Агатирса који је према Писандру Херкулов син, то јест Сербонов. И Херодот каже да су Агатирси, Гелони и Скити браћа (39.IV.10). То значи да су један народ. Херодот још каже да су трачки краљеви највише славили бога Теута, кога он назива грчким именом - Хермес, да се заклињу у њега и да се издају за његове потомке (39 V.8). Диодор помиње Низиум, што је латински облик овога имена, или Несион, грчки облик истог имена, у Тракији (110.III.ст.299). Низа, Низаја, Низеја, како се све помиње родно место бога Бака и које Диодор овде наводи, у ствари је град Ниш. То је прва и најстарија Низа. Неки су у 16.

веку сматрали да су и Трачани од Теираса: "Theiras је дао народ његовог имена, који је потом променио име и зове се Трачанима" (94.ст.36). Овде се Теирас узима као родоначелник народа, како су многи тумачили Изород.

Посуђе из Тракије са украсима сунчаног божанства

Теут - Бак и бакиње

Виктор Дуруи помиње једно племе пореклом из Тракије, насељено на југу Македоније у Перији, и каже да је било на високом степену просвећености и да је извршило велики утицај на Грчку. Они су славили бога Теута и бога рата представљеног у виду мача (90.1.ст.41). Теута су Грци усвојили под именом Теос, што значи једноставно бог. Серби нису оличавали врховног бога кога су сматрали невидљивим господарем неба и земље. То веровање су усвојили и Грци, па ни они нису оличавали Теоса. Ахура-Мазда, врховни бог Иранаца, био је небо означено са ватром - он такође нема и не може имати слику (12.ст.15).

По богу Теуту добили су своје име, не само племе Теуриски како их помињу, него и Теутонци и Немци - Дојчи и земља Дојчланд. Сви стари научници су тврдили, као Јосиф Флавиус, Еузебије Памфил и Свети Јероним, да етнографија Изорода покрива Европу све до Гибралтара.

Са открићем положаја земље Теирас, ми смо доказали да су били у праву. У српској Асирији, односно Сурбији, од које су Јевреји преузели етнографију Изорода, тачно су знали стање у Средњој Европи. Не треба заборавити да су два асирска цара, од којих је један живео у време Тројанског рата, носила име бога Теута. Војвода српског Далмског савеза, који је ратовао са Октавијаном 34. г. п.н.е.

звао се Теутемио, Теутемио (141.I.60). Анонимус Равенски каже: "На северу до Океана (савременог Балтичког мора) је отаџбина Сармата,... која је преименована у Роксоланију... а према Толомеју, цару египатском, она се зове **Сардонија. Друга Сардонија је до Дунава**" (69.IV.11). "У другој Сардонији се налази земља Дакија" (69.IV.14). После Теираса, или на српском - Теутаније, остају нам у Европи још две земље које покривају два Јованова сина, а то су Италија и Роданија.

АШКЕНАЗ

Народи Тројаде, Битиније и источне Тракије

Пошто смо дали опис Јафетових синова (земаља), можемо се осврнути на три Гомерова сина: Ашкеназа, Рифата и Тогарму. Пошто је Гомер, као што смо видели, била земља Фригија, под којом се подразумева већи део Мале Азије, можемо очекивати да су његови синови, то јест земље које стоје у некој вези са фригијом, негде у њеном суседству. Први и историјски најважнији Гомеров син је Ашкеназ. Он оличава западни део Мале Азије, до мореуза, и источну Тракију, до мореуза. Ашкеназ је углавном Тројада, Битинија и источна Тракија. Славни град Троја и Тројада су толико биле познате у древном свету, да је сасвим разумљиво што се тај део Мале Азије издваја као посебна земља иако је она географски и етнички чинила потпуно јединство са Фригијом. Није пристојало да се славна Троја остави у положају само једне покрајине Фригије, па је истакнута као посебна земља. Пошто се у Светом писму говори само о земљама, а не о градовима, име града није узето као име земље, па макар то била и славна Троја. Увек је узиман шири појам и у овом случају то је земља Асканија. Јеврејски назив Ашкеназ значи дословно - Асканија.

Асканија је добила своје име по Аскану или Аскању, једном од славних старих владара западног дела Мале Азије. То је била земља Асканова. Један део Битиније је све до римског времена називан Асканијом што је остало у навици као сећање на много ширу Асканију. На томе пределу два језера су носила име Асканово језеро, једно код града Никеје и друго мало јужније од њега. Плиније помиње Асканов залив у Тројади и Асканово острво, као и Асканову луку у Еолиди.

Да су се Тројада и Битинија стварно називале Асканијом. сведочи и отац историје, Херодотов претходник и узор, **Сирбин из Сарда, кога наводи Страбон Сирбин је записао да су Фрижани, односно Брижани, дошли из Европе после Тројанског рата у Асканију, код планине Верекинде**. Код пророка Јеремије (1.51.27) налази се помен да је један краљ Асканије, заједно са Јерменима, угрожавао Вардун. У Илијади, Аскан је вођа Фрижана и Меона у рату под Тројом. Пошто су Бриги прешли у Азију тек после Тројанског рата, Омир је овде назвао Фрижанима народ из земље Фригије како се називао у његово време, то јест у другој половини 12. века п.н.е. Аскан се у тој улози појављује као вођа племена са ширег подручја.

Богиња Палада (Палас)

Вилиам Ремсе мисли да, код Јевреја, Ашкеназ подразумева шире народне масе из Мале Азије (76.ст.2). Код Омира се Битинија назива Аскановом земљом. Ту треба напоменути да су баш Тројада и Битинија биле најчистије српске покрајине у Малој Азији. У свим другим крајевима је било извесног мешања народа, као и остатака других народа. Зато се Ашкеназ узима касније и као чисто обележје Срба. То је свакако био разлог што су арапски писци, како наводи Бошар. Ашкеназе називали Србима (2.I.III.IX). Бошар каже, у духу његовог времена, Словенима, али име које су Арапи употребљавали не значи Словени него Срби, под којима они подразумевају све Словене, као што су то чинили и многи други писци.

Из Троје

Из Епира

Из Македоније

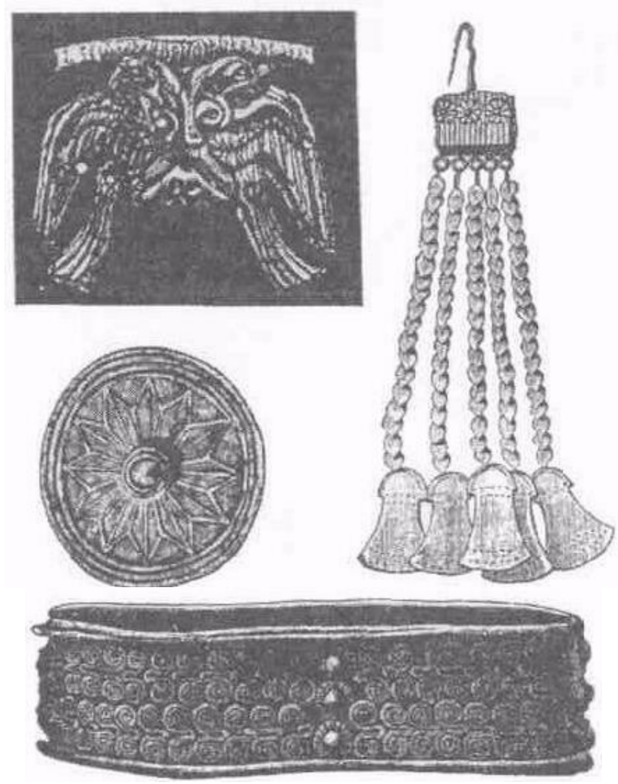

Из Тракије

Самуел Бошар и Едуард Велс заступају мишљење да је Црно море имало име Асканско море. Велс каже: "Општа пракса код Грка је била да узму реч из неког страног језика и са малим изображењем направе од ње своју реч, па је тако настало име "Понтос Аксенос". Касније, када је порекло овога имена заборављено од Грка, они су мислили да је тако названо од њихових предака зато што је "Непримљиво море", пошто непросвећени народи живе на његовим обалама и преправили су то име на "Понтос Евксинос" (31.ст.51).

Сорбеј (Орфеј) свира на харфи

Грци су све народе називали "Барбарос" и то су употребљавали као именицу, што подразумева да су непросвећени и непримљиви, односно негостољубиви, па су таквима они сматрали и становнике на обалама Црног мора. Понтос код Грка значи - пут, па су тако они називали море. Реч таласа, коју су такође понегде употребљавали за море, узели су од Срба. Стари Срби су разликовали три врсте воде: воду која негде тече или води - то су реке, од којих је настала грчка реч , 'ρει , 'ρεωε, 'ρειωε у смислу "тече" и поток: мирну воду у којој се сунце озарује, то је - озеро или језеро, и таласасту воду - то је море. Вал је талас већих размера када наступа као покретна маса у виду тврђаве, по чему је валанка, односно "фаланга" како су Грци изговарали ову реч, добила своје име. Исти корен и исти смисао имају речи "навал", "навус" и "неви", што у ствари и јесте покретна сила или тврђава коју представља лађа.

Јосиф Флавиус и Свети Јероним сведоче да су Грци називали Ашкеназе и Регионес. Беда каже: "Ашкенази су Сармати које Грци Ригинос зову" (6.II.ст.115). Не само Беда, него и Исидор и Јероним понављају: "Ascanaz, a quo Sarmaiae, quos Graeci Reginos vocant" (78.II.p. 1.000). Код других писаца се ово име налази као "Региниани". Страбон нам каже да се једна река у Тракији звала Rhegina (86. VII.XXIII). Грци су тако називали једну реку у Тракији и Регионом стари Епирас, што је савремени Халкидик. Становнике Епираса називали су Региaнима -насеобина Епирашана је Регион у Италији.

Накит из Троје: двоглави орао, минђуше са три стилизована сунца, звездасто сунце и наруквица

Према томе можемо закључити да је земља Асканија обухватала, поред делова западне Мале Азије, у Европи источну и јужну Тракију са Епирасом. То, што су Ашкеназима називали и нека племена у Тракији, лако је разумети, пошто се ради о истим племенима која се налазе и у западној Малој Азији.

Никола Јорга каже: "Бруги су били на десној обали Дунава и звали су их Мизи или Мези од стране Грка и Римљана. Страбон је нашао на Хелму: Мезе, Битине, Бебрике, Бриге и Мејоне" (160.I.142). Бебрике и Бриге Јорга убраја у Фриге. То нам сведочи да су иста племена била насељена са обе стране мореуза, Воспора (Босфора) и Дарданела.

Ово грчко име Регини привукло је пажњу и на другу страну, наиме, Џозеф Меде наводи Флавиуса и каже: "Ашкенази су они које Грци називају Регионес, који имају град Регион на обали Италије наспрам Сикеле" (35.ст.280). Неки писци су настојали да повежу град Регион у Италији са градом Халкисом на Евбоју, уместо са Халкидиком, како су Грци називали Епирас. Ни у том случају нису далеко отишли јер је град Халкис на Евбоју био град трачких Абанта. Очито је да су Грци називали тај град Халкис по имену Халкидика, како су они називали Епирас и одакле су били пореклом Абанти. Као што је Енеј дошао из Троје у јужну Италију, тако је, вероватно, дошла и нека друга скупина у јужну Италију са Епираса и да је она основала град који Грци називају Регион. Енејев син и наследник звао се Аскан, владао је у Латијуму и можда на ширем простору у јужној Италији.

Арапи су у раном средњем веку називали све Србе и Словене Ашкеназима, а тако су исто чинили и Јевреји. Ово име Ашкеназ се проширило из Тракије на Средњу Европу. Бошар каже: "Ашкеназ је Бохемија" (2.I.IV.XXXIII).

Немачка је још у раном средњем веку била већим делом словенска земља, па су је Јевреји називали Ашкеназ, како је и данас зову. И један Немац из 19 века, професор Кнобел из Гисена, тврдио је да су Немци - Ашкенази. То би требало да значи да је бар половина Немаца српског порекла.

Призор из Тројанског рата

Пророк Јеремија (l.Јер.51.27) прориче злу судбину Вардуну и Халдеји и, као главну опасност која треба да их угрози, помиње краљевство Ашкеназа заједно са Араратом и Минима, то јест Јерменима. Као другу опасност помиње краљеве Медије. То нам говори да је Асканија била на великом гласу код народа на Блиском истоку.

РИФАТ

Евроазијска пространства око Урала

Други Гомеров син је Рифат који оличава земљу о којој се мало знало и још мање писало. Једино место које је ова земља могла да запреми на приказаном распореду у Изороду је северно од Гомера. Неки писци су сувише пренаглили када су под земљом Рифат видели Пафлагонију. Али Пафлагонија је у северном делу Мале Азије и део Гомера, а Рифат треба тражити даље на северу, преко Црног мора, и то на крајњем познатом северу, не оном за који су знали Јевреји или Грци, него оном за који су знали Асирци.

Тешкоће у одређивању места ове земље, као и других удаљених земаља, настале су из веровања да је етнографија Старог завета јеврејског порекла и да Јевреји нису могли знати готово ништа о неким удаљеним земљама. Настојали су да цео познати свет приказан у Изороду сведу на што мањи круг земаља око Палестине. Јеврејска традиција не пружа доказа да су они имали ширег знања из Старозаветне географије. Учени Јевреји из средњег века су увидели тај недостатак и покушали су да га надокнаде, али међу њима није било јединства у погледима, него је било подоста произвољних тумачења, па је учинак био врло мали.

Сходно томе и Јосиф Флавиус је под Рифатом обележио Пафлагонију, па поводећи се за њим то је учинио и Свети Јероним. Поводом тога Алфред Мори каже: "Јосиф је следио јеврејску традицију и није се освртао на стварно име у распореду земаља. Земљу Рифат су с правом довели у везу са Рифејским планинама. То је име које су Грци давали једном планинском венцу на крајњем њима познатом северу. Како се њихово знање из географије проширивало, тако су они тај планински венац померали све даље на север. Још у време Плинија Кавказ је сматран делом тог северног планинског венца" (77.Апр.ст.223).

Рифејске планине представљају Урал, за који су стари писци мислили да се пружа правцем исток - запад и да допире све до Пољске. Имајући магловиту представу о географском положају Урала, замишљали су га свуда на северу, па су га неки поистовећавали са Карпатима (8).

Под земљом Рифат обухваћен је широки простор око Урала, са неутврђеним границама на истоку и западу. Џозеф Меде подразумева под Рифатом Русију и Пруску какве су биле у његово време (35.ст.283) Пруска припада Теирасу као и Пољска и Украјина. Рифат је више у Азији него у Европи.

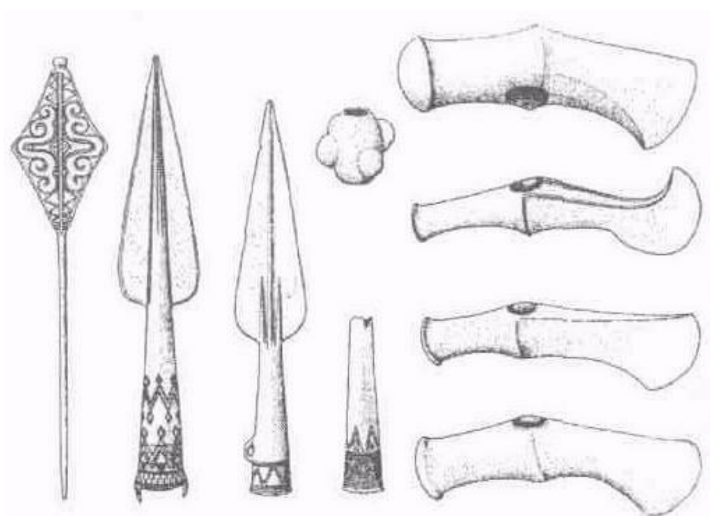
Ернест Розенмилер је такође указао на једини могући смештај земље Рифат и дао објашњење да су стари писци подразумевали под Рифејским планинама најсевернији планински венац који се према њиховој замисли простире од Западне Европе до Азије. Наводи Помпонија Мелу који у своме делу De Situ Orbis (I.19) каже да се Рифејске планине налазе од реке Фазис (то је једно од грчких имена за реку Волгу, наша примедба), па на запад изнад Црног мора (79).

Еузебије Памфил каже да је Рифат земља Сарматија. У његово време Сарматија се простирала од Урала па до Немачке. Арапски писци, како наводи Бошар, под Рифатом подразумевају Франке. (2.I.III.X). Није ова арапска поставка без основа јер су Франци дошли из Сарматије у земље које су Римљани називали Германија и Галија.

Јеврејска традиција је сачувала успомене на народ из земље Рифат који се налазио насељен на појединим местима чак и у Палестини. Захари Мајани о то. ме каже: "О овоме легендарном народу сачувано је сећање у Старом завету и у песмама из Угарита. "Рефаим" су били насељени источно од реке Јордана. Њихов део у Филистији, у време Давида, помиње се као Бнеј-ха-Рапа. То су Рипени грчких писаца који живе на планини Рифејској.

У Одисеји они се налазе у земљи хиперборејској. Алкман (7. век п.н.е) говори о легендарној планини Рапи покривеној шумом. И Есхил (6. век п.н.е.; ставља ту планину у Скитију. Касније су сматрали да је то Урал или она планина где извире Дон. Рифат је предео анадолски где су се населили Скити и планина Рафа из књиге "Јубилеја". Један Кентаур се звао Рифеј. Валериус Флакус (1. век н.е.) у Аргонаутици помиње једног Скита по имену Рифеја. Бнеј-ха-Рапа се помиње у Угариту. Рифејци или људи од Рапе је старо име за скитска племена. То су Скити епигони Хиксоса, како кажу, Алберт Херман обележава Кавказ као планину Рафа (12.ст.252/3).

Познати заветословац, Џон Кито, наводи као потомке Рифатове, међу савременим народима у Европи, само Хрвате (164.ст.29). Овом напоменом Кито доказује да је њему било познато порекло Хрвата са предела Горње Азије, одакле су у ствари били пореклом Авари. Ми сматрамо Урал као средишну тачку земље Рифат, а не можемо поуздано рећи колико се широко та земља простирала у Азији.

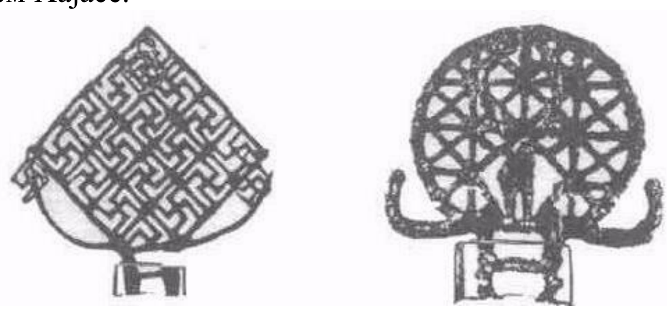
Прастаро оружје нађено у Бородину

ТОГАРМА

Стара Јерменија

Трећи Гомеров син, Тогарма, не задаје нам тешкоћа при одређивању свог положаја. Тогарма је земља Јерменија. Пошто је наведена у Изороду као син Гомеров, Тогарма је морала бити у суседству Фригије и заиста, Јерменија се налази са њене источне стране као продужетак Фригије. Савремена Република Јерменија је само један мали део, можда само десети део старе историјске Јерменије која је некада обухватала већи део Кападохије и на југ до изнад Александрете. Играла је доста значајну улогу у историји и зато је позната већ од 15. века п.н.е. Многи стари писци су Јерменију сматрали делом Фригије јер су толико биле чврсте везе између те две земље. То је био случај и код Јосифа и Јеронима.

Старо име Јерменије је Хајастан, како се она зове и на јерменском језику. Хатушки записи помињу је као Хајаса. Прве податке о Хајаси имамо с краја 15. века п.н.е. када је хатушки цар Туталија III (око 1410 - 1388. г. п.н.е) ратовао против владара Хајасе по имену Карана (87.ст.44). Туталија је у ствари Теуталија, хатушки владар аријевске, односно српске расе. Владар Хајасе зове се Каран, што је у ствари чин а не име. Каран је добро познато српско звање и Омир га помиње седам пута у Илијади и једном у Одисеји. Кини преводи звање каран као "шеф рата", "господар ордије" (177.ст.210). Разумно схватање односа било би да је у Хајастану владао један каран цара Теуталија и да је између њих дошло до неког сукоба. Наследник Теуталије, цар Супилулиума (око 1388 - 1347. г п.н.е) био је у неком сродству са Хуканом краљем Хајасе.

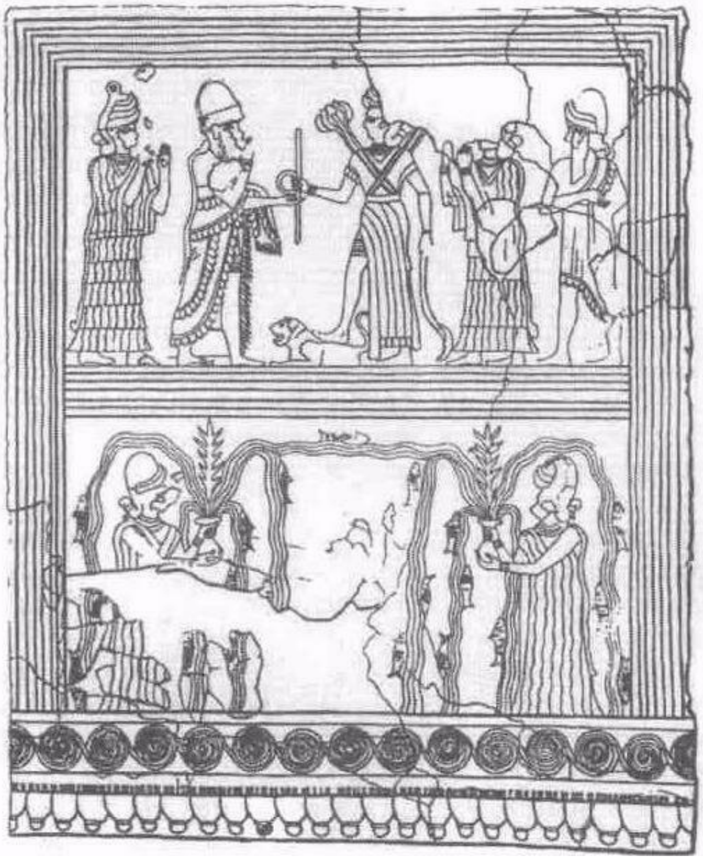
Знаци бога Сунца и бога Бака са предела Хатушког царства

У време Другог царства, Хајастан пада под утицај Асирије и она се у клинастим записима помиње као Наири. Име Јерменија, односно Арменија, према Мојизу од Хорена, добила је по једном краљу Армену, који је у 9. веку п.н.е ујединио Наири и створио велику државу. Име Јерменија је настало нешто касније, а у 9. веку п.н.е. она се зове Урарту са средиштем око језера Ван. Језеро Ван је Вендско, односно Венетско Језеро и Бергман назива "Ване"- Словенима (43.ст.58). Еузебије је називао Јерменију земљом "Сараса" (38.V.ст.58). Грусе сматра да су историјски Јермени највероватније огранак Фрижана (87.ст.60). Херодот каже да је Тогарма сеобна Фригије.

Пророк Езекиел је говорио да Тогарми продају коње у Тиру (1.Езек.27.14). Јерменија је била позната у стара времена по добрим коњима које су, како видимо, продавали и на тржници у Тиру. Овај податак нам открива и једну другу историјску стварност и повезаност између града Тира и Јермена. Јерменија је била доста удаљена и није било лако дотеривати коње из ње на тржницу у Тиру. Бошар нам даје податак да су Тогарми били и једно крајње фригијско насеље северно од Јудеје и верује да је то био град Тир (2.I.III.XI). То значи да су Фрижани основали град Тир и у њему населили Јермене. Има ту доста логике јер град Тир је био чувена тржница на Блиском истоку, а Јермени су од вајкада познати као добри трговци. Тако се може објаснити и Езекиелов податак да Тогарми продају коње у Тиру.

Град Тир је, према Еузебију, основан 1270. године п.н.е (3.ст.400). Право име града је - Сур (22) које су Грци преличили на Тир. Град Сур су основали Срби из Мале Азије као своју трговачку статму и луку на Блиском истоку. Неки писци кажу да су то били Фрижани, а други кажу Људејци (Лиђани). Фригија и Људеја су била само државна имена на истом простору истог народа. Сур су основали Срби

из те земље, пре Тројанског рата, што значи пре доласка племена Брига са Хелма у каснију Фригију. Име нам говори да је тај град био посвећен богу сунца - Сурији, односно Сербону. Јевреји помињу град Сур на два начина: као Цур и као Цор. Оба ова имена значе - стена, цор је стена (14): цур је стена (12.ст.181). Отуда су неки мислили да је порекло имена града по стени на којој је саграђен. То не изгледа убедљиво, поготову што неки кажу да је град добио име по риби, пошто су се бавили риболовом. На семитским језицима риба се зове даг, па је ово објашњење још мање убедљиво. Силиус Италикус тај град назива -Сара и као његово друго име даје Сабрата, Sabratha (121.ст.132).

Владар Аријеваца на Блиском истоку прима ознаке свога достојанства од бога Сербона

Јермени насељени у Суру требали би бити из Кападохије, то јест дела Кападохије који је припадао Фригији, па се тако може разумети навод да су они из Фригије, односно Фрижани, Међутим, Јермени не припадају српској раси, то је различит народ који је био у тесној вези са Србима од најстаријих познатих помена. У Хајастану (Урарту) су такође владали српски Гети.

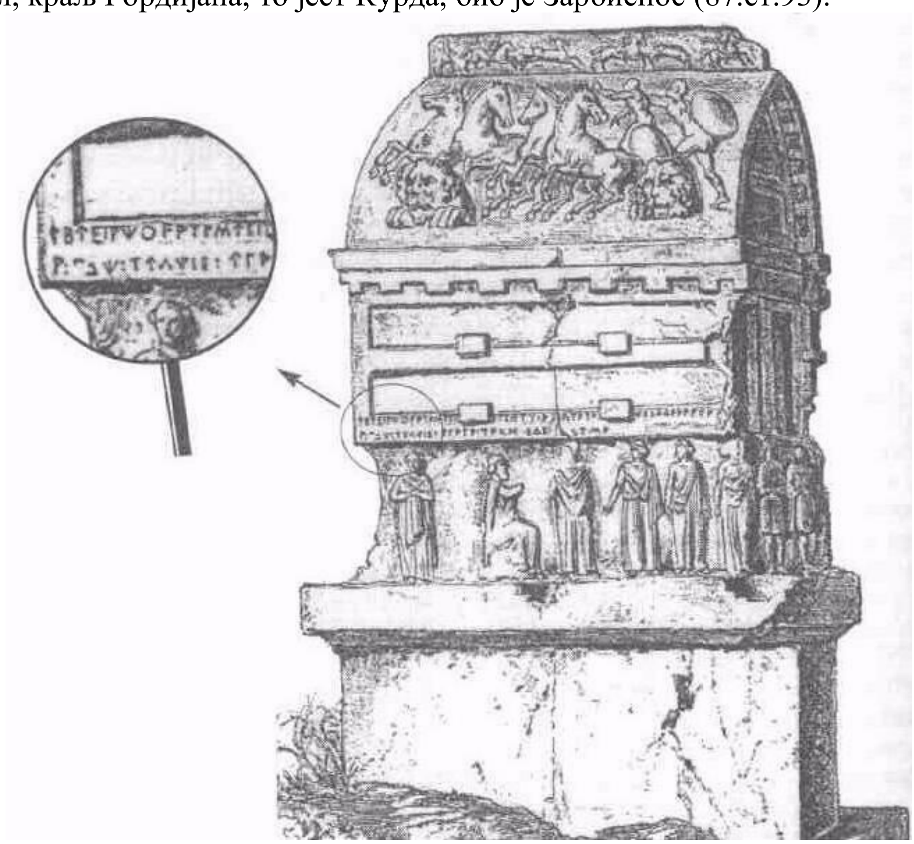
Постоји предање код Јермена и код Ђурђијанаца о њиховој земљи Тогарми, име које Грци пишу као Таргом. Према том предању, сви кавкаски народи потичу од Таргама, сина Аванова и унука Јафетова. Тај њихов Аван је Јован и врло је занимљиво да они вежу своје порекло за Јована. Јермени обично кажу да је њихова земља "Дом Торгамов". У Кодексу Александријском, Торгама се помиње као - Тергама. Постоји још једна занимљивост у вези извођења порекла код Јермена. Код Мојсија Хоренског, великог јерменског историчара, постоји податак да је "Торгам син Тирасов и унук Гомеров" (79).

Пророк Езекиел удружује Гомера и Тогарму за коју каже да се налази на крајњем северу (1.Езек.38.6). Не ради се овде о неком далеком северу, него о северу Асирије. Несумњиво је да су Јермени имали већи део Кападохије пошто су Галате, који су се населили у Кападохији, називали Трокмима, то јест Јерменима јер су били у њиховој земљи. Нису се сви Галати насељени у Кападохији тако називали и Страбон разликује међу њима Трокме и Толстобоге на пределу око Анкаре (86.II.32). На другом месту Страбон их назива Трокми, Троеми, на латинском Трогинос (86.XII.11). Ово нас наводи на помисао да је у Кападохији постојало неко место са именом Торгам по коме су Јермени

добили своје име и Галати што су се у њега населили. Толомеј Клаудиус приписује њима више градова са источне стране реке Халиса. Цицерон (Ciceron) их помиње као Трогме, а Стефан из Византа као Трокмене. На Хелкедонском црквеном сабору помиње се Кириак, владика Трокмада. Јеврејско Тогарма се често помиње као Торгама.

У средњем веку јерменски историчари су називали њихову земљу Торгом. Откуда је дошло ово име и шта значи? Није из Асирије, пошто су они називали Јерменију Наири. Није јеврејско име, они у ствари и не знају где се та земља налази и кажу да је негде на крајњем северу. Није ни јерменско, пошто је најстарије име њихово за Јерменију - Хајастан. Урарту је било наслеђено име, пошто су Јермени наследили ту краљевину. Ово име ће бити у вези са тргом и трговином, пошто се налази у облику као Торгами и Тергами. Херодот каже да су Јермени пореклом из Фригије и да су у време Медијских ратова још увек носили иста одела као и Фрижани (39.VII.73). Еудоксије (око 370. г. п.н.е) оставио је податак да су Јермени пореклом из Фригије и рекао да они "по језику много сличе Фрижанима" (87.ст.69). Ово може да буде случај са језиком у Јерменији у његово време када је употребљавана једна мешавина сербо-јерменска или, што је можда тачније, да су постојала два говора, један јерменског пука и други владајуће класе.

У старој Јерменији се једна река звала Раша, коју Грци помињу као Аракс, а протиче кроз Јереванско поље. Јерменија је достигла врхунац своје моћи у време Тиграна Великог (95 - 55. г. п.н.е) када је његова империја заузимала простор од реке Кура до иза града Сура у Феникији. Његов савременик и вазал, краљ Гордијана, то јест Курда, био је Зарбиенос (87.ст.93).

Маузолеј у Сирбину, престоници Лике у Малој Азији, обележен старом винчанском србицом

ЕЛИША

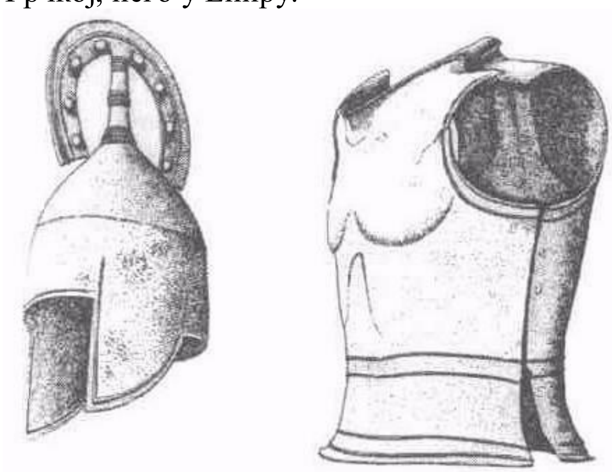
Грчка

Пошто смо приказали земље Гомерових, следе земље Јованових синова: Елише, Таршиша, Хетима и Роданима. Први од њих, Елиша, је као земља Грчка и њено одређивање не причињава

никакву тешкоћу. Узима се у обзир Грчка као земља, а не Грци као народ од којих се један део касније налазио у Малој Азији. Грци из Мале Азије, то јест Јоније, нису познати писцима Старог завета. То се да лако разумети пошто они нису представљали једну посебну земљу, него су били само насељени у покрајини Фригије, односно Људеје. Елиша из Изорода је земља Грчка која је добила ово име по Ајолима, а не по Јелинима, односно Елинима. По овоме питању се слажу сви заветословци и то нас сада води у прегрчко време.

Врло мало се зна о пореклу Грка, а исто тако и о њиховом доласку у Европу. Писац једне замашне Историје Грка, Виктор Дуруи каже: "У грчкој историји нема ни једног извесног датума пре 776. г. п.н.е, то јест пре олимпијског времена, па и од тада све је сумњиво, све до петог века п.н.е." (90.I.ст.29). У време Тројанског рата Јелини нису овладали Грчком коју Омир назива Аргос Пелазијски, а Јелине налази једино у делу Тесалије и каже за Тесалце: "Зову их Мирмидонима и Јелинима". Грчка је у то време припадала другом народу и на првом месту племену Пелазга које се делило на више мањих племена. Једно од њих звало се Ајоли, по којима је Грчка добила своје име Елиша у Старом завету.

Пелазги су српски Пелони по којима је Средоземно море добило своје име - Пелаг, Пелазги се помињу и као Пелагони, Пелони, Пеласти, Пеони и Панони, што су све имена истог племена, само што се облик имена разликује зависно од језика, места и времена у којем се помиње. Ко су били Пелазги и одакле су дошли у Грчку? Дуруи на то питање одговара: "То је био један велики народ, Пелазги, који су, како изгледа, прекривали Малу Азију, Грчку и један део Италије, где су оставили свој језик по којем је уобличен грчки и латински, као и своје богове које су усвојили Јелини и Италиоти. Најстарије пророчанство у Грчкој било је оно Јупитера Додонског које Херодот назива Пелазгијским. Према старим предањима, Пелазги се деле на мноштво племена која су, како изгледа, јужно од Дунава, између Јадрана и Црног мора, чинила три главне заједнице: Илире, Трачане и Пелазге. Те Пелазге називаћемо Јелинским, да би правили разлику од оних што су прешли у Италију. Сва племена на поменутим пределима била су, како изгледа, врло сродна. У легендама су често удружена и многа божанства, поштована од првих народа Грчке која су дошла преко Македоније и Тесалије." (90.I.ст.40). Мало даље исти писац каже: "Пелазги су дошли у Грчку са севера и целу је запоселі" (90.I.ст.44). Што се тиче Додонског пророчишта, о коме Дуруи овде говори и назива га Јупитеровим, припадало је богу Јакобога и није се налазило у Грчкој, него у Епиру.

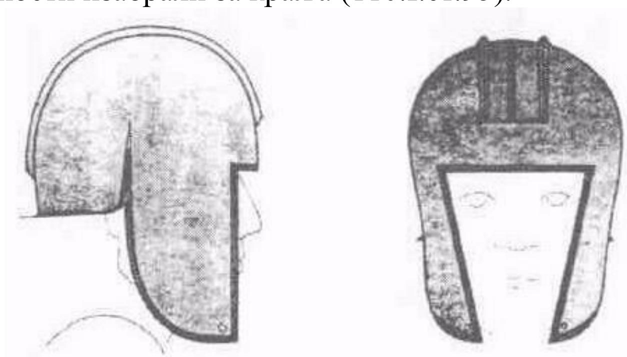

Илирски шлем и оклоп са Пелопонеза

Есхил каже да је Данај, када је дошао на Мореју, нашао тамо Пелазге и њиховог краља (Геланора) који је владао над земљом од реке Струме до Епира и мора. За Даная, као и за Кекропа, Грци кажу да су дошли из Египта у Грчку. За Кадма кажу да је дошао у Грчку из Феникије. Наше је мишљење да су сва тројица дошла у Грчку са Крита, тачније преко Крита, пошто време њиховог доласка пада у време највеће критске моћи када је критска династија Мина држала таласократију на Пелагу. Вековима су у старој Грчкој представљали, кроз поезију и позоришта, Крит и династију Мино

у најцрњим бојама. Зато су за Данаја који је владао на Пелопонезу и за Кекропа који је владао у Атини, рекли да су дошли право из Египта, не помињући омрзнути Крит. За Данаја кажу да је био син Белов и да је имао сина Бела, родоначелника владарске куће Белића. Страбон каже да су Грци сматрали следећа имена за страна, варварска, како су то они говорили: Кекроп, Кодрос, Аеклос, Котос, Дримас и Кринанос (86.III. ст.98). Овим именима треба посигурно додати још и Данај, Бело и Кадмо. А то су све имена владара и знаменитих историјских личности из прејелинске Грчке.

Хекатеј из Милета је писао да је сва Грчка била насељена варварима, пре Јелина (86. VII. VIII). Херодот каже да је цео Крит био насељен варварима (39.I.173). Страбон тврди да су Пелазги били на Криту (86.II.ст.152). Ми смо већ говорили о улози Кара у поморској империји династије Мино. Диодор каже: "Атињани су се доселили из Саиса у Египту и они су једини Грци који су свој град звали "Асти" као Асти у Египту" (110.I.ст.91). Друштвено уређење Атињана било је исто, на три сталежа, као друштвено уређење у Египту (110.I.ст.93). Петес (Петеус у Илијади), отац Менестеја, учесника у Тројанском рату, био је стварно Египћанин, који је постао атински грађанин и краљ (110.I.ст.93). Ерехтеј, по рођењу Египћанин, постао је краљ Атине тако што је спасио Атину од глади довозећи жито из Египта, па су га из захвалности изабрали за краља (110.I.ст.95).

Шлем из Илирије

Еузебије даје време догађаја следећим редом: Кекроп влада на Атици 1552. г. п.н.е. После њега владао је Кранај у чије је време Атика названа Атис, по Кранајевој кћерки Атиди. Данајево право име је Армаис и он је дошао на Апију (Мореју) 1487. г. п.н.е (3). Диодор каже да је Данај побегао из Египта мало пре Кадма, (у 15. веку п.н.е). Прво је дошао на острво Родос, па у Аргос. Мало потом стиже Кадмо Агеноров на Родос, па затим долази у Беотију (110.V.ст.58). Извесни Триопа са Родоса је дошао у Тесалију као савезник Деукалионових синова и помагао им да истерају Пелазге из Тесалије. Пошто је протеран из Тесалије, отишао је на предео Книда и основао Триопион. Служећи се овим местом као табором, освојио је један део Карије (110.V.ст.61). За Кадмов долазак у Тебу Еузебије нам даје 1427. г. п.н.е. Пре доласка у Беотију, Кадмо је, према Еузебију, владао неко време на пределу око Сидона и Тира.

Као што из приложених навода видимо, Грци су дошли из Египта у савремену Грчку у којој су тада живели Пелазги. У почетку, они су живели заједно са Пелазгима, па када су се умножили и ојачали, потискивали су ове све док их нису истиснули из Грчке или погрчили. Намеће се питање: ко су Грци и одакле они у Мисиру, како се десило да их у Грчку доводе људи који имају српска имена? Захваљујући познавању историје и лингвистике, можемо дати одговоре на сва питања у вези са пореклом Грка што све до сада нико није ни покушао да уради. Вилиам Рамсе, у делу "Азијатски елементи у грчкој просвети", каже: "Грчки је високо сачињен језик који има велики број речи у вези са пољопривредом, пчеларством, прерадом метала и тако даље. Долазе у европску Грчку из Анадолије" (76.ст.7). То су основни појмови у језику сваког народа. Абел Жире је објавио "Етимолошки речник хититског језика" у којем се налазе **речи из српског и хуритског језика**. Није тешко препознати србизме у грчком и у другим језицима. Када се упореде грчке и хуритске речи, испоставља се да су то речи истог корена, да је то био један исти језик.

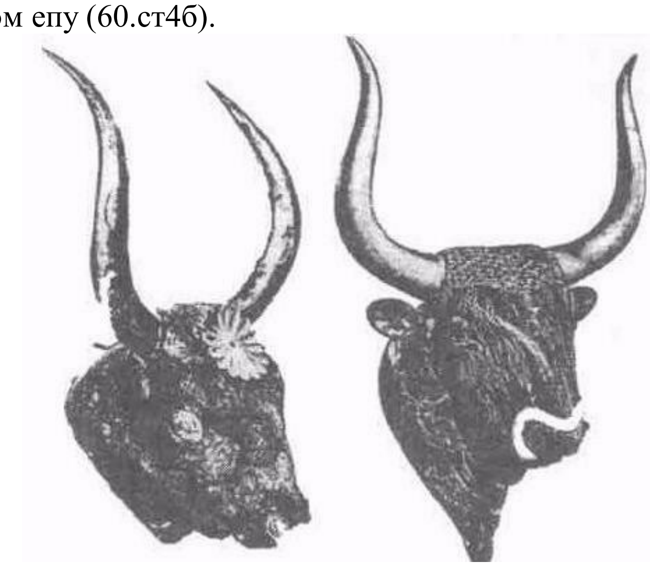
Приликом Нинoвог похода запоседнут је од стране српских племена и Египат (такозвана најезда Хиксоса и њихова владавина у Мисиру). Приликом поседања других земаља, Срби су обично са собом

водили народе из земаља које су већ били заузели - као своје помоћнике. Тако су у Египат одвели Јевреје и један део анадолских Хурита. После пропасти српске власти у Мисиру, иза њих су остали њихови помоћници, Јевреји и Хурити, које су Мисирци накнадно протерали. Јевреји су отишли у Палестину а Хурити у Грчку, и једни и други, код својих бивших савезника и заштитника. „**Сва Грчка звала се, кажу, најпре Пелазгија**" (36.ст.4). Да су Грци пореклом из унутрашњости Кападохије или можда са горњег тока Еуфрата, сведочи и Леру који каже: "Грци нису имали своју реч за море и усвојили су туђу реч "таласа" (59).

Идеал грчке жене

За Јелине, као народ, Херодот каже да су се делили на три главна племена: Јонце, Дорце и Еолце. Еолци су Ајоли или Ајолци чије име су Грци преличили. Јосиф Флавиус каже да су Елиша из Изорода - Ајоли. (75) Пророк Езекиел назива Мореју "острво Елишах" (1.Езек.27.7). Елише ми данас називамо Еолима (94.ст.3б). Едуард Велс повезује Елишу са Морејом и каже: "Ахаја и Пелопонез су земља Елиша", ту је град Елис, река Елисос и Елеузија варош у Аркадији. (31.ст.279) Еузебије каже: "Аркос је Пелазг по коме је названа Аркадија" (3). За српски чин каран, Гордон Чаилд каже да је то кипро-аркадска реч у грчком епу (60.ст4б).

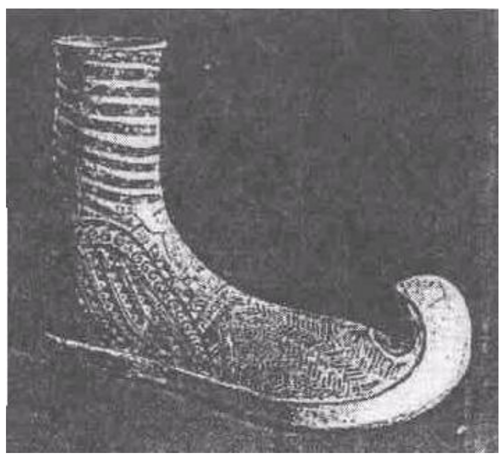

Обредни пехари из Микене и са Крита

Ко су били Ајоли по којима је Грчка добила своје име у Светом писму? На ово питање одговара Херодот који каже: "Еоли су, како Грци веле, раније називани Пелазгима" (39.VII.95). Страбон о Ајолима пише следеће: "Што се тиче Пелазга, готово свестрано се прихвата да је то био један стари народ, раширен по целој Грчкој и нарочито у земљи Еола, суседа Тесалаца" (86.II.ст.151).

Што се тиче Пелопонеза, за који се везује име Елиша као земљу, Страбон каже да је његово старо име било Апиа и да се помиње као "Земља Аписка" (86.I.ст.19). Херодот напомиње да се код Скита земља зове Апиа, тачније богиња која оличава земљу. Овде се Херодот мало збунио јер код старих Срба Апиа се назива само земља окружена водом, као што је Мореја, јер Апиа не представља земљу него воду и то првобитну воду из које је настала земља. Долазак Данаја из Мисира на Апију и довођење Грка, обично се узима као појава Грка, почетак повести о њима. Долазак тог страног народа у земљу српских Пелона није прихваћено као коначна предаја те земље јер Пелоп Фрижанин стиже на Апију, према Еузебију 1396. г. п.н.е, а према неким другим око 1360. г. п.н.е. и прво заузима Елиду, па онда постепено осваја целу земљу Апију која се по њему назива Пелопонез. Страбон наводи Ефора и каже како је он писао да се Пелопонез називао и Пелазгија. Еурипид је писао да су Пелазги узели име Данајци по Данају који је дошао код њих (86.II.ст.153). Антиклид је писао да су Пелазги насељавали острва Лемно и Имбро и да је један део њих отишао у Италију са Тирсеном Атисовим.

Било је Пелазга и у Атини које су Атињани називали Пеларгима (86.II.ст.154). Херодот је много јаснији по том питању када каже: "Народ атински је био пелазгијски који је приликом погрчавања морао да научи нови језик" (39.I.57) Затим наставља: "Грци су одувек говорили грчким језиком откако су се одвојили још слаби, од народа пелазгијског; почели су скромно и увећавали су се да сада чине гомилу народа захваљујући погрчењу нарочито бројних Пелазга и доста других варварских народа. У поређењу са Грцима не изгледа ми да је иједан пелазгијски народ, будући варвари, икада знатно увећан" (39.I.58).

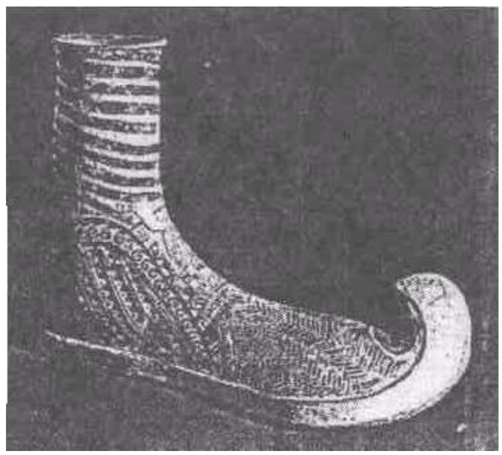
Пехар из предгрчког времена, у облику српског опанка, нађен у Грчкој

Страбон набраја племена која су насељавала Грчку пре Грка, и помиње Дриопе, Кауконе, Пелазге, Лелеге и каже да је било још и других (86. VII. VIII). Дриопи су познато српско племе Древљани који се помињу у Азији и касније у Русији. Каукони су Цакони, на Пелопонезу и у Тројади, а Лелеги или Лелези су чувено ратничко племе које је давало Каре. Цакони су били у Елиди на Пелопонезу и у њиховој земљи се једна река звала Теутеа, а тако се звала и варошица на истој реци (86.VIII.III). Цакона има још и данас под тим именом. Лелега је било у Тесалији, Акарнанији, Локриди и Беотији (86.VII.VIII).

Што се тиче простора Грчке и њених граница, о томе су нам оставили тачне податке Ефор и Страбон. На западу, до Епира, крајње грчко племе су били Акарнани који су се налазили на Амбракијском заливу. Идући од Акарнана према северу, крајња грчка племена били су Етолци, Локри-Озоли и Тесалци, све до реке Пенеја (86.VIII.I). Река Пенеј била је граница између Тесалије и Македоније и уједно граница мзмеђу Грка и Срба. Пенеј тече са јужне стране планине Олимпа и улива се у Солунски залив.

Савремени историчари на Западу држе да су Ахајци били први који су говорили грчким језиком. Међутим, Страбон каже да су Ахајци Ајоли, што значи Пелазги а не Грци. Алфред Мори каже да су Ајоли препознати као Пелазги (77.јун.ст.350). Да ли су Ахајци, или можда само један део њих, говорили грчким језиком, то је још нерешено питање.

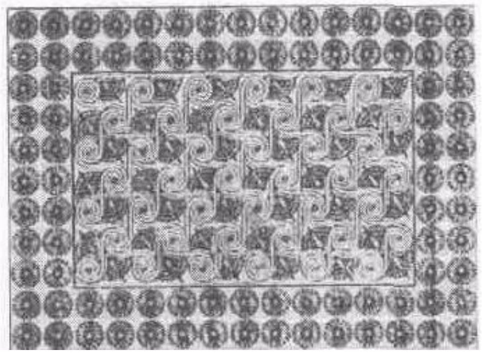
Што се тиче порекла Грка, стари грчки писци су измислили једну митологију о њиховом пореклу од Деукалиона и његових потомака. Пошто је све то навео, онако како су то Грци писали, Бошар закључује да је све то и сувише сумњиво и неприхватљиво. И заиста, не само што та прича нема ослонца на историјске чињенице, него је у сукобу са њима. Трачанин Еумолп је заузео Атику око 1400. г. п.н.е. и том приликом се Грци не помињу на њој, него само Пелазги, што значи да они као народ нису још имали неког значаја. Када је Кадмо дошао у Беотију, ни тамо није било Грка. Он се борио против Трачана, али су га протерали из Беотије. Отишао је у Илирију и основао град Будву, где је и умро. Од Херодота сазнајемо да су Грци били слаби и мали када су се одвојили од Пелазга са којима су живели у некој заједници. Та заједница се не може разумети друкчије, него да су били потчињени Пелазгима.

Пехар из предгрчког времена, у облику српског опанка, нађен у Грчкој

Од Омира сазнајемо да се Хелини помињу први пут у једном делу Тесалије. Јелинисти изводе порекло јелинског имена по једном малом пределу близу Додона који се звао Хелопија. Наводно, у томе пределу је живело племе Хели што су били први Хелини. То би значило да су се, по доласку из Мисира, Грци разишли у мањим групама у више праваца, па је тако један мали део стигао до близу Додона. Али код Омира, Хели се зову Сели и у њиховом крају се једна река звала Селеја. Биће да су своје име Елини добили по имену те реке, пошто су Грци у именима српског порекла изостављали почетно слово 'сима'. Тако су од Сели постали Ели, односно Елини. Са предела Селиског преселили су се у Тесалију где их Омир први пут помиње.

Случај Дораца, правилније Дорјана, заузима посебно поглавље у грчкој историји. У вези са тим случајем, Џон Фајн каже: "Најезду Дорјана грчка традиција повезује са повратком Хераклића." Основна тема у разним приказима тог случаја јесте да је Евристеј протерао из Микене синове Хераклесове и њихове присталице који, после многих пустоловина и уз помоћ Атињана, враћају се на Пелопонез и заузимају њихово правно наслеђе. У овој причи, обојеној родољубљем и пропагандом, долазак Дорјана је објашњен, не као најезда новодошлих, него као повратак на Пелопонез правних владара. Занимљиво је напоменути да су у легенди Дорјани присвојили микенског хероја Хераклеса. Легенда је прихваћена као чињеница. Тукидид каже да се то десило 80 година после Тројанског рата (116.ст.12). Обично се узима да је дорјанска најезда била 1105. г. п.н.е. Пирен каже да су Дорјани дошли из Илирије (48.ст.293). Спомен на Дорјане је остао У имену Дојранског језера чије старо име је Дорјанско језеро.

Под из Орхомена, из времена критских племића Мињана. Српска уметност у знаку Сунца.

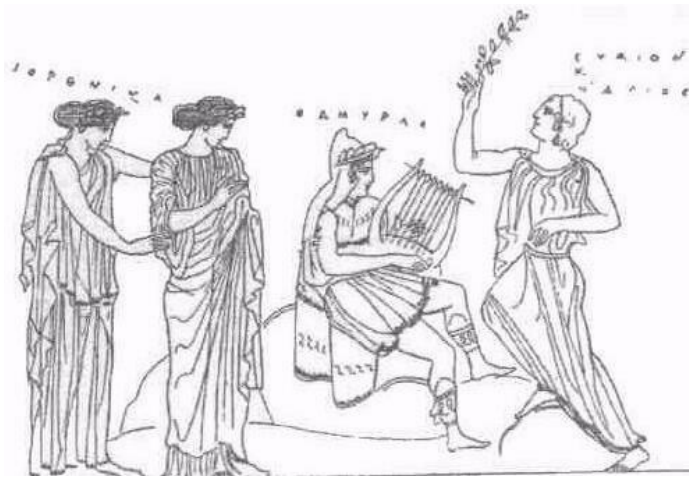

Дорјанска играчица као оличење Гркиње

Диодор каже да се четврти краљ од Хераклића, који је владао по реду, звао Бак и да је владао 35 година. Пошто је био најславнији од владара, његови наследници се нису више звали Хераклићи него Бакићи, "Бакхидас". Када су Бакићи дошли на власт било их је 200 и сви су имали учешћа у вођењу државе као једно тело (110.VII.9). Дорјани су били мала ратничка дружина која је упала на Пелопонез и заузела га. И после извесног времена било их је свега 200 који су владали на гетски начин као владарски сталеж. Шести владар од Бакића звао се Александар. Бакићи се зову по богу Баку којег су славили као своје врховно божанство. Име Хераклићи је примењено иноречно јер је Хераклес - Сербон. У ствари, то је био повратак Срба на власт на Пелопонезу.

За почетак грчке просвете узима се време од десетог до седмог века п.н.е. (48). За почетак грчке историје узима се Прва Олимпијада 776. г. п.н.е. Фајн вели: "Касније Грци су улетели у Омирову етику

не сумњајући да јунаци из Тројанског рата, под вођством Агамнемнона из Микене, нису били њихови преци, али савремена наука разматра могућност да је Омир узео сагу коју Грци, дошавши у неко непознато време, наследише од својих претходника" (116.ст.2). Најранији подаци о Грцима нису старији од 1400. г. п.н.е (116.ст.4). Долазак Прото-Грка у Грчку (тачније би било Пре-Грка, наша примедба) око 2.000. г. п.н.е. слаже се са општим кретањем аријевског народа и појавом Хитита и Лувита у Малој Азији (116.ст.5). Под Хититима Фајн подразумева аријевске Нашите, а не старе Хатушане - Хурите.

Тамирас свира на харфи

Што се тиче Кадма, за кога Грци вежу долазак феничанске писмености у Грчку, ствар је крајње проблематична и у светлу науке неодржива. Поводом тога Диодор каже следеће: "Кадмо је донео писмо у Грчку које је Лино први применио за Грке и дао име сваком од слова. То се писмо зове феничанско, али Пелазги су били први који су употребљавали писмо и зато се оно зове Пелазгика". (110.III.ст.305). Кадмова палата у Теби је откривена и потиче из времена око 1400. г. п.н.е. или нешто касније. **Издавач Диодора прммећује да је у палати нађено писмо, али да оно није семитског порекла и да грчка писменост није старија од 800. г. п.н.е**.

Дорјански и расенски ратник са шлемом, оклопом и коленицама.
Општи изглед српског ратника.

Диодор нам даје следећи приказ: "Лино, такође, који је био обожаван због песништва и певања, имао је више ученика врло славних, Херакла, Тамира и Орфеја. Од те тројице Херакле је учио да свира на лири, али је био лења душа и није био у стању да цени оно што је учио. Једном, када га је Лино казнио батином, разљутио се и убио свог учитеља ударцем лире. Тамир је имао необичну природну даровитост, увежбао је музичку уметност и говорио је да је у певању његов глас лепши од гласа Муза.

Разљућене Музе су га казниле одузевши му даровитост музике". О трећем ученику, Орфеју, говорићемо на другом месту. Лино је, како кажу, саставио приказ на пелазгијском писму о делима првог Бака и другим дивонским легендама. На исти начин и Орфеј је употребљавао пелазгијско писмо као и Пронапић (Пронапидес) који је био Омиров учитељ и даровити писац песама. Тимоета је био Орфејев савременик који је путовао у многе крајеве и стигао до западног краја Африке, до океана. "Посетио је град Низу где су му причали о делима тога бога (низејског Бака), па је потом саставио 'Фригијску по-ему' у којој је употребљавао **стари начин језика и писма**" (110.III.ст.307/309). Хенри д Арбоа д Жубенвил додаје: "Трачки певач Тамир је опевао догађаје када су **Јелини отели Грчку од Трачана**" (132.ст.187).

Орфејево право име је Сорбеј и Диодор каже да је читао Сорбејеве записе на каменим плочама као и да је живео један век пре Тројанског рата (110.VII.1). Омир је, каже Диодор, умро пре повратка Хераклића (110.VII.2). То значи да је Омир умро пред крај 12. века п.н.е. на око педесет или нешто више година после Тројанског рата. Из свега овога видимо да су Лино, Сорбеј, Тамир, Пронапић и Омир, били Срби, обучавани у српској књижевности и употребљавали српско писмо које Диодор назива "пелазгијским". То исто писмо је употребљавано, не само у Малој Азији и на Криту, него и у Грчкој у Микени и Орхомену. Како је онда могуће да Грци добију писменост са неке друге стране, из Феникије? Да би прича била још мање уверљива, Лино, који није Грк, прилагођава то писмо за Грке!? Он сам се служи пелазгијским писмом. Па како се онда десило да грчко писмо буде верна копија србице, истог писма које Диодор назива пелазгијским? Са тачке гледишта историјске науке, те су грчке приче, у најмању руку, неозбиљне. Грци су затекли србицу у Грчкој када су дошли из Египта.

ТАРШИШ

Италија

Други по реду Јованов син звао се на јеврејском Таршиш и ова земља је у очима Јевреја била оличење поморске и трговачке силе на Пелагу. То нам већ даје прве одреднице где се налазила земља Таршиш. У суседству земље Јован једино преостало место је на југу, а то је Италија. И заиста, земља Таршиш је Италија, а народ по коме је добила ово Заветно име су Расени, односно Етрурци. Расени или Рашна, како су се они сами називали, дало је на јеврејском Таршиш које су вероватно у почетку изговарали Рашиш и под утицајом грчког језика постало је Таршиш, као Расени - Тирсени. Грци су називали Расене Тирсенима, а Римљани Тиренима, Тускима и Етрускима. Ми их називамо Расенима да би смо правили разлику између њих и других српских племена која су употребљавала име Рашани, иако их можемо једноставно назвати Рашанима.

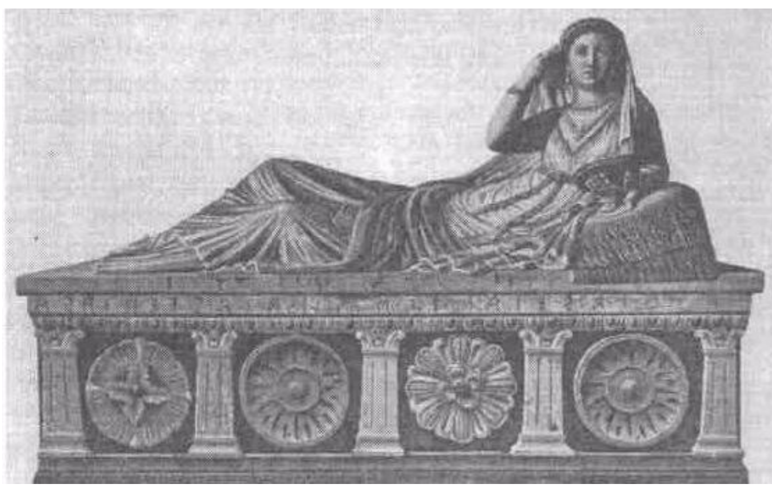
Географски положај земље Таршиш одговара тачно Италији, када се узме у обзир начин излагања у Светом писму, који је правилно уочио Едуард Велс. Велсов четвороугао Јованових синова одговара тачно местима земаља, идући са десна у лево, како се код Јевреја чита, и одоздо нагоре, то јест од југа према северу. На првом десном доњем углу налази се Елиша, то јест Грчка. На левом доњем углу налази се Таршиш, то је Италија. На десном горњем углу налази се Хетим, то је Македонија и њена залеђина. На левом горњем углу налази се Роданим, то је Роданија, односно Галија (31.ст.61). Пошто је установио овај распоред излагања у Светом писму, Велсу није било тешко да препозна одговарајуће земље и имена народа. И он каже: "Труски, Трусци, је исто што и Таршиш. Име Тирсени, Tyrseni, могло је настати од Тарсос, то јест Таршиш" (31.ст.б2).

Бошар каже да је од Thurios настало Tuscos и да су Расени имали на своме језику реч друна, коју Грци преводе са архе, што значи принц (2.I.I.XXXIII). Пошто су Пеласти у Палестини имали назив сераним за господара, мисли се да је од тога настала грчка реч тира. (53.ст.212). Иако је језички било могуће да грчка реч тиран постане од сераним или друна, ми држимо да то ипак није био случај. Грчка реч тиран је настала од тартан или таран, што је код старих Срба био високи чин. У Асирији је постојао чин тартан и тај чин преводе на енглески језик са commander-in-chief (28). Ми знамо да су Расени имали више разних чинова и звања, међу којима друна и лукумон, али имали су и тартана,

односно тарана, који се појављује и као таркан, а што је Тарквин на латинском језику. Таран, тартан, тарсан или трсан значи на древном српском језику заштитник, вођа и врховни заповедник.

Расенска уметност: лево - богиња Пела и Адон, испред Палада
десно - богиња Земља са сином Баком, испред Аполон

Саркофаг Расенке

Кини објашњава порекло грчке речи "тиранос" и каже да је она настала od лидијске речи "суран". Грци су заменили почетно слово 'сима' са 'тау.' У Светом писму се помиње звање 'сераним' код Филистинаца, што је јеврејски облик речи суран (168.ст.89/90). Суран је једно од имена бога Сербона. Јосиф Флавиус је рекао да је Таршиш - Киликија чији се главни град звао Тарс (75). Нити је он био довољно јасан у овом приказу, нити су га правилно разумели. Неки други су град Тартеш у јужној Шпанији прогласили земљом Таршиш. Заправо, дуго времена су тумачили да је земља Таршиш - град Тарс у Киликији, па када су увидели да се у Старом завету говори о Таршишу, као о једној далекој земљи богатој металима, прешли су на Тартеш у Шпанији. Али Таршиш се повезује са Јованом, а Шпанија се не може географски повезати са Јованом, па такође ни Киликија. Немац Кнобел је међу првима заступао мишљење да су Расени први дошли у Бетику и дали јој своје име. Пре свега, треба имати у виду да се у Светом писму не даје име некој земљи по имену града јер би значило да се то име ограничава на дотични град ту се ради о земљама, а не о градовима. Ту не може доћи у обзир да се један град прогласи земљом. Па према томе, није могуће узимати за Таршиш ни Тарс у Киликији, нити Тартеш у Шпанији.

Расени су се доселили из Мале Азије у Италију у време Сербоновог похода, истовремено када и њихови суседи Ибери у Шпанију. Херодот каже да су се Расени, које он назива Тирсенима, преселили

из Људеје у Италију под вођством неког Тирсена и да cv по њему добили име Тирсени (39.I.94). Ова Херодотова изјава је начелно тачна, али не и поименично. Тирсен је највероватније грчки прелик звања тартан, а то је чин - не име. Moguже је да се на њиховом челу налазио вођа са таквим звањем, али главни вођа је био Сербон и по њему су их називали Србима, односно Сарданима. Доказ за то налази се баш код Херодота.

Расенски ратник

Наиме, на јужној обали Италије наслелили су се Расени и Дардани, који су се заједно називали Србима као што то сведочи име мора на којем су били. Ми ћемо овде пренети једну повест од Херодота (Прва књига, одељак 166). Он прича о злој судбини Грка Фокиђана из Мале Азије. Фокиђани су доплoвили на бројним лађама и населили се на Корзици, на њеној северној обали у месту Алерија. Тако су га називали Римљани, Грци - Алалиа, а Диодор га назива Каларис и каже да су га Фокиђани тада основали. Ако су га они основали, будући да су били Грци, зашто онда они употребљавају два имена за исти град? Када су се Фокиђани населили у Алерији, нису се бавили другим пословима до гусарењем и харамством. Харали су суседне земље, понајвише расенску обалу Италије која је била развијена, богата и њима најближа.

Пошто су нападали и на картагинске поседе на Сардинији, Расени се договоре са Картагинцима да се отарасе напасти. Припремили су заједничку флоту од 60 лађа на јужној обали данашње Тоскане. Сазнавши за те припреме, Фокиђани исплове са исто толико лађа да би уништили ову расенску морнарицу. Херодот каже да су Фокиђани исплoвили пред Расене у Сардонско море, Σαρδονιον, и да су ту водили битку. (То је била највећа поморска битка оног времена). Затим каже да су Грци постагли "Кадмову победу", што је исто као и "Пирова победа". Али судећи према догађајима, Грци су изгубили ту битку. Од 60 њихових лађа, 40 је остало непомично на месту битке, а само 20, мање оштећених, могло је да отплови до Корзике. Расени су извукли на обалу преживеле Грке са 40 разбијених лађа, код града Агила, каснији Каере и савремени Церветри, и ту их све побили. Извлачење Грка са разбијених лађа на обалу говори нам да је битка вођена уз саму обалу, иначе то не би било могуће учинити. Тај догађај се десио у савременом Тиренском мору које се још у Херодотово време звало "Сардонско море", односно Српско море. Грци су их називали Тирсенима, а каснији Латини Тиренима, али они су се поред Рашани називали још и Србима, па су тако називали и своје море.

Неки савремени издавачи Херодота настоје да, исецањем штива, прикрију место те битке, а тиме и чињеницу да се Тиренско море звало Српско море. Али чињенице су тврдоглаве. Мени је ипак било потребно да прегледам сва издања Херодота, за која сам знао да су постојала, да бих пронашао исечене делове и утврдио истину. У томе ми је доста помогло енглеско издање из 1584.

године и издање Чикашког Универзитета из 1987. године. Када се све ово има у виду, постаје јасно зашто су приговарали Херодоту да је био "злонамеран" и да није био добар "Хелин".

Расенски Сербон

Нису Расени прешли из Људеје у Италију због неких злих година и несташице, како је то Херодот приказао, него су отишли као освајачи када су српска малоазијска племена била у напону снаге и моћи вођена од једног великог војсковође. Они су преузели, после Крита, таласократију на Пелагу и каже се да је то била баш Људеја која је близу један век држала превласт на мору. Бошар каже да су се они тада населили на Пелопонезу, у Карији и у Италији (2.I.II.XII). У људејској таласократији учествовали су и Расени, пошто су они из Људеје. Овидије каже за Расене да су Меони (104.I.ст.139).

Меонијом се називала земља у Малој Азији која је касније позната под именом Фригија или Људеја. У Светом писму се увек води рачуна о месту порекла неког од народа који се преселио у другу земљу. То се огледа и код Јосифа Флавиуса који се придржава јеврејске традиције. Он повезује Таршиш са Киликијом, али под Киликијом се подразумевају и неки простори који су били под Људејом. То нас наводи на идеју да је добар део Расена, што су прешли у Италију, ако не и сви, био пореклом из Киликије. Отуда се може објаснити и име града Тартеша у Шпанији који су Расени саградили. Може се поставити питање које је било право име града Тарса у Киликији: Тарс или Рас. Знамо да су Грци српско име Рашани преиначили на Тракес. Ми можемо прихватити да се порекло Расена доводи у везу са Киликијом, али не и Таршиш из Старог завета са градом Тарсом у Киликији јер се на јеврејском и свим семитским језицима град Тарс пише као Тарзи, а не Таршиш.

Расени су држали у својој власти већи део афричке обале на Пелагу и имали су насеобине у данашњем Тунису и Шпанији међу којима је био и град Тартеш који Стефан из Византа назива Тарсеј код Стубова. Пророк Езекиел каже да Таршише с правом сматрају трговцима разноврсним богатствима и набраја разне метале, као робу, са којом су трговали. Баш је Иберија била врло богата са металима што су их Расени разносили свуда по обалама Пелага.

Аристотел говори о Иберији и каже да су Феничани дошли у ту земљу и нашли толико много сребра да га нису могли свега однети. Грци су називали Феничанима најпре Крићане, а потом Људејце. Бошар каже: "Људејце су називали Феничанима и под тим именом се још подразумевају Мези и Кари" (2.I.II.XII). "Фенике" на грчком значи црвенкасти, опрљени од сунца, какви су изгледали морепловци на Пелагу. Феникијом су називали обалу Сирије и Палестине на којој су били градови - сеобне малоазијских Срба. Када Грци говоре о Феничанима, то се у већини случајева не односи на становнике Феникије.

У време јеврејског краља Соломона и сурског краља Хирама, (10. век п.н.е) таршишке лађе су пловиле по Црвеном мору и довозиле слоновачу из Индије (31.ст.63). Када говоре о Пелагу, Јевреји говоре о Таршишком мору, а на тржишту у Суру они су главни трговци металима.

Расенска буклија и ћуп

У Преводу 72, под Таршиш се ставља Картада коју су Римљани звали Картагина. Међутим, овај град је основан око 814. г. п.н.е. па није ни у ком случају могао имати улогу Таршиша у време Соломона, два века пре његовог оснивања. Арапски писци под Таршишом подразумевају Тунис. То, у ствари, само потврђује присуство Расена на афричкој обали. На пределу Туниса и старе Картаде, Фрузи (Французи) су нашли пред Први светски рат, мргиње са **расенским натписима**. Мргињи су обележавали земљишне поседе. То значи да су Расени управљали земљом, а не само били присутни као трговци. Фрузи су покушали да прикажу постављање расенских мргиња са натписима у другом веку п.н.е, то јест у време Римске Империје. Та поставка није одржива јер у том случају натписи не би били на расенском, него на латинском језику. Натписи су много старији. Поменути мргињи су обележавали међе поседа племена Дардана и постављени у спомен бога Тина, како у самом натпису стоји.

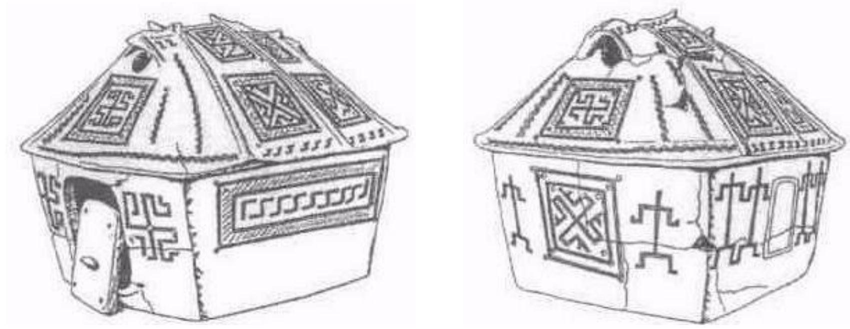
Расенска грнчарија

Диодор за Расене каже: "Расени су истерали Фокиђане са Корзике и основали град Никају у време када су били господари мора и држали острва наспрам Тиренског мора. Били су господари градова Корзике за дуго времена. Корзиканци су им плаћали порез у грожђу, воску и меду. Ови производи се налазе у изобиљу на острву" (110.V.133).

Расени су у стара времена поседовали велику територију и основали су доста значајних градова. Имали су снажну морнарицу и били су господари мора за дуго времена. Море уз Италију је названо по њима. Они су усавршили организацију копнене војске, изумели су "салтингу" - малу трубу за бојну употребу коју су по њима називали тиренском трубом. Такође су увели знаке достојанства: ликторе, столицу од слоноваче - sella curulis код Римљана и пурпурну тогу. Изумели су "Перистоа", Περιστωα, Peristyle, дословно преведено - "око стубова", то јест стубиште, трем са стубовима око здања као украс споља или изнутра (110.V.207). Расени су подигли на висок степен књижевност, науку о природи и теологију(110.V.207).

Ђузепе Микали, у свом делу "Италија пре римске доминације" објављеном на француском језику у Паризу 1824. године, за Расене каже да је најстарије име Етруразца Расени или Трасени, на

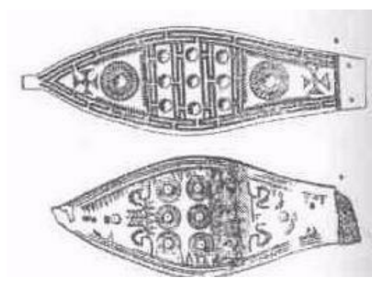
латинском Rasenorum или Trasenorum које су Грци претворили у Тирсенон или Тиренон, а затим га објашњавали да значи Тирсис - торањ и отуда је настало Тирени.

Расенске урне из времена Виланове са истим украсима као и у Подунављу

Урна из Подунавља

Расенске копче на појасу

На пределу који је припадао Расенима у Апенинима, налази се чувени извор Серкио. Језеро Гард су звали Језеро Лидиа. Расени из Адрије држали су у својој власти острво Вис. Сабини су славили бога по имену Севина. На обали око града Нукерије (Алфатерне) и у долини реке Сарнус живели су Сарасти, Sarrastes Сервиус каже да, према Конону, овај народ је био један део Пелазга насељених на том месту; дали су реци име Сарнус и прозвали се Сарасти. Они се налазе покрај Луканије. Лукани су пореклом од Самнита, заправо једна њихова сеобна. Код Самнита главни заповедник се звао ембратур од чега је настало император. Венети су, као што Херодот каже, од Илира. Име Венети значи племенити, честити, знаменити и томе слично. Расени су у молитвама бога називали Аесар.

Еторе Паис каже да су Умбриани пореклом од Алпа и са предела близу Карпата, а да се стари народ Умбрије звао Sarranates (158.ст.31). Првих пет племена, која су чинили народ Рима, били су: Cloeli, Servili, Quineti, Iuli и Gegani. Сви су били истог порекла - "латинског" (158.ст.102). За племе Јула, односно Јулија, поуздано се зна. а то је Кајус Јулиус и сам тврдио, да су Дардани. Племе Сервили су се звали Сербили. Ми знамо да се у Латиуму населио један део дарданског племена, у исто време када и Расени, и да је Еней касније дошао код тих својих Дардана. Еузебије каже да је "Лето" богиња фригијска, мајка Аполонова. Лето преводе на латински језик са "Латина" (3.ст.393). Очито је да су

Латини добили своје име по овој фригијској богињи Лето, мајци сунчаног божанства Аполона, по којој се код Срба и данас назива једно годишње доба - лето.

Дионисије из Халикарнаса нам каже да су на пределу Рима, пре њеног оснивања, живели Сикели, Абоpигени и Пелазги. Име Абоpигени је настало спајањем две латинске речи "ab origine", што значи "од порекла", урођеници или туземци. Поркиус Като и Гајус Семпрониус су објашњавали да су Абоpигени били пореклом из Грчке, а подразумевајући много шири простор. Дионисије даје нешто друкчије значење имена Абоpигена и каже да се то име даје неком народу према условима живота, бескућницима и неустаљеним народима. Абоpигени су, вели, исто као и Лелеги (118.I.10). Али, ово објашњење се не поклапа са значењем самог имена. Он каже да су Абоpигени пореклом од Енотриана и да су од њих настали Сикели, Моргети и Италијани. Пелазги и Абоpигени су живели заједно у више италијанских градова, неких већ раније насељених Сикелима, као Каере који се тада звао Агила, Пиза, Сатурнија и Алсиум, који су сви касније познати као расенски градови (118.I.20). Затим каже да су Пелазги били заједно са Абоpигенима и да су учествовали у изградњи Рима.

Богина Лето (Латина) са синовима Латином и Сербином

Раул-Рошет наводи да су, према неким предањима, Абоpигени пореклом Пелазги. Према бројним историјским сведочењима, Пелазги су дошли у Италију од Епира и Илирије и основали бројна насеља где се још налазе развалине назване киклопским, зидине својствене пелашким. Такве киклопске зидине налазе се још на Пелопонезу, Атици, у Беотији, Фокиди, Тесалији, Епиру, Тракији, Малој Азији и на острвима која јој припадају, где је све боравак Пелазга познат из историје и који се потврђује са овим развалинама (187. ст. 131).

Богиња Сербона, расенска уметност

Силиус Италикус назива Римљане Дарданима и Фрижанима (121.I.10). Расене назива Меонима. За Сабине каже да су се изјашњавали да су истог порекла као и Спартанци, а ови су Дорјани из Илирије.

Жил Мишле говори о настанку просвете Италије и каже: "Цивилизација Италије није произишла ни од иберског народа Лигура, ни од умбријских Келта, још мање од Словена Венета или Ванда, не чак ни од јелинских сеобна које су се на неколико векова пре хришћанске ере сместиле на југу. Она је, како изгледа, имала за главног ствараоца ту несрећну расу Пелазга, старију сестру грчке расе, једнако прогоњену по свету и од Јелина и од варвара" (159).

Мишле каже да је Аусонија добила име по Оскима, за које други писци тврде да су пореклом из Подунавља. Мишле даље каже да је готово цела обала Италије била насељена Пелазгима: најпре са Пелазгима из Аркадије (Енотрима и Пеукетима), затим од Пелазга тиренских (Лиди). Пелазги су основали Равену и Спину, то јест, стару Венецију. Рим се требао сетити да је његово порекло пелазгијско. Није ли сам тврдио да је Енеј донео у Латиум, после пада Троје, ликторе и свету ватру весталску. Није ли поштовао Самотрас као своју мајку, (Саморас). Мантова је била расенска сеобна и њени песници су са жалом опевали пад Троје и видели њен васкрс у оснивању Рима (Руме). Хезиод је писао да је Кирке имала два сина са Одисејом - Latinos et Agrios (le barbare)... Сматра се да су Расени пореклом од Агриоса (159). Агриос је преличено име Сербиос што се доказује на више места и у више примера. То је доказ више да су се Расени звали и Сербима.

Теут, Палас и Адон, горе Сурија са четири хорса, доле Сербон
Палас прети исполину Акрају са неговом одсеченом руком

За Сервиуса Тулиуса, Нибур каже да је био расенски вођа под именом Мастарна и када се са својом војском сместио у Риму, променио је име у Сервиус Тулиус. Лукиан ово име пише као Serbius Tulius (89). То значи да је Мастарна, пошто је постао господар Рима, узео име - Сербиус!

Да напоменемо још Казимира Шулца којег преноси госпођа Луковић: "Илири и Трачани били су истог порекла и истих обичаја. Истог порекла као они била су племена која су насељавала Алпе, источну Италију, особито Венети, Норичани, Винделичани и становници Раетије" (.65.II.77). Исти писац каже да су "некада Илири настањивали целу обалу Јадрана од реке По па све до границе Апулије."..."Изнад Венета живели су у планинама народи - крвни сродници Венета, Раети и Винделики" (65.II.67).

Милан Будимир доводи имена сабелских племена у Италији са именом Срба. И заиста, неоспорно је да су Сабели у ствари Сарбели. На Сикели су била два српска града: Елим и Егест. Диодор је описао злу судбину Егеста чије је право име било Сегест. Агатокле, грчки тиран Сиракузе (друга половина 4. века п.н.е), напао је град Сегест који је тада имао десет хиљада становника и званично био његов савезник. Извео је становништво из града и поклао на обали реке Србице. Све богате грађане стављао је на муке да би му открили скривено благо. То је било страшно мучење људи, жена, деце, чак и трудница, на најсвирепији начин. Децу је продао као робље, дао граду име Дикеополис и наменио га за насељавање разних скитница.

Свети Јероним следи Јосифа Флавиуса, сувише се ослања на њега, и прихвата да је Таршиш Киликија и њен град Тарс. Еузебије ово не усваја, него каже да је то Тарсис у Иберији, то јест Тартеш. Али Јевреји нису никада називали Иберију Таршиш, него је називају Спанија. То је друго име Иберије које су Јевреји усвојили. Да су раније ту земљу називали Таршиш, не би то име променили. Халдејци, како каже Бошар, ту земљу називају Ебра или Ибра. Ибере у множини називају Ебрин или Ибрин. Иберију Јевреји сматрају крајем земље и називају је Сарфат или Сефарад, а под тим именом подразумевају Шпанију и Галију (2.I.III.VII)

Старозаветни пророци помињу, на више места, таршишке лађе и трговце. Тако за пророка Јонаса се каже: "Реч Вечног је упућена Јонасу, сину Амитејеву, овим речима: "Устани и иди у Ниниву, велики град, и вичи против ње! јер је њена злоба до мене допрла. И Јонас се устаде да побегне у Таршиш, далеко од лица Вечног. Он сиђе у Јафо и нађе једну лађу која је пловила за Таршиш: платио је превоз и укрцао се да иде са другим путницима у Таршиш, далеко од лица Вечног" (1.Јонас 1-4). Ово нам говори да је саобраћај између обала Палестине и земаља под управом Расена био, не само трговачки, него и путнички.

Пошто сви пророци говоре само о лађама Таршиша, а не и о лађама других земаља, намеће се питање колико дуго су Расени држали таласократију на Пелагу? Еузебије нам даје повест о превласт на мору. Људејци су преузели таласократију од Крићана, око 1141 г. п.н.е. и држали је за 92 године. Потом су је од њих преузели Пелазги и држали је за 85 година. Затим су је преузели Трачани и држали је за 79 година (3). Расени су Људејци и то је један исти народ као што су и Пелазги и Трачани. Они сви заједно држе превласт на мору за више од 250 година без прекида. Затим се, после кратког прекида, као таласократе јављају Фрижани и Кари за још 106 година. Фригија је била покрајина Људеје, а Кари су исто што и Људејци. Пре њих су таласократе били Крићани што је опет исти народ. Јевреји и други народи са Блиског истока нису, то се поуздано може рећи, правили разлику између ових племена када су се појављивала на мору. Све су их називали "лађама Таршиш."

Асирски цар са свемирским крстом и знацима бога Сунца – Сурије

Глава сабелске богиње из Италије са сунчевим зрацима на капи

Град Тартеш је био саграђен на малом острву које су чинила два рукавца реке Батиса на ушћу. Један рукавац реке се осушио и град није више на острву, него је повезан са копном са једне стране. Реку Батис су Арапи назвали Вади-ал-Кибир, а од тога имена је настало савремено име Гадалкивир. Први Грк који је стигао до Таршиша у Иберији, био је неки Колес са Самоса, 639. г. п.н.е. Грци су ово забележили као један од важних догађаја.

ХЕТИМ

Македонија

Трећи Јованов син Хет, на јеврејском језику, у множини, зове се Хетим. Треба да почнемо прво од самог облика имена пошто се пише на више начина, Први разлог за неуједначено читање појединих имена је тај што су се нека слова јеврејског писма могла читати на више начина, као што је то лепо приказала Анђелија Станчић-Спајићева (58.ст.23). У овом случају почетно слово имена Хетим се могло читати и као Кетим. Пошто се у неким случајевима пише као Хитим добију се следећи облици: Хетим и Кетим, Хитим и Китим. Јосиф Флавиус ово име пише грчким словима - Хетим, Ηεθιμ, и ми узимамо његов начин писања као меродаван. Утолико што и Бошар, одличан познавалац јеврејског језика и свега што је у вези са Светим писмом, такође каже да је овај начин писања и читања на јеврејском језику тачан. То уједно значи да су сви други начини писања овога имена, бар што се тиче јеврејског језика, погрешни. У Преводу 72 име се пише као Кети, Κητιοι, то јест на исти начин као у Одисеји. Грци су га редовно писали са почетним словом "ка", па према њима и Латини са одговарајућим словом "ка", то јест С=К.

У асирским записима помињу се: Хати, Хате и Хети (104.I.ст.9). Хети су од Хета и Килики су Хитити, где се налази Кетис покрајина Киликије где живе Кети, према Камбелу. Паскална Хроника изводи Дардане из Тројаде од Хета, (Chronicon Pascale, Migne, p. 126), а Сајс убраја Тројанце међу хититске народе. Стари персијски историчари стављају Cheen and Khatay између Персије и Индије. Асирци помињу Сингуре као једно хетско племе. Сва северна Индија је била освојена од Хитита, као што су Оксидарка код Ариана, Цутуруки код индијских писаца, потомци сузиских Сутрука (104.I.ст.11).

Одређивање места земље Хетим не задаје нам никаквих потешкоћа, пошто **Старозаветни пророци јасно указују да је то земља Македонија**. Тако Макхабеј (књ.1.1) каже за Александра Великог да је изашао из земље Хетим. За цара Персеја каже да је његова држава "царевина Хетим" Шарл Ролин пише: "Филип и Персеј су називани царевима Хетеанским, Cetheans" (61.ст.410). Пророк Даниел поистовећује Јована и Хетима. У папирусима нађеним код Мртвог мора, писани у време када су у Египту владали Лагићи, а у Сирији Селеукићи, стоји: "Цар Хетим у Мисиру" за Лагиће и "Хетим из Асирије" за Селеукиће (101.ст.390). И овде се сасвим јасно одређује да су Хетим Македонија и Македонци које су источни народи редовно називали Јованима, а што чини и пророк Данијел. Јосиф Флавиус објашњава: "Хетим је Кипар. Кипар се најпре звао Хетима по Хетиму који је први владао на том острву. Отуда потиче навика код Јевреја да сва острва и сва места на морској обали називају Хетим. Има један град на Кипру који се још и данас (то јест у његово време), зове Китиос ...па изгледа да то име има неке везе са именом Хетим" (75.I.III).

У Изороду стоји: "Јованови синови су: Елиша, Таршиш, Хетим и Роданим. Од њих су насељена острва народа, према њиховим земљама, према језику сваког од њих, према њиховим родовима и према њиховим народима." Џозеф Меде каже да су Јевреји називали "острвима народа" сваку земљу која је од њих била одвојена морем. Према томе, Јеремија каже: "Пређите на острва Хетим", (2.10) али острва Хетим нису острва или места окружена водом, као што Македонија није острво; Макхабеј каже за Александра Великог да је изашао из земље Хетим:

Персеја, цара Македоније, назива "цар Хетим" (35.ст.273). Ово објашњење се потпуно слаже са Јосифовим. И коначно, Хетим је земља Македонија, с тим што се подразумевају сва острва и све обале Јованове породице. То у ствари значи: **острва и северна обала Пелага, Белог и Јадранског мора, од Дарданела до Гибралтара**.

Неки писци су под Хетим подразумевали Италију као што то чини и Свети Јероним. Што се географије из Изорода тиче, то је исправно само у проширеном појму Хетима где су обухваћене обале Јованове породице.

Сходно том начелу, исправно је и то што неки писци, како наводи Бошар, под Хетим подразумевају Либурнију, то јест обалу Јадрана. Бен Горјон, наведен код Бошара, под Хетим подразумева Римљане. Стварно значење имена Хетим знали су Свети Јероним и Бен Горјон, а свакако и многи други писци старих времена. У противном, када то не би знали, не би Римљане стављали под Хетим. У проширеном појму Хетима, Римљани би, као господари Италије и северних обала Пелага, могли ући у Хетим, али то се десило касније после завршеног писања Старог завета у коме се Римљани не помињу. Ми смо у претходном поглављу напоменули да су стари Римљани сматрали Саморас (Самотраке) као место свога порекла, пре Троје. А то је Тракија, односно Македонија, земља Хетим. Тројанци су Дардани, северни суседи Македоније између којих нема тачно одређене границе.

Ковчег из Македоније са грбом сунца

Сребрна урна са златним венцем храстовог лишћа из Македоније.
У Срба и данас храстове гранчице са лишћем имају посебан значај у обележавању Божића.

Вероватно да је из тог разлога и Бошар стављао Италију под Хетим. Еузебије, Кедрин и Суида кажу да су Римљани и Латини пореклом од Китија или Кета. Један град у Латиуму звао се Кетиа, Цетиа, као и један град код Волска који се код Стефана од Византа налази као Ехетиа, Echetia; једна река близу Кума звала се "Кетус", Cetus (31.ст.61). Камбел каже: "Сабини су хититског порекла и сродни са Расенима" (104.I.ст.1б1) "... Хети су највећи народ антике и зачетници културе у многим земљама" (104,I..ст.178). Један град у старој Македонији, у њеном средишњем делу у покрајини Ематији, јужно од Водене, звао се, према грчком писању, Китион. Све су ово докази у прилог српског порекла старих Латина и Римљана, као и већег дела италиотских племена. У Старом завету се увек

води рачуна о месту порекла неког народа без обзира где се он настанио. Кључ објашњења свега налази се у значењу самог имена Хетим.

Српско друштво се састојало од четири сталежа и то се потврђује друштвеним уређењем Аријеваца на истоку и доказује кроз законике завршно са Закоником цара Душана. - Први сталеж је просветни сталеж у који улази и свештенство, то је сталеж словести. - Други сталеж је ратнички, односно војни сталеж. - Трећи сталеж чине слободни сељаци, занатлије и трговци. - Четврти сталеж чине меропи, у које улазе странци, зависни сељаци безземљаши, најамни радници бескућници и заробљеници, као и староседеоци у освојеним земљама.

Први, словесни сталеж, најчешћи поклоници богиње Палас и бога Теута и други сталеж, ратни, поклоници бога Арете и богиње Аретуше, давали су управно особље и заједно чинили **владајући сталеж** под именом - **Гети**. Назив Гети се на јеврејском пише као Хети, у множини Хетим, на грчком као Кети, Келти и Кити. Гети се још помињу и као Хати и Хитити у Малој Азији и Сирији; Хети, Хати и Кети у Индији. У свим освојеним земљама и насеобинама старих српских племена налази се име Гети, мање или више преличено у записима на страним језицима. У старој Македонији су постојала лична имена - Гетије и Гета.

Морамо разликовати две Македоније: ону на коју се односи назив Хетим Старог завета и историјску. Према Страбону, историјска Македонија је земља која се граничи са запада Јадранским морем, на истоку до ушћа реке Марице (старог Ибра), на северу до Српских планина и Родопа и на југу обухвата планину Олимп (86.III.ст.122). Српске планине, које се овде помињу, као и код других античких писаца, почињу са Шар планином. На западу, Македонија је обухватала јужну Албанију. Простори над којима су владали Филип и Александар, овде нису сви укључени. То су простори на истоку до Црног мора, на северу до Дунава обухватајући и Срем и на западу до реке Босне. Антички писци све те просторе нису сматрали Македонијом и границе, које јој даје Страбон, су најшире историјске границе у једном кратком времену. На северу граница Мекедоније је ишла испод Беле Зоре, то јест савременог Велеса. Бела Зора је била главни град Пеоније.

Међутим, Македонија као Хетим је нешто друго, пошто она обухвата цело приморје Тракије. У време Омира, док се име Македонија још није појавило, та земља је обухваћена под Тракијом, то јест старом Рашком, која је обухватала све пределе између Мраморног мора и Јадрана. Зато се у Омирово време говори да Бореј (Бура, северни ветар) и Зефир (западни ветар у односу на Грчку) дувају из Тракије. Та Тракија је стварно Хетим на чијем простору се касније развила и постала славна држава Македонија. Када је писан Стари завет, Македонија је већ постојала, али није била позната под тим именом, пошто је то име за дуго времена означавало једну малу и не баш много значајну покрајину. Тек касније, када је постала славна и водећа држава српске расе, јеврејски писци су је обележили као Хетим уместо Тракије, тим лакше што се радило о истом народу и истој земљи. **У четвртом веку п.н.е. Македонија је преузела вођство српског света и за три века стварно оличавала Гетију**.

Бартон каже да се земља Хетим помиње на једној таблици из Вавилона која потиче из времена краља Шамсуилуна, наследника Хамурабија. Хамурабијево право име је Хамурапи, а у Старом завету се помиње као Амрафел (23.ст.293). Некада је Људеја била водећа држава српске расе и представник Гетије, па зато Рагозин каже да су Лиђани један народ углавном хетске расе. Лидијски врховни бог је био Манес (14.ст.366). Улога Мана, Манеста, у Људеји је иста као и код Аријеваца на истоку.
Већ смо напоменули да је у Македонији постојао град Гетин (Хетин), Китион на грчком и Китиум на латинском језику. Био је главни град покрајине Ематије, чије је право име Мадија, пре него што је Каран заузео Водену, мало северније од Гетина у истој покрајини, и учинио је својом престоницом. Покрајина Матија је била средишна земља и у ствари прва Македонија.

Потребно је да се осврнемо на употребу имена Хети које се у савременом свету помиње, готово искључиво, као Хитити. Најпре се мислило да то име потиче по граду Хатуши у Кападохији, престоници једног моћног и значајног царства. Али, пошто се то име налази на више места у Европи, чак и пре Хатуше у виду као Хети или Кети, порекло имена се не може изводити од имена града Хатуше, него обратно. Асирски записи помињу Хатушане као Хате, што се очигледно односи на име њихове престонице Хатуше. Међутим, у асирским записима се налази тројако писање имена: Хати,

Хате и Хети (104.I.ст.9). Јевреји их називају Хетима и то не само Хатушане него и оне који су се налазили у Палестини и који нису имали никаквих доказивих веза са Хатушанима. Ми смо већ напоменули да, захваљујући недовољној одређености јеврејског писма, Хетим се чита и као Хитим. Од погрешног читања хетског имена у новије време, Западни писци су створили нови облик - Хитити. Вадел објашњава: "Хете Јевреји зову Хетх или Хитт, и говоре о њима као владајућој раси у Феникији и Палестини у време када је Абрахам дошао овде. На јеврејски облик Хитт додали су латински завршетак -ите и тако су добили Хиттите" (99. ст.8). И стварно, **име Хитити је кованица двадесетог века, а такво име се не налази нигде у историји**.

Новац Лагића, бог Хамон и орао

Још крајем 19. века на Западу се употребљавало име Хети и Хетиен, док није било замењено са Хитити. Кованица Хитити не само што је погрешна, него и удаљава од правог имена и отежава успостављање историјске истине. У првом тому Историје Срба ми смо употребљавали име Хати за кападохијско царство, како се оно спомиње у асирским записима, по главном граду Хатуши Задржаћемо га и даље јер је оно тачно када се говори о кападохиској држави, а у свим другим приликама и ван домета те државе употребљаваћемо име Хети. односно Гети. То нам омогућава да правимо разлику између Хата у Малој Азији и Гета у Европи, односно Хета на Блиском истоку и у Азији.

Лик Толомеја I Лагића

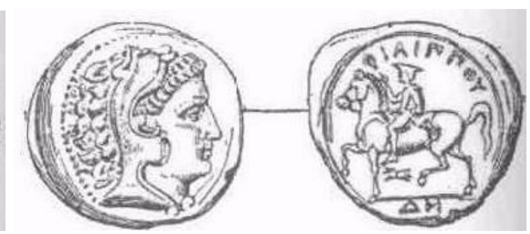
Лик Селеука I

У време Ниновог похода Серби са Хелмског полуострва су заузели Кападохију и покорили туземски народ који је био једне посебне расе, ни аријевске ни семитске и звао се Хури или Хурити. Пирен каже: "У Малој Азији, новодошли су се помешали са туземцима, Хититима, од којих су усвојили име и поставили су темеље једном моћном војном феудализму. Овај покрет је довео Хиксосе у Мисир" (48.ст.82). Египћани су Хиксосе називали "хегау касетиу", што значи - стране вође. Главни градови Хиксоса у Мисиру били су Сарбар и Видо, "Абарис" и "Абидос" из грчких записа. Серби су оставили у њиховој престоници Хатуши само један владајући слој друштва и продужили даље на исток. Са собом су повели један део Хурита као своје помоћне ратнике. Приликом упада у Месопотамију са српским Медима, који су били главна освајачка снага, налазили су се и Хатушани. То су записали и Вардунаши и Хатушани.

Леополд Месершмит каже да су "око 2000. г. п.н.е, хатушка племена морала упасти и освојити Сирију и Месопотамију" (98.ст.12). Џон Гарстанг, такође тврди: "Хати су освојили Вавилон 1925. г. п.н.е.. и тај податак се налази у записима код једних и код других." Владајућа династија у Вавилону је

оборена и једна нова династија, она из Поморског народа, је преузела власт. Хатушки краљ се повукао не настојећи да задржи власт у Вавилонији. У својој власти задржао је само Дамаск. **То је време Хиксоса у Египту** (93.ст.3). Гарстангово време тих догађаја касни за више од пола века. На то се не треба много обазирати јер, што се датума тиче, даване су разне претпоставке. Све остало је тачно. Хатушани су пратили Нинов поход до Месопотамије и по заузећу исте они су се вратили натраг, а даље на исток вођени су, место њих, други народи као помоћни ратници. У првом реду Арапи који су ишли као Нинови савезници. Што се тиче помена династије из Поморског народа, то је у суштини тачно у погледу порекла, али Гарстанг је овде употребио назив који се јавља много касније, у време када су српска племена нападала Египат и на земље Блиског истока долазећи преко мора и ослањајући се на Крит као своје упориште. Међу тим племенима Поморског народа главну улогу играли су баш Серби, "Сердани" из египатских записа.

Сербон (Асур) из Асирије Сербон и Аполонов троножац Сербон и коњаник са каузијом.
Новац цара Филипа Македонског

Вардунаши су знали да је напад на Месопотамију дошао од земље хатушке и тако су и записали, а може се поверовати да нису за дуго времена сазнали одакле је поход почео. Џорџ Бартон наводи један вардунашки запис који баш тако и говори и који каже: "Против Шамсудитана наступили су људи из земље Хату" (23.ст.75). Шамсудитана је био последњи владар у земљи вардунској из туземске династије. У вези Хиксоса исти писац каже: "Хиксоси су Хитити, који су освојили Египат и долазак Семита у Египат подудара се са доласком Хиксоса и вероватно је да су они дошли тамо под вођством Хиксоса" (23.ст.76).

Приликом освајања Египта, у Ниново време, са Србима су били присутни и бројни хатушки Хурити, али Египћани нису правили разлику између вођа и њихових помоћника и све их називају Хиксосима. Хурити су чинили део посадне војске у Египту, а поред њих и по истом послу били су присутни и Јевреји. Према Олбрајту, Јевреји су били насељени у Египту око главног града Хиксоса, Таниса, "Цоан" из јеврејских псалма. Било је доста Семита на положајима код Хиксоса (53.ст.178). Само владајући слој Хиксоса били су Аријевци - Гети. Отуда потичу доста нејасне повести о Хетима на Блиском истоку и, када их Јевреји по

(овако је и у књизи, по бројевима - страна не недостаје)

ритима. То исто важи и за Хатушане, односно Хитите, **који су имали владајући слој аријевски, а народ друге расе и језика. Такво стање је било и у већини друтих земаља које су Аријевци освојили на истоку**. Један заповедник фараона Аменемхета I, који је владао од 2000. до 1970. г. п.н.е, јавља фараону да је порушио неки "хетски" дворац близу мисирске границе у Палестини (23.ст.76).

Жуке и сарадници пишу: "Први удар Индо-Европљана био је на Бабилонију где се Хитити сручише као олуја." Прво азијатско становништво, неаријевско, познато је под именом Хати. У њиховом суседству били су Индо-Европљани који покорише Хате и основаше једно царство што га ми називамо хититским и индо-европским, а праве Хате, Прото-Хититима (137). Пирен каже да гвоздено доба почиње од 2100. г. п.н.е (48.ст.162). Пошто је прво гвожђе прерађивано баш у Малој Азији, поседовање гвозденог оружја може да објасни ово аријевско сручивање у Масопотамију "као олуја".

Рене Дусо описује три хатушка раздобља. - Прво је оно које обележава старо становништво неаријевског језика и који се помињу као Хати. - Друго раздобље је време другог миленијума када су Аријевци преузели власт и увели свој језик, бар што се тиче државне управе. Тада је створена велика Хатушка империја, коју делимо на Стару империју од око 1800. до 1650. г. п.н.е и на Нову империју од 1450. до 1200. г. п.н.е. - Треће раздобље је време после распада Хатушке империје, када је у северној Сирији постојала нео-хатушка царевина, одржавши се за око пет векова, чувајући хатушку просвећеност и сликовно писмо (95.ст.334). За Хатушане, Рене Грусе каже: "Хати, то се зна, били су један мешовити народ који се сместио на висоравни Мале Азије, у Кападохији, са народом азијатским, туземцима из Наполије (Анадолије) над којима се поперило, око 2000. г. п.н.е, једно освајачко индо-европско племство. То су били хатушки краљеви из 15. века п.н.е, како нам говоре записи нађени у њиховој престоници Хатуши, што је Птериа грчких географа, савремени Богаз-Кеј, и они су увели будућу Јерменију у велику историју" (87.ст.44).

Жак Пирен сматра да је разарање Прве Троје било баш онда када су "Хитити" извршили најезду у Малу Азију (48.ст.161). Рамсе каже: "Ја полазим од претпоставке да Хатиди или Хитити нису били првобитно анадолско становништво, него освајачко племе које је дошло са североистока или са Хелмског полуострва: по мом мишљењу, ако се усуђујем да одредим, вероватно су дошли из овог другог правца" (76.ст.8). У вези са тим, Олбрајт каже: "Око 1800. г. п.н.е. западна Мала Азија је била насељена првенствено народом који је себе називао Хату, а који називају Прото-Хитити да би их разликовали од другог хититског народа што је дошао касније и говорио индо-европским језиком и називао се Наси или Неси. Ови Неси, односно Несити су се населили у Кападохији око 2000. г. п.н.е. Један други индоевропски народ, који су Хати називали - Луви, настањивао је целу јужну Малу Азију и њихов језик је био сродан неситском. У 18. веку п.н.е. једна лувитска династија владала је у Керкемешу на Еуфрату (53.ст.121).

Када се ради о Хатушанима, односно Хатима, потребно је објаснити ко су били Низејци, односно Несити, како их западни писци називају, Хури или Хурити, Митани и Аморити, који су сви у тесној вези са Хатима. Низејци су били једно племе српске расе, заправо најисточнији део српских племена у Малој Азији пре Ниновог похода. Они су подигли град Низу, у суседству и јужно од Хатушана на левој обали реке Халиса, готово на правој линији од Хатуше према југу. Тако је изгледало као да су Хатуша, Низа и Мазака чиниле углове једног равнокраког троугла. Приликом Ниновог похода, Низејци су били ти који су запоселе Хатушу, главни град Хурита. Нешто касније, пренели су своју престоницу из Низе у Хатушу и по Низи их називају Низити, Незити или Несити. Хурити су имали још једну краљевину источно од Хатуше, али и она је пала под власт Аријеваца који се овде називају Митанима. Име нас веома подсећа на српску династију Мита у Фригији и краљеве Мите у Македонији.

За Хурите, Рене Дусо каже: "Хурити су се налазили источно од Хатушана у северној Месопотамији, одакле су се проширили на југ под именом Митана све до реке Тигра и Керкемеша и до места Нузи близу планине Загроса. Половином другог миленијума, Митани проширују своју власт и на северну Сирију" (96.ст.334). Хурима или Хуритима се зове један азијски народ који је био исти са домородачким у Хатушкој држави. Владајући сталеж чинили су Аријевци под именом Митана. Митанска царевина је била верна слика Хатушке. Ми поуздано знамо да је цела митанска митологија била аријевска и чак са истим именима богова као код Аријеваца у Медији и Индији. У односу на Хурите, Месершмит каже: "Мисирски и асирски записи, од 1500. до 700. г. п.н.е, говоре о непријатељствима са племенима у северној Сирији, Месопотамији, Киликији, Кападохији и Јерменији.

Из свега што о њима можемо сазнати, ова племена нису била семитска, нити индоевропска, а била си међусобно сродна и чинила су једну велику и целовиту групу или расу народа" (98.ст.10). Гордон Чаилд о томе пише: "Сасвим је јасно да су владајуће династије устоличене на горњем току Еуфрата, од 1400. г. п.н.е, биле аријевске, блиско сродне онима које сусрећемо у долини реке Инда и касније у Медији и Персији. Али њихови поданици нису били Аријевци и владајући сталеж је усвојио језик домородаца и бабилонско писмо у званичној употреби и како изгледа, признавали су месна божанства поред својих. Покрет који их је довео до Еуфрата није се ту зауставио. У истом раздобљу таблице из Ел-Амарна помињу аријевске владаре у Сирији и Палестини, као: Биридава из Јеноама, Шуварта из Кеилаха, Јашдата из Танаха, Артаманија из Зур-Башана и друге. Ови династи су једноставно владали над неаријевским, семитским, поданицима" (60.ст.19).

Резба из Македоније: човек са каузијом

Цар Персеј са каузијом

У граду Хатуши, после њеног освајања од стране српских племена и пошто је постала њихова престоница, налазили су се пред главним храмом кипови два бика. Они су неоспорно били оличење бога Бака и једном од тих бикова је било име "Сери" а другом "Хури" (103.ст.242), Тиме је симболички било представљено јединство два народа: Срба и Хурита. Један хатушки град из тога времена, 58 километара источно од Коније, звао се Салатувар (103.ст.55). Мајани каже да су Хурити називали борна кола - варат (12.ст.242). Али ово није хуритска него српска реч и то су била кола у виду мале куле у којој су стрелци били заштићени. Исти писац каже да су се божанства ватре и сунца код "Хитита" звали "Агниш" (за огањ) и богиња Аријанска као божанство сунца, а код Аријеваца на истоку то су "Агни" (за огањ) и Митра као божанство сунца (12.ст.12). Вадел каже: "Аријевци у Индији су себе звали Хатијо"... "ови стари Хати или Кети, владајућа раса Мале Азије и Сиро Феникије назива себе и Ари, Arri, са значењем племенитости" (99 ст.6). Арја или Арија у Индији има исто значење.

После чувеног Кадешког боја између хатушког цара Муваталија и фараона Рамзеса II, на горњем Оронту, око 1288. г. п.н.е, склопљен је мир између новог цара Хатушила и истог египатског фараона, око 1278. г. п.н.е. Кадеш је савремени Тел Неби Минд на горњем току реке Оронта (111.II.2.ст.359). У мировном уговору између фараона Рамзеса II и цара Хатушила, кога називају Хета-си-ра, Kheta-sira, помињу се богови хатушких градова, међу којима и Sutekh of the city of Sarpina (74.ст.35), Сутех је Сеут, односно Теут у улози бога рата, а Сарпина је посигурно - Сербина. Исти писац за Хатушане каже да су то Хати или Бели Сиријанци (74.ст.97). И Страбон назива Хате - Бели Сиријанци и каже да су носили шиљасте фригијске капе и опанке кљунаше за које неки кажу да су "типично готски" и да су Хатушани били примитивни Готи. И ми ово прихватамо пошто су Готи - Гети. Јеврејски израз Хитим се најчешће примењује на северну Сирију, али Хет син Канаанов означава јужну Сирију и тиме се увелико проширује ово име (113.IX.ст.101).

Џозеф Меде каже: "Карија, Ликија и део Памфилије припадају Китиму или Китеанима. Ово је име у множини, једнина би била Кет или Кити..." (35.ст.279). Китеани су били отворени према Белом мору и Пелагу и могли су послати сеобне у оба правца. На првом месту, изгледа да су населили Крит и острва у "устима" Белог мора. То даје основу Данијеловом пророчанству у вези лађа Хетим које ће

дођи против Антиоха Великог, што су учинили Римљани; Италија је такође примила једну сеобну Китеана, која треба да буде на источној страни Италије где се називала Магна Грека и ја мислим да ови Китаеи иду тако далеко као што је Тибар на граници њихове браће Хетруска а они су били ти који су се називали Абоgünени или Латини који говоре стари јонски језик како Варон потврђује и треба их сматрати сеобном старих Јона зато што су задржали име оца Јавана називајући га Јанус којег су Грци заборавили. **Јанус и Јаванус је Јован** (35 ст 282)

Цар са каузијом на илирском новцу

Каузија из Бактријане

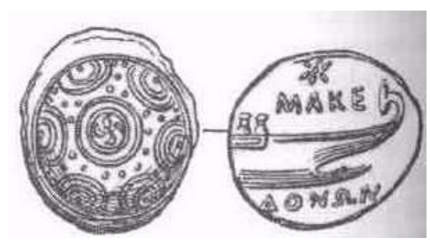
Каузија из Крира

Што се тиче Аморита о њима постоје подељена мишљења и неки их чак називају Семитима као Едуард Дорм (95. ст. 5) али опширније прикупљање података о њима приказује их Аријевцима. У прилог томе говоре и ови напред изнети подаци код Чаилда. Жорж Вароа каже да су Вавилонци називали у другом миленијуму п.н.е. предео од Еуфрата до Пелага - АМУРУ. Потом се тај назив свео само на Феникију (241.ст.16). Судећи по имену и његовој примени можемо закључити да су Аморејци у ствари Приморци и приморски крајеви Велики познавалац старина Блиског исгока Хенри Сајс каже: "У сваком случају ми налазимо и другде Хитите и Аморите у блиској заједници" (74.ст 14)

Асирци су називали Аморитима предео где је сада Дамаск. Петри доводи Аморите у везу са Дарданима из Мале Азије (74 ст 15). У Старом завету пише како је Бог рекао Јеврејима: "Уништио сам испред вас Амореје који су били високи као кедрови и снажни као храстови уништио сам њихове плодове горе и њихове корене доле. "**Извео сам вас из земље Египта и водио сам вас четрдесет година кроз пустињу, да бих вас довео у земљу Аморита**" (1 Амос 2:9,10). "**Када сви краљеви Аморејаца, западно од Јордана, и сви краљеви Канаанаца, уз море сазнају да је Вечни пресушио Јордан испред деце Израела, све док нисмо прешли, изгубиће храброст и биће запањени изгледом деце Израела**" (1. Још 5:1 и 7:7)

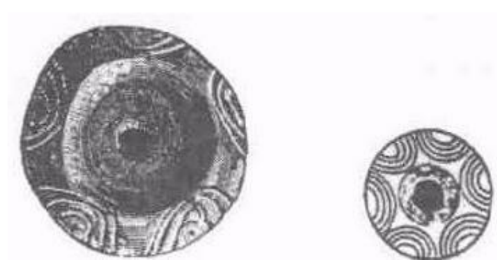
Новац са знацима сунца из Илирије

Штит са знацима сунца из Македоније

Украси са сунчевим зрацима из Подунавља

Украси са сунчевим знацима из Троје

Улазак Јевреја у Палестину био је око 1300 г.п.н.е (13) Помињу се пет краљева аморејских v Палестини Адони Цедек из Јерусалима, Хохам краљ Хеброна, Пиреам краљ Јармута, Јофиа краљ Лакиса и Дебир краљ Еглона (1 Још 10:1-5) Један аморејски град се звао Македа који је Јошуе заузео и

све његово становништво побио (1 Још 10:28) Из овога ми видимо да су Палестину западно од реке Јордана осим приморја држали Аморити пре уласка Јевреја у исту. Аморити и Хети се поистовећују.

Украси са сунчевим знацима на новцу и на штитовима из Македоније

Имена аморитских краљева нису семитска Адони Цадек је Господар Цадек. Име града Македа говори много о пореклу овога народа што га називају Аморејцима. Рагозин каже да су Јевреји називали првобитно становништво Палестине - "Емим", што значи страшни или свемоћни, а Канаанци су их звали "Зурим" (14.ст.74). Канаанско "Зурим" је допрло до нас преко јеврејског језика, а они су готово редовно мењали почетно слово 'сима' са 'зита', што значи да је то име било - Сурим, исто као и име Сурија или Асирија. Мајани каже како је "Манетон писао да су најмање 240.000 Хиксоса напустили Мисир и отишли у Сирију, где су саградили у земљи сада званој Јудеја један град по имену Јерусалим" (12.ст.19б). Од 15б0. до 1100. г. п.н.е. Јерусалим је био у поседу Хиксоса (12.ст.200). Аварис је Аваријаш - истурени шанац и то је хититска реч. Погребни обичаји код Хитита и Хиксоса су исти, пише Мајани (12.ст.229).Чаилд каже да се аријевска имена потпуно губе у Палестини од 1000. г. п.н.е, па чак је и на пределу Митана остало мало аријевских имена после овога датума. Ту је аријевски језик пао пред семитским и азијатским дијалектима и малобројне аријевске аристократије су се утопиле у домородачки народ. Аријевски језик се одржао даље на истоку, на иранској висоравни и у Индији (60.ст.30).

Чанак са знацима сунца из времена македонске превласти, III век п. н. е.

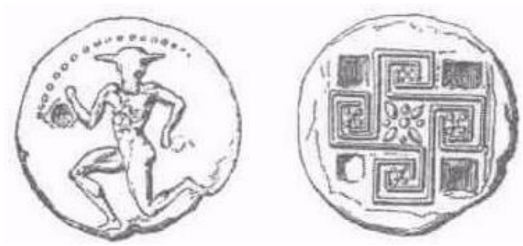

Посуђе са знацима сунца из Подунавља

Хатушане помињу на египатским споменицима као Хета или Хата; на асирском такође помиње се Хата или Хате и обе ове речи потпуно одговарају јеврејском Хет или Хити, каже Сајас (74.ст.19). Хатушког владара Египћани ословљавају са Хетасар (98.ст.14). То дословно значи - цар Хета. **Тако стоји у првом у историји познатом међународном уговору. То је био утовор о миру и сарадњи склопљеном између цара Хатушила и фараона Рамзеса II**.

Што се тиче језика Хета Низејаца, ми знамо да је тај језик био једно наречје српског језика који се потпуно разликовао од језика хатушких Хурита. Гордон Чаилд каже да је дошло до прекретнице код Хатушана, око 2000. г. п.н.е. да се пре овога времена код њих не налазе аријевска имена. За Хете

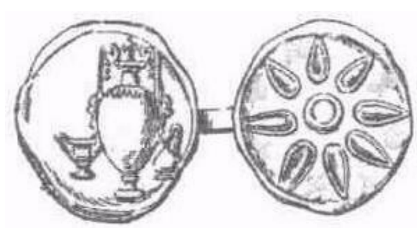
Низејске каже да су они свој језик називали "нашили", што он преводи са our language, то јест - наш језик (60.ст.21). Антоан Меје каже: "Хатушани су свој језик називали 'нашили, нешумли', а језик првих становника, који није био аријевски, називали су 'хати' " (135). Низејски Хати су преводили језик хуритских Хата јер га нису разумели. Непреведене називе означавали су као 'хури'. Грнчарија низејских Хата је била у свему иста са оном на Хелмском полуострву тога времена. Као главно божанство имали су једног бога громовника по имену Тешуба. Покрај кипа овога бога стајала су два света бика (96.ст.33б). Нико није могао пронаћи хуритско име овога бога, а ја мислим да га није раније ни било, пре доласка Низејаца, јер је Тешуб само прелик имена бога Теута. Два света бика су представљала јединство Серба и Хурита под врховним богом Тешубом.

Ознаке сунчаног божанства на новцу са Крита.

Знаци сунца на штитовима тркача

Знак сунца на новцу из Илирије

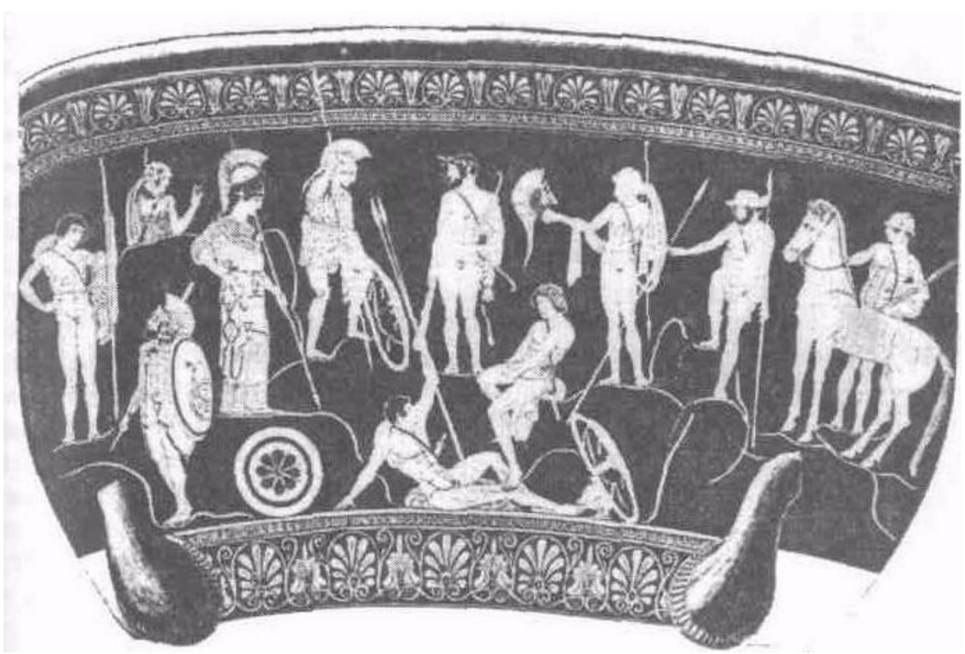
У уговору између Хатушила и Рамзеса за Тешуба се каже: "Господар неба, Господар трговине" и тако даље, што све одговара богу Теуту. Велико тројство богова чинили су: Аредис бог сунца, Халдис и Тешуб (98.ст.42). У уговору између хатушког цара Субилиуме и митанског цара Матиназа помињу се богови као сведоци. То су Митра, Варуна Индра и Насатија. У документима, на клинопису, из Хатуше, Митани се називају Хари. У напису персијских царева Ахеменида, на сузијанском језику, (који није ни семитски ни аријевски), употребљава се реч Хари за Аријевце, arya-, aryen староперсијским записима. Гарстанг каже да се митански језик сада назива субаријанским (Субареан) који је претходио сумерском у Асуру и Ниниви и проширио се источно од Арпаха (Керкука) и од Тигра до Алепа. У Арпаху је надвладан од асиро-вавилонског језика око 1500. г. п.н.е. У Асуру и Кара Ејуку асирски га је потиснуо у време Саргона II. Митански језик је био повезан са аријевским (93.ст.35).

Што се тиче имена места код низејских Хата, она су чисто српска, као: Мира, Хурма, Кувалија, Вилусе, Ларанда, Салатовар, Зимурлија, Аријана, Сариса, Вијанованда Сово име преводе као Винованда), Кувана, Кумани итд. Језик Низејаца имао је осам падежа, од којих су седам исти као и у

савременом српском језику, и осми, који називају директив. Речи нису исте, али су разумљиве, као: 'далуги' - дуги, 'вијана' - вино, 'малати' - млети, 'сипанд' - сипање, 'даранза' - даровница или заручена девојка, 'реду' - редов, војник у пешадији, 'картапу' - картапов или војник на борним колима и т.д. Треба имати у виду да ове речи долазе до нас преко хатушког сликописа или месопотамског клинолиса и да се тиме њихов правилни изговор умањује. Сви хатушки цареви су носили надимак Табарна, па су многи писци помислили да то потиче од имена цара Лабарне који је по њима требао бити први низејски цар у Хатуши. То не стоји, јер Лабарна није био први низејски цар у Хатуши, а овај надимак Табарна Срби су узели од Хурита на чијем језику реч "тапар" значи владати (103. ст.б2).

Када су Низејци заузели Хатушу тада је у Низи владао краљ Анита и он није пренео престоницу у Хатушу, него су то учинили његови наследници. Имена државних установа код Хатушана су такође на српском језику. Владар се звао цар као код Митана и код свих племена српске расе. Сваки већи град код Хатушана је имао градски савет који се звао карум. Заповедници градова, војни и грађански уједно, звали су се варијаши. "Варијаш" или "Аваријаш" је име настало по вару, градској тврђави и двору. Постојао је и племићки сабор под именом "панкус", за који Делапорт каже да је то био један општи сабор принчева и племића (103.ст.б3). Судска власт је била у надлежности Панкуса. Имали су и царину коју су називали лукутум. Ово име нас подсећа на звање код Расена у Италији -лукумон.

Имена градова и места у Палестини, из времена пре јеврејског доласка, а која су се задржала и у време Јевреја, пренета су из Европе и Мале Азије. Хајде Кларк је вршио попис тих имена и упоређивао их са именима из поменутих земаља (102). Да ли та имена називали аријевским, хетским или аморејским, то је свеједно. У Старом завету, Хети се често помињу у Палестини, Феникији и Сирији. Јевреји су морали добро познавати Хете јер су били њихови помоћници у Египту. У Палестини Хети се помињу на више места, као на пределу Хеброна, на северу Палестине и по Розенмилеру - јужно од Јерусалима (79.I.ст.103). За разлику од Египћана, Јевреји распознају Хете од Хурита и ове последње називају Хоритима и њихово порекло изводе од Хорија (1.1Хрон.1:39). То значи да се код Јевреја име Хет и Хетим односи само на народ српске расе. У 11. веку п.н.е. Асирци су називали Хатима сву Сирију између Еуфрата и Оронта (113.ст.100). Међутим, асирски записи помињу и "краљеве Гута", (113.ст.104) негде у суседству Сирије.

Сербон се придружује Аргонаутима

Јоаким Менан каже да су Хети исто што и Хитим у Старом завету. Помињу се први пут у Изороду, у време Абрахама, када је он дошао у Хеброн да купи једну пећину од Ефрона Хета да би у њој сахранио Сару. У Исходу име Хета се помиње међу народима који су поседовали "обећану земљу".

Према изражавању Јошуе, то име обележава становнике једног предела на северу од земље Канаана и простире се све до Великог мора (Пелага, наша примедба) које гледа залазеће сунце. Гледстон заступа, са доста успеха, став да су Хети и Омирови Кетеи - једно те исто. Де Кара поистовећује Хете са Пелазгима (91.ст.13).

У Одисеји се помиње народ Кетеи као један од учесника у одбрани Троје (Одисеја XI.521). Некада моћно Хатушко царство, које се по Сајсу простирало од Еуфрата до Белог мора, није више постојало у време Тројанског рата, али било је још делова народа тога царства који су се називали Хетима. У Киликији се један предео називао "Кетис". Бошар каже да је свети Павле родом и Тарса у Киликији и да је био у једном киликијском граду који се зове Кетис или Кетим (2.I.I.V). Грци сматрају да се Хетим из Изорода односи на град Китиос на Кипру. Бошар каже да су Јевреји називали острво Кипар, Кетим (2.I.I.III). Затим додаје да се у граду Кетису на Кипру родио Зенон стојичар, али да су Олимпиодор и Хризостом тумачили Хетим из Изорода као Ἰνδων ηθν, то јест Индијски народ. Они нису мислили на Индусе, него на Венде које често замењују код старих писаца. Ако се мисли само на индијске Аријевце, онда су Венди и Инди исто, то јест исти народ. Ову замену Венда са Индима налазимо и код Тита Ливија. Наравно, нико од ових писаца није био толико неук да би помешао Венде, један назив за Србе, са савременим Индусима.

Богиња Сербона из Египта

Стари писци су називали Индима индијске Аријевце, а име Аријевци нису употребљавали. Имена Аријевци и Хети не означавају народ у правом смислу речи, него оба имена обележавају један слој народа, заправо један сталеж. У Индији и Медији тај сталеж се назива Аријевцима, а на Блиском истоку, у Малој Азији и у Европи, тај сталеж се назива Хетима, односно Гетима или Келтима. Имена Аријевци, Хети, Гети и Келти су суимена. Где год је било народа српске расе, у било којој земљи на свету, ту се налази присутно и гетско име и обележје, па чак и у Медији и Индији, поред аријевског обележја.

Тако у Роданији, код Пиринеја, вероватно један део ових, назива се Киторске планине, Cytoriis montibus, и један предео Берекинтио, Berecynthio. Бошар сматра да је старо име Корзике истога порекла, на грчком "Кирно". На северу Европе, у пределима које је Такит назвао Германијом (али ово име не треба узимати као данашњи појам Германије, јер су то две сасвим различите земље), Страбон помиње племена Хате и Хатуаре (86.III.ст.8). Ова су племена била српске расе. Вадел сматра да је име Гадес или Кадеш, на Гибралтару, пореклом од имена Хати или Кати (99.ст.18). Затим нам исти писац даје сноп података о присуству имена Хети на Британским острвима. Ради се о више стотина назива места изведених од овога имена. Он приказује назив "Хати Ари", што значи аријевски Хати, код Аријеваца у Индији у облику "хатио Арио" (99.ст.8). Вадел каже да код индијских Аријеваца називи

хатијо и кшатрија имају исти корен, cut or ruler (99.ст.8). Енглеска реч cut има више значења и она у овом случају одговара српској речи кратити, од које је настала грчка реч кратија.

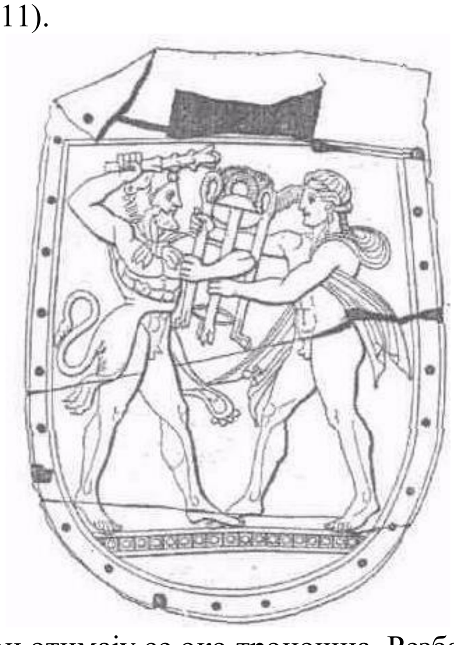
Друга енглеска реч ruler, има значење управљач, владар. То значи да стара српска реч Гет или Хет не означава народ, племе или неку земљу, него дословно значи исто што и савремена међународна реч - шеф, односно има значење енглеске речи head, глава, која је од ње настала и подразумева још вођу, управљача и т.д.

Што се тиче острва Кипра, на које неки савремени писци хоће да ограниче име Хети из Изорода, треба рећи да је било дуго времена под управом Хатушана. Посебно кипарско писмо, кипарски слогопис, произишао је непосредно из хатушког сликописа што је доказ дугог присуства Хатушана на острву. Име града Китиоса на Кипру може да има везе са Хатушанима, али има градова овога имена свуда по Азији и Европи, **Асирци помињу Кипар као земљу Јована** (113.ст.102). Јосиф Флавиус помиње Кипар, али није био начисто да ли то острво представља Хетим из Изорода иако су га Јевреји називали Хетимом. За Флавиуса Рагозин каже да је његово тумачење етнографије Изорода узето од Халдејаца (14.ст.29). То значи да ни он, као најбољи јеврејски историчар, није налазио довољно ослонца у јеврејској науци да би могао објаснити етнографију Изорода и морао је да тражи допунска знања на некој другој страни.

Римљани немају никакве везе са Хатушанима, али имају са Хетима. У Латиуму је био један град са именом Кетиа, Cetia. У Кампанији се једна река звала Кетиум, каснији Силуро. Ти су разлози навели Еузебија да каже да су Латини, односно Римљани - Хетим. Бошар наводи, поред града Кетиа и реке Кетиум, још и то да се крајњи врх италијанског полуострва називао Кетијским ртом, terminum Cittaeorum. И зато се, каже Бошар, и Латини с правом могу подразумети под Хетимом. Бошар наводи римског писца Serviusa (његово право име је било Сербиус који помиње неке Камесене на Тибру, и Бошар доводи ово име у везу са Хетима (2.I.III.V). Из свега овога ми имамо поуздана сведочанства да је име Хети било присутно и у Италији.

На пределу Меса-Гета код Каспијског језера, а и код Скита, Бошар помиње народ Кити. Код Страбона се налази име Китис које се односи на Ајоле. Бошар сматра да су Страбонови Китис исто што и Кимбри код Стефана из Византа. Било како било, имамо сведочанства о присуству хетског имена и на северу, на пределима које су стари писци називали Скитијом.

У Старом завету се пуно говори о Хетима, од Абрахама па до Давида. У Исходу се каже како Бог говори Мојсију: "Мој анђео ће ићи испред тебе и одвешће те код Амореја, Хетеја, Ферезеја и Канаанаца, Хевиана и Јабузиана и ја ћу их све истребити" (1.I сх.23:20-23). Код Самуела, у другом одељку, описује се како Давид силује жену неког Урија Хета, намешта да Урије буде убијен и узима његову жену у свој харем (1.Сам 2:11).

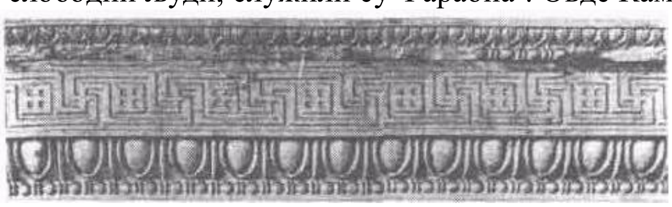
Сербон и Аполон отимају се око троношца. Резбарија из Додона.

Џон Камбел је оставио позамашно дело о Хетима које он назива Хитанима Он се држи претпоставке да је сваки народ потекао од једног истоименог претка, дословно онако како то стоји у Старом завету. По њему, истоимени предак Серба треба да буде Зерет, који потиче од Хета. И он каже: Зерет у облику Зартан и Картан појављује се као родоначелник Дардана и Сардињана, и у облику Херит, Херетита, Крићана и Курда. Паскална Хроника изводи порекло Дардана од Хета (104.I.ст.203). Од Зерета су Заретити, према јеврејском начину изговора. Камбел наводи приказ из Махабхарате у коме се каже да су се богови и Данави борили међусобно у тами јер је Свербину пробио својом стрелом Сунце и Месец. Обухваћени маглом, богови су убијани од Данава заједно са Балисом (104.I.ст.224). Камбел каже да су Заретити, или Дардани, под Ардоном, били непријатељи богова из Махабхарате. То значи да су Зеретити из Старог завета и

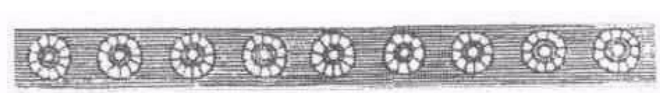

Сербон, симболи сунца и шлем. Новац из Македоније.

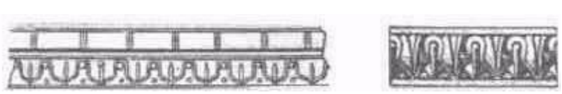
Свербину из Махабхарате - једно те исто. Затим каже да је Ардон, уствари Јардан, краљ Крита, пореклом од Зерета, чија је кћерка била Омфала царица Људеје (104.I.. ст.252). Ардон и Јардан су два погрешно написана имена, што је у ствари Сардон. О изостављању почетног слова 'сима' већ смо говорили. Камбел даље каже: "Индијски Курус или Критас су ти исти Зеретити, које Грци називају Дарданима по њиховом граду Зартану или Заретану. Ови Зеретити су били храбри ратници, прави Курети, Херетити из Давидове војске последњих дана. Они се помињу на мисирским споменицима као Шардана" (104.I.ст.283). Затим каже: "Шардана и Такаро, пореклом су од Зарета и Цохара, који су као Хетови потомци рођени као слободни људи, служили су Фараона". Овде Камбел мисли на

Фригине на саркофагу Александра Великог. Најпознатије српске фригине – фриз

Суранка, најчешће заступљена српска фригина

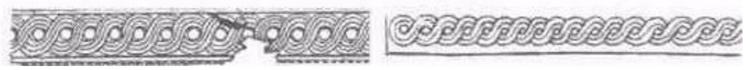
Серцена, омиљени украс цара Филипа Македонског

Солнарка

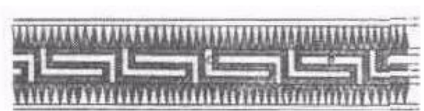
Јајолка

Завитка

Оштра усеница (кретика). Омиљена код Грка. Пореклом са Крита.

Расенка

Споменик на месту победе над Грцима. Лав као оличење Сербона. 338. година п. н. е.

Сердане професионалне војнике код мисирских фараона, који су се посебно прославили у време Рамзеса II у улози његове гарде. Затим Камбел каже: "Западно од Македоније живе Илири и Дардани, ова два имена означавају један народ Зеретита" (104.II.ст.297). "Илири су имали лош глас као и Либурни. Носили су име Јехалелел (име једног народа из Старог завета, наша примедба) и убрајани су међу њих Дардани који живе у пећинама, (Грци су нарочито мрзели Дардане и говорили како живе по пећинама и испод гомила стајског ђубрета, а истовремено кажу да су Дардани били најбољи музичари од свих народа, наша примедба.) и који се називају тако по њиховом претку Зерету. (Из овога произлази да је почетно слово 'сима', а не 'делта' и да они требају да се зову Сардани уместо Дардани, наша примедба.)

Илири нису Зифити како изгледа, него су потомци Титиа и Асарела. Први су представљени од Дерија (тако се у неким од преписа старих писаца назива моје племе Деретића), а ови други од племена Анеуса и Арба, и нарочито од Далмата, са предела између Делминиума и мора, чији је предак био Талма, син Анаков и унук Арбов. Зеретити су поседовали Сардинију и имали су насеље у Италији, убрајајући и место које Римљани називају Солариа и Ад Солариа у северној Етрурији и на обали Лигурије, које етрурске еутубинске табле називају Илерда. Извесно је да су они дали име реци Роданусу или Рони и да су прекрстили Пад називајући га Еридан по њиховом претку Ардону. Они су морали имати сеобне у источној Галији. Поред ових, у сваком случају, одведени су били до Пиринеја где су познати као Сордони, где је Илуро од њих основан, и где је племе Илергета и Илеркаона прешло у Шпанију. Њихови представници су такође били Ареваки, Оретани и Сегобриги, од Арба - Ардон и Сегуб, као и друга племена урачунавајући и Турдетане, то су западни Толтеси" (104.II.ст.28б). Иако је ово Камбелово излагање неуобичајено, оно је у суштини тачно.

Сербон на новцу Карановића

Сербон на новцу Селеукића

У Изороду се каже да су од Јованових синова "насељена острва народа". Ова "острва" нису у ствари острва, као што смо већ објаснили, него обале европских земаља, што се подразумева и под Хетимом. На енглеском језику називају Gentiles - народ ових острва. Јевреји су имали и посебно име за народ острва. Џозеф Меде то овако објашњава: Gentiles or Σεβομενοι or Worshipper. То значи "Џентилес" како назива народ острва, "Себомени" или Обредници. Затим каже да су Јевреји делили народ на Јевреје и Грке: ови Грци били су - "Себомени" (35.ст.21). Себомени су - Сербомани, како су Јевреји називали све Европљане, а Меде каже да су ти Сербомани - Грци. Није јасно шта је са тиме хтео да каже и да ли је он у Сербомане убрајао и Грке?

Врло је занимљиво Медејево објашњење настанка имена Македонија. Он каже да је име Македонија спој имена Меда и Гета, што би требало да буде Медогетија познато у облику Макетија. Меде овако каже: Μακεται је спој од Madai and Cittim, Μαδιοκαται или Ματθκατι, и после Μακκαται (35.ст. 283). Познато је да су три слова замењивана у истим именима у Грчкој и Македонији и то су: Φ, Χ, Θ, у Грчкој са Β, Γ, Δ, у Македонији и обратно. О замени ових слова напомиње и Езихиус. Тиме се објашњава како је дошло до двојности имена Гети и Хети, српско Гети Грци су писали као Хети. Џон Фајн објашњава улогу "хетера" и "пезетера" у старој Македонији и каже: "hetairoi значи commpagnons, а пезетаирои = foot-commpagnons."

Од седмог века п.н.е. македонска војска се састојала углавном од коњице коју су давали хетери, чланови великих породица и племена (116.ст.609). Фајн каже да је Александар I измислио "пезетере". Овде је реч о следећем: "хетери" су - гетери, то јест племићка коњица коју су давали припадници прва два сталежа. Александар I је увео у састав македонске војске и гетерску пешадију, пешегетере, што Грци пишу као "пезетере". У пешадији, иако се она звала гетерска, био је укључен и трећи сталеж. У случају имена града Библоса у Феникији, којег Асирци помињу као Губли, извршена је замена слова 'гама' са словом 'бука" (113.ст.102). Занимљиво је и то да се цар Филип V потписао, на једном поклону храму Атине Линдије у Делосу, са - **Дардански**, Δαρδανιους (156).

Диодор каже за Дорјане (из Дориде) да су они један део Лаконаца и да су имали три града: Китинион, Бојон (или Војон) и Еринеон, који је у подножју Парнаса (110.XI.79).

У вези српских трагова на Британским остврвима, Вадел напомиње име језера "Ван" у Велсу, као и да се стара британска престоница у Велсу називала од стране Римљана Venta Silorum (99.ст.9б). Исти писац даје тачно објашњење значења Kar, Caer = fort (99.ст.97). Кар и Каер је преличено - вар и Вадел то правилно преводи са тврђава или утврђење. За британске Пикте каже да су они себе називали Халди или Халти, а они су пореклом Гали (99.ст. 139). Пошто се Гали сматрају пореклом из Роданије, то значи да је гетско име било присутно и у Роданији. Херодотови Келти се налазе на Иберском полуострву (105.ст.65). Тиме се доказује да је гетско име било присутно по целој Западној Европи. Камбел помиње Индо-Ските или Хитите између 4 и 10. века н.е. и каже да их Индуси зову: Sabaras, Sauviras, the Sibiras у будистичким записима (104.I.ст.12). Исти писац каже: "Саргон (кога Сајс ставља у 19. век п.н.е) био је Хет са очеве стране. У време патријарха Јакова Хети су држали краљевство у Халдеји и у суседном Еламу" (104.I.ст.158).

У Индији се налазе присутна оба имена, Гети и Хети, ово последње у облику "Катеи". Канингхам наводи Јустина који спаја један народ звани Гестеани, Гестеани, са Арестама, Arestae, или

Kathaei, који би требали бити исти са Малианима и Оксидарцима (181.ст.191). Гестеани су Гетеани и они се доказују истим народом као и Катеи, односно Хати".

У Северној Европи Тацит помиње Хате у долини реке Весера и Гетоне на источној обали доње Висле (120).

РОДАНИМ

Француска

Дошли смо до последњег сина Јованова, по реду, и до последње земље народа Јафетова - Роданије. Име ове земље на јеврејском језику је Роданим, како стоји у првој књизи Хронике у Старом завету и у Преводу 72. Неки су ово име читали као Доданим уместо Роданим, какво се налази написано и у Изороду, а та грешка потиче од велике сличности слова 'ро' и 'делта' у јеврејском писму, између којих је разлика једва приметна и уколико нису писана са великом пажњом, та разлика се и не примећује. Исак Восиус каже: "Имена Роданим и Доданим су постала спорна зато што су слова 'реш' и 'делет' код Јевреја врло слична и замењују их" (25.ст.34). О томе говори и Беда и каже: „Доданим је Роданим, Родим, а збрка је настала због истоветности јеврејских слова 'далет' и 'реш' " (6.II.ст. 116). Погрешно прочитано име Доданим повукло је за собом и погрешна тумачења и узалудна трагања за том земљом. Бошар је вршио упоређења и истраживања тога имена на јеврејском и халдејском језику и његов налаз се поклапа са Преводом 72, то јест да је правилно име те земље Роданим и да је то земља која је касније била позната под именом Галија. Он каже да се име Доданим на халдејском језику односи на Дардане.

С обзиром на то да је у Изороду земља Роданим поменута као последња у Европи и с обзиром да та земља излази на Пелаг, није преостало ни најмање сумње у погледу одређивања места те земље. Само се по себи намеће решење да је Роданија каснија Галија, пошто је она била још једина земља у Европи неуклопљена у општем распореду. То је простор између Иберије на западу, Таршиша и Јована на истоку, и Теираса на северу. Право и најстарије познато име ове земље је Роданија, од римског времена названа Галијом. и касније Фрушком (Француском).

Грци су, доследни сами себи, писали да је Роданим острво Родос, не бринући се што је мало и безначајно и што се у Старом завету не помињу острва која су и двадесетак пута већа од Родоса. Да би одговор на ово питање био још потпунији, код Стефана из Византа налази се податак да је име острва Родос новијег датума и да је његово старо име било Офиуша (4). Исти податак се налази и код Еузебија (3.ст.364). Бошар каже: земља Роданим и народ Роданити не налазе се на острву Родосу, него у Галији, у долини реке Родане (2.I.III.VI). Река Роданија, Родана или Родна је савремена река Рона. Тешко је рећи да ли је река Роданија добила име по истоименој земљи или земља по реци. Судећи према другим примерима треба да је земља добила име по реци. Постојао је и један град по имену Рода, Родак или Родан, на ушћу реке Роданије. Код Стефана тај град се помиње као - Роданузија (4).

По разним земљама насељеним народом српске расе налазе се градови сличног имена као: Роди у Иберији, три Родана у Италији, Родиа, Родан и Родиум у Роданији, Родиа у Лици малоазијској, Родое и Рогане у Индији, Родуша у Србији и на крају острво Родос или Родија. Грчки писци су помињали једну велику реку по имену Ериданос, за коју савремени историчари мисле да је Висла. Једна мала река, притока Висле близу њеног ушћа, помиње се као Rodaune. Херодот каже да је Ериданос грчко име. Тачно је да је српско име Родана преличено од стране Грка на Ериданос. Паусанија је сматрао да је Ериданос келтска река и мисли се да је то Rhodanus (67.XVI.ст. 405). Диодор каже да је и река Пад, савремени По, у Италији називан Еридан (110.V.159).

Приликом напада Теутона и Амбронума, 102, г. п.н.е, римски војсковођа Мариус је заробио теутонског вођу Теутамода и тада је стигао до реке Еридана и победио Кимбре (3). Река Родана у Роданији називана је Еридан. Мариус је победио Кимбре на доњем току Родане. Еузебије каже да су Роди држали таласократију на Пелагу за 23 године (3.ст.364). Неки мисле да се ово односи на острво

Родос, али то није могуће, него се ради о Роданцима из Родание који су имали бројне приморске градове и луке. Један од тих приморских градова се и звао Родан на ушћу реке Родане.

Први долазак племена српске расе у Роданију био је у време Ниновог похода, око 2000. г. п.н.е, када је покрет из Подунавља и Средње Европе био истовремено и у правцу запада. Маркал каже: Западна Европа је поседнута, око 2000. г. п.н.е. од расе којој су припадали Кимбри и Теутони и која налази у имену Келти своје мистично значење (125.ст.48). Овај покрет према западу најсажетије је изложио Габриел-Леру, када каже: "Народи хелмски су већ сишли у Тесалију око 2500. г. п.н.е. Трачани су подигли други тројански град, они су несумњиво били претходница великог покрета... Уместо постепеног улажења на југ, око 2000. г. п.н.е. најезда је била широка и немилосрдна. Источна бујица је прешла преко Тракије, Фригије, срушила други тројански град... У исто време западна бујица Индо-Европљана се сручила на данашњу Немачку, Галију, Енглеску, и из Средње Европе на Италију, када је и један велики део народа сишао са Хелма у Грчку и Епир" (59.ст.36/37). О кретању Аријеваца из Подунавља у правцу запада писао је и Гордон Чаилд и многи други историчари који су се бавили изучавањем аријевског ширења у Западној Европи.

Рањени Галат

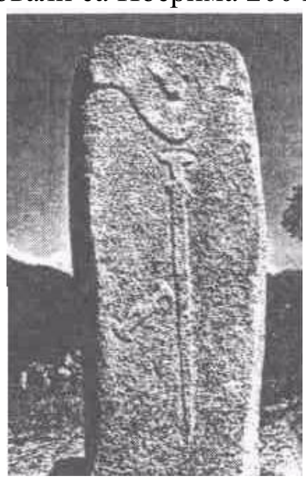
Други долазак Срба у Роданију био је у време Сербоновог похода на запад, око 1300. г. п.н.е, када је после поседања Северне Африке и Иберије, дошао са војском у Роданију. У својим образлагањима Страбона, Госелин каже да је град Алезију, Alesia, Alise, основао Сербон приликом повратка из Иберије, и да су Гали тај град сматрали за стони град целе Галије (86). Диодор каже да се Сербон оженио у Роданији са великом и лепом женом из Келтске и она му је родила сина Галата. Две највеће реке Роданије, што се уливају у океан, зову се Дунав и Рена (110.V.165). Рена је савремена Рајна, која је у стара времена убрајана међу реке Роданије. Друга највећа река је савремена Лоара, чије је старо име **Дунав**. То је била уобичајена појава да досељеници дају имена река из своје отаџбине рекама у новој земљи. По томе се може најпоузданије закључити одакле су дошли поједини сеобари или освајачи. Ти, што су се настанили на обалама Лоаре, били су неоспорно пореклом са Дунава. Име реке Рене Маркал изводи од келтске речи "ренос" која значи "брзи ток". Једна притока Лоаре, код Роана, звала се Рен (125). Маркал није знао да је реч ренути и поренути из српског језика и да има исто значење које јој он даје.

Гордон Чаилд каже: "Поморски народ је нападао Мисир између 15. и 12. века п.н.е. Северне обале Пелага биле су у то време немирне, вероватно због доласка Аријеваца из Средње Европе" (60). Перо и Шипиез кажу: "Научници су сада спремни да поверују да преко југа, преко афричке обале, долазе Ибери у Европу, преко Гибралтарског мореуза, у врло далеком времену и да су се постепено ширили у јужној Галији, Шпанији и на Сикели" (100.I.ст.13).

Торањ на Сардинији - нураги.
Нир на старосрпском значи торањ са осматрачима.

Паусаниа каже да су се Ибери населили и на Сардинији (Паус.X.XVII.4). Главно племе на Сардинији звало се Илиани. Перо и Шипиез кажу: "Преци Сарда су Шардана, Шаиротана, Шардан, који су долазили преко мора у делту Нила, у време 19. египатске династије, и од којих су фараони Рамзес II и Менефтах устројили своју варду" (100.I.ст.15). На новцу Сардиније стоји напис Сардус Патер, што се неоспорно односи на Сербона. На Сардинији је један град носио име Тарс. Нађени су мачеви посађени у камену, што је обележје слављења српског бога рата Арете, и штитови пелте, што све сведочи о српском присуству на томе острву. По Страбону. готово сви Ибери су се служили са оном врстом штита што га зову "пелте". (86.I.ст.479). Ибери су по карактеру исти са Галима Трачанима и Скитима (86.I.ст.484). Римљани су ратовали са Иберима 200 година док их нису покорили.

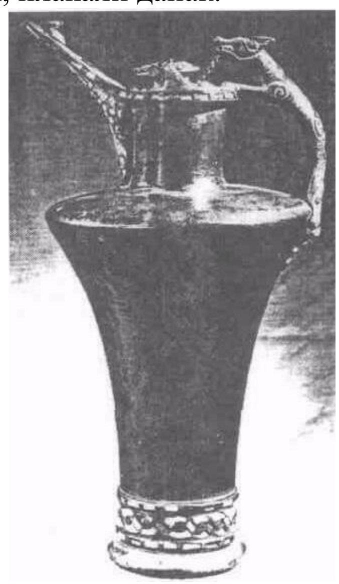

Споменик мачу на Сардинији. Српско оличење бога рата

Диодорово приказивање порекла Галата је врло занимљиво. Отац Сербон и мајка Келткиња. Народ који су Грци називали Келтима, Римљани су називали Галима. Маркал ставља место порекла Келта у савремену средњу Немачку, Харц, а Германе ставља североисточно од њих, на Одру. Место које обележава Маркал као место порекла Келта, није много удаљено од горњег тока Дунава, па се може прихватити као приближно тачно. Јошуа Ватмуф каже: "Најстарија келтска постојбина била је источно од Рене, можда на исток све до Бојемије. Горње Подунавље па до Рене је колевка Келта" (119.ст.37). Затим, неки стављају колевку Келта у долину Дунава (119.ст.38). Исти писац каже да су, према Јулиусу Покорном, **Лужичани (Лужички Срби) говорили илирским језиком**. Прави историјски Келти су потекли од мешавине Лужичког народа, чији се један део померио на запад да би освојио градитеље тумулуса и сместио се међу њима, стижући све до Белгије и средње Галије, док је њихов други део ишао на југ, у Италију и на предео источних Алпа - то су Илири и Венети. Ова

теорија је поткрепљена снажним археолошким и лингвистичким доказима, а посебно топонимима. Његови радови су уско повезали келтски и илирски језик. **Илирски језик се показује као покривач мноштва индоевропских дијалеката** (119.ст.39).

Пошто је предео око Одре и Њасе, од најстаријих познатих времена, био насељен Србима, поставља се питање ко су Германи? Маркал убраја Кимбре у Келте, као што то чине и сви други келтословци (125.ст.28). Cimbri, Cimmeri и Cymry је једно исто име, то јест један исти народ (125.ст.43). Апиан каже да Антаријати зову Гале Кимбрима. Келтска предања говоре о њиховом пореклу из једног потопљеног града. Једна шведска прича тај потопљени град назива "Винета" и смешта га негде на Балтичком мору. Маркал упоређује име Vineta са Veneti, Guend, Vannes и Gwynedd (125.ст.35). Приликом освајања Роданије, Кај Јулије је водио тешке борбе са Венетима чија је земља била на мору, јужна страна Бретање. У њиховим градовима не запажа се присуство било којег другог народа, односно староседеоца, осим српског племена Венета. Они су били на високом степену просвећености и техничког развоја. Њихове велике лађе, са кожним једрима, оспособљене за пловидбу по океану, омогућавале су им превласт на мору. Бавили су се претежно трговином и одржавали су сталне везе са Британским острвима, на којима је постојала врло значајна српска насеобина. Јулије каже да су Венети из Роданије држали таласократију на Атлантском океану и да су им сви други, који су се служили лукама и морепловством, плаћали данак.

Ибрик из северне Француске. Развијено занатство старих Роданаца.

Луковић наводи: "Коментаришући овај Каесаров извештај, Шафарик-Суровјецки, на ст. 68. заједничког дела "Порекло Словена", кажу да Каесар није 'ни привирио' у енглеску јер, да је то урадио, и тамо би нашао "виндске Србе", што је њихов израз. Тек 449. године по Христу, када су се погермањени Саксонци искрцали у Британију, победили су, како историја каже, људе "Серфе", што је, дакако, на страни начин погрешно написано Срби" (65.I.ст.241). Земљу Венета данас обухвата француску покрајину Ван. Камбел каже да Асирци помињу, око 1100. г. п.н.е, Хитите у Јерменији као народ Ван (104.I. ст.14). Под тим именом Венете помињу и на Британским острвима. Пелутие наводи Дионисија из Халикарнаса и каже: "И на крају, дошло је још Тројанаца у Италију под вођством Енејевим. Они су направили савез са Абориђенима који су им уступили део своје земље под условом да им помогну да одбију напад Рутула. У исто време када се Енеј искрцао са својом војском на обале Тибра, други Тројанци, или пре Хенети, који су се борили против Ахајаца под Тројом, отишли су под вођством Антенора и населили се на ушћу реке По, где се зову Венетима уместо Хенетима. То је један народ из Пафлагоније".

У Херодотово време Венети су били Илири који су говорили да су пореклом од Меда (108.I. ст.103). Цар Јулиан Апостат је писао да су Римљани покорили све земље насељене од Хенета, Лигура и великог броја других Гала. Хенри Хуберт каже да се земља племена Ордовића, у Роданији, звала

Венедотија, Venedotia (157. ст.177). Када су се Кимбри појавили на домаку Римљана, око 113. г. п.н.е, грчки и римски писци писали су да их је неки морски вал натерао да се покрену са "кимбрика Херсонезус", то је полуострво Јутланд.

После извесног лутања, Кимбри су се удружили са Теутонима и нису се од њих више раздвајали, каже Маркал. Потом су склопили савез са Хелветима и близу реке Родане поразили су и натерали у бегство римског конзула Силенуса 109. г п.н.е. Вође једног хелветског племена, по имену Дивиак, поразио је и погубио римског конзула Касиуса Лонгинуса, у јужној Родании 107. г п.н.е. Удружени Кимбри, Теутони и Хелвети поразили су римског конзула Малиуса Максимуса на месту које се сада зове Оранж у јужној Родании 105. г. п.н.е. Мариус је на крају успео да потуче Теутоне, које је водио Теутобод, код Екса 101. г. п.н.е. Кимбри, под вођством Бојорикса су упали у Италију и ту су поражени од Мариуса исте године. Кимбри и Теутони су Келти, а не Германи, каже Маркал (125.ст.40).

Карва из јужне Француске.

"Њихови обичаји и навике, (Кимбра и Теутона), према Такиту, су Суебски..." (125.ст.41). Ови "Суеби" су били главно племе Германије. Њихово име на грчком језику пишу као Σουηβωνς (1б). Савремени западни писци ово име пишу као Суевос или "Суеви". Читати грчко "Суебон" као Суевос није могуће и они који тако поступају то раде са неком намером, а не из незнања. Према грчком писању, ово име се чита - Сурбон, то је Сурби. Неко је у грчком оргиналу заменио 'ро' са наглашеном 'етом'. Тако су од Сурбона настали Суеби, па Суеви. Када Маркал каже да су обичаји Кимбра и Теутона били, према Такиту, суебински, он у ствари каже да су били српски. Сличан случај је и са именом реке "Сабис", код Јулија (124), која се данас зове Самбр, Sambre, чије је право име Сарбис. У Француској се још и данас налазе места са именима насталим од српског имена, као: Serdinya, Serrabonne, Servion, Serbonnes, Sorbon, Sournia, Serdagne, Servian и т.д.

Плиније каже да се на ушћу реке Родане налазио град Хераклеја у пределу који се зове Sardonum. Хераклеја је грчки превод имена Сербонија, што у осталом сведочи и име предела око тога града. Пелутие помиње неко скитско име Oetosyrus, које се код Хезихија налази као Goetosyrus и значи Goet Syrbon astre, за Сунце (108).

То значи да су Срби називали Сунце, као звезду, Гет Сербон. Ово је веома важан податак, који у две речи разјашњава широки сплет историјских чињеница. Буке каже за фрушког краља Карла Великог да је извршио напад на Панонију 791. године и вели да је он сишао низ Дунав и вратио се

преко Sabbarie, која се на латинском зове Bajoaria (146.V.ст.243). Аварски владар, каган, држао је у својој власти Sabariam et Carnutum. Притиснут од Срба, он прима хришћанство и добија име Теодор, 805. године. Да би заштитио Теодора, Карло Велики шаље војску 806. године да заустави напад војводе Леха (146.V.ст.57).То нам све доказује да је старо име Баварске - Сарбарија. Баварска је припадала главном племену старе Германије које помињу, као што смо видели, као Сурбе.

А затим на другом месту каже да је 885. године издата нека диплома са којом се признају градови: Orchedas, Saugneymas, Trociacum и други - цркви Sorberiacum (146.IX). Ова црква се налазила у Роданији. На антиаријевском Црквеном сабору у Роданији 499. године, под покровитељством Гундебалда краља Бургунда, учествовали су епископи из следећих места: Арла, Виене, Марсеја, Лиона, Валанса, и Стефан из Сарбиниака, Stephano ad Sarbiniacum, где се тада налазио краљ (146.IV.ст.99). Где је било то владичанско седиште и повремено краљево боравиште - Сарбиниак? Једино што за сада можемо рећи јесте да је то био један град у Бургундији.

У Британији је било више градова са именом насталим од српског имена, као: два Сорбиодунума, од којих је један данас Old Sarum, а други Witts Serberiam је данас Salisbury. Њима можемо још придодати и градове са именима као што су Вента, Виндобела, Виндоланда, Виндомара и Виновиа. Кимере или Кимбре убрајају у Гале који су освојили Рим 387. г. п.н.е. Келти се помињу у средњој и северној Роданији, али не и у јужној, то јест на приморју. Диодор то овако приказује: "Келти су они изнад Марсеја, до подножја Алпа и са ове стране Пиринеја, а изнад њих на северу, до океана и до Скитије, су Гали" (110.V.181). Затим, на истом месту, Диодор додаје: На северу до Скитије (то је Немачка, наша примедба) и Британци Ирске били су још људождери.

Не само Диодор, него и Такитус даје приказ домородачког становништва Германије, не српских освајача, него туземаца, као народа на врло ниском степену развоја и просвећености. То је, такође, случај и са домородачким становништвом Скандинавије, које су Срби, односно Аријевци потиснули према северу. Осим старих писаца, као Диодор и Апиан, и каснији писци, као Бошар и Бергман, сматрали су Гале, односно Келте и Илире, истородним народом (2.II.I.XXIII).

Келт убија своју жену и себе да не би пали у руке непријатељу

Бергман каже: "Келти су рођаци Трачана" (43.ст.38). Исти писац додаје: "....Гети су преци германских и скандинавских племена..." (43.ст.2). Под германским и скандинавским племенима Бергман овде подразумева српске освајаче, а не староседеоце. Пелутие наводи Теопомпа и каже: "Када би Гети слали своје поклисаре народима са којима су били у рату, поклисари би улазили међу

непријатељску војску свирајући на гитарама" (108). Страбон каже: "Иберија је некада привукла Сербонову војску, па је потом пала под власт Феничана" (86.I.ст.4).

Госелин то образлаже: "Овде је реч о Сербону (Херкулесу) феничанском, који је старији од грчког за 2 до 3 века. Његов поход, ако је истинит, требао је бити између 1700. и 1600. г. п.н.е. Феничани су основали град Gades, Cadiz, око 1550. г. п.н.е" Госелинови датуми су превисоки, а остало се уклапа у историјске токове, с тим што се не ради о Сербону феничанском, него српском који је старији од феничанског за бар толико, колико овај од грчког. Грци су називали Феничанима прво Крићане, па затим Људејце и друга српска племена из Мале Азије, а у оба случаја ради се о Србима. Страбон нас подсећа на једну чињеницу која сама по себи много говори, а то је да је Омир знао за Иберију и за "Острва срећних" - Канари (86.I.ст.5). Од Сербоновог пролаза кроз Роданију, у њеном јужном и средњем делу, постојала је једна српска краљевина са седиштем у Алезији. Остало је предање да је ту владао краљ Радамант, истоименик са критским јунаком Радамантом. Поред династијског имена Мино, на Криту су постојали племићи из исте династије од којих су најпознатији Сарпедон и Радамант. О Алезији се говори као о дивној земљи са цветним пољима где влада плави Радамант. Французи су дали име главној улици Париза "Шамз-Елизе", што дословно значи - Поља Алезије.

По целој Француској, а нарочито у њеним јужним крајевима, постоји и данас велики број имена места, река и планина на српском језику. Посебну пажњу привлачи предео Пиринеја. Код Стефана из Византа налазимо имена два каријска града у Малој Азији, од којих се један зове Пирент, а други Пирно, што су у ствари иста имена као и Пиринеји. Херодот каже да река Дунав извире у земљи Келта, близу града Пирене (39.II.33). Овај Херодотов податак се много лакомислено тумачио од савремених историчара, где се град претвара у планину Пиринеј и не водећи рачуна о удаљености између извора Дунава и те планине. Према савременим западним историчарима, изгледало је као да Херодот није знао шта говори. Али, Херодот је много поузданији него што га они представљају и не ради се ту о некој грубој грешци, нити планини Пиринејима, него се ради о једном граду, близу извора Дунава, који је у Херодотово време носио име Пирен или Пиринеј. Име је промењено и ми данас не знамо који је то град, али нема сумње да је постојао, као што су постојали градови са тим именом у Карији.

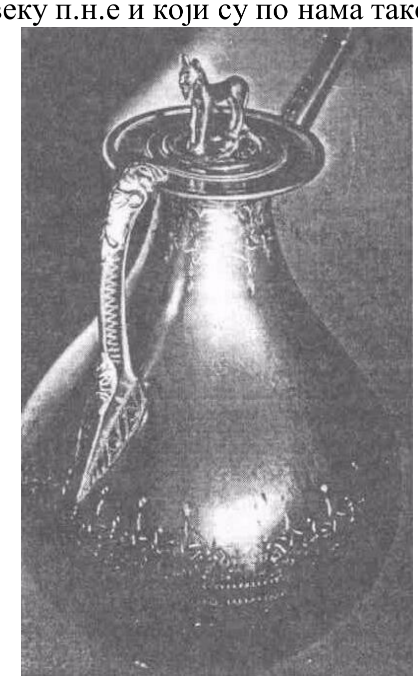
На доста широком пределу око Пиринеја стари писци помињу народ Сордоне, што је доста јасан облик српског имена. Сорди, Сорби и Сарди помињу се још на више места у Роданији. Да би слика била потпунија, Страбон каже да из Пиринеја теку две реке (баш на пределу Сордона) и једна се зове Рускинон (данас La Tet) и друга Илибер, Ilyberis, (данас Le Tech) на којима постоје истоимени градови (данас Perpignan и Elne) (8б.П.ст.1б). По граду Рускину, главном граду Сордона, цео предео се називао Рускинон, савремени Русијон. Код народа из околине Пиринеја могу се још и данас видети делови српске народне ношње, играју српска кола и називају их "сердан", а и њихова музика се много не разликује од српске. Њихови пси, који им чувају стада на планини, су истог порекла као и шарпланинци и у Француској га називају "Пиринејски планински пас". Матерњи језик на том подручју данас је француски, али га говоре са истим нагласком као и Срби који су га научили радећи у Француској.

Једном приликом ми се десио овакав случај у Нанту. Разговарао сам са извесним господином из Перпињана, а моја жена, Мариза, која је из Роданије (не Фрузинка него Роданка, пошто се њена породица помиње у римској Галији као келтска), слушала је наш разговор, пришла је и упитала мога саговорника да ли је он из мога краја? Господин је одговорио да је он из Перпињана, што је изненадило моју жену и рече му: "Извините господине, ја сам мислила, због нагласка, да сте и ви Србин".

Чувени стари град Нарбон, чије се име помиње у римско време као Нарбо, има исто име као и Нарбо на Неретви из тог времена. Право име овога града није Нарбон него Нарбона. У јужној Роданији постоји у народу израз guinguette, који је од 17. века ушао у фрушки језик и та реч има исто значење што и ганге у Херцеговини. Ако хоћете да нађете добар српски пасуљ са сувим месом - идите у Тулуз, стару српску Толосу. Стара Роданија није потпуно нестала, остали су њени широки трагови.

Хенри Д'Арбиа Де Жубенвил каже: "Пре феничанског освајања и пре лигурског, Sordes или Sardana, иберски народ, заузели су сву или приближно сву садашњу фрушку обалу Средоземља,

између Пиринеја и реке Родане, и острво Сардинију којој су дали своје име" (132.ст.120). О тим Србима у јужној Роданији писали су: Помпониус Мела, Плиније и Руфус Авиенус. Де Жубенвил о њима још каже: "Сорди, Сордони или Сардони били су и северно од Пиринеја, на обалама Средоземног мора, источно од Пиринеја, и они су, како изгледа, Ибери. Њихово име је исто са једном реком која је текла кроз њихов предео; изгледа исто као и Сардана, старих становника Сардиније, оних који су били у рату са Египтом 14. веку п.н.е и који су по нама такође Ибери" (132.ст.30).

Ибрик из Ла Тена, Француска

У време Јулијевог освајања, они су поседовали у Роданији земљу између реке Гароне, Пиринеја, океана и Пелага. На томе пределу једна река се звала Србица. Од њиховог имена је настало име Арагон, земља и краљевина. Ови Срби су поразили Карла Великог приликом његовог повратка из Шпаније. Изгледа да су им у томе помогли и њихови савезници Баски. Битка је вођена на српској територији, што се види и из песме о тој бици, када принц Ролан увиђа да је све изгубљено, па да његова сабља не би пала у руке непријатеља, он је ломи "о стене Сардоније".

Апиан из Александрије (1. век н.е), чувени писац римске историје, у одељку Илирик каже: "**Киклоп Полифем је имао са својом женом Галатејом три сина, Келта, Илира и Гала, који су отишли са Сикеле и дали имена трима народима**.", "Од многих предања, међу бројним народима, ово ми изгледа највероватније од свих" (5.X.I.2). Затим Апиан набраја српска племена приказујући их као синове и кћери Илирове. То су: Енхел, Аутариат, Дардан, Мед, Таула, Перхеб, Парто, Даорто и Дасаро. Од тих синова и кћери су настала племена: Енхели (што значи земљорадници, наша примедба) Аутаријати, (то су Анти Тариати, наша примедба) Дардани, Партени, Дасарети, и Дарси. Од Аутариата су настали Панони или Пеони, а од ових Скордиски (Сорби, Сорбиски, наша примедба) и Тривали" (5.X.I.2). Апиан даље наставља: Ардиеи, Ардиаеи, и Либурни су илирска племена. Арди су Сарди, то јест Сарби, односно Серби. Нису Серби племе илирско, него се Илирима зову нека од српских племена.

Апиан каже: "Овај народ (Илире) и такође Панонце, Ретиане, Норичане, Мезе европске и друга суседна племена, која насељавају десну обалу Дунава, Римљани су разликовали, али сматрају да је цела Илирија обухваћена под заједничким народним обележјем... од извора Дунава до Црног мора, све је под једном главом и порез зову илирским порезом" (5.X.I.6). "Пеони су велики народ на Дунаву, раширени од Јапода до Дардана. Зову их Пеонима од стране Грка, а Панонима од стране Римљана. Они су били на гласу од македонског времена, преко Агриана, који су дали велику помоћ Филипу и Александру, и били су Пеони од доње Паноније, на граници Илирије" (5.X.III. 14). **Пеони или Панони**

"Агриани" су Србичани са предела Софије, која се звала Србица. Ми можемо поуздано рећи да Апиан није ово име тако написао, него је то преправка од стране његових издавача. Код античких писаца Софија није имала име Агриана, него Сердика.

Ово Апианово излагање, по начину казивања подсећа нас на оно из Старог завета где је сваки народ имао једног истоименог претка. Према предању, киклоп Полифем је живео на Сикели, па Апиан сходно томе каже да су се његови синови родили на Сикели и одатле разишли сваки у своју земљу. **Овим сликовитим приказом Апиан нам говори да су народи, познати као Илири, Келти и Гали, истога порекла**. Грци су употребљавали име Келти, а Римљани Гали, за један исти народ. То значи да овде није реч о три истородна народа, него о два, односно само о једном - Србима.

Келтиски шлем из Ла Тена, Француска

Име Келти налази се први пут поменуто код Херодота и оно не обележава неки од познатих и одређених народа, него се примењује у ширем и неодређеном смислу. Страбон каже: "Грци су све народе на северу, за које су знали, називали Скитима... и касније када су упознали западне народе, све су их звали Келтима, Иберима, мешовито Келтиберима и Келтоскитима, стављајући, из незнања, под ова имена различите народе: тако су назвали Етиопљанима све земље на југу, близу Океана" (86.I.ст.69). У вези именовања страних народа, историјских личности и места од стране грчких писаца, Јосиф Флавиус каже следеће: "Желим да скренем пажњу на једну ствар, пре него кренем напред, коју можда Грци не схватају озбиљно, а то је да су они навикли да мењају имена, како би им блискије звучала на њиховом језику, али мој народ не чини тако нешто, нити то дозвољава" (75.I.VII). Ова замена страних имена, о којој Флавиус говори, чињена је од стране грчких писаца на више начина. Нека имена су делимично унакажена, нека преведена по смислу на грчки језик, а нека једноставно замењена грчким именима која са првобитним немају никакве везе.

Видели смо да су Грци променили име Гети на Хети и Кети, па затим и на Келти. Бошар износи да су Јевреји називали Галате, Chalath, што треба читати Халат, а Халдејци су их звали Chalta или Chelta, име које је сасвим блиско имену Келта (2.I.III.VI). Очито је да је Хелта - Хета, име у које је неко, ваљда ради звучнијег или лакшег изговора, унео слово 'лама'. Код Грка се налазе ова два облика имена Хети и Келти, Κηττοι, Κηλτοι, и код Латина, Cetii, Celti. Ово је очито и неоспорно исто име у коме је случајно или намерно замењено једно слово. То значи да су Келти у ствари Хети, односно Гети, име које је било присутно на свим просторима запоседнутим од племена српске расе. Келти у Западној Европи нису друго, до владајући аријевски сталеж, на исти начин као и у Азији.

Буке каже да је Галија називана и Бебрукија, Bebrycie (146.I.13). Битинију су стари писци звали Мигдонијом. Она се састојала од покрајина Туније, Мариандине и Бебруке, Bebryces (148.ст.173).

Кулвие, Culvier, тврди, из више разлога, да су Германи, Илири, Битини и Ибери говорили келтским језиком, њихови говори се нису међусобно разликовали, осим по наречју (146.I.31).

Западна Европа није била пуста земља када су тамо стигли српски освајачи, него је била насељена, па су наметнули своју власт староседеоцима, са којима су се временом и помешали. Келтска

митологија је српска као и на Истоку, а језик је временом постао мешавина српског и домородачког, исто као и на Истоку. Оно што данас називају келтским језиком, у свему што се тиче вере, обичаја, војног и државног уређења, припада српском језику. Поред овога, налази се присутан језик неког другог народа или више народа, који је нама потпуно неразумљив.

Западни историчари избегавају да говоре о домородачком становништву Западне Европе, иако добро знају да је оно постојало и оставило широке трагове. Они све поистовећују са Келтима, као што све, из каснијих времена, настоје да поистовете са Римљанима. Тако су се они преобратили у освајаче, победнике и племићки владајући сталеж.

У Француској данас избегавају да говоре о Галима из времена пре римског освајања. За галски језик кажу да је сав ишчезао, осим неколико безначајних речи. Када се о Галима говори, онда се обично почиње са добро познатом кованицом "гало-ромен". О великом броју србизама у савременом француском језику није дозвољено ни говорити, то се сматра за највећу јерес.

Један од познатих европских народа су Лигури. Јошуа Ватмуф тврди да њихов језик није био аријевски (119.ст.77). Пелутие каже да име Лигури значи устањени, за разлику од Скита што значи номади (108). Сасвим је разумљиво да су српска племена, која су се толико кретала кроз Европу и Азију, гледала на староседеоце, у овом случају Лигуре, као на народ који се не креће, остаје стално на истоме месту. Историјске чињенице нам указују на то да су Келти дошли у Западну Европу као што су касније дошли Готи, као једна освајачка ратничка дружина која је наметнула своју власт туземском народу. Диодор је дао тачан приказ њихове улоге: "Келти су наметнули данак великом делу Европе и не малом делу Азије и настанили су се у земљама народа које су ратом покорили" (110.V.ст.183).

Ми морамо да разликујемо у Западној Европи, као и у Азији, српске, односно аријевске освајаче од домородачког, неаријевског народа. Разлике између њих биле су велике, како у степену развоја, тако и у самој раси. Од Британских острва, па преко Русије до Индије, ни један од туземских и неаријевских народа, осим споредног помињања, није ушао у историју. Помињу се само по ономе што у ствари и није вредно помена.

Немачки језик је доказ ове двојне стварности Западне Европе који се састоји од речничког блага српског језика и језика домородачког становништва. Пошто је домородачки језик био врло сиромашан са појмовима и коренима речи, па да би избегли потпуну поплаву србизама, Немци су били приморани да праве кованице у толикој мери, да је то стварно језик кованица. Па и поред тога, нису могли избећи употребу великог броја српских речи. Тако се једна давнашња историјска стварност огледа у савременом немачком језику.

У вези немачког језика Симон Пелутие каже: "Тачно је да немачки језик који потиче од келтског, и словенски језик, који потиче од сарматског, имају доста заједничких речи, па било да је постојао некада један прворoдни језик од кога су остали трагови у свим осталим или су суседство и мешавина ова два народа учинили да речи пређу из једног језика у други" (108.I.ст.17).

Стари писци наводе да је Германија почињала на западу од реке Рене. Пелутие каже: "Гали су били са ове стране Рене: народи који су били преко ове реке називани су најпре Скитима, затим Келтима и на крају Германима, а галско име је њима давано врло ретко" (108.I.ст.31). Јулије (Цезар) пише о његовом преласку Рене, приликом освајања Роданије, и вели да су Сурби (Суеби) мобилисали своје ратнике и наредили другим племенима под њиховом влашћу да пошаљу помоћне чете, пешаке и коњанике (124. ст. 331). Када су Сурби припремили своје снаге за битку са Јулијем, овај се повукао преко Рене и порушио ћуприју за собом (124.ст.205). Сурби су били далеко највећи и најратоборнији народ Германије. Имали су 100 кантона и из сваког су дизали по хиљаду војника годишње за ратове ван земље. Они који су остајали код куће, радили су за себе и одсутне ратнике, а следеће године ишли би у ордију, а други остајали код куће, наизменично (124.ст. 181). Из овог Јулијевог описа се види да су Срби владали над другим племенима у Германији и да су располагали са војном силом пред којом је Јулије побегао, као што то он сам описује. Краљ Сурба у Германији, у време Јулија, звао се Ариовист и Јулије каже да је он имао две жене, једна од Сурба, а друга је била сестра краља Норика, опет Српкиња.

Као што смо напоменули, келтска митологија је била српска, што се тиче главних веровања и обичаја, уз уобичајене месне додатке по разним покрајинама и земљама. Врховни бог био је Теут, кога су називали Теут Тата, Teutat, "Pere Teut" (108.I.ст.302). Гај Јулије, каснији Цезар, освајач Галије, Теута назива само Dis, што је српски Див, а код Римљана - Бог. Теута су Срби називали и скраћено Тис. Латам набраја келтска божанства и међу њима помиње Атиса (117.ст.530). Атис је добро познати бог српских племена у Малој Азији. Атис је исто што и Теут Тата, само у скраћеном облику, Апа Тис, односно Атис. Пелутие преводи Атис са Господ Тис. За Тракију, у којој се помиње овај скраћени облик имена Теутова као Тис, он каже: "Тис је активни принцип, а Бендис представља земљу, пасивни принцип, коју Тис оживљава и са којом се послужио приликом стварања људског рода. Стари становници Тракије били су Титани и они су ово име узели зато што су веровали да потичу од бога Тиса" (108.II.ст.77). Река Тиса у Панонији је добила име по овоме богу.

Ратници код Самнита у Италији. На застави је
свемирски крст и четири знака у четири поља као оцила у Срба.

Бергман каже да је Теут гетски појам за породицу и племе. "Тиод" на норманском значи народ (150.XI). Јулије каже да Гали највише славе Меркура, како он на латинском назива Теута, кога сматрају за проналазача свих уметности, вођом и заштитником свих путника и трговине. После њега су на части Аполон, Марс, Јупитер и Минерва. Аполон штити од болести, а Минерва даје прве принципе уметности и знања. Јупитер држи небески свет, а Марс надзире ратове. Гали кажу да сви воде порекло од "Дите", а он назива Теута именом Дива, и вели да је то у друидској традицији.

Келтски свештеници, чувени Друиди, Druides, чије име треба читати на српском језику - Дрвиди, обављали су своје верске обреде најчешће на отвореном простору, испод неког старог и великог храста, дуба или цера, али и испод тисе, оскоруше и леске. По том обреду испод дрвета добили су своје име Дрвиди. Тефил Ла Тур каже:...,"Друида значи dewyd-dyn, Derwyddyn или Derwyddon" (107.ст.160). Пол Пезрон ову реч пише дерв и преводи са дрво (106). Вендри даје најпотпуније објашњење овога имена које се састоји из две сажете речи дру-вид, од којих је прва дрво и друга веид=знање (97.ст.291). Ова друга реч је веда, ведети. Према томе, **друида је уствари дрвоведа**, то је онај који сзоју мудрост или знање исповеда испод дрвета, а што је стварно и био случај.

Германи славе само виђеће богове, Сунце, Ватру и Месец (124.ст.345). Јозеф Вендри каже: "Што се тиче Дамоне, Сироне и Росмерте, оне служе као пареде, прва Борму, друга Гранусу и трећа Меркуру лично. Тако су створени парови: Борво, Бормо или Борманус и Дамона: Аполон Гранус и Сирона; Марс и Неметона, Марс Лукетиус и Неметона; Сукелус и Нантосвелта: Кикдивис и Белона: Киколуис и Литавис: Тело и Стана; Јалонус и Фортуна; Дорминус и Суета: Савус и Адсалута; Вадасус и Тиана" (97.ст.269). Сирона је Сербона која се на неким местима помиње као "Ардуина" (125.ст.274). Овде недостаје почетно слово 'сима'. Вендри даље каже: "Росмерта, пареда Теутова има име настало од корена смер што значи смотреност, предвиђање, али од истог корена је настало име Смертатиус,

надимак Марса на једном натпису у Треву...У имену Аполона Грануса и Бе- ленуса ми видимо божанство сунца. Његова пареда Сирона изгледа да је добила име по једној старој звезди" (97.ст.273). Код Бордоа је био извор са именом Дивона и тај извор су Келти стављали у ред божанстава. Дивона значи посвећено Диву (107.ст.73). У Роданији је свако божанство имало по неколико имена и то долази отуда што су им додавана месна имена. Пелутие каже: "У време Јулија келтски језик се делио на више дијалеката тако да се они, који су били удаљени једни од других, нису више могли да споразумевају" (108.I.ст.32).

Бог рата Арета

Врло је упадљиво ословљавање Теута са тата што је чисто српски начин ословљавања оца. Ове две речи налазимо спојене у једну као Теутатес, што Теофил Ла Тур овако објашњава: Teutates, le pere Teut, (отац Теут). Ово име бога Теута означава њега као родоначелника, denomination patronymique, пошто су веровали да воде порекло од овога бога. Правилни келто-бретонски назив је teut-tat-e, отац људи (106.ст.135).

Богиња Палас

Пелутие каже: "Теут је врховни бог. Име Теут или Тис је дало име за Бога. Шпанци и Гали су га звали Теут, или једним сложеним именом - Теутат, Бог Отац. Германи су га звали Тис или Теут и често са једним призивним именом као Год, Вод, Водан, Один, што значи добри. Трачани су га звали Тис, или Котис, добри Тис. Грци су га звали Дис, Зеис или Теос. Италијани Дис, Тус, Деус са једним

дифтонгом, и понекад Мантус, добри Тус" (108.II.ст.65). Маркал каже да је сабински краљ Рима, Татиус, имао келтско име Тат које је латинизовано, што значи отац (125.ст.56). Три велика бога код Келта, то јест Свето Тројство, била су: Teutates, Taranis, Esus (97.ст.249).

Пелутие каже да се Теут звао уједно и Таран, као Јупитер Фулминатор код Римљана, као Один или Водан, односно Тор - бог громовник. Бретонци називају бога громовника Курун. Курун или Кернунус је једно исто (108). Поједина келтска племена су се називала по Теуту, као: Teutanes, Teutonari, Teutobodiaci, Testosages, Taurisci, Taulanti и т.д (108.I.ст.33). Пелутије овде убраја Тауриске и Тауланте, два племена у Србији која се не налазе нигде другде. Ово је само доказ више ко су стварно били Келти.

За Тауриске Пелутије каже: "Таурискi или Тауристи, које неки називају Лигуриски, насељени на Дунаву. Краљ Кретезир је био побеђен од Боеребисте, и били су због тога приморани да напусте стару постојбину и да потраже нову насеобину у суседним покрајинама. Нашли су је у Норику" (108.I.ст.61). За познато племе Тектосага са предела Тулуза, Пелутије каже да то њихово име треб да значи: "...народ који говори Теутов језик или је пореклом од Теута". Пелутие затим каже: "Тектосаги је било заједничко име безбројним племенима келтским, да не кажемо свима одреда. Како су веровали да су пореклом од бога Теута, којег Јулије назива Дис, а Тацит Туистон, они су се називали Теутони, Теутонари, Теутободиаки, Таурискi, Тауланти и још неколико сличних имена, све у вези њиховог порекла" (108.I.ст.54).

Сви су се сматрали пореклом од Теута и звали су се Теутискес, што су касније Немци преиначили на Deutsche или Teutsche, а Фрузи на Tudesques (43.ст.75) Пелутие каже: "Келти су веровали да су пореклом од бога званог Дис, Туистон Туискон, Теут, Теутатес и због тога су узумали слична имена која изражавају племенитост њихове расе ...и народ Немачке је данас једини који чува име Teutschen. Али, ако се вратимо у старија времена, налазимо да је то име било заједничко свим келтским народима, иако су га различито изговарали, због различитих наречја.

Сервиус, на пример, пошто је указао да је град Пиза добила своје име по извесном Пизу краљу Келта, каже потом, према сведочењу Катоновом, да су Теутони живели на овоме пределу пре него што су га Расени заузели. Тада су становнике града називали Теутаси а сам град Теута. Био је раније у Галији народ који се звао Волки Тестосаги - народ пореклом од Теута. Јулије тврди да је било и других Тестосага у Германији, око Херкинске шуме... "из овога се види да тај народ још није знао за германско име, није узимао ни једно друго до оног које говори да су синови Теута. Било је и других Теутона и Теутонара дуж Балтичког мора где су насељавали широке пределе. Цела Скандинавија је била насељена са Теутонима" (108.I. ст. 152/3). Једно српско племе на северу Европе је најдуже познато под тим именом, као Теутони, односно Тевтони. Од имена овога племена Немци и Холанђани су направили своја национална имена. Причард и Латам кажу: Deutsch, Dutch, Tydske и т.д. Било који облик овога имена узели, оно нам даје корен Теут-: пошто sch, ch, ske и т.д, није ни мање ни више од ish у енглеској речи self-ish (105.ст.46). Николаус Ворлаб (рад објављен у Будишину 1556. г) везује порекло Немаца за митску личност Tuiscon-а и каже да је тај Туискон био пра-родитељ и Сармата, који су сада: Пољаци, Руси, Литванци, Боруси, Дачани, Седмобрежани и Угари, уопште узев сви скитски народи (57.ст.167). Мало даље Ворлаб каже да је Дуринген вендско име.

Бошар изводи име Германија из српске речи каранија и каже: .....κραϖια или κερανια уТракији коју помињу Плиније, Диоскорд и Атенеј, од ове речи је настало geranium или Ceranium што је коначно преличено у germanam" (2.II.ст.870). Ово се објашњава и тиме што се код Римљана често замењују слова 'гама' и 'ка', као у имену Гајус и Кајус. Каранија је, као што смо већ објаснили, код Срба била управна јединица ширих размера. Немачка, то јест стара Германија, сасвим је одговарала за такву управну јединицу. Германи су дакле српски Каранiани, што није име народа него име припадника једне управне јединице - караније. Име Гали, које су Римљани давали Келтима, према Бошару, настало је овако: Galliam ex Wal, што је Sylvam, шума. Од Wal је настало Wald, Wild - Sylvestris. Вал значи и зид, што је код Латина wallum, валум. Од Латина је ова реч прешла код Англо-Саксонаца. Вал значи сваки зид, али се ова реч односи и на шуму, каже Бошар.

Код Латина је вал значило зид, било какав зид, односно препрека или утврђење, што је дословно српска реч 'вал'. Чувена македонска и дарданска 'фаланга' је у ствари 'валанка', покретна тврђава, која је изгледала као неки зид. И шума је неки пут служила као утврђење, као и вала или увала. Тако је настало име Гали од Вали. Једно српско племе на Хелмском (Балканском) полуострву звало се Тривали, које Грци помињу као Трибали. "Досељеници који су се населили у Келтској (Германији), пошто су се одвојили од гетске гране, нису више чинили само различите породице, него су се груписали на племена и народе. Свако од ових племена носило је посебно име које је најчешће, као код Скандинаваца, узето од имена бога од кога се то племе сматрало пореклом" (43.ст.74). Келти су имали за друштвену основу племе које се звало teuta, па касније touta, tota, (енглески theod). Ово име се налази и код Умбријана и Оска у Италији, на ирском tuath, на велшком tud. Ову реч Латини замењују са civitates (97.ст.248). Овоме можемо додати и стару немачку реч за племе, diot, diota, и средње немачку реч diet,

Келтског Теута Римљани upoређују са својим Меркуром, а Грци са Хермесом као што је то случај и на другим местима код народа српске расе. То потиче отуда што је Теут и код Келта, као и на другим местима, имао улогу заштитника путника и трговаца или једноставно је био оличење заштитника под именом "Таран".

Код Келта је такође присутан Белбог, добро познати Бело, којег Бошар упоређује са Аполоном и каже да се његово име налази у облику Belenus, Belin, Belus. Теофил Ла Тур каже да се асирски Bell или Belial налази код Норичана покрај Аквилеје под именом Belis, Belos, Belenus (107.ст.14б). Норичане, од којих су савремени Словенци, нико не убраја у Келте, него у Илире. Разлика између Келта и Илира је у томе што је код Илира цео народ био српски, а код Келта само владајући слој народа. Име Белгија и Белги потиче од имена бога Бела. Међу Белгима једно племе, за које се каже да је било најхрабрије међу њима, зове се Bellovaci, и оно се налазило на пределу савременог Beauvais, чије име чува успомену на старе Беловаке. Пелутие каже да се бог Бело, кога на истоку помињу као Бал, у Фригији и у јужној Италији помиње се као Бален. Гали су славили бога сунца под именом Белис или Беланус (108).

Маркал каже да је келтски Аполон Беленос и да то име значи - онај који сјаји (у ствари - онај који се бели), да су га у Аквитанији називали Абелио а Бели у велшкој дивонији. Ирска слава у част ватре зове се "Белтен" и слави се првог маја. Имена Аполон и Белино потичу од истог корена (125.ст.42). Слично Беловацима, на југу Роданије налазе се Тарбели, код Нарбона, који су своје име добили по богу Тарану, односно Тартану. Име бога рата се код Срба налази различито у разним земљама, понекад ту улогу узима Теут, као Сеут, некада је то Март бог смрти, а некада Арета, Јарета или Јарос, који се код Грка појављује под именом Арес. Овај бог је код њих сматран као страно божанство и никада га сви Грци нису усвојили, него само неки од њих. Они су више волели Атину у улози богиње рата, али и Атина је веран отисак српске богиње Палас са мањим изменама и прилагођена грчким схватањима.

Пелутие сматра да су Теут и Сеут једно исто божанство и наводи име трачког краља Сеуталка или Сиуталка (108.II.ст.78/80). То јесте исти бог, само што је Теут у улози бога рата називан Сеут. На истом месту Пелутие каже да покрајина Тауланта, око Драча, значи земља Теутова. Код Келта се бог рата помиње, утолико колико је то до нас допрло, под надимком Језиви. На латинском Hoesus, Esus, што Пезрон преводи са effroyable, језив, ужасан, грозан (106.ст.173). Ово мора бити његов надимак, а не право име које је остало сакривено. Маркал каже Есус значи horrible, језиви, грозни, и такво значење има његово име у савременом бретонском језику (125.ст.256).

Бог Бак је присутан код Келта под истим именом. Међутим, бог ковач Вулкан, помиње се као и Арета под надимком и то као Ћопо или Ћопави, на латинском camulus. Код старих Срба било је укорењено веровање да је бог ковач хром у једну ногу. Пелутие каже: "Свети Августин говори такође о неким духовима које су Гали називали Дуси, Dusii, ... више очева Цркве су подржавали ову причу... Исидор од Севиље каже да су Гали називали ове Духове космати, длакави, што јасно говори да су они исто што и Сатири код Грка" (108.II.ст.60). У Роданији су нађени кипови бога са три главе - Триглава.

Бог Триглав се налази свуда на српским просторима, посебно је познат на Криту, код Расена у Италији и на Сардинији.

Бошар наводи звања достојанственика код Гала овим редом: Brennus, Vergobretus, Mar, Rix, Pateae, Canae, Bardi, Druidae, Saronides et Eubages (2.I.I.XLII). Страбон нам каже да су Гали сваке године бирали владара и војсковођу. Брено или Брано је било звање галског владара, изабраног а не наследног. Вергобрет је био "магистар". Мар је био покрајински управљач, Бошар вели "доминус". У средњем веку су у западној Европи постојале марке, као покрајинске управне јединице. Рикс је у ствари rich, што Бошар преводи као снажни или моћни. У ствари, то је било војно звање.

Патери су, према Бошару, били свештеници бога Бела. За Сарониде Бошар каже да су они били теолози и филозофи које Диодор упоређује са Древидима (Друидима). У ствари, они су били свештеници бога Сербона, а ови последњи, Еубаги, били су свештеници бога Бака. Барди су били песници и певачи, слично гусларима. Њихова улога је била врло значајна. Пелутие каже: "Начин њиховог живота, њиховог занимања, презир који су гајили према земљорадњи и уопштено према науци и уметности, чине их посебним народом. Песме су садржавале њихове законе, њихова веровања и њихову историју" (108). Једино нам улога Кена није позната. Може се претпоставити да је то био један свештенички ред, пошто је свако велико божанство имало своје посебне свештенике.

Упоређења ради, поменућемо **вође устаника српских племена против Римљана**, на простору од Јадрана до Дунава, у време цара Августа. На челу устаника била су два човека од којих се један помиње као Брано, а други као Бато. Иако су ово код савремених Срба лична имена, у стара времена то су била звања. Ми налазимо звање Бато за вођу код Срба из врло древних времена. Брено или Брано је имао улогу председника, и како видимо, у Роданији су га бирали на годину дана. Маркал каже да Брено значи племенски краљ или нешто слично и да тај назив потиче од келтске речи "бран".

Накит са верским симболима:
расенски привезак и огрлица из Русије

У древно- српском језику реч бран значи уједно рат и одбрану, одбранбену војну силу. Брено освајач Рима се зове Бран син Дивиновалов (125. ст.72). Бран има исто значење као и српска имена: Бранко, Бранислав, Бранимир и т.д. Страбон каже да је Брено вођа похода на Делфе био из племена Праузи. Госелин сматра да се ради о племену Траузи уместо Праузи, пошто Херодот (V.-3) и Тит Ливије (38.41) кажу да је то једно племе Тракије, Таурискi и Скордиски. Али Страбон каже да њему није познато где су живели ти Бренови Праузи. Госелин објашњава да Таурискi и Скордиски не постоје у Галији, а они су Гали по пореклу (86.II.ст.33). Госелин није уочио да се ти његови "Скордиски" налазе свуда по српским земљама, па да ту не може бити реч о једном племену. "Скордиски" су Сордиски, односно Сорбиски или једноставно Срби.

Други по части у Роданији је Вергобрет, што значи дословно Врхобрат, Врховни Бато или Врховни Брато. Префикс Вер- у Роданији има значење савременог србиског Верх- или Врх-. Међу свештеницима посебну пажњу привлачи присуство "Саронида", што треба читати као Сербонида. Два назива за војне јединице у Роданији, која су добро позната, јесу "катерва" и "аласата". Оба ова назива се налазе и код српских племена у Сирији. То је доказ да су то били општи српски називи. Прво, катерва је војна јединица од 25 до 30 војника и по томе је одговарала римској турми. Основна војна јединица код Срба била је сатнија, која је бројала око 100 војника. Сатније су постојале у Русији све до бољшевичког преврата. Сатнија се делила на четири катерве, што је у ствари чатерва, јер је то била четвртина сатније. За аласту Бошар каже да је то јединица од хиљаду војника.

Аласта је аласатнија, то је велика или друга сатнија од хиљаду војника, која се у неким земљама јавља и као тисаћа. Аласта се делила на четири јединице, свака од око 250 војника, то је чета која је још и данас у употреби. Причард и Латам кажу да се катерва налази као војна јединица и код Сабина у Италији, и да се код Велшана она зове "каторва". Римска турма или турба је "торва" (105), што је скраћени облик од каторва. Катерва или каторва је четвртина сатније, исто као што је чета четвртина аласатније. Аласата се још помиње као алафда, алавда и аланда. Међу војним родовима у Роданији помињу се и "Гесати", као најамна војска. Гесати су Гости, како су најамнике звали и у средњевековној Србији. У Роданији се помињу кари као род војске, што је потпуно исто као и Миновски кари о којима смо већ говорили.

Једна врста кола у Роданији се зове rheda, Ово име, за лака кола, налази се и код Грка, па касније и код Римљана. Очито је да су и једни и други усвојили ово име, али од кога и шта оно значи? Теофил Ла Тур каже да код Келта реч "редек" значи трчати, утркивати се, a rhed, значи трка и да је ова келтска реч дала корен енглеској речи readiness; као и да се у сиријском језику налази реч rhedah, што значи кренути (107.ст.77). У српском језику постоји реч риста за трку, ристати - утркивати се, и ристар - учесник у трци или лако атлетски такмичар. Тако ми имамо исти корен за један исти појам и можемо закључити да је и код Грка реч "реда" означавала првобитно кола за трке.

У савременом бретонском језику реч 'кер' значи град или варошица. Ова реч има исто значење као српска реч вар, варош, варошица. На истоку налазимо српско вар, као кар, и уместо вари налазимо кари. У асирским записима се Вавилон помиње као Kar-Dunyash (14). То је у ствари српски Вардун или Вардуниаш. Код Бретонаца је кер исто што је на истоку кар и обоје су преличено - вар. Вадел преводи кар са тврђава (99.ст.97). Рагозин каже да је 'кар' - тврђава и помиње у Асирији Кар-Шарукин, Кар-Нинеб, Дур-Шару-кин и Дур-Јакин (14). Једна река у јужној Роданији зове се Вар, баш као и Вардар у Македонији, и то име је остало непромењено све до данас. Један "департман", како се назива фрушка управна јединица, назива се по тој реци - Вар. Код Келта се често налази име дур као саставни део имена градова и насељених места. У Асирији се, такође, често налази дур и дуру, као део имена места. Дур је такође код старих Срба био једна врста тврђаве.

Андре Паро преводи асирско duru dannu на енглески језик са strong wall, то јест - јаки зид (85.ст.24). За разлику од вара, тврдог града или палате, дур је само тврђава или још тачније утврђење, најчешће бедем или опкоп са водом. Често се под дуром подразумева водено утврђење или утврђење на води. Неколико река Роданије имају име које почиње са дур, као: Durantia (Durance), Druentia у Прованси, Druma, Druna у Дофини, Duria Major (Doire) и Aturus (Adour) између Бигора и Шпаније, Durius (Douero) у Шпанији, Duris (Dur) у Ирској, Dor у Енглеској и Duria у Италији. Теофил Ла Тур пише на бретонском dur, dwr den и преводи то на латински са aqua profunda, дубока вода (107.ст.280). И заиста, дубока вода је велика препрека и има улогу утврђења.

Да реч дур заиста обележава нешто тврдо сведочи и име челика у келтским земљама, дуро (97.ст.249). Други познати састојак имена код Келта, обично завршетак имена је -дун и -дон, чије је значење, према Пелутиу - брежуљак (108). Теофил Ла Тур преводи дун или дон са дубок (107.ст.280). Као пример наводи имена река: Дунав, Дон, градове Don-le-roi на Орону у покрајини Бери, Dunum (Le Don) град у Лорени на реци Мези, Aberdeen, Aberdon на реци Дон у Шкотској, Тередон град у Месопотамији на ушћу Тигра у Еуфрат, Ругиндон у Панонији, Сингидон или Сингидунум и тако даље. Пелутиев превод је тачнији, јер је од речи дун настала реч дина за пешчани насип или спруд. Пелутие

преводи дур са двери, како се ова реч налази и у бретонском и у проширеном значењу обележава врата или капију. То нам говори да је реч дур настала од двер и да је она првобитно означавала утврђену капију, односно улаз.

Још једна реч се често налази код Келта као завршни део имена, обично код имена градова, то је - брига. Ову реч келтисти преводе са colline, што значи брег на фрушком језику (97). Маркал каже: Брига је прво означавала брег, па потом и утврђени брег, дунум је такође брег. И дун значи утврђење. (125) Хенри Д'Арбоа Де Жубенвил келтски назив брига преводи са брег и упоређује са старословенском речи - брег (132.ст.228).

Према начину ношње становника у Роданији, Римљани су разликовали три предела и то: "Галија Комата" називали су оне који су носили дуге перчине; "Галија Браката" називали су оне који су носили широке чакшире, како кажу исте као код Сармата. То су у ствари биле чакшире коњаника. И трећи предео испод Алпа називали су "Галија Тогата" то јест по ношњи тоге.

Пошто се у Старом завету не говори о земљи Роданим, осим само њеног помена, Меде сматра да је то због тога што се ова земља налазила далеко од Палестине, ван јеврејског додира и знања (35.ст.279).

Алфред Мори каже: "Келтска имена места раширена су од предела северно од ушћа Дунава и на левој обали ове реке све до њеног извора и границе Галије; она обележавају пут који су следили Келти да би ушли у нашу земљу (Роданију). Очито је да су ишли кроз Панонију, северну Илирију, Норику и Винделикију..." (77.јули.ст.355). Исти писац подсећа на сличност карактера између Келта, Трачана и Гета. Помиње келтска племена у Германији: Лемовиће, Готине и Естине, које помиње и Тацит. Ова племена су била под доминацијом "Суеба" и Сармата, то јест Сурба. То су у ствари била српска племена. Лемовићи се налазе и у Роданији и Мори каже да се тешко може правити разлика између њих. Мори додаје да су Готини говорили једним галским наречјем.. Ести су имали вепра као симбол и њихов језик је близак бретонском, Затим истиче велику сличност између Панонаца и Келта.

Коњске трке код Расена

Јулије каже да се Роданија стварно делила на три дела: Белгију, Аквитанију и оне пределе које они називају Келтика, а ми Галија. Они се међусобно разликују по језику, установама и законима. Река Гарумна (Гарона) дели Келте и Аквитане, а Матрона (Марна) и Секана (Сена) деле Келте и Белге (124). Велику пажњу привлачи Јулијев налаз племена Рутена у Роданији, на пределима који се данас зову Руерк и Жеводан. Медури или Медари су живели на пределу савремене Бас Мориен. Посебно поглавље чине Боји или Бојари који су се налазили на пределу између Лоаре и Алиера. Да одмах кажемо да су Боји преци савремених Чеха, по којима се њихова земља назвала Бојемија или Бохемија. За Боје кажу да су били најратоборнији од свих Гала (5.ст.24). Биће да су их баш зато и назвали Бојима

због њихове борбености (борба - бој). Њихов град тврђава звао се Горгобина (124). Пошто су били ослабљени честим ратовима придружили су се другом племену.

Део племена Боја је прешао у Италију и населио се око Болоње. Пелугие каже: "Боји, који су били настањени између Дунава и Драве, око реке Рабе и језера Пајзо, потучени су и потиснути од гетског краља Бојребисте" (108.I.ст.59). Право је чудо да судбина старих Боја није привукла више пажње од стране њихових потомака савремених Чеха. Страбон нам даје имена два племена из Роданије која су се населила у Анадолу, око Ангоре (Анкара), и то су Трокми и Толистобоги (86.II.ст.32).

Диодор каже да су Гали употребљавали велике штитове скутаре са сликама животиња на њима, што значи са грбовима. Гали су правили пиће од јечма које су називали зитос, што је било пиво (110.V.167). Мешавину овог пива и меда називали су корма. Пелутие каже да се ово пиво у Илирији звало сабаја, али да се у Египту, где су владали Македонци, ово пиво звало такође зитос. Затим Диодор каже да су Гали носили колчаке на рукама, што је било својствено Дарданима Страбон каже да су Гали имали обичај да, приликом одржавања сабора, ако неко омета говорника и не понаша се уредно, варда му одсече мачем једно парче кабанице или капута за казну, тако да тај део одеће није више био употребљив (86.II.66).

Исти писац каже да су жене код Гала учествовале у ратовима и другим тешким пословима заједно са својим мужевима. Буке каже да су Гали водили са собом такозване "силодуре", своје посилне који су били слободни људи и ишли су са војском као послуга ратницима. (146.I.49). Највероватније је да су ови силодури били туземци. Пирен каже да су Келти називали редум наоружане људе који су били задужени да воде слуге у рат (48.ст.102).

Коњске трке у Асирији

Јулије каже да друиди нису писали своје веде, јер су то сматрали забрањеним, а да се при другим пословима служе грчким словима као и при рачунању. Буке каже да су таблице нађене код Хелвета писане грчким словима, али не и грчким језиком (146.I.34). Галски записи нађени у Карпентрасу, Енсерину и другим местима су писани истим писмом које је у ствари један старији облик србице.

Вендри каже да је друштвена организација код Келта имала за основу племе, које су називали "теута", касније тута и тота. Латини су ову реч заменили са civitas и ову реч Јулије употребљава за обележавање галских племена (97.ст.248).

Потребно је да објаснимо име или звање Версингеторикса, вође Гала у рату са Јулијем.Тај човек је био из племена Арверна из места Герговије, које се налазило источно од савремене Ромање и западно од пута Париз - Шпанија, преко Перпињана. Његов отац је био један од првака целе Роданије и његово име пишу на латинском као Келтилиус, то значи Гетије. Његов син је изабран за вођу роданских племена у борби против Римљана. Његово право име није нам познато, а Версингеторикс није име него тигула. Хенри Хуберт каже да је код Келта реч "вер" имала исто значење као на грчком језику "хипер" (157.ст.3б). То значи да је "вер" корен од верховни, односно врховни. Исти писац каже да су у Роданији вршиоци извршне власти имали звање "вергобрет" (157.ст.239). Бато или брато је био код старих Срба назив за вођу, па је према томе вергобрет - врховни брат. Версингеторикс је врховни гетски риг или рикс, то јест врховни гетски ратни заповедник.

Пелутие каже да су Келти давали име Карл или Керл њиховим јунацима (108.I.ст.133). То значи да су они такво име давали својим најбољим људима, првим међу њима. Међутим ово име није било карл него крал, то јест краљ.

Сада ћемо навести известан број личних келтских имена, прикупљених пд стране Јошуа Ватмуфа. Једно име се на грчком пише Амитос, што је у ствари Мита. Сва следећа имена су мушка: Бако, Балдомер или Балдомир, Бара, Бела, Белатула, Бели, Белиа, Белик, Белико, Белир, Бело, Бирак, Битук, Битула, Бориша, Боруст, Борут, Бранко, Брус, Буда, Будак, Букура, Ваниа, Вардигиа, Варен, Варена, Варение, Варие, Варо, Васоние, Велабелие, Велидор, Велмада, Велор, Велуд, Велагеј, Вена, Веникомед, Вита, Влатиа, Влатуна, Вратар, Врбица Врдо, Врсина, Врша, Граниа, Гетие, Давило, Дамас, Дание, Данко, Даномар или Даномир, Датовир, Дедиша, Деркиа, Демогета, Деркеја, Деркојед, Дивилиа, Дол Долин, Дравко, Икар, Ило, Илиомар или Илиомир, Јапис, Јарила, Јароние, Јека Јовина, Јовинка, Кадмо, Кајатол, Камен, Капиние, Кариан, Кимбро, Коин, Којо, Котис, Красиа, Кремоние, Ладан, Лалиан, Лемо, Мато, Матуло, Меда, Миниа, Миро, Недо, Нередие, Низа, Нитониа, Рабан, Рајелиа, Ранило, Расиа, Расин, Роданик, Русо, Рума, Саво, Самиа, Само, Самоникиа, Сар, Сарда, Саридие, Сармо, Сатара, Сатиа, Сато, Свето, Свобнедо, Селеук, Селиа, Смериа, Спартие, Сура, Суриа, Сурилио, Тараскон, Татин, Тогимар или Тогимир и Убила (119). Женско име Дана. Свакоме је јасно чим погледа, да се овде ради о српским именима.

Поред личних имена сачувао се доста велики број имена места и речи. Сви језици народа из Западне и Северне Европе обилују у мањој или већој мери са србизмима. У томе је најбогатији енглески језик.

Порекло Франака, односно Фруга, није довољно разјашњено. Буке каже да су племена са предела између Рене, Мајне и Лабе ступила у савез и створила једну заједницу. Међу тим племенима били су и Фризони. Чланови тога савеза назвали су се Франци (146.II.XXVIII). У савезу ових племена било је немачких и српских племена која под тим именом долазе први пут у сукоб са Римском Империјом 254. године н.е. Пелутие каже да име Франци значи слободни људи. Према томе, лично име Франко значи Слободан. Није још поуздано утврђено порекло ове речи. Срби су одувек називали припаднике ове заједнице Фрузима, што је у суштини исто као Фрижани. Међу тим племенима били су и Фризони чије је име опет у вези са Фрижанима. Фрушки писац Фредегер, који је живео у време Дагоберта и Кловиса, пише и износи као сасвим поуздано да су Франци пореклом од Тројанаца који су дошли преко Паноније и у том свом казивању ослања се на Светог Јеронима. Грегоар од Тура каже такође да су Франци пореклом из Паноније. Тек у 16. веку почели су рушити ову поставку о пореклу Франака (146.II.XXIII). Неки од првих франачких владара имали су српска имена. Наше је мишљење да су Фрузи били мешавина србо-немачких племена. Српски назив Фрузи се поклапа са писањем првих франачких историчара о њиховом пореклу.

ХАМ И СЕМ

Пелашка обала Африке, Египат, Етиопија, Арабија и део Блиског истока све до Индије

Основни предмет нашег подухвата везан је за земље и народе Јафетове, као главне историјске чиниоце. Осим малих изузетака, Јафетовци су племена српске расе, па се историја ове Старозаветне скупине своди на историју Срба. Аријевци, Гети, Хети и Келти су само суимена српског имена. Ми смо у досадашњем излагању осветлили Јафетову скупину, али нисмо у потпуности обухватили и сву српску расу, пошто се она налази делимично помешана и са друге две скупине, Хамовом и Семовом. Одвојено стоји питање српског културног утицаја на Хамовце и Семовце, посебно на ове последње, о чему нам убедљиво сведоче србизми у јеврејском језику и земљама Блиског истока. Једна подробна студија Хамове и Семове скупине земаља и народа, донела би нам још многа изненађења.

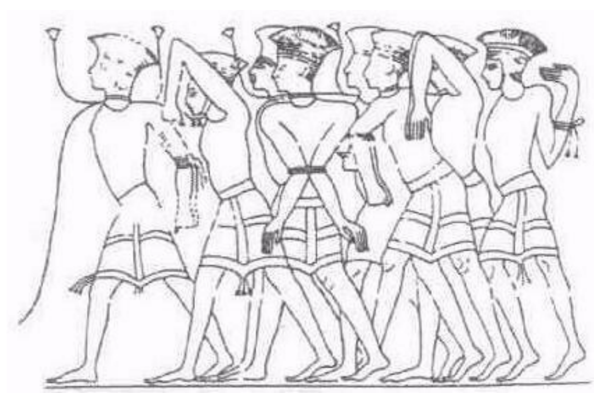
Јосиф Флавиус каже да су Хамови синови населили Сирију до планине Амана и Либана (75.I.ст.112). Ради се о приморској Сирији, а поред ње и Палестина је била хамовска земља пре доласка

Јевреја, затим Египат, пелашка обала Африке, Муринија (Етиопија) и Арабија дуж Црвеног мора до Индијског океана.

Самове земље су: делимично Сирија, Јудеја у Палестини, Арабијско полуострво, осим јужног приморја, северно приморје Индијског океана и делимично Индија.

Име Хам потиче од имена бога Хамона или Амона, главног и врло позна-тог божанства старог Египта. Бошар каже: "Мисир је Хамија, Хемија, земља Хам. Име Хам је од Хамон или Амон, који је Јупитер господар неба" (2.I.I.I). Случај са Семовим именом је сасвим сличан Хамовом. Сем је добио име по богу Сеуту, који је Теут, о коме смо већ говорили. Бошар каже: "Сем је мисирски Typhon, који се још зове Сет или Бебон" (2.I.I.I.) Мисирски Typhon је Σηϑ (код Плутарха Σηθ), што значи да се звао на више начина: Seth, Bebon et Sm (2.I.I.II). Велс каже: "Амон је стварно Хам. Извођење порекла имена Амон од грчке речи "амос", песак, може се објаснити само грчким незнањем" (31.ст.81).

У Изороду стоји да су синови Хамови: Куш, Мицраим (Мисир), Пут (или Фут) и Канаан, Синови Кушови су: Саба, Хавила, Сабта, Раема и Сабтека. Синови Раемини су: Себа и Дедан. У Изороду се каже да су синови Мисира: Лудим, Анамим, Лехабим, Нафтухим, Патрусим и Каслухим, од којих су настали Филистини и Кафторим. Кафторим су Крићани. Лехабим је Либија, Нафтухим је предео Naphtys на Сербонском језеру, између Египта и Азије (79). Народ у Палестини, пре Јевреја, звао се, по њима, Канах, од чега је настало Канаан (24). Филистини се у египатским записима називају Пуласати (24). Пелесет је такође име Филистина (23). Пелесети или Пеласти је исто што и Пелони, односно Пелазги. Куш је Муринија и јужна Арабија. Мицраим је Мисир. Пут или Фут је Либија и пелашка афричка обала западно од ње. Канаан је Палестина. Саба је земља дуж источне обале Црвеног мора. Једни мисле да је Сабтека дуж западне обале истога мора, док други мисле да се и она налази такође дуж источне обале. Јужно од Сабе, са стране Арабије, остале су земље све до Омана који је Дедан. Изузетак чини Хавила, за коју земљу Свети Јероним каже да је то земља Гетула, далеко на западу. Саба је позната и под именом Срећна Арабија, Arabiae Foelicis. Иста земља је позната и као Арабија Минова. Бошар каже да се под овим именом Мино подразумева Мино краљ Крита (2.I.II.XXII).

Заробљени Пеласти у Египту са шлемовима окићеним перјем

Када се овоме додају синови Мисира, ми видимо вишеструко присуство племена српске расе међу Хамовцима. Венерабилис Беда каже да су Хамовци насељавали цео простор Северне Африке све до Гибралтара и да су говорили неких 20 различитих језика (6). Бошар каже: "Луд и Лудиот је јеврејски назив за Ludos, Ludai, Lydi, Ludim, што је земља Меонија. Меонија је раније име за земљу која је касније позната као Људеја. ...Етиопију Јевреји зову Луд и Етиопљане Лудим..." (2.I.IV.XXVI). Јосиф Флавиус каже: "Од Луд потичу Лудиани или Лидиани" (75.I.114). Ово су докази да су се Људејци из Мале Азије налазили у одређеном времену у Мисиру, Муринији и на обалама Црвеног мора. Ми не можемо још поуздано рећи да ли је њихово присуство везано за време Хиксоса или не.

Што се тиче имена Луд и Лудим код Јевреја, Лудос и Лидос код Грка, па потом Лидиа, ми смо установили да је правилно читање овога имена Људи и Људеја или Људија. Пелутије каже: "Меони и Лиди, Lydi, тако да кажемо, људи и народ, les hommes et les peuples. Comme princes Latins: Humus et Populus" (108.II.81). На српском: "као латински принчеви: људи и народ". Људи и Лиди треба читати

Људи и земља Људеја, а може и Људија. Меони и Меонија су грчки облици тога имена, што значи 'погрешни'. Пелутије за Меоне наводи да се то име налази и као Мани. Римско "Humus et Populus" на српском дословно значи људи и пук. Мани су племенитији део тога народа. Мане је код Срба био митски владар законодавац, за кога се каже да је био и први краљ Људеје. По томе се може закључити да Мани значи владарски, племићки слој народа по угледу на Мана.

Ова реч је прешла код Немаца и код њих она значи једноставно - човек. Пре Немаца усвојили су је Латини додајући префикс hu- у облику humanus, где са својим бројним изводима обележава човека, човечност итд, увек у позитивном смислу. Грци су говорили да се Меонија зове тако по реци Меандри. Али Меандра је грчко име, а не српско. Бошар каже да се река Меандра у Људеји звала Нил (2.I.I.II.). То значи да је река Нил у Мисиру тако именована од Људејаца, чије је присуство у Мисиру и Муринији неоспорно. Халеви напомиње да је Плиније (Плин. X.H. V.54) рекао да су Нил и Сирис имена велике мисирске реке. Халеви сматра да су то "феничанске" речи, пошто је доказано да је Делта била запоседнута од Феничана (186.ст.22).

Асирски војници са шлемовима окићени перјем

О Миновској Арабији Страбон каже: "Налазила се на Еритрејском мору (то јест Црвеном мору), главни град је био Карана (данас Карнал-Маназил). Иза њих (то јест јужно од њих) налазе се Сабејци чији је стони град Мариаба" (престоница Сабејаца била је Саба, данас Саблеа). У својим образложењима Страбона, Госелин каже да је Мариаба било неко посебно звање, а не име града. Тако се могло десити да је то звање дато и граду Саби. Јужно од Сабејаца налазили су се Катабани. Седиште њиховог владара звало се Тамна (86.V.ст.261). Катабани су требали бити у савременом Јемену. Као што видимо, Страбон прави разлику између Миновске Арабије и Сабејске Арабије, а обе су биле обухваћене под именом Срећна Арабија. Миновска Арабија је запоседнута од неких племена српске расе у време критске династије Мино и ова племена су дошла преко Крита. Сабејска Арабија је запоседнута од истог народа за који се може поуздано рећи да је дошао из Људеје, а та племена се поименично помињу у Старом завету као: Себа, Саба, Сабта и Сабтека. Сва ова имена нису друго до прелици српског имена.

Судећи према свему овоме, може се сасвим поуздано рећи да су племена српске расе запосела обале Црвеног мора све до Индијског океана у време критске династије Мино. На једном споменику у Миновској Арабији, откривеном од Франца Хомела, налази се урезано лице човека, добро очувано, и види се да је то био човек аријевске расе. Тешко је рећи колико су дуго ови Аријевци владали обалама Црвеног мора, У време јеврејског краља Соломона помињу се лађе Таршиша које плове Црвеним морем и довозе слоноваче из Индије.

Међу Хамовим народима није само Кушово племе било српске расе, било је још и других, у Канаану и у Пути или Футу. Рагозин каже: "Пунт или Пуна је у Изороду Пут или Фут, што је касније под грчким утицајем преличено на Феничане" (14.ст.69). Затим каже да су Пуни били присутни у Јемену и Сомалији. Феничани су синови Канаана (14.ст.7б). Бошар каже да су Арапи убрајали у Кушове потомке само Себу и Неброда. Међутим, постојале су две земље Куш и друга је била на левој обали реке Тигра. Ернест де Бунсен каже: "Неброд је Кушов син, а то су они које каснији писци називају Косеји" (30.ст.47). Рагозин помиње неки запис у коме се говори да је "Бал краљ Тира, ставио

своје поверење у Тарку краља Куша и збацио асирски јарам" (14.ст.341). Она сматра да је Куш био део Мисира. Постојао је негде у Срећној Арабији град под именом Низа, пошто се често помиње Бак рођен у Низи, у Арабији (2.I.I.II). Херодот помиње Мурене насељене око свете Низе и који славе Бака (39.III.97). Може се слободно рећи да је свуда, где су била присутна племена српске расе, било присутно и Баково веровање и да је било градова са именом Низа, па је то био случај и у Арабији. Херодот помиње чувене коње из Медије, низејске коње (39.III.106). Ти су коњи били са предела између Испахана и Хамадана, који се звао Низаја.

У Старом завету постоји нешто што на први поглед делује изненађујуће, а то је да сваки од родоначелника народа и земаља оличава неко божанство из дивоније. Бошар каже да је Пут оличавао Аполона Питијског за кога се сматра да је син бога Хамона и да је рођен у Либији (2.II.I.II). И јеврејски бог Јехова је добио име по српском богу Јову. Бошар каже да га Јевреји зову, Jehova Nissi. Jehova Nysaeo... Jovem Jehovae substituentes. Jabacchus је јеврејски Јехова (2.I.I.XVIII). Јабакус је Јакобог. Јехова, Jahweh, се налази у клинописним записима као **Ја-ве-илу** (80.ст.235). То дословно значи Јаве Бог, што је у ствари био Јаван, односно Јован. Канаан је, према Бошару, оличење Меркура, то јест Теута у улози заштитника трговаца. Канаанци се убрајају у Хамовце, а и они су такође Аријевци, иако је у земљама које су посели било и народа друге расе. Дусо и Гардинер сматрају да су Канаанци Хиксоси и да су богу Сеуту дали име Баал (12.ст.125).

Код Уголина стоји да су од Јопе до Каесареје, уз обалу, били "Саронас", северно од њих били су Феничани, то је предео Филистина, а између њих је Самарија. (38) У истом извору стоји да се Јерусалим звао Солума (38.V.ст.51). Солуми у Лици малоазијској су били пореклом из Тракије (Journal des savans, Април 1821. ст.244). На обали Феникије налазио се град Арад, али ово није једини град тога имена. У Индији се помиње град Арадарум (69.II.I). У Партији град Арадум (69.II. IV). Де Бунсен истиче значај етничких веза између Филистина и Шарутана (Сердана). Мисирци их помињу заједно (30.ст.57). Венерабилис Беда подсећа да Јевреји помињу "Себоим" у Канаану (6). У Јовановом Еванђељу помиње се град Сухар у Самарији. Еузебије и Јероним су прихватили као тачно име овога града - Сухар (81.ст.370). Треба напоменути да, када се ради о Палестини и земљама из њеног ближег суседства, подела је толико уситњена да се понекад ради само о једном граду. То је, на пример, случај са градом Сидоном који се у Изороду назива прворођеним сином Канаановим. Простор канаанског народа био је од Сидона до Газе. Предео између Тира и Сидона помиње се као "Зерафат" у Старом завету, а као "Серапта" у Новом завету и то је савремени Сурафенд. (82.ст.294).

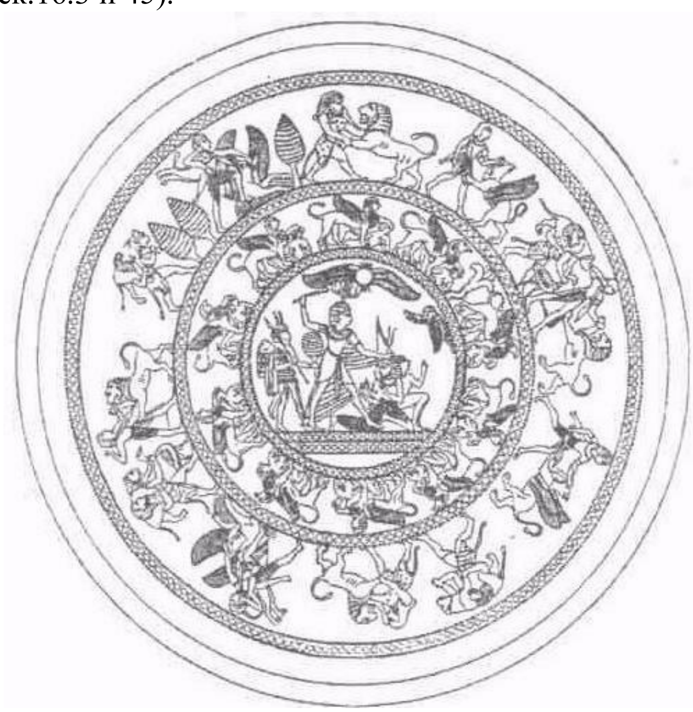

Богиња Пела жали Адона

Семови синови су: Елам, Асур, Арпахшад, Луд и Арам. Од ових пет земаља, Асур и Луд су Аријевци, Елам и Арпахшад су Семити, а Арам је мешавина једних и других. Јосиф Флавиус каже да су Семови синови насељавали земље од Еуфрата до Инда (75.I.113). Неки други писци кажу да су Семови синови од Сирије па до "планина на истоку", Хималаја. Венерабилис Беда напомиње да је Елам

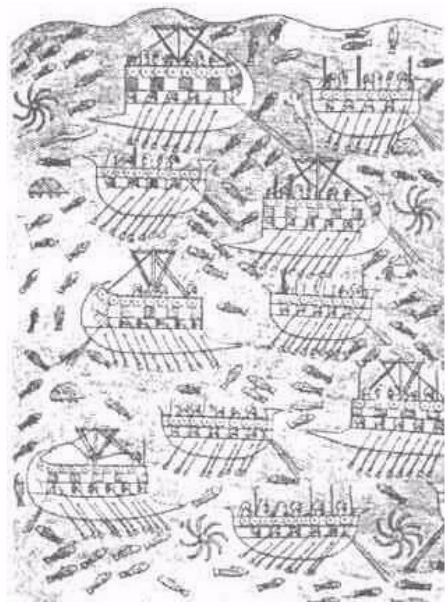
у Персији, Арпахшад су Халдејци, Арам је Сирија, а Луд је Људеја (6). Људејци се помињу и међу Семитима. Међу Семовим земљама налази се и земља Офир, која се помиње на два места, једна у Срећној Арабији и друга у Индији. Међу Семовим земљама убраја се и Хавила, исто име као међу Хамовим земљама, али то није била иста земља. Семова Хавила се налазила на истоку изнад Индијског океана, а Хамова Хавила је била на западу до Мауританије. Свети Јероним сматра да је Хамова Хавила или Завила, како се још све помиње, била земља Гетула (78.II.p.1001).

За Гетуле Страбон каже да су се налазили са јужне стране планинског венца Атласа, на његовим падинама, јужно од Марока. Равенски космограф ставља Гетулију јужно од Мауританије (112). Гетули су Гети, које је Сербон приликом свога похода на запад довео, можда из Азије. Да ли из Азије или Европе, нема много разлике, пошто је колевка Гета Подунавље. Препознавање Гетула, односно Гета, као Хавила води нас другој поставци у Изороду (1.2.11), о којој је писао Реља Новаковић у делу "Срби и Рајске реке". У Изороду се каже да прва рајска река, Фисон, обухвата сву земљу Хавила. Фисон је Дунав, а земља Хавила је земља Гета. Код Хама и Сема помињу се на више места Луд, Куш, Хавила и Офир. Српско име се налази међу њима готово свуда. То су последице најезде Аријеваца у земље Блиског истока, Азије и Африке. Исак Восиус каже за познато име Аморита: "Јевреји их помињу као Мориа, а на сиријском као Омуроје и од овога имена су писци направили Амореје" (25.ст.174). Свако, ко разуме српски језик, разумеће да се овде ради о Оморју или Поморју и то је заиста био приморски део Сирије. Мајани каже: "Аморити су имали богове Дагона и Марту. Суту је био син бога сунца, који је уједно био и бог плодности и стада. Марту подсећа на ведског Марут, Мару" (12.ст.249). Вадел каже: "Муру, Амуру или Аморити су аријевски Феничани" (99.ст.169). "Име им је Мор или Аморити" (99.ст.257). Пророк Езекиел говори Јерусалиму: "Јерусалиме, твој отац је био један Аморит, а твоја мајка једна Хетитка" (1.Езек.16.3 и 45).

Посуда за верски обред из Феникије

Стари писци су говорили да су Гетули пореклом Персијанци које је Сербон тамо населио приликом свог похода па запад. Имамо такође једну земљу Себу међу Семитима, а другу међу Хамовцима и биће да су обе припадале Аријевцима. Јосиф Флавиус каже да су Персијанци пореклом од Еламита, али Перси нису Семити, а Еламити се сматрају Семитима, па је ово тешко разумети. Старо име Керкука је Арпаха (93.ст.35), што има везе са Арпахшадима. Код Уголина се налази податак да су Дамаск називали Арфат (38). Право име Самарије је Сабарија (80.ст.333). Поменућемо још Страбона који каже да су Арапи добили своје име по реци Арабис која их одваја од Орита (86.V.ст.95).

Пелашке лађе из времена превласти

Арабис је данас Араба. Госелин у образложењу Страбона каже да се народ у долини ове реке звао Арби. Река Арба се улива у Индијски океан и налази се ближе Индији него данашњој Арабији. Орити, о којима се говори, били су у приморју и западно од ове реке, а источно од Карманије. Овај податак о арапском имену делује изненађујуће, поготову када се узме у обзир да су у раном средњем веку Арапе називали Саракенима или Сараценима, што је у вези са именом поменуте реке које су јој несумњиво дали Аријевци, а не Арапи. Еузебије каже: "Ismael itarum gens, qui postea Agareni, deinde Saraceni dicti" (3). То значи да су род Исмаелов називали потом Агаренима па Саракенима. Ово Агарени, па затим Саракени нас наводи на идеју да се питамо како се стварно звала река по којој су добили име, Арабис или Сарабис? Име Агарени нас неминовно води на закључак да је друго име тачно. Уједно, то потврђује претпоставку да су Аријевци дали име тој реци. Бошар каже: "Између Аграеос и Набатена су Хавили, кажу Ератостен и Дионисије. Од Аграеи су постали Агарени" (2.I.IV.XI).

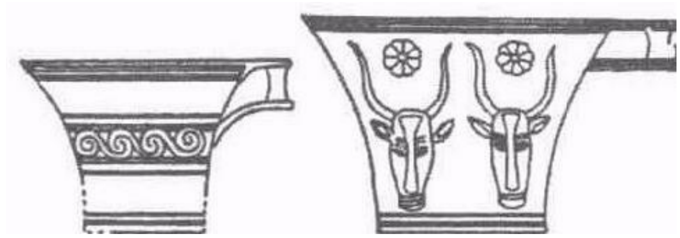
У јеврејском језику се налази одређен број србизама и тим питањем се још нико није опширније бавио. Мајани каже да су Јевреји узели реч "кова" - шлем, од Хитита (12.ст.50). Кова или ковина је српска реч. Први ковач у Старом завету зове се Тубал-Каин. Тубал или Тибарен је Ибер и то дословно значи Ибер-Ковач. Јевреји називају секиру "сегор" и Мајани каже да је то сагарис, односно сатара коју су видели код Меса-Гета (12.ст.245). У Старом завету Јевреји називају Сунце "Херес", поред имена Шемеш и то је српско Хорс. Мајани каже да се тако називало сунце код Аморита. На персијском се зове Хорес, на пахлеви Хорсед, као једно од имена за сунце. Хорс је код Срба бели коњ на коме сунце језди небом или више белих коња са колесницама, као што смо то и сликом приказали.

Ћуп из Микене

Бокета из Палестине

Чаше из Египта

ПЕЛОНИ

Крићани и Палестинци

Делимично смо обухватили Пелоне, у претходним поглављима, али важност историјске улоге што су је српска племена имала под овим именом наводи нас да им посветимо више пажње и расветлимо још неке важне моменте у српској историји.

У Изороду се каже да су од синова Мисира, међу које се убрајају и Људејци, они што су били у Мисиру и Муринији, произишли Филистинци и Кафторим (1.Из.10.14). Филистинци су Палестинци, односно Пеласти или Пелони, а Кафторим су њихова браћа Крићани.

Велс каже: "Стари Крићани су били једна истородна раса са Иберима у Шпанији и Западној Европи, у Малој Азији и Северној Африци. Нису они живели само на Криту, него и на Кипру, у Грчкој (пре Грка), на Сикели и у јужној Италији" (115.I.ст.188). Са овим Велсовим ставом Крићани заузимају истакнуто место међу српским племенима. Филистини су преличено име Пелона по којима је Палестина добила своје име. Јевреји су Филистине сматрали Крићанима. Ми смо већ пренели Херодотову изјаву да је цео Крит био насељен Пелазгима. Према томе Филистини су Пелазги. Постоји више имана за исти народ, заправо једно име које је писано и изговарано на више начина: Пелазги, Пеласти, Пелони, Пулесати, Пуни, Пеони, Панони и Феники. Као најправилније треба сматрати име Пелони.

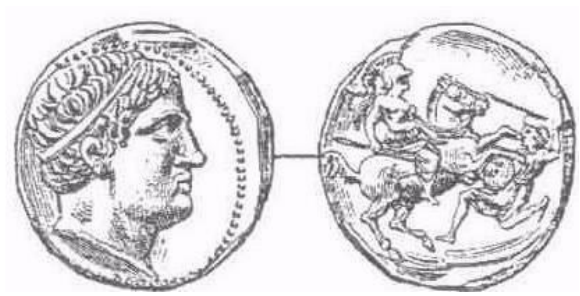
Име Пелоније настало је од имена божанства, познатог касније под именом Аполон. Првобитни облик овога имена је био Пелон, коме је додат префикс, слово 'аз', а слово 'ери' је прешло у 'очу', па је од Пелона постао Аполон. Тај бог је представник сунца и њега су Грци преузели од Срба и врло предано прослављали. Они нису заборавили његово порекло, за њих он је био бог који је дошао са севера и то је доказивано и истицано у његовим обредима. Неки су говорили да је Аполон пореклом из Лике малоазијске, да му је мајка богиња Лето, која је уједно и Лада, а у Италији Латина. Други су говорили да је Аполон син бога Хамона и да је рођен у Африци, вероватно зато што је Хамон био чувено божанство сунца. Али трагови његовог имена, код једног дела српских племена, воде нас на Хелмско полуострво као првобитну земљу Аполонову. Аполон је био на великој части у Троји и Омир га сврстава међу божанства на страни Дардана у Тројанском Рату. У Грчкој су сматрали Хиперборејце Аполоновим народом.

Аполонов народ, заједно са својим богом, стиже на велико (Средоземно) море и назива га својим именом - Пелаг. Мелерш каже: "Пелаг је центар света" (68.ст.23). Све обале и сва острва овога мора била су једно време у поседу племена српске расе и, осим малих изузетака, остали у њиховом поседу врло дуго времена. Пелони, Раси и Гети су само суимена српског имена. У Пелоне неки писци још убрајају Дардане, Тривале и Кробице. Имена Пелазги и Пеони се поистовећују код многих писаца, па и код Херодота. Он каже за град Крестон да су га саградили Пелазги, а Крестонце убраја међу Пеоне. Испод Крестона је било племе Мигдона за које се изричито каже да су Пеони, али их помињу и као Пелазге Тирсене. Дројзен каже за Македонце да припадају пелазијским племенима, која су некада била раширена по целој јелинској земљи и које Јелини сматрају варварима или полуварварима (36). Огист Жарде каже за Тесалце да су они само напола грцизирани Пелазги (182).

Богила Аретуша. Новац са Сицилије

Мајани каже да су Пелазги протоилирска група, архаична и блиска Расенима у Италији. Лариса је Март. Код Расена се налази лично име Ларис. Предак Ларисе тесалске се звао Теутан. Име Теута је чисто илирско име и расенско лично име које се код њих често налази (183). Пелазги се помињу свуда по каснијој Грчкој; према Плинију, Аркадија се звала Пелазгија. Поистовећивање Пелазга са Мезима налазимо код Аполонија са Родоса у његовој Аргонаутици, када говори о полуострву Долонском, данас Галипоље. Долонско је било насељено Пелазгима из Тесалије. У време Аргонаута помиње се као вођа Долонаца неки Кизик, син Енеја и Енете, кћерке Евзорове. Овај Евзор се помиње као краљ Меза и његов син Акама водио је одред Меза у Тројанском рату, Роберт Латам каже да "пелазијски и грчки језици стоје у односу један према другом као што су грчки и латински... Пелазијски језик припада истој категорији језика као и трачки и можда словенски" (117.ст.553/4).

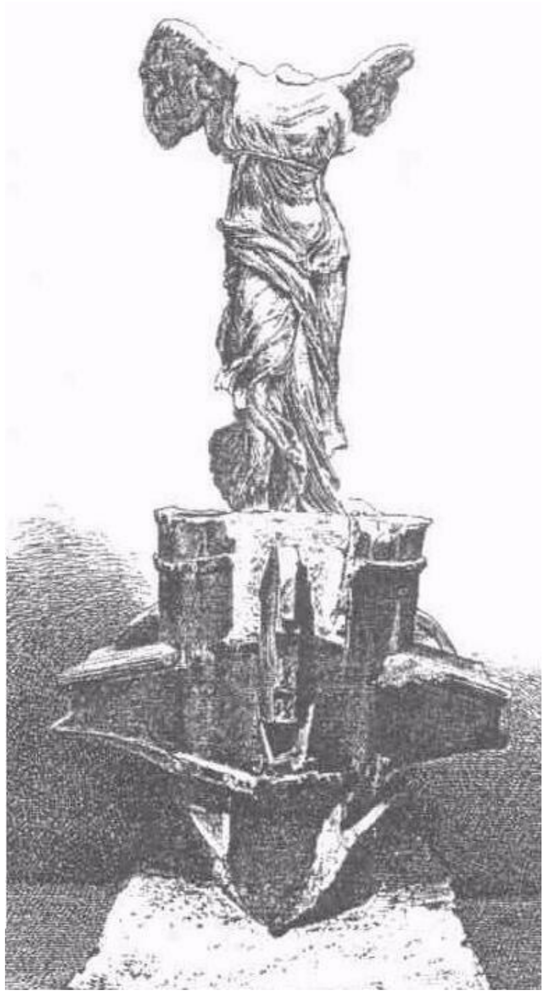

Новац Патраја краља Пелоније

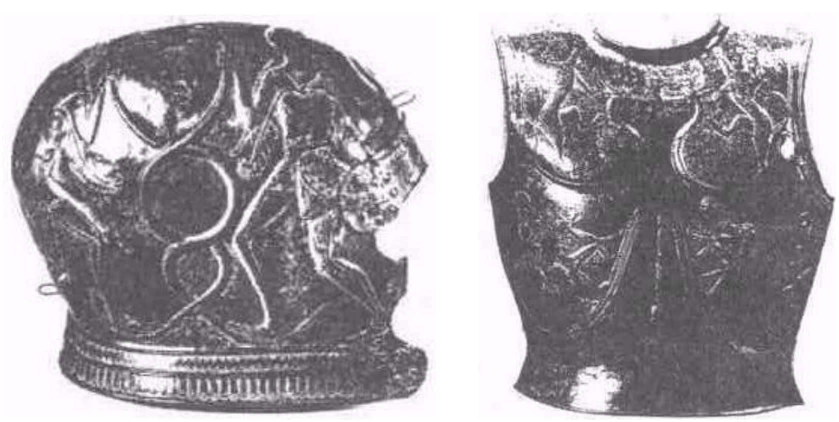
Међу острвима на Пелагу најзначајније место у историји припада Криту. чија је улога као поморске силе и културног оваплотитеља достојна дивљења. Раније смо напоменули да је Крит послужио као зборно место и табор Сербонове копнене и поморске силе и да је са тога острва пошао на освајање Запада. Крит је имао важну улогу и приликом првог, Нинoвог похода. Густав Глоц говори о Криту као поморској сили и каже да се то острво врло рано појавило у тој улози, већ у времену између 2000. и 1750. г. п.н.е (72). Диодор каже да се Крит раније звао Идеа, а да је име Крит добио по Крети жени Хамоновој, пошто је он боравио на овоме острву (110.III.ст.319).

На Криту се једна планина називала Ида и она је сматрана за седиште богова. Крит се врло рано појављује као трговинска сила, захваљујући у првом реду свом географском положају. Чаилд вели да су, одмах после 2000. г. п.н.е. трговци из источног Пелага развили поморску трговину у западном делу Пелага (56.ст.115). Да би могли развити трговину, Крићани су изградили велике и тешке теретне лађе, дугачке до 30 метара, са заобљеним газом, које су могле да плове до свих обала Пелага. Крит и Троја су имали развијену трговину са Египтом, Митанима, Хатушанима, Асирцима и Каситима вардунским. Трговачки каравани су ишли са обала Пелага далеко у унутрашњост копна Европе, Азије и Африке.

Крићани прво оснивају стоваришта на обалама Пелага, па затим стална складишта од којих се нека претварају у критска насеља. Таква критска складишта су пронађена на Евбоју, Егину, Делосу, Аморгу, Паросу, Сифносу, у Теби, Лаконији, Арголиди, на Крфу и Сикели. Коринт и Маратон су критске грађевине.

Победа са Самораса

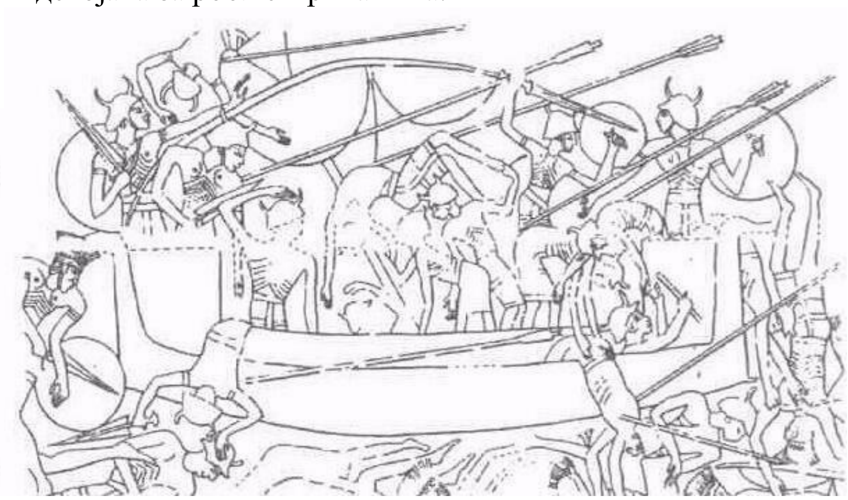
Шлем и оклоп са Крита

Око 1750. г. п.н.е. Крит успоставља своју превласт на мору, прву у историји познату таласократију. После протеривања Хиксоса, Египат се појављује као нова сила и шири своју превласт у Сирији. Од тог времена Египћани увелико користе услуте критске морнарице, у трговинске и у војне

сврхе, и због тога је уређено једно пристаниште на месту будуће александријске луке. Врхунац критске моћи и таласократије био је између 1750. и 1450. г. п.н.е. У 16. и 15. веку п.н.е. критске ратне лађе су биле дугачке, прекривене палубом, са два до три јарбола, са два кормила и 50 веслача. Неке од њих имале су по две куле, једну на прамцу и другу на крми. На прамцу су имале јаке и оштре ростре. Те лађе су употребљаване углавном за гоњење гусара и разних харамија и обезбеђења трговинских поморских путева. Приморским градовима и племенима, који су се бавили гусарством, Крићани су ограничавали право пловидбе. Плутарх каже да је Грцима било забрањено да исплове на отворено море са посадом бројнијом од пет људи. Гусарски градови и прекршиоци одређених права су били кажњавани. Међу кажњеним градовима прво место је заузимала Атина која је морала сваке године да испоручи одређени број младића и девојака за робље Крићанима.

Сердански ратник

Борба Сердана и Египћана

Критски владари, који су по своm владарском устројству личили на жупане, пре него на краљеве, звали су се већином Мино. Ово нас пуно подсећа на фригијске владаре Мите. Један Мино је опседао Мегаре и том приликом је умро или убијен владар Мегара, по имену Скила. Херодот каже да су Крићани опседали место Камник на Сикели пуних пет година.

Сердани као фараонова гарда

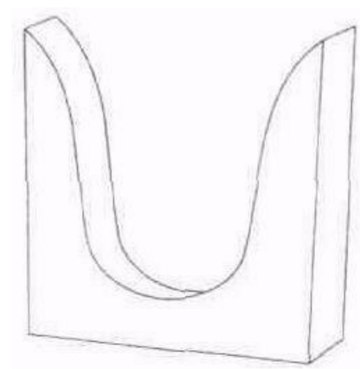
У време великог трговинског полета, на Крит су стизали производи из врло удаљених земаља, као: слонова кост, бисер, посуђе од фајанса, китаит из Кине, мермер из Скандинавије и т.д, Чаилд каже да записи из Месопотамије говоре о увозу критског текстила после 2000. г. п.н.е, али не пре овога датума (56.ст.105). Крићани су извозили производе свога занатства међу којима је најбројнија грнчарија. Критско лончарство се налази у већој мери све до Трансилваније.

Џон Фајн каже: "На Криту је постојала просвећеност вишеструко сјајније од оне у Грчкој и критска просвећеност је у другом миленијуму п.н.е. снажно утицала на Грчку" (116.ст.2).

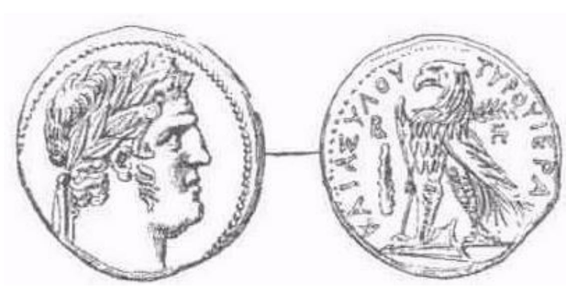
Више места са именом Минова и Минијани се налази на обалама Пелага, као на Сифносу, Аморгосу, Мегарима, у Делосу, у Лаконији, на Сикели и у Арабији. Бољари из Пилоса, Орхомена, Тебе, Тиринта, Микене и Вафије постали су краљеви и саградили дворове окићене критским фрескама и украсима, опонашајући Двор у Кносу. Улице у Кносу су биле калдрмисане или клачиране. Најстарија позната позоришта била су на Криту, саграђена у градини са каменим седиштима, стенима и тремовима. Овај начин градње позоришта преузели су од њих други народи, међу којима и Грци. На Криту су одржаване спортске игре које су касније познате као Олимпијске игре. Увео их је Мино у част свога сина, кога Грци помињу као Андрогеј. Играма је председавао и додељивао мазде (награде спортистима) победницима заповедник критске ратне силе, Тартан, кога Грци помињу као Таур. Од две планине са именом Олимп, ни једна се није налазила у Грчкој. Једна је била у Македонији, а друга у Мезији малоазијској. У Македонији су те игре одржаване управо у подножју планине Олимпа, у месту Дивону и звали су их Дивонским играма.

Сердански ратник

Симбол бога Бака са Крита

Сербон са новца из Тира

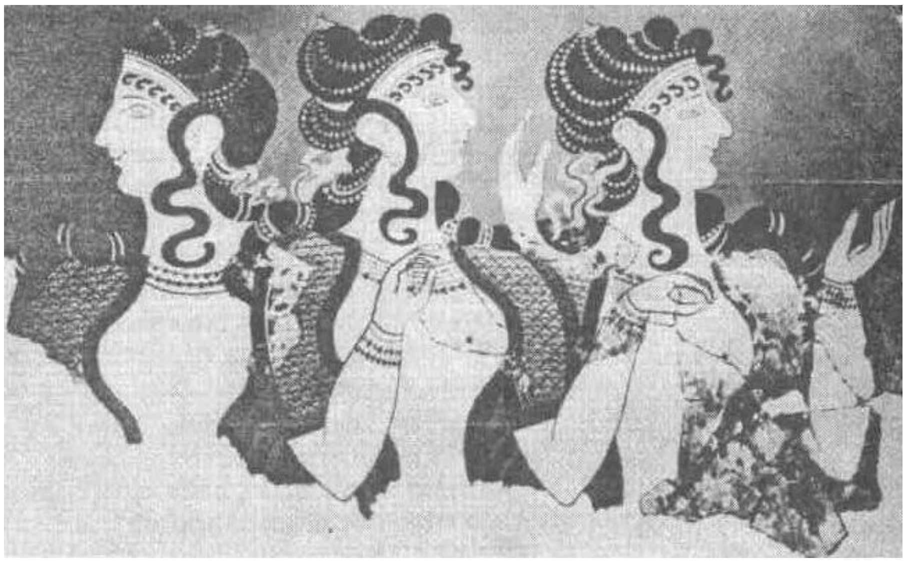

Сербон на новцу из Картагине

Ми смо већ напоменули да су Грци називали Крићане и друга српска племена, која су се бавила морепловством на Пелагу. Фениксима, то јест опрљени сунцем. Бошар каже: "Ludorum nomine Phoenices etiam Mysos intelexisse puto, et Cares..." (2.I.II.XII). То јест, Феничанима су називали Људејце, Мезе и Каре. То су све била племена позната по морепловству и по држању талософратије. Вадел каже: Феничани су по раси, језику и писму Аријевци (99). Говорећи о овим "Феничанима", Бошар опширно описује где су све они стизали као морепловцм и имали пристаништа или сеобне, па набраја: Кипар, Мисир, Киликија, Пизидија, Карија, Родос, Битинија, Тракија, Саморас, Крит, Грчка, Илирија, Сикела, Сардинија, Шпанија, Балеари, Африка до Гада и ван њега, Галија, Каситериска острва (Британска острва), Тула, Арабија и Персијски залив. Један критски племић, по имену Радамант, дошао је у Беотију и ту је владао као каран или краљ. Други племић, Сарпедон, отишао је у Лику малоазијску и био је владар ове земље (68.ст.23). Радамантов двор у Беотији налазио се у Орхомену. Њих су Грци називали Минјанима.

Крит је вековима играо улогу статме у источном Пелагу за српска племена приликом њихових поморских похода према Египту и Блиском истоку. Напади такозваног "Поморског народа" стизали су углавном преко Крита. Нанси Сандарс је посветила једну књигу "Поморском народу" у којој је

закључила, као и сви други словесници који су се бавили тим питањем, да је место поласка тих племена било Подунавље. Она каже: "Велика најезда од Дунава која је покорила Микену и многе друге градове стигла је све до Мисира, као онај мистериозни "Поморски народ" који је толико престравио Рамзеса III. Разлог тих кретања била је заправо пренасељеност у Подунављу" (128.ст.83). Главна улога у овим поморским најездама приписује се "Серданима" то јест Србима. Њихови саучесници били су у ствари њихови сународници који се помињу под месним или уже племенским именима. Сандарс каже да се Сердани ("Шердени") јављају у мисирској посадној војсци (као професионални војници) у Палестини још у раном 14. веку п.н.е. када су чули за њих у Библосу, и опет поново у 13. веку п.н.е, без обележја њихове отаџбине (128.ст.10б). У Старој историји Кембрица пише да су Сердани били познати као најамници у Мисиру још у време фараона Аменофиса III (111.I.I.2.ст.3б8). То је време од 1408. до 1372. г. п.н.е.

Дворске даме са Крита

Гордон Чаилд каже: "Први од 'Севераца' који су се појавили били су "Шардена", помињу се и као "Ширдана" у записима из Тел-ел-Амарне (око 1400. г. п.н.е). У истом документу се помињу Дануна, што подсећа на грчке Данајце, али изгледа да се ово име односи на племе насељено у Канаану; Шеклал који се овде помињу, око истог времена, могу да буду каснији Шакалаша. Рано у 13. веку п.н.е. Шардана се опет помињу, овога пута као најамници Рамзеса II. Ова јединица најамника је устројена од заробљеника у претходном рату, на западној граници делте Нила. Они су били Рамзесова гарда у сиријском походу 1287. г. п.н.е. када је савез племена из Тројаде поражен" (60.ст.72). Затим су 1229. г. п.н.е. Сардани, заједно са Шакалаша, Туирша, Акајуаша, Луки и Либијцима, поражени од фараона Морнептаха на западној граници Мисира. У време фараона Морнептаха, око 1224, г. п.н.е. десио се напад од Либије и "северњака који су долазили из свих земаља".

У време Рамзеса III, око 1186. г. п.н.е, десио се велики напад са "Великог мора и земље". О нападима из 13. и 12. века п.н.е. налазе се белешке у Карнаку и Луксору. Сандарс каже да су велики ратови од 1220. до 1150. г. п.н.е. проузроковали пад мисирског утицаја, пад хатушког царства и напуштање Хатуше као престоног града (128.ст.11). Затим мало даље каже: "Једна од најбољих војски, коју су Египћани упошљавали, били су Шерден или Шардана. Они су напали делту Нила негде пре северног похода Рамзеса II". На једном обелиску из Таниса пише: "Шерден срца борбеног и њихове ратне лађе у магли мора." Од тога времена Сердани су чинили део египатске војске и борили су се код Кадеша (128.ст.50). Олга Луковић се пита: "Нису ли северни Срби, заједно са јужним Србима, вршили заједнички поход на Мисир. Северни су долазили са бродовима, а јужни су ишли копненим путем јер је цела територија Хелма и Мале Азије у то далеко доба била насељена Србима, па тако нису наилазили нити на расне, нити на језичке препреке" (65.I.ст.241). Сандарс каже да су Сердани живели и у северној Сирији и да су отуда стигли на обале Пелага (128.ст.201). Несумњиво је да је српско име

било раширено на целом, аријевском простору, па и у северној Сирији. Сандарс каже да су биковски рогови на шлемовима Сердана ознака божанства (128.ст.106). Ово је тачна опаска, пошто су ти рогови били обележје поклонства богу Баку.

Чаша и ћуп са Крита

Ми смо већ говорили о острву Сардинији и како је добило име. И Сандарс то, на свој начин, потврђује када каже да су Сердани дали своје име острву Сардинији. Привлачи пажњу њена изјава да су освајачи острва Сардиније дошли из Тира у Феникији (128.ст.199). Бошар напомиње да у западној Сардинији има једна река са именом Servi (2.II.I.XXXI). Име ове реке има се читати дословно као Серби.

О граду Тиру, односно Суру, већ смо говорили, па ћемо додати још неке појединости. Бошар каже: Tyrrhenos pro 'Tsurin' како их Јевреји зову, id est Tyriis. Палестинце Јевреји зову 'Пелистин' потом Филистинци и Агарени (2.II..I.XXXIII). Ми овде имамо два важна чиниоца, прво, име Тираца се пише на исти начин као и Расена у Италији, које Јевреји називају Цурини. Друго је назив Филистинаца, Агарени. На више примера и свуда се доказује да се из имена Агриани, Агарени, Аграмни и слично крије српско име које је извитоперено у толикој мери да се не може препознати. Што се имена Тира тиче, Бошар даље наставља: "Tyrus неки зову Sarra, по некаквој риби, а писце quodam, коју на њиховом језику називају сар. Римљани су Тир називали Sarran; "Peonos Sarra oriundos". Стефан: Σωρα, а народ 'Соранос'. На јеврејском 'Сор' како Тир називају писци Светог писма. Јевреји Тир зову Цор, тако ово име Римљани пишу са почетним словом 'сима', Јевреји са 'цаде', а Грци са 'тау'.

Грнчарија са Крита

Картада је раније била Бирса, затим Тир. Карта значи град и у Тиру и Сидону. Kartha опште узевши значи град (2.II.II.X). Да ово мало појаснимо. Нагађања око порекла и значења имена града Сура, односно Сара била су раширена код средњевековних писаца. Претпоставка да би град могао добити име по некој риби је смешна. Замена почетног слова 'сима' код имена српског порекла са словом 'тау' или једноставно изостављање тог почетног слова код Грка је позната и доказана. Ни код

Јевреја није решено питање начина писања имена града Сура, па се негде налази као Сор, а негде као Цор. Врло је битно то што су Римљани називали Картагинце "Пеонима" пореклом из града Сара. То је дословно исто име као и Пеони на Хелмском полуострву, а што је исто са именом Пелона. Назив за град Карта или Кар је већ добро познато српско вар. Карта и Харта су Варта, Картагина је Вартагина. Пуни су, на крају крајева, само једно преличено име Пелона који су као народ били мешавина.

Грнчарија из Микене

У саставу Пелага два посебна мора су носила српско име, а то су садашње Тиренско море, о коме смо већ говорили, и море између Атике и Крита. Тако Диодор каже: "Либури плове преко Сардонског и Либијског мора на слабо опремљеним лађама излажући се великим опасностима" (110.V. ст.207). И код Диодора је Тиренско море - Сардонско, а Либијским морем назива део Пелага према Африци. Африка се на грчком зове Либија. Херодот и Диодор се слажу по питању имена савременог Тиренског мора, то је Српско море. Друго Српско море било је од Атике до Крита, од кога је остала још жива успомена у имену Саронског залива. Говорило се да је у Атини остало врло живо сећање на Минову тиранију над Сардонским морем. Ово име пишу и као Саронско море или залив.

Имена градова на старом Криту нам причају посебну причу. Град Горнија је горњи, на узвишењу: Сатра подсећа на српско племе Сатри које помиње Хродот; Артага подсећа на име српског племена Артака у Мезији код Хелма где је постојао предео Артакија. Име града Мисрун је свакако у вези са Мисиром, град Батан подсећа по имену на Батон или Бато, врло често име код Илира. Град Галох има име слично имену реке Галос у Фригији. Ту је и Стабаја чије име подсећа на град Стоби у Македонији, а Таза нас подсећа на име острва Тазо.

Сербон на новцу Картаде

Имена градова на Кипру, која се помињу у египатским записима остала су неразјашњена. Египћани нису писали самогласнике него само сугласнике: Срмск, Ср и Ртр. Ово су неки покушали да прочитају као Саламис, Соли и Идалион (111.II.2.ст.376). Такво читање ових имена није могуће. Један град на Кипру се звао Картихадаст, који Грци називају Неа-Пафос.

Критско друштво се састојало већином од морнара и трговаца. Према Аристотелу, на Криту су робови имали иста права као и остали, осим да посећују гимназије и носе оружје. Чувени критски законодавац звао се Радамант. Лаконци су правили своје законе по угледу на критске. Крићани су имали две врсте сељака, једне које помињу као телесте и друге као камеве. Први су обрађивали земљу у власништву других и плаћали уговорене обавезе, а други су обрађивали општинску, то јест

заједничку земљу и плаћали камате. На Криту је био у употреби десетни систем мера. За мерење дужине служили су се ланеним ужетом, па су Грци по томе назвали лан "меринтос". Јединица вредности био је талент који је представљао одређену тежину у злату.

Веровање на Криту било је опште српско на челу са боговима Дивом, Баком, Сербоном и Великом мајком представницом земље, Реасом, Земљом (Земела) или Гајом. У Риму је постојала изрека: "Ubi te Divus, ego Gaja" - Где си Диве, ја сам Гаја (48.ст.33б).

У ово поглавље укључујемо и једно српско искрцавање на Британска острва. Један од Енејевих праунука и унук Асканов, такозвани Брут Тројанац, стигао је са великом флотом са Пелага до Албиона и ту се искрцао 1103. г. п.н.е.

Серданска лађа у критској уметности

Ћуп из Санторина

Према Ваделу, по Бруту су Британци и Британија добили своје име. Брут је са својом дружином дошао на реку Темзу и ту подигао град под именом Нова Троја, који се касније помиње као Три-Новентум. Вођа Британаца у рату са Римљанима у време Јулија, по имену Луд, подигао је нове бедеме око града Нове Троје и дао јој име Кар-Луд, па је потом овај град називан Луд-Дун и на крају Лондон (99.ст.156). Милтон је рекао за Лондон: "O city, founded by Dardanian hands". "О граде, основан рукама Дардана." Бошар каже да становнике Британских острва Јевреји и Арапи зову "Сирвали", а Римљани "Силури", каснији "Сорлинги" (2.II.I.XXXIX). Сирвали су Сирбали, то јест Срби. Вадел каже за Пикте да су они Wans or Vans (99.ст.204). То значи да су Венети, односно Срби. За име реке Темзе Вадел каже да се она у римском времену звала Тамесис, што је исто име као највеће реке у Епиру Thyamis (99.ст.174). Оно што Вадел није запазио јесте, да у Србији постоје реке Тамиш и Тамнава. Имена потичу од српског божанства вода. Тамир и Тамира су били божанства океана, мора и река. Њихова имена се налазе и као Тамар и Тамара, као Тамуз и Тамиза. Тамир је првенствено бог великих мора, океана, док је Тамира оставила своје име великом броју река.

Венерабилис Беда каже да је Албион имао пет познатих народа и то су: Енглези, Британци, Шкоти, Пикти и Латини. Раније су ту били само Британци који су дошли из Роданије. Пикти су родом из Скитије (6).

СЕРБИКА

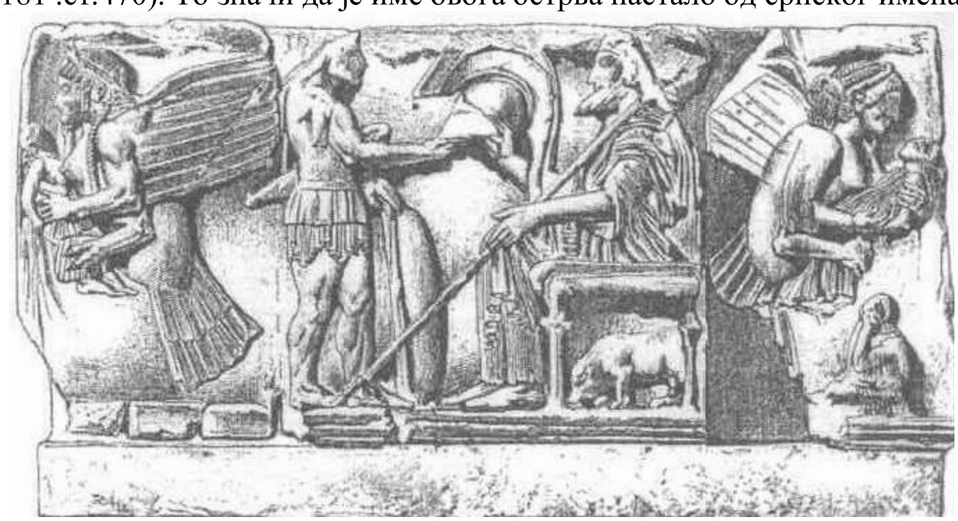
Северозападни део Индије

Сербика обухвата Аријевце у Индији и у њеном западном суседству. Ти предели под Аријевцима су у стара времена обухватани под једним именом - Сербика које је до нас допрло као Серика. Вероватно је да се ово име појавило одмах после Ниновог похода и Првог аријевског освајања

северозападног дела Индије. Да би се ти предели, поседнути од српских племена, могли разликовати од околних земаља, називани су именом народа који их је запосео. Амиен Маркелин каже да је Серика била једна од 20 великих сатрапија у Персијској царевини (148.ст.201). Под великом сатрапијом Маркелин подразумева каранију, јер је Персијска царевина имала 20 каранија и свакаиаранија се састојала од по неколико сатрапија. То нам доказује да је Сербика у то време заузимала велики простор, пошто је она сама сачињавала једну каранију. Амиен набраја десет племена Серике и помиње њена четири највећа града, то су: Асмира, Еседон, Аспарата и Сера Метрополис (148.ст.207). Изненађује нас то што код Амиена Серика не обухвата све Аријевце на крајњем аријевском истоку, пошто он на истом месту каже да "...северно од Сера живе Ариани, изложени северном ветру Бореју: кроз њихову земљу тече пловна река Ариас и она чини језеро истога имена." То језеро се данас зове Аралско језеро, а река Аму Дарија. Та река се помиње код грчких писаца као Оксос.

Неки мисле да је Сербика на северу обухватала и Малу Бухарију и да је "Сера Метрополис" савремени Сири-Кол на истоименој реци која истиче из језера Кара-Кол и улива се у Јарканд. У подножју Хималаја се налазе градови са именима која подсећају на Сере, као: Сиринагор, Сехаремпур и Сирхинд. На реци Сирдарији је била једна српска сеобна, Серхенд, одакле је из града Серинда донета свилена буба у Европу, у време римског цара Јустинијана. Већина ових имена је пореклом од српског имена.

Помпоније Мела каже: "Према ономе што говоре, први народи који се срећу у Азији, идући од истока, су Индуси, па Сери, па Скити. Сери држе готово средишни део са те стране" (155). Грчки и римски писци нису знали за Кину и за њих су Индуси били најисточнији народ. То је доста чудно, пошто су Срби из Сербике навелико трговали са Кинезима и поред своје свиле извозили су у Европу и кинеску свилу. Мела је тачно одредио положај Сербике, "између Индуса и Скита". Сербика није на истоку прелазила долину реке Инда, осим у северним пределима Индије, а на западу се граничила са Персијом. На северу допирала је до Аралског језера, а на југу до Индијског океана. Аријевци су запосели западну обалу Индије, од ушћа реке Инда па до океана. Данашња Сри Ланка, ранији Цејлон, припадао је Сербици, а име Цејлон је иастало од српског имена Серпска-двипа, скраћено, "Серендиб". Амиен Маркелин ово острво назива Серен-дивус, а Абу Рихан је Сириндиб, што је Серендиб европских морепловаца. Канингхам каже да је од овога имена настало арапско име Зилан, по коме је настало Цејлон (181 .ст.470). То значи да је име овога острва настало од српског имена.

Ратник поклања оружје свом богу после победе.
Резбарија из Сирбина, главног града малоазијске Лике.

На санскритском се помиње као "Ратна-двипа", што неки читају као Острво-бисера, где реч двипа значи острво. Пре ће бити да је Ратна-двипа у ствари Ратно-острво. Помиње се још као Синхала-двипа, а на пали у облику Синхала-дипа. Синхала значи лавовски, лављег порекла. За Серендиб или савремену Сри Ланку се каже да је била насељена Аријевцима, које неки називају Ведама, и да је

доживело масовно усељавање Индуса 504. г. п.н.е. Паусаниа каже да се острво Сериа, одакле стиже свила морским путем, налази на крају Еритрејског мора. Неки кажу да острво припада Етиопљанима, али то нису Етиопљани него Скити помешани са Индусима, каже Паусаниа (VI.26, 8-10). Несумњиво је да је Паусаниа под овим острвом подразумевао Серендиб. Обим Сербике се мењао са временом. Како су се малобројна српска племена утапала у многобројне Индусе, тако се и обим Сербике сужавао, да би се најдуже задржао у Панџапу.

У Светом писму, у Изороду, Офир је земља у Индији која се у Преводу 72 налази као Софир. Египћани, односно њихови потомци Копти, називају Индију Софир. Канингхам каже да је Изородни Софир град и истоимени предео Вадари, који се помиње као Едер и познат је по богаству златном рудом. Ради се о приморском делу на заливу Хамбају, са градом Суратом на ушћу реке Тапти. Вадари или Саувира је исто што и јужни Раџапутра (181.ст.419/20). Затим, мало даље каже: "Офир је уистину југозападни Раџапутра, где је Саувира постао Хабир или Офир, као што је Синду постао Индус" (181.ст.473). Тако је ово поглавље обухватило уједно Изородни Софир и Сербику.

У Изороду (1.10:26-29) пише: "Јоктан роди Алмодада, Шелефа, Хацармавета, Јераха, Хадорама, Узала, Дикла, Абимаела, Себа, Офира, Хавила и Јобаба. Сви су они Јоктанови синови. Обитавају од Меша са стране од Сефара и све до планина на истоку. То су Семови синови, према њиховим родовима, према њиховим језицима, према њиховим земљама, према њиховим народима."

Ово је највеће изненађење у Изороду. Планине на истоку су у античком времену сматране Хималајима и о њима је овде реч. Сефар је запад и Меша је Мешек. То значи да су ово земље од Каспијског језера до Хималаја. Изненађење је у томе што се ове земље називају Семовим, а цела аријевска Индија се ставља међу Семите. Свети Јероним каже: "Неки од ових су поседовали долину реке Кофена, све пределе Индије који се зову Хиера, Хиера" (У објашњењу стоји: Hiera pro Seria) (78.ст. 1005). То значи да су неки од овде набројених обухватали све пределе Сербике. И заиста, ту се помињу Узал, Себа и Хавила за које знамо поуздано да су српске расе. Сви се стављају међу Семовце иако су дошли из Европе. А и Свети Јероним је знао да се ту убраја цела Сербика. **После овога ми морамо коначно закључити да је подела на Семовце, Хамовце и Јафетовце чисто географска и да та подела нема везе са расном припадности**. Очито је да се у Изороду овде Јованови синови називају Јоктановим. Све су ово аријевска племена што их источни народи називају Јованима или Јаванима.

У време цара Августа постојале су развијене трговинске везе између Римске Империје и Сербике. Римљани су звали свилу "серикум", а Грци "серикон". Немци данас зову свилу "сајде", Енглези "силк", Данци "силке", Италијани "сета", Шпанци и Португалци "седа", Французи "соа" и сва та имена су настала по имену Сербике. Због ове везе са свилом многи су покушали да поистовете Сербику са Кином. На санскритском Кина се зове Чина и неки мисле да је то име дато по кинеској династији Чин. Кинези су мислили да је главни град Римске Империје Александрија и помињу је под именом Анту. По старом српском називу за Кину, Чина, настало је име ове земље свуда по Европи са сасвим малим изменама. И савремени српски назив Кина је настао од старијег назива Чина.

У подели Индије на покрајине помињу се на западу две покрајине под именима: Сураштрас и Сурас. Оба ова имена су у вези са Србима. За реку Аријану, савремена Аму Дарија, Индуси кажу да она тече кроз Сака-двипа, што се може разумети као острво Сака или земља Сака. За Саке знамо поуздано да су били једно српско племе. Већ смо поменули Србе на два места у Индији, приликом освајања Александра Великог.

Канингхам каже да су Ађудан и Депалпур била два главна града Судрака или Сурака (181.ст.180). Дионисиус и Нонус их називајуХударка. Плиније Сидрака, Страбон Судрака, Диодор Суракуса, Ариан и Куртиус Оксудрака. Страбон каже да су ови Судрака говорили да потичу од бога Бака. Харес из Митилена је писао да се један бог у Индији, један од главних, звао "Сороадиос." Ово је несумњиво преличено име бога Сербона.

Код старих писаца се поистовећују Сурака, Сиби или Соби и Кати. Где Ариан ставља Кате, ту Куртиус ставља Собе, Диодор Ибе и Страбон Сибе. Канингхам каже да то потиче отуда што су Соре и Сурака сматрали једним истим племеном. Први су, вели, припадали Софитима који су владали преко Солт Ранџ планина, изнад ушћа Хидаспа и Акезине. Друго име он повезује са Шоркотом и овај град

препознаје у Александрији Соријанској, што је Александрија Сербијанска. Тај град је још главни град покрајине Шор која се простире изнад ушћа Витасте (данас Бехут или Џелам) и Акезине. Соби би били непосредни суседи са Сорима. Први су били на пределу изнад ушћа, а други испод ушћа. Смештај Сора или Сурака објашњава изјаву Ариана да су Кати били савезници Оксудрака и Малиана. Судар река је Сатрарду или Сатлеџ (181.ст.182). Добро позната поља Собраон налазе се на пет миља од Сатлеџа (181.ст.183). На пределу Малиана помињу се још градови Багапура и Самбапура, што су у ствари Баковар и Сербовар. Област Шаркот је централни предео Панџаба са стоним градом који одговара Џангу на реци Ченабу, Шаркот се помиње и као Шур. Канингхам каже да је суиме за Шаркот - Соравати. То је престоница Судрака. Шаркот је код Стефана из Византа Сориане, што је "Александрија Сорианска" (181.ст. 173).

Сунце, месец и звезда као верски симболи Аријеваца из Авганистана

Предео на споју панџапских река Куртиус назива Самбракот или Сабрака, а Диодор Самбаста. И у овим именима ми имамо случај грчке замене слова 'ро' са 'мим', што је уопштена појава. У Куртијусовом облику треба да буде Сарбарка, а у Диодоровом Сарбаста. Канингхам сматра да је и племе које се помиње под именом Осади, на ушћу река, и које је пришло Александру приликом његовог освајања, од истога народа. Исто мисли и за племе под именом Абастани, источно од реке Рави, где је вршио освајања Александров војсковођа Пердика. На ушћу река помиње места под именом Лудан и Лодран (181.ст.20б). Ови Самбасте, односно Сарбасте били су по снази други народ у Индији и имали су војску од 60.000 пешака, 6.000 коњаника и 500 борбених кола. Од ушћа река Панџаба Александар је сишао низ Инд у предео племена Содра или Согда. Ариан их назива Согди, а Диодор Содри и Масана. На пределу Содра Александар је саградио једну Александрију и у њој населио десет хиљада становника. Изгледа чудно то што Куртиус описује овај народ али не помиње његово име. Диодорове Масане Толомеј помиње као Мусарене и њихово име се очувало у имену Музарка, што је предео западно од реке Инда. Канингхам каже да је Хусен Шах Аргун покорио народ овога предела 1525. године и да се тада тај народ спомиње под именом Сеораи. Они су имали једну велику тврђаву која је највероватније била у савременом селу Сирвахи (181.ст.215).

Александар је поставио извесног Сабуса за управника индијских планинаца чији је главни град био Синдомана, савремени Сехван. Овај Сабус, како га зове Куртиус, побунио се и Александар је морао да га силом покори. Ариан га назива Самбос, што је Сарбос. Канингхам каже да је Сехван скраћено Севистан, тако назван по његовим становницима који су се звали Севис или Сабис. Арапски географи су писали ово име као Садустан, Садусан или Шарусан, што је грчко Сандомана (181.ст.224).

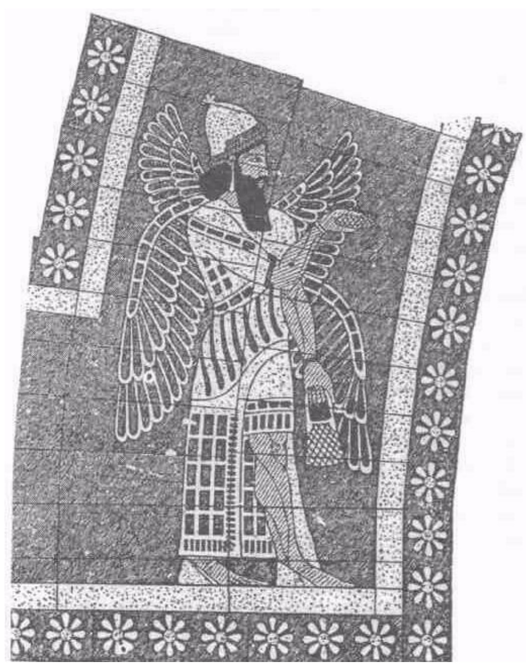
Најчувеније место у будистичким летописима је град Сравасти на горњем току реке Рапти у Средњој Индији. За град Сравасти се каже да је саграђен од раџе Сраваста сина Јуванасве, од сунчане расе, који је био десети потомак Суријев. У вези имена Беграм, Канингхам каже да је давано следећим градовима: Кабулу, Џалалабаду и Пешавару. На индијском језику грам = city (181.ст.25), значи град. Беграм у Авганистану је стара Карсана. каже Кунингхгам. Више градова на пределу Ирана и

Авганистана имали су српска имена, као: Вардастана, град племена Варданаца, Вардуша (Паладери), Раџа Вара (Бактра), Варана (Аорно) и Низа (Нагара).

За реку Ченаб Канингхам каже да се звала Чандрабага или Сандрабага, односно Сандобог (181.ст.198). На тој реци је постојала пустиња која се звала Сандарбар. Име реке Сандрабага Грци су преиначили на "Сандропофагос", тако је од Сандобог испало Сандождер. Бага или бог је исто име, а разликује се само у односу на наречје на коме је изговарано. У случају имена Сандобог ради се о једном слову, 'нети'. Да је уместо 'нете' слово 'мим', онда би ово име требали читати као Сардобог, а што је највероватније било право име ове реке. На Ченабу се налазио град са именом Каштвар, а затим јужно од њега Бадвар. Помињу се још два вара, Бармавар и Кусавар. Један брдовити предео у Панџабу помиње се под именом Рума (181.ст. 133). Рума је старо име града Рима, а и данас постоји град у северној Србији који се зове - Рума.

Новац Аријеваца из Северозападне Индије

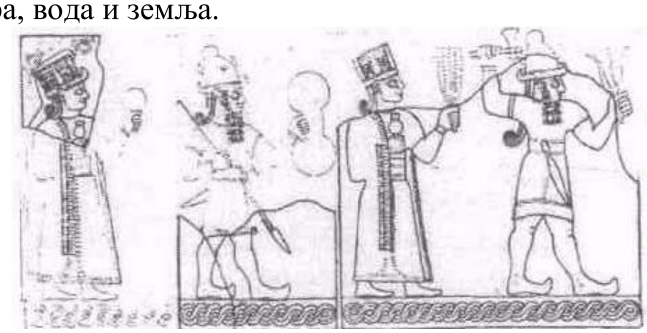
Један од духова, асирска уметност

Сингапур се називао и Кета или Хета. У њему се налазе света кола Кетакш или Хетас, која народ посећује са свих страна Индије. Беле хаљине свештеника називали су "светаваса". За Кате или Хате од Сангале причају да су они уништавали недовољно здраву децу и они су ти које под именом

Софита описују по њиховој чувеној лепоти. Вилиам Хутри пише да се у српском краљевству у Индији, то је у Сербики, највећа покрајина звала Дунај (65.II.ст.244).

Проучавајући имена и разне називе старе Сербике, наилазимо и на име Пукалаоти што је грчко Пеукелаотис. Пукала је на језику пали грчко Пеукали (181.ст.42). Грчки писци често помињу Пеуке, Пеукелас и Пеукелаотис, као српска имена места и лична имена у Европи: острво Пеуке у Дунаву и Пеукелас лично име у Македонији. Ми сада видимо да се ради о српској речи пук или полк од које су ова имена настала. Још једно откриће је такође податак код Канингхама да је град Нилаб био врло важан град који је дао своје име реци Инду (181.ст.41). То доказује да је првобитно аријевско име за реку Инд било Нил, као и Нил у Мисиру, а то је пренос имена реке Нила из Мале Азије у оба ова случаја. Инд је Синд са кога је скинуто почетно слово 'сима'. Име Синд давано је многим рекама па и морима, као Јадранском мору које је називано и Сиње море. Од Синд на санскритском постало је Хинд и Инд. Промена слова 'сима' у 'хори' је уопштена појава при прелазу из санскритског у зенд и савремени персијски језик.

Ми смо већ говорили о главним боговима Аријеваца, па ћемо сада још само да мало допунимо аријевску митологију. Осам богова чувара света и управљача светом оставили су успомену у српском језику у врсти мерења, осмак, од осам мерних јединица. То су били; Сурја - сунце, Кандра - месец, Вају - ветар, Агни - огањ, Јама - подземни свет и смрт, Варуна - владар, Индра - громовник и дажденик, и Кубера - божанство богатства. Тројство чине, у каснијим временима, не из почетка, Брахман, Вишну и Шива. Вишну је такође божанство сунца. Брахмански Изород се састоји од три принципа: сатве - доброте, раџе - љубазности и таме - таме, мрака. Од ова три принципа настали су пет основних састојака: етар, ваздух, ватра, вода и земља.

Аријевски владари са својим боговима

Имали су предање о потопу у коме је Вишна спасио краља Ману. Краљ Ману или Мане је родоначелник људске расе и законодавац. Сварга, боље познат у Европи као Сварог, је чувар Раја на Мери планини, као светој гори и станишту богова. Савитар је божанство које надзире правилност хода времена, дана и ноћи. Име овога божанства се задржало у српском језику у речи свитати и свануће. Божанство Ида је покровитељ врлина требе и награде за жртву и он је тај који је вратио краљу Ману будућност и његова стада. На Криту и у Тројади постојале су планине са именом Ида које су сматране за седиште богова. Име бога Иде је остало у српском језику у речи и појму идеје и идејности. У граду Мултану је био чувени храм бога сунца. У њему се одржао обред богу сунца све до данашњих дана. Предање каже да је храм основао Самба син Кришнин. Друго име за Мултан било је Багапура, то јест Боговар. Индуси су називали народ Панџаба Бахика, то јест Баков народ, а и Арата, што значи народ бога рата, Аретин народ. Име Арија је постало обележје више класе, али ово име није имало од почетка то значење. Арјама је compagnon, то је ортак, садруг. **Аријевци у Индији су себе, као народ, називали Сербима**.

У Готи авестиској, у Ирану, дат је приказ три друштвена сталежа: свештенички, ратнички и ратарски. Свештеник се назива атаурва, слично као у ведама атарва. Ратнички сталеж се назива ратаешта, што је ратешта у Ведама.

Што се тиче језика Аријеваца из Сербике, несумњиво је у питању **древни српски језик**. Наводимо овде само један пример о члановима породице и њиховој улози како је то објаснио Хенри Д'Арбоа Де Жубенвил. Патар је отац и по пореклу ове речи то значи заштитник. Матар је мајка, ова

реч подразумева особу која мисли и управља пословима у породици. Сини је син и ова реч подразумева продужетак породице, наследство. Дигтар је кћер и ова реч потиче од дојити, то јест будућа дојиља. Син и Дигтар су оснивачи будућих породица. Братар је брат и значи онај који подржава и помаже. Свакура је свекар, а Свакру свекрва и то подразумева господара и господарицу у сродству. Видова је удова и то значи раздвојена. У дама (дом) се улази кроз двар или двара, што су двери, врата. Кућа је покривена са дару, то јест са дрветом, које држе стамба - стубови (132.ст.130). Канингхам каже да је на новцу аријевском стајао натпис вредности у бројевима: "дви", "три" (181.ст.207). Превод на српски је очигледно непотребан.

У географији Клаудија Толомеја налазе се имена следећих градова Сербике: Гарини, Рубани, Асмира, Дамна, Троана, Пиада, Иседон, Бате, Адрагана, Дросача, Харана, Тогора, Докат, Серика, Солана, Оросана, Отрокоре, Аспакиа, Сизиде, Палиана, Оруана, Сарбана и Сардаксана. Помиње реку Сарабу и место, предео, Сарабон. Сардонске планине се данас зову Аравали планине, испод Рачастана. Град Сардаксана је данас Хајдерабад. Северно од овога града и источно од реке Инда налазио се град Сарбана. У Хирканији помиње град Сорба (70). Имена градова Гарини, Рубани, Дамна, Пиада, Бате, Дросача, Харана, Тогора, Докат и Солана су највероватније остала непромењена. Асмира је Смира или Смирна. Троана је свакако Троја и налазак овог имена града у Индији много нам говори. Име Адрагана је Драгана, а Оросана је Росана. Иседон, Аспакиа, Оруана, Палиана и Сизиде су имена која изгледају преличено. Серика је био главни град и помињу је и као Сера Метрополис. Серика је Сербика, односно Сербица. Сарбана је доста чисто име, док је Сардаксана преличено. Имена реке Сараб и места Сарабон су јасна. Сардонске планине се зову Аравали планине, без почетног слова 'сима', али се ипак назире да је то било име Сарабали или Сарбали планине.

Једино име народа код Аријеваца у Индији је српско. Поред општег народног имена постоје још само месни називи, без трагова присуства било којег другог народа осим Срба и наравно индијских староседеоца.

СРБИ И СЛОВЕНИ

Из досадашњих излагања видели смо да се о српској раси и о српском народу може говорити почевши од седам хиљада година уназад. И сам помен српског имена, као имена народа, врло је стар. Пошто се помиње још у Махабхарати, могло би се рећи да је српско име познато још од првог похода Аријеваца у Индију, то јест од времена Ниновог освајања Истока. Пошто се Аријевци у Индији изјашњавају поименично као Срби, као и да су потомци Бакови или остаци његове војске, тиме се доказује да је српско име, као име народа, а не једног племена, било познато најкасније у време Ниновог похода, што значи - више од две хиљаде година пре Христа. У записима из Египта и са Блиског истока српско име се помиње већ у 15. веку п.н.е. Од времена успоставе Другог царства, то јест Сербонових освајања у 14. веку п.н.е, српско име је широко заступљено у Европи, Азији и Африци.

По целој Европи, Северној Африци и аријевској Азији, Срби се свуда помињу као народ, у свакој земљи и у свакој покрајини. Сва друга имена племена српске расе била су само уже племенска или месна имена која се појављују као суимена српског имена. Када се посматра стање пред крај другог миленијума п.н.е, стиче се утисак да је тада постојала једна **огромна Србија, од Шкотске до Индије и од Скандинавије до Сахаре**. Неоспорно је да је српска раса била тада присутна на целом том простору, на коме су истовремено живели многобројни и бројни други народи. На већем делу поменутог простора **Срби су били малобројна ратничка и владајућа класа**, која се временом сјединила са староседеоцима. Само на просторима, на којима су Срби били једини народ или чинили народну већину, они су се као такви трајно одржали. Ти простори су савремене **словенске земље**.

Ко год данас припада словенском стаблу народа, он пре свега припада српској раси и српском народу. Словенско име се појавило врло касно, тек у шестом веку, 552. г .н.е. као једно од имена српског народа. **Словенско име** се заснива на језику и подразумева **народ који слови истим језиком**, за разлику од онога који не слови, па је у том случају нем као Немци. Ово име је морало настати негде

на крајевима српског народа где је био у додиру са другим народима различитих језика. Пре словенског имена било је друго име које се такође темељило на језику, а то су **Јазиги**, односно **Јазици**. То је име означавало народ који говори исти језик, баш као што словенско име подразумева народ који слови.

У данашњем времену не постоји језичко јединство народа српске расе; они међусобно тешко могу да слове, па је назив Словени умањио свој смисао. Ако је језичко јединство изгубљено, нико није могао изгубити своје порекло, своју припадност српској грани народа. Нема ни једног словенског народа на чијем простору није раније било заступљено српско име као народно име. Баш зато што се српско име појављивало свуда, на удаљеним просторима и у свим земљама, ми имамо велики број мање или више различито записатих српских имена.

Румуни Србе зову Сарби, што је један од старијих облика српског имена као и Серби. Никола Јорга каже: "**Код Румуна Србин је друго име за све Словене**, име које се примењује на целу групу народа, јер у Румунији, Бугари су такође - Срби. Уосталом, није познат начин говора шкеи, (то јест словенски) него само србиски, сарбеште" (160.III.301).

Маретић, Рачки, Шафарик, Добровски, Велтман и многи други словенски научници се слажу да је име Серб врло старо и дубоко укорењено међу свим Словенима. Тако Јосиф Добровски у свом Годишњаку за 1827. годину пише: "**Истоветност Лужичких Срба и балканских Срба није случајна**. Она потиче из прастарих времена када су се српским именом сви тадашњи Словени називали, пре него што је настало словенско име." Александар Гиљфердинг сматра да су- "......на бескрајном простору постојале разне државе Серба, које је везивао само заједнички језик..." (65.I. ст.44). Шафарик је сматрао да је име Венеди туђе, а да је домаће име за Словене - Серби. У своме делу Словенске Старожитности, страна 95-98, Шафарик каже: ".. .можемо запазити са сигурношћу да су Венеди и Спори (Серби) два главна имена једног истог народа. Јорнандесови Винди су код Прокопија Спори и обратно.." Вацлав Мацјовски је сматрао да је Прокопије преправио реч Серби на Спори (65.I.ст.43). Олга Луковић каже: "Споре нико други није поменуо осим Прокопија. Луј Леже каже: "Сорби и Сорпи је било непријатно грчком уху и зато Прокопије каже да се име Спори раније давало Словенима и Антима" (20.ст.6).

Алфред Мори каже: "Прокопије (III.XIV) пише да Анти и Словени припадају истој раси и говоре исти језик и да су се оба ова народа звала Спорима, то јест Србима" (77. Јун. ст.363). Добровски и Шафарик су чврсто уверени да је то грчки прелик имена Срби. У 9. и 10. веку Срби су били од Одре до Волге, каже Шафарик.

Јован Рајић је име Сармати читао као Сарбати. Чех Вацерод, који је 1102. год., преписао Матер Верборум на многим местима је уз наведене називе дао тумачење и на чешком језику. Код назива Сармат редовно даје објашњење да је то Србин, чиме показује да су Толомејеви Сармати у ствари били Срби. Он пише уз реч Сармат, "Sarmatae populi Zirbi" (65.I.206).

Сергеј Соловјев каже: "Писци првог века н.е. знају Словене под именом Венеда око Висле, међу племенима сарматским, финским и германским, код којих се сусреће и име Серба даље према истоку... Још је Тацит истицао сличност између Венеда и Сармата... Писци следећих векова (после 1. века н.е.) постојано помињу међу главним народима Сарматије - Венеде, а даље на исток - Сербе. Половином 6. века, према Јорнанду, многобројно племе Венеда делило се на два народа, - Словене који су живели на и од извора Висле па на исток до Дњестра, и Анте, који су били силнији од првих и живели у Црноморју од Дњестра до Дњепра... Прокопије такође зна за Словене и Анте, додајући, да су у давнини оба ова народа била позната под једним општим именом - Спори, у којима новији истраживачи, не без веродостојности, виде Сербе. Прокопије говори да на обалама Азовског мора живе Утургури, а пространства даље од њих на северу заузима безбројни народ Анта" (176.I.ст.92).

Од почетка нове ере име Сармати, готово стално, замењује у Европи име Скити. Велика Русија, Мала Русија и Пољска биле су тада обележене као Сарматија. Маркиан из Хераклеје нам каже да се земља Сарматија простире од Бористена до Висле и Балтика и да броји укупно 56 различитих племена. Клаудије Толомеј убраја међу Сармате: Јазиге и Роксолане, а затим каже да су Серби такође Сармати. Мопри напомиње да су Венди или Венети народ истородан са Сарматима. Њихово име их, природно,

повезује са Омировим Венетима или Хенетима о којима стари писци говоре као о народу у Пафлагонији. Херодот поистовећује Енете и Венете од Црног мора са онима који станују на крају Јадрана: каже да су их гледали као себну Меда. Врло је могуће да су Венети као и Сармати пореклом Меди (77.април.ст.231).

Бог рата Арета

На другом месту Мори пише: "Порекло виндо-сарматско Словена наводи нас да видимо језик ових као онај који је морао имати доста велику сродност са сарматским језиком: и заиста међу новим именима река, које се јављају истовремено као оне са кореном 'дан', налазимо да се Хипанис звао Буг, што је чисто словенско име" (77.мај.ст.304).

Луј Кузин пише: "Готи, Вандали, Визиготи и Гепиди звали су се раније Сарматима..." (191.ст.288). Исти писац каже за Вандале: "Неки их зову Гетима. Сви ови народи имају различита имена, али су доста слични... Ја верујем да су сви истог порекла и да су узели различита имена по њиховим вођама. Сви су раније живели северно од Дунава" (191.ст.289). Исти писац наводи Теофилакта Симокату који, за Словене, каже: "Гети или Словени" (191.III.IV.4).

Свемирски крст на новцу из Тракије и из Људеје

Стари Срби су славили бога рата, Арету, у виду мача, који би побијали у земљу. Овај побијени мач је истовремено имао изглед крста. Пошто се крст налази код Срба широко заступљен као верско обележје пре хришћанског времена, а налази се и у српском грбу који такође потиче из тога времена, потребно је објаснити његово значење. **Крст представља четири стране света и свемир се помоћу крста дели на четири једнака дела, са којима се повезују и четири годишња доба**. Расени су имали врло развијено схватање о распореду звезда у четири небеска квадрата и о њиховом утицају на живот људи.

Самуел Крос каже: "Посигурно, Словени нису почели своју историјску каријеру под овим именом, него под другим које се етимолошки односи на енглески израз Венд или немачки израз Венден, често примењене на Словене и у наше време" (163.ст.13). Делује изненађујуће то што Крос не помиње Србе. Затим каже да се име Словени јавља први пут 550. године (163.ст.17). За Сармате из Паноније Крос каже: "Ови Сармати су препознати, мало потом, да су Венди, што значи Словени" (163.ст.37).

Да су Словени етнички Срби то су знали и до тога закључка дошли и многи страни писци. Лавис и Рамбо кажу: "Словени су сами себе називали Сербима: чему се приближава облик имена Спори, доста чест код византијских писаца. Ова реч изражава идеју народа, нације... најстарији облици словенског имена су: Словани, Словени и Словаци" (154.ст.691). Исти писци су дошли до убеђења да се словенско име раширило у данашњем смислу тек у деветом веку. Баш у деветом веку један баварски географ је написао у Временику следеће: "Descriptio civitatum ad septentrionalem plagam Danubii: Zeriuani, quod tantum est regnum, ut ex eo cunstae

gentes Sclavorum exortae sint et originem, sicut affirmant, ducant." То значи: "Серби чије је краљевство (или држава) толико велико да су из њих произишли и пореклом су сви словенски народи, као што они сами тврде." (Hormeyersarchiv, seite 282/283, München) Carl von Czoernig: "**Право и опште име свих Словена било је Сербли...**" (Ethnographie der Österreichischen Monarchie, Wien, Band I. 1857).

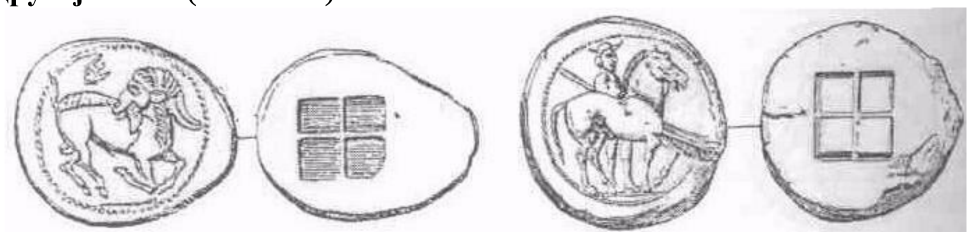
Калај, у својој "Историји Срба", пише: "По испитивањима најбољих научника, **сви словенски народи су се у прастаро доба називали Србима**, а Словени и Анти били су само огранци ове породице" (65.I.ст.42). Мало даље у истом делу Калај додаје: "Опште заједничко име Србин касније је забачено, име Анта већ у петом веку по Христу потпуно нестаје, а од шестог века појављује се у хроникама име: Слави, Славини" (65.I.ст.43).

Сипријан Роберт: "Испочетка су сви Словени називани Венди или Срби... **Срби Илирије су заиста најстарији између Словена**" (65.I.ст.40). Ј Г Кол: "Име Србин беше некада једно од великих унутрашњих ознака Словена" (65.I.ст.40). Карл Екерман: "Винди, Спори, Срби, то су општа имена Словена" (65.I.ст.40). Листа страних писаца који су доказивали **да су сви Словени пореклом Срби** није исцрпљена. Ово је општепозната и прихваћена ствар. Не би имало ни смисла задржавати се дуже на доказивању нечег што је већ доказано и што се на разне начине само по себи подразумева.

Потребно је да се још мало осврнемо на име Сармати, за које смо већ рекли да је то за једно слово измењено име Сарбати. Већ смо напоменули да Румуни и данас Србе зову Сарби. Замена слова 'бука' са словом 'мим' настала је под утицајем грчких писаца. То су добро познати случајеви као Сарбигетуша Сармигетуша, Сирбиум - Сирмиум, Сербиле - Сермиле и т.д. Козма Прашки, из 12. века, наводи следеће облике имена Сармата: Сороматас, Соломатас. Фороматас, Сарматас, Сауроматас, а он

лично употребљава облик Сороматас (152.ст.129). Чудно је то што Козма на једном месту пише српско име као Зрибин, а издавач га исправља и ставља Сораб.

Јосиф Добровски је писао у писму Јернеју Копитару: "**Срб пак није ништа друго него Сармат, скраћено и предругојачено**" (65.I.ст.45).

Свемирски крст на новцу из Македоније и из Тракије

Богиња и орао на новцу из Олбије

Јохан Карион је писао да је од имена Сармати настало име Сораби, путем замене слова (57.ст.165). Тачно је да је у питању замена слова, али није од имена Сармати настало Серби, него обратно. Исто као и Карион, мислио је и Давид Хитреј да су Срби добили име од Сармата (57.ст.171).

Вадианус каже: Постоје две Сарматије, азијска: од Дона и Азовског мора па на исток, и европска: од Дона до Германије и од Балтичког мора до Дунава. Јазиги и Дачани су Сармати. Гете Римљани називају Дачанима. (16.ст.65) Па баш **престоница Дачана и Гета се звала Сарбигетуша**.

Бергман каже: "... народ сарматске гране је предак Словена, Венда и Литванаца" (43.ст.3). Поново Вадианус: "Скитија се уопштено зове Сарматијом. Пољска је део велике Сарматије" (16.ст.66). **За Илире Вадианус каже да се они вулгарно називају Словенима** (16.ст.56).

Роберт Латам каже: "Под именом Сармати обухватамо Литванце и Словене, назив Сармати је бољи од других назива" (117.ст.535). Затим Латам каже: "Од свих Јафетоваца, Сармати су најдуже сачували њихово старо веровање. Они говоре језик који је најближи санскритском" (117.ст.53б).

Сипријан Робер каже: Књига "Матер Верборум... стварно каже да су самородни **становници Сарматије били Серби...** задржаћу се на констатацији да је име Серби употребљавано, тачно као име Венеди за обележавање целокупне словенске расе." У вези Срба које помињу Плиније и Толомеј код Азовског мора, он каже: "Ти **руски Серби**, још у деветом веку по Христу, представљали су велики народ." За племена Штајерске, Крањске, Корушке и Венецијанског залива исти писац каже да су их називали не само Венадима него и Србима, а тим именом су их особито називали немачки витезови, наследници Карла Великог..." Па затим: "Тако како смо видели, да Словени под именом Венда истовремено бораве, пре Христа, на обалама Балтичког, Јадранског и Црног мора, тако исто географи с почетка хришћанске ере их представљају као Србе који су запоседали Пољску и стару Пруску, а у исто време степе јужне Русије (Луковић овде напомиње да у то доба још није постојало име ни Пољске, ни Чешке, ни Русије!) и област око Јадранског Мора, где су Словено-Срби сачували до данашњих дана њихово првобитно име" (65.I.ст.135). Сипријан Робер је рекао и ово: "**Прото-Серби са доњег Дунава и од Црног мора су преци свих Словена.**" Робер изводи порекло имена Венети, Венеди, Винди, од имена сунчаног божанства Вид - у смислу сунчеве светлости које се налазило раширено код Словена.

Соловјев каже да се код древних писаца сачувало предање да су Сармати пореклом од Меда, то предање и наука потврђује. Сармати су се клањали мачу и огњу као божанствима (176.I.ст.87). Ми смо већ опширно објаснили порекло и случај Меда. Поред свега што смо већ напред изнели, тврдња да су Сармати пореклом од Меда говори нам само то да се ради о истом народу. Међутим правилније је рећи да су Меди пореклом од Сармата. То што Соловјев наводи да су се Сармати клањали мачу и огњу, па то је била општа појава код свих српских племена. Мач је био обележје бога рата Арете, а огањ бога сунца. Стари писци су говорили да је код Скита бог рата представљен мачем. Ми смо већ навели Вадианусову напомену да се Скитија уопштено назива Сарматијом.

Још једно широко раширено верско обележје код старих Срба била је свуда присутна улога "Дрвета живота". То није једноставно гледање на друидски дуб, него много савршеније схватање улоге дрвета као обележја плодности природе. Храст је често узиман за Дрво живота, али није само он. У Баковом обреду то је бршљан. Често је то једно неодређено дрво у виду украса. Соловјев даље каже да су од Сармата најпознатија племена били Јазиги на западу и Роксолани на истоку, а затим и Бастарни који су се делили на три поколења: Атманово, Сидоново и Певциново. Цар Хадријан је морао плаћати данак Јазигима и Роксоланима (176.I.ст.87). Име Јазиги односи се обично на српска племена између Дунава и Тисе. Име је настало по језику, Језики, и имало је исто значење као касније Словени (словити истим језиком).

Важан историјски документ је Несторов Временик из Печарске Лавре, написан у 11. веку. Велики недостатак тога документа јесте тај што Нестор, његов писац, није познавао старију историју, па он чак и не помиње Роксолане. Словенско име примењује на сва српска племена, према стању из 11. века, а та иста племена назива именима тога времена, именима каква нису постојала хиљаду година раније. Нестор каже да су **сви Словени пореклом из Илирика** и почиње стварну историју Словена од Трајановог освајања Дакије. Он каже да су се, због најезде непријатеља, Влаха, под којим именом подразумева Римљане, словенска племена винула из Подунавља на североисток. Од овог српског народа што је отишао из Подунавља, настало је пет главних племена и то су: Пољани, Древљани, Драговићи, Словени Новгородски и Полочани.

Једно племе у Подунављу се звало Лешани, по лесу, односно шумовитом пределу где су живели. Такво име се налази у Црној Гори - Љешани, а и у српским народним песмама у имену Леђана града. Од ових Лешана су Пољани који су се населили у пољима око реке Дњестра. Од ових Пољана су настали каснији Пољаци, Љутићи, Мазовшани и Поморјани. Древљани су били суседи Пољана на Дњестру, насељени у шумовитим пределима и по томе су, како се мисли, добили име Древљани наспрам Пољана. Марин Дринов сматра да су Древљани од Тривала, заправо да су Тривали Древљани. Драговићи су се населили између река Припјата и Двине. Делови племена Драговића налазили су се још у Македонији, код Солуна и у Бугарској на реци Драговици притоци Марице, затим у северној Србији, данас у Немачкој. Словени новгородски су посебан случај. Они су били једини који су се називали Словенима. Нестор каже да су они, који су се населили око језера Иљмена, узели име Словени: "прозвали именом Словени". То је прва појава тога имена. Они су саградили град Новгород који је постао стони град Русије.

Поводом овога Соловјев каже: "Новгородски Словени су се, највероватније, назвали тако да би се разликовали од Финаца који су их окружавали (176.I.ст.95). Ово се разуме просто само по себи јер је на том простору било оних који слове и оних који не слове. Како се ширио утицај Новгорода, тако се ширило и име Словена по Русији, да би се у шестом веку појавило као једно од имена за српски народ. Полочанима су се назвали они који су се населили на реци Полоти, притоци Двуне. Они који су се населили на Десни, Семи и Сули, назвали су се Северни или Северјани. Од Полочана су Кривићи, који се налазе на извору Волге, Двине и Дњестра и имају град Смоленск. Марин Дринов налази племе Смољана на реци Мести у Тракији (159). Од њих су Северјани" (176.I.ст,93). Кривићи су били ближе Кијеву, а Северјани на источној обали Дњестра, на Десни, Семи и Сули. Од Кривића на југу, по Дњестру и његовим притокама појављују се Северјани. Значи да су Северјани били прво на западној страни Дњестра, на северу, па затим прешли на југ, на источну страну исте реке. Шафарик назива

Северјане Србима. Пољани, Древљани, Драговићи, Словени новгородски и Полочани су имали своја кнежевства.

Код Лешана су била два брата: Родим или Радим и Влатко или Вјатко, Ова два брата су отишла, сваки на челу једног дела народа, и населила се, Радим на Сожи, а Влатко на Оки. По њима су се назвала племена Радимићи и Вјатићи. Сеоба под вођством ова два поменута брата није се десила у време освајања Дакије, него раније. Из неке раније сеобе су такође Бужани на реци Бугу, који су после прозвани Вољанима, Дуљеби, такође на Бугу, Углићи и Триверци на Дњестру и бројна племена до мора и Дунава. За Углиће и Тиверце Соловјев каже да су били врло бројни и да њих Прокопије и Јорнадес називају Антима (176.I. ст.96). Један део Лешана из подунавља се населио на Висли. Од ранијих српских племена у савременој Украјини и придошлих по освајању Дакије,107. године, н.е., настали су Великоруси, Малоруси (Украјинци), Белоруси, Пољаци, Литванци, Летонци и Поморјани (Померанија).

Име Руси је новијег датума, а старији облик овога имена је Раси и Рашани. Сами Руси себе називају Расима. На истоку Европе и нарочито у Азији, Раси се зову Роси, што је дало старо име Росолани или Роксолани. **Раси је једно од имена за Србе и оно се налази као веран пратилац српског имена на многим местима**.

Суријин гроб и дрво живота, у Срба познато под именом "Заведик" или "Завет"

У Роданији код Пиринеја, у земљи српској, главни град се звао Расион, који је познат из каснијих времена као Русијон и по њему је тако назван и тај предео. Досељеници из Људеје у Италији називају се Расени, Раши или Рашна, што делује као неко друго племенско име унутар српског. У Србији се налази значајна покрајина под именом Рашка са главним градом Расом. Име Рас и Раси потиче од имена богиње земље Расе или Реасе која је била нарочито на части код земљорадничког дела становништва. За разлику од земљоделаца поклоника Богиње Реасе, поклоници бога Сербона били су у првом реду ратнички сталеж, владари и свештенство, то јест они који су се називали заједничким именом Гети. Остатке таквог стања из античког времена налазимо у средњевековној Русији.
Руски историчар Велтман, у делу Атила и Рус, каже: "Име Сербин се од старина односи на војничке ратничке сталеже у Русији, те то име означава војника, храбра човека, који се вечно бори и од којих су постали сви данашњи Козаци у Русији" (65.I.ст.38).

Код Белоруса реч Сјарб или Сарб значи силу, множину и мноштво великог народа исте крви и истог језика. Код Великоруса значи здрав, јуначан и силан слој људи. Код Малоруса име Сербин указује на господарење (65.1 ст.39). Турци обично Србе зову Раш, а у неким деловима Турске српско име има сасвим слично значење као у Белорусији.

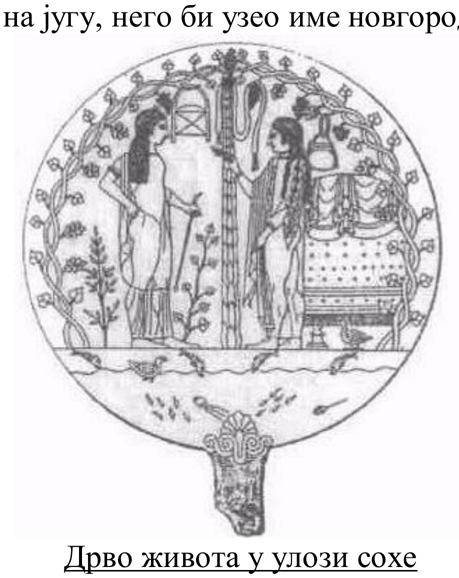
Сипријан Робер сматра да је име Серби првобитно обележавало, међу Словенима, наоружане људе. Са овим се слаже и изјава Франкиска Апендинија кога наводи Луковић: "Према Хирканском

мору (Каспијско језеро) налазе се Киркаси (Хиксоси), најратоборнији народ који је дуго времена **владао Египтом и Сиријом под именом Серба**." Апендини додаје да су Киркасе стари писци сматрали Сарматима и да они говоре илирским језиком.

Рађање Паладе из главе бога Теута или Тина

Руско име се раширило као име народа прво на југу, у савременој Украјини, то јест у изразито земљорадничким пределима. **Три млађа брата српског цара Селимира, Лех, Чех и Растко**, владали су у три земље половином шестог века. Они су оставили своја имена тим земљама. За Леха се поуздано може рећи да је владао у земљи познатој касније као Пољска, јер су се Пољаци звали и Лехима. Чех је владао у земљи бојенској и они су по њему добили име Чеси. Растковa земља је морала бити савремена Украјина, где се расиско име најпре устројило. Друкчије није могло бити, пошто расиско име није нигде постигло превагу над српским именом, без обзира на изразито земљорадничко становништво ових предела. Расиско име је постало општо име по Растку и од њега. Стварајући нову државу Рурик је узео име, за ту државу, које је већ постојало као државно име. Он се тиме појављује као Растков наследник и продужитељ. У противном, Рурик не би узео руско име за своју државу, име које је било познато далеко на југу, него би узео име новгородских Словена или је чак назвао варешком државом.

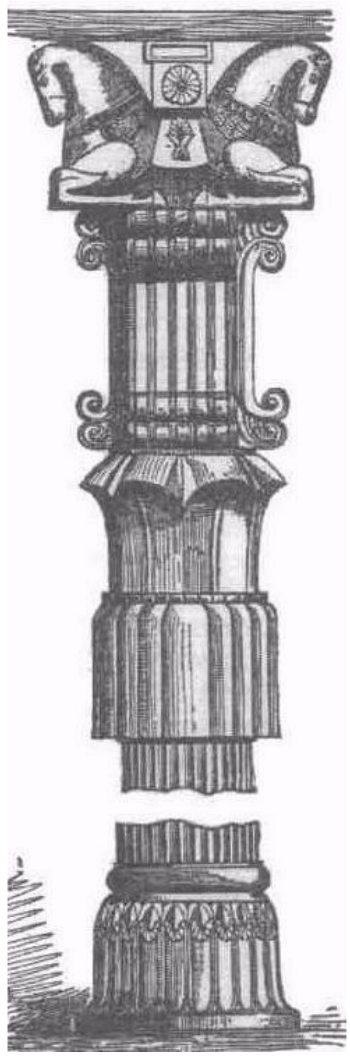
Дрво живота у улози сохе

Теут и Аполон вагају људе

Што се тиче имена Раси оно је у ствари суиме имена гејак или геџа. Ово име је такође настало по једном од имена богиње земље Гаје коју Грци изговарају Геа. Стари Римљани су сачували чисто српску изреку у познатом слогану: "Ubi te Divus, ego Gaja." - "Где си Диве, ја сам Гаја". Руско име, као име народа и државе, коначно ће се усталити у 9. веку, у време Рурика. Пре доласка на положај владара у Русији, Рурик је био варег. Варези нису били неки посебни народ, него професионални

војници, организовани у ратне дружине. Они су служили као посада градова и тврђава, по чему су и добили име, вар - варези. Било их је у служби Византије, а можда понајвише у градовима на Балтичком мору. Ово море се раније звало Сарматским морем, а у деветом веку звали су га чак и Варешким морем. Било је варега Руса, Швеђана, Норвежана, Гота и Енглеза. Организовани у ратничке дружине, варези су тражили плату нудећи своје услуге, а можда и данак од појединих градова, међу којима и од Новгорода, који је тај захтев одбио.

Стуб са сунчаним
симболима из Медије

Код новгородских Словена је дошло до неке свађе и трвења јер нису могли да се нагоде по питању личности владара. Зато су 862. године позвали руске вареге, на челу са Руриком, који су били негде у Померанији, да дођу и заведу ред. Варези су дошли у Новгород, завели ред и поставили Рурика за владара. Ти варези су дали новој држави име Русија. Дринов каже да се Рурик и његови варези нису називали Словенима као они из Новгорода, него Русима. То би требало да значи да су они били пореклом са јужних предела, из Украјине. Соловјев каже да руска историја почиње са Руриком (176.I.ст.130). Када је већ тако, онда можемо рећи да све оно што се догађало у Русији до 862. године припада српској историји. Један руски летопис каже да је Рурик градио градове и бирао људе од Словена, од Чуда и од Вјатића. Самуел Крос пише за Украјинце да су они као племе Украјинци или Рутени. Ми налазимо племе Рутена и у старој Роданији. А Украјинци нису били племе, пошто је Крајина или Украјина чисто географски назив за пограничну земљу (од српске речи крај).

Руски кнез Свјатослав, 964 - 972. г, столовао је у Кијеву од своје 25. године. На предлог његове мајке Олге да прими хришћанство, Свјатослав је одговорио: "Ако то урадим, моји људи ће се ругати са

мном." Дошао је са једном темом (10.000) својих "варега" и заузео Бугарску и њену престоницу Преслав 967. г. Мо-рао је да се враћа у Кијев, следеће године, због напада Печенега. Поново се спрмао на повратак у Мезију и својој мајци је рекао: "Не свиђа ми се у Кијеву, хоћу да живим у Перејаславецу (Преслав) на Дунаву, јер је ту **центар мојих земаља**."

Историја Пољске почиње у исто време када и историја Русије, од око 860. године, од када је Семовит постао кнез. Средиште његове државе било је на реци Варти, око Гнезна. Стварање пољске државе биће један век касније. Пољски историчар Бјеловски, у свом делу "Критички увод у историју Пољске", објављеном у Лавову 1857. године, тврди да су **Пољаци пореклом од српских племена са Дунава, од Тривала и Дачана, који су се померили на север пред римским освајањем**. Он каже да се сва стара предања код Пољака налазе и код Срба на Дунаву. Пољски историчари такође пишу да је Илирија била колевка словенског народа, као Хроника Миерзша и Винцент (20.ст.8). У шестом веку помињу се на Одри и Висли племена: Пољани, Вислани и Поморјани (Померани) и од ова три племена је створена пољска држава која ће окупити Велику Пољску, Малу Пољску, Мазовију, Силезију и Померанију. То су све старе српске покрајине и српска племена од којих је створена пољска нација. Чешка историја почиње од прве четвртине осмог века, од времена Пршемисла.

Соловјев каже да народна предања код Чеха знају за пресељавање њиховог племена из јужних крајева (176.I.ст. 131). Са Чехом, сином Севладовим морала је доћи и одређена пратња јер је немогуће схватити да је он дошао тамо сам или са малом дружином. Племе Бoји, по којима је названа земља Бојка, налазили су се у савременој западној Мађарској и источној Аустрији. Са овога простора је део тога племена отишао у Роданију, а затим и у Италију. Дачани су потисли племе Бојена на север у данашњу Бојемију, односно Чешку. Краљ Само, постао је краљ 627. године, пошто је поразио Аваре и створио велику своју државу - Сербију. Самуел Крос каже да се Самова држава састојала од Чеха и Сораба, северно од Дунава (163.ст.62). Свакако да је у тој држави било оних који су се звали Чеси, као и оних који су се звали Моравци, али су они ипак сви Сораби па се та држава тако и звала.

Моравска је названа по реци Морави и њен главни град је био **Вишеград на Влатви**. Срби имају и данас град Вишеград на Дрини. Словаци су се појавили из рушевина Моравске. Оснивач Моравске, као државе, био је у другој четвртини деветог века кнез Мојимир који је тада примио хришћанство. Тада је и чешко племство, њих 40, примило хришћанство. Непознати песник из 1310. године у такозваној Далимиловој хроници, написаној у стиховима, означава Чехе као **Србе који су дошли из Велике Србије**. За њега Словени су Срби и словенски језик је српски језик.У овој Хроници дословно стоји: "Серби, што значи Словени, населили су се после Потопа на граници грчких земаља, уз море, и проширили се све до Рима." Сви чешки писци су увек и свуда име Венд замењивали са Србин.

Бугари су један хунски народ који је 677. године покорио српска племена у Доњој Мезији, између планине Хелма и Дунава и ту се учврстио. Дринов каже да је бугарски хан Аспарух прешао Дунав 679. године и покорио, поред Северјана који су били северно од Дунава, седам словенских племена на простору између Дунава, Хелма и Црног мора. "Сами Бугари (то јест они Аспарухови), она мала хорда или дружина која унесе политичко јединство међу издробљена словенска племена, убрзо нестаде међу многобројним Словенима, уједињујући се у један елеменат не остављајући никаквог трага од своје инородне народности" (159.I.ст.33).

Будући малобројни, мешањем са Србима **Бугари су се посрбили, примивши од Срба језик, установе и веру**. Самуел Крос каже: "Очито је да су Словени били бројнији од Бугара у Мезији". (163.ст.42) Идући за Моравску, Методије је 862. године крстио хана Бориса у Плиски где је он столовао и дао му име Михаило. Од Бугара остало је у ствари само име, па и то име је у десетом веку означавало Србе, као једно од српских имена.

Хрвати су слично Бугарима, србизирани Хуни, остаци Авара у Србији. Савремени Хрвати су више од половине етнички Срби. Значајан постотак међу њима чине још Немци и Мађари. **Сви Срби католици су насилно проглашени Хрватима**, па чак и они где Хрвата није никада било, као у Херцеговини, јужној Далмацији и у Дубровнику. У Далимиловој хроници се налази стих: "**У Срба се налази област, која се зове Хрватска.**" Сонжеон пише у својој Историји Бугарске за време у 12. веку

следеће: "...на западу била је српска нација, и Хрватска, Босна, Рашка, Херцеговина, Црна Гора и Далмација, нису биле друго до њене покрајине" (139. ст. 226). Што се тиче самог града Загреба, ми сада знамо да је то античко Сербиново, "Сербинон" код Толомеја. У Рерум Хунгарикарум се налази податак да је мађарски краљ Бела IV саградио бедем око града, око 1245. године, и да је од тада град познат под новим именом, а који се у стара времена називао "Сорога" (183.ст.787). Од овога времена град је био познат под именом Аграм. Сорога је преличено Сербиново, које су Мађари називали Сорба, Сороба и Сорога.

Словенци се састоје, углавном, из два племена: Штајерци и Крањци. Први су потомци старих Норичана, а други од племена Карна из Трансилваније. Оба ова племена су српска. Вадианус каже: "Карнис се данас називају Кранос" (16.ст.78). Карнос су Крањци. Словенац Грегор Крек је писао: "**Име Србин је некада означавало словенски народ уопште**... У далекој прошлости на реци Бугу су живели Бужани, једно словенско племе, које се раније звало Србима" (65.I.ст.43).

Још један хунски народ се настанио међу Србима и на српској земљи, а то су Мађари. Они су се појавили у Молдавији око 860. године. После бројних напада по околини, коначно су се населили у земљи панонских Срба око пола века касније. Пре њиховог упада, у тој земљи је познат као владар кнез Прибина, који је био фрушки маркогроф. Прва црква у његовој држави била је посвећена од стране салцбуршког архиепископа у Мосабургу на језеру Балатон 850. године. Прибину је свргао моравски кнез Растислав 860. године и довео на престо његовог сина Коцеља. У доњој Панонији владао је краљ Владислав који је погинуо приликом напада на Срем 865. године. **Срби Паноније су се одржали под Мађарима све до деветнаестог века. Њихов главни град је био Будим, наспрам кога су Мађари саградили своју Пешту**.

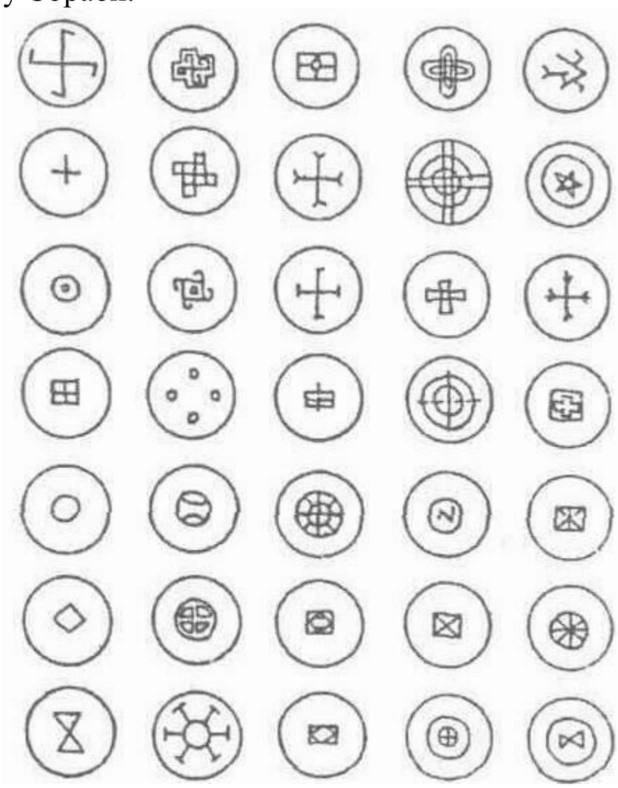
Румунија се данас не убраја међу словенске земље зато што њен званични језик припада групи латинских језика. Па и попред тога, **Румуни етнички припадају углавном српској раси**, а остало је мешавина разних раса и народа. Пре римског освајања на простору Румуније се налазила држава Дачка. Дачани су једно српско племе чија је престоница била у Сарбигетуши, тврђави на брегу Градиште. После освајања дела Дакије и њене престонице, Трајан је успоставио римску Провинцију Дакију 107. године н.е. У тој новој покрајини Трајан је населио сеобаре из источног дела Царевине, не из Италије. Срби у тој Провинцији Дакији морали су да говоре римски, односно латински језик. То значи да су постали Власи.

Цар Аурелијан је повукао, између 271, и 276. године, све романско становништво из Дакије, па и један део српских Влаха и напустио Дакију, коју је било много тешко бранити. На простору бивше Провинције Дакије остало је само нешто мало српских Влаха. Други део тих истих Влаха пресељен је у земље јужно од Дунава, све до Тесалије. Од 10. до 13. века настају у Дакији кнежевине са становништвом које је говорило српски и један дијалект латинског језика. Потом се појављују као веће кнежевине Влашка и Молдавија. У тим кнежевинама је преовлађивао **српски који је уједно био и црквени језик све до краја 18. века**. Тада су у Влашкој дошли на власт Грци Фанариоти и они су укинули српски језик у влашкој Цркви. **Употреба србице као писма** задржала се у Влашкој и Молдавији све до доласка нове немачке династије Хохенцолерна 1866. године. Румунизација и наводна латинизација Влашке и Молдавије почиње од 1833. године под утицајем Фрушке и њу су водили влашки париски студенти.

Позната српска племена на северу била су још: Пруси, Боруси, Љутићи Вагриани, Вилци и Бодрићи. Део пруског племена се налазио у Малој Азији где је постојао чувени град Пруса. Бодрића је било и у Подунављу, Један део племена Вилца се преселио у Енглеску где је по њима остало име Вилцшаир. Луи Леже каже да је Вилцшаир успомена на Вилце за које Беда Венерабилис, у својој Хисториа Еклесиастика I. XII, каже да су они врло рано допрли до Холандије (20.ст.14). Главни град покрајине Вилцшаира, Salisbury, је ранији Серберием. Вагриани су посигурно Вардиани. Пошто се тамо помињу још и ова имена: Варнов, Варнахи, Варни, Варини, Варуни и Веруни, који су у уводу Leges Anglorum et Werinorum - Туринги. Ту су још Полаби који су живели уз реку Лаб и свуда присутни Серби, нарочито у Саксонији.

Руска царица Катарина II била је велики љубитељ историје и у њеним Делима, XI, ст. 642/643, оставила је овај запис: "**Ја држим да је краљ Алфред или било који други англосаксонске расе, био Словен, и још се плаћа порез у Енглеској који се зове 'от сохи', и Енглези знају да је тај порез успостављен од Саксонаца који су једно словенско племе**" (165 ст. 466). Тешко би било поверовати да је Катарина тако нешто написала без ширег познавања порекла Саксонаца. Да је она знала нешто више из историје сведочи њена изјава: "...**Словени су три пута освојили читави свет, морали су имати оружја...**" Земље ових племена су освојили Немци, од 9. до 13. века, а наметањем католичанства све су расрбљене осим једног малог броја Срба у Лужицама. Остала су сећања на њих у титулама владара, као: краљ Пруске је војвода Венда; велики војвода од Макленбурга-Шверина је принц вендске земље; краљ Данске је краљ Венда.

Самуел Крос каже за Кашубе да су остали као неко острво међу Немцима, северозападно од Гданска, свега око двеста хиљада душа. Ворлаб пише да су Сораби Венди (57.ст.168). И обратно излази опет на исто - Венди су Сораби.

Знаци за обележавање код Словена према Нидерлу

Латам каже да су Словени живели у Макленбургу, Бранденбургу, Укерману, Алтмарку, Лунебургу, Холштајну и т.д. Латам убраја у Словене: Сколоте (Ските), Гете, Дачане, Трачане, Панонце, првобитне становнике Норика и Далмације, Кробице, Јазиге, Лимигенте, Кваде, Лиге, Силинге, Бастарне, Суардоне, Руге, Буре, Скире, Туркилинге, Венеде и т.д (117.ст.538). У његовом времену, међу Србе Латам убраја: Србију, Славонију, Трансилванију, Нову Србију на Дњестру насељену 1754. године, Босанце и Херцеговце, Далматинце, Дубровчане и Црногорце (117.ст.539). Код Равенског стоји да источно од реке Лина, дуж Балтичког Мора, живе "Сирдифини". (Ово је прелик српског имена.)

Источно од њих и од мора до Панонијe је Сарматија. На Висли, до мора, су Роксолани. Од реке Висле до Црног мора, јужно од Роксолана, је Дарданија (112). Северно од Кавказа, између њега и Азовског мора налази се река Вардано која се улива у Азовско море текући од истока према западу. На овој реци је град Серака и све ово се налази у азијској Сарматији. Северно од Кавказа налазе се "Серавни Монти". Са њихове источне стране су Оринеи па према југу Вали, Серби, Туски и Дидури до реке Вуон која се улива у Каспијско језеро. Волга је Ра (70).

Велеј Петркула (Velleius Peterculus: Lib. II. cap.CX) каже да су Панонци, односно становници Панонске низије, говорили истим језиком као и Илири. Ти Панонци су за време римске владавине научили латински језик, али нису никада прихватили римске обичаје јер су имали учвршћене своје. Никола из Дамаска (први век п.н.е) назива становнике Панонује и Дачке - Илирима. Долчи се пита: "... да ли да изведемо Сармате од Илира или Илире од Сармата?"

СРБИЦА

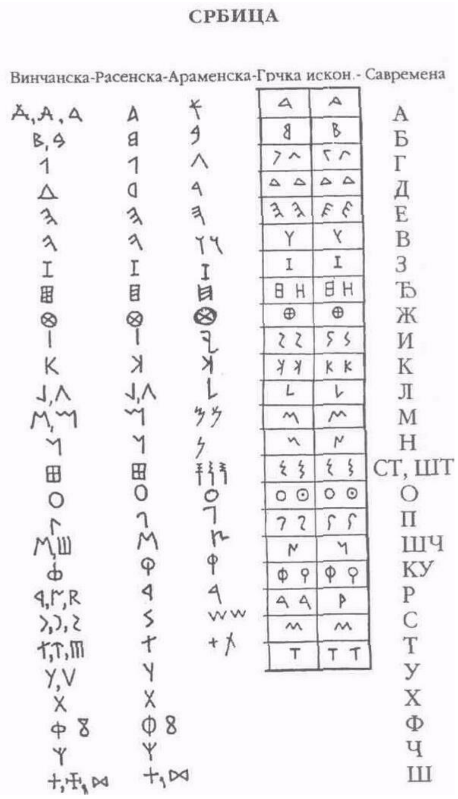
Најстарија потпуна азбука србице нађена је у Винчи и она потиче из четвртог миленијума пре нове ере. Србица представља прави и стварни изворник писмености. Из ње су настале све врсте европских писмености, а затим и писменост Северне Африке, осим египатског идеописа; такође писменост аријевских племена Азије, араменско, јеврејско и јужно арабијско писмо. Присуство србице као писма у појединим земљама је несумњиви доказ присуства српске културе и њеног превасходног утицаја.

Писмености настале из винчанске србице развијале су се у духу културе народа и земље, па су поједина слова постепено мењала свој изглед. Ми смо се трудили да на следећим страницама прикажемо исконско писмо сваке од поменутих земаља. Та прва писменост доказује њено право порекло, па каснија измена лика појединих слова и није много битна. Било је измена лика и гласовне вредности појединих слова и у разним српским земљама, па је лако разумети да су те измене биле веће код страних народа.

Што се тиче имена слова, она се разликују у мањој или већој мери између појединих народа. Не треба заборавити да је и савремена србица, иако је непосредно настала од исконске србице, доживела извесне промене. Што се тиче тумачења гласовних вредности појединих слова, има и противречних случајева у писмима појединих земаља. Ми нисмо временски стигли да се опширније позабавимо са тим случајевима и не узимамо на себе улогу судије да одлучимо ко је био у праву. Један од таквих јесте давање различите гласовне вредности за два слова у расенском писму од стране Билбије и Пешића. У једном случају ми смо се определили за Билбијино решење, а у другом случају за Пешићево. То наше опредељење се заснива на извесним испитивањима и сазнањима, али их не треба сматрати и коначним. У контексту овог дела, сматрали смо да и само упоредно приказивање назначених писама довољно говори, уз суштинску напомену да је **винчанска србица најстарија**.

Тег са тржнице у Цариграду из доба цара Јустинијана, 6. век.
Чува се у Лувру. Јасно се виде слова српске ћирилице **Б** и **Ч**.

СРБИЦА
Винчанска-Расенска-Араменска-Грчка искон.- Савремена
А
Б
Г
Д
Е
В
З
Ђ
Ж
И
К
Л
М
Н
СТ, ШТ
О
П
ШЧ
КУ
Р
С
Т
У
Х
Ф
Ч
Ш

СРБИЦА
Винчанска-Јеврејска-Феничанска-Мисирска-Савремена
А
Б
Г
Д
Е
В
З
Ђ
Ж
И
К
Л
М
Н
СТ, ШТ
О
П
ШЧ
КУ
Р
С
Т
У
Х
Ф
Ч
Ш

СРБИЦА

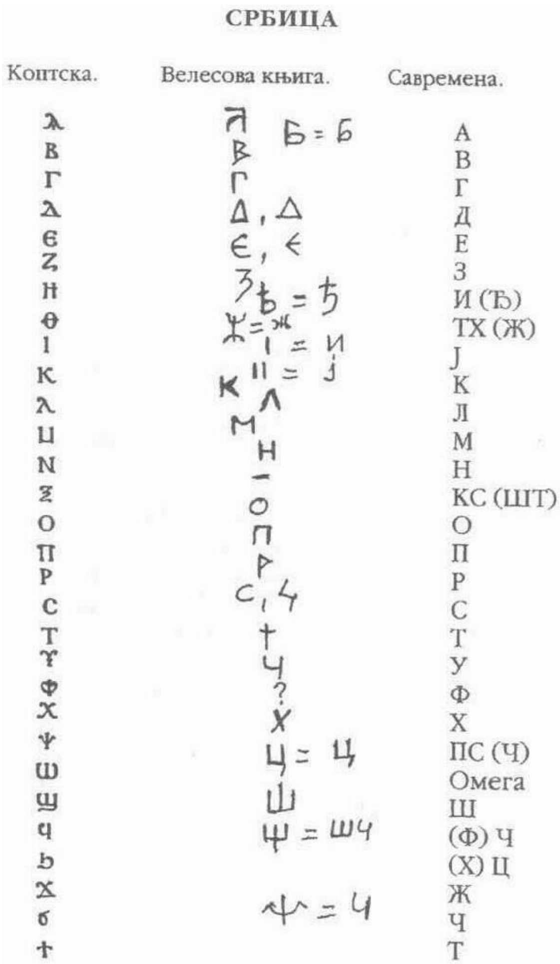
Фригиска-Личка-Латинска исконска-Роданска-Савремена

СРБИЦА

Људејска-Иберска-Карийска-Умбриска Итал.-Савремена

СРБИЦА

Коптска.	Велесова књига.	Савремена.
ⲁ	Б = Б	А
ⲃ	В	В
ⲅ	Г	Г
ⲇ	Δ, Δ	Д
ⲉ	Є, ϵ	Е
ⲍ	З	З
ⲏ	Ђ = Ђ	И (Ђ)
ⲑ	Ж = Ж	ТХ (Ж)
ⲓ	І = И ІІ = Ј	Ј
ⲕ	К	К
ⲗ	Л	Л
ⲙ	М	М
ⲛ	Н	Н
ⲝ	–	КС (ШТ)
ⲟ	О	О
ⲡ	П	П
ⲣ	Р	Р
ⲥ	С, Ч	С
ⲧ	Т	Т
ⲩ	Ч	У
ⲫ	?	Ф
ⲭ	Х	Х
ⲯ	Ц = Ц	ПС (Ч)
ⲱ	Ш	Омега
ϣ	Ш = ШЧ	Ш
ϥ		(Ф) Ч
ϧ		(Х) Ц
ϫ		Ж
ϭ	Ψ = Ч	Ч
ϯ		Т

Споменик из Меше, Палестина, 7. век пре нове ере.
Јеврејски натпис исписан србицом.

БРОЈЧАНЕ ВРЕДНОСТИ СРБИЦЕ

Пре увођења у употребу такозваних арапских бројева, били су у употреби србички бројеви, слова у улози бројева. Свако слово је имало своју бројну вредност са којима су се радиле рачунске радње. Таква употреба слова није била само код Срба, него и код Грка, Копта, Јевреја и још неких других народа. Доказује се да су сви народи, који су се служили србицом, употребљавали уједно и њена слова као бројеве. Тако је бројна вредност појединих слова србице иста код свих народа.

Како су и Арапи, у античком времену, употребљавали слова као бројеве по редоследу старе србице, на исти начин као и у араменском и јеврејском писму, нашу пажњу је привукао редослед слова бројева, а то је редослед првих девет слова која дају бројеве од један до девет. Прво што се дало уочити јесте да тај редослед не одговара арапском писму, изузев прва два слова: 'а' и 'б', односно бројева 1 и 2. Узимајући у обзир обликовање бројева, од прве познате њихове појаве па до коначног њиховог изгледа, запажа се следеће: изглед бројева, па чак и оних из тринаестог века, одаје порекло слова од којих су настала, по облику и по ре-доследу. То нам доказује да су бројеви настали од слова старе србице и то овим редом: а, б, г, д, е, в, з, ђ, ж. То је приближан редослед слова у савременој српској азбуци. Од ових слова, каква су она била у првобитној србици, настали су бројеви: 1, 2, 3, 4, 5,

6, 7, 8, 9. Неоспорно је да су Арапи имали неку улогу у обликовању тих слова у бројеве, као што је неоспорно да су од слова србице направљени бројеви.

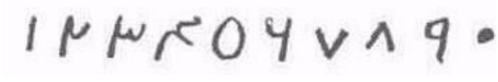
Код Срба слово 'ч', 'чима', имало је вредност броја 90, а слово 'ц', 'цифа', вредност броја 900. Та два слова се не налазе у грчком писму, али као бројеви она се налазе, по истом редоследу и са истом вредношћу. Слово 'чима' Грци су употребљавали као број 90 и писали га у нешто мало измењеном облику, Слово 'цифа' су такође употребљавали као број 900 са толико измењеним обликом да се оно није могло препознати. Ова слова се налазе у коптском писму и са истом бројчаном вредношћу. Она се налазе, такође, и у јеврејском писму са истом бројчаном вредносшћу, само са том разликом што их Јевреји оба називају 'цаде', 'чиму' као обично 'цаде' и број 90, а 'цифу' као крајње 'цаде' и број 900. То су непобитни докази да су Грци и Јевреји примили писменост од Срба са истом бројном вредношћу појединих слова укључујући и слова 'чима' и 'цифа'.

1	α'	10	ι'	100	ρ'	1 000	,α
2	β'	20	κ'	200	σ'	2 000	,β
3	γ'	30	λ'	300	τ'	3 000	,γ
4	δ'	40	μ'	400	υ'	4 000	,δ
5	ε'	50	ν'	500	φ'	5 000	,ε
6	ϛ'	60	ξ'	600	χ'	6 000	,ϛ
7	ζ'	70	ο'	700	ψ'	7 000	,ζ
8	η'	80	π'	800	ω'	8 000	,η
9	θ'	90	ϟ'	900	ϡ'	9 000	,θ

Грчки бројеви нам откривају порекло грчке писмености. Пошто Грци нису имали слово вита у свом језику, задржали су српску виту за број 6, према редоследу. Исти случај је са српским словима чима, 90 и цифа 900.

א	A	1	י	I	10	ק	Q	100
ב	B	2	כ	C	20	ר	R	200
ג	G	3	ל	L	30	ש	SCH	300
ד	D	4	מ	M	40	ת	TH	400
ה	H	5	נ	N	50	ך	C	500
ו	V	6	ס	S	60	ם	M	600
ז	Z	7	ע	Ö	70	ן	N	700
ח	KH	8	פ	PH	80	ף	PH	800
ט	TS	9	צ	TS	90	ץ	TS	900

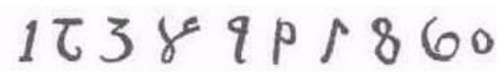
Јеврејски бројеви нам показују да су Јевреји задржали српска слова: жаза, чима и цифа, са истим бројним вредностима, па пошто они немају гласове жаза и чима, сва три ова слова имају глас цифе, на јеврејском 'цаде', с тим што жазу називају "тет".

Бројеви код источних Арапа

Бројеви код западних Арапа

Бројеви из 12. века

Бројеви из 13. века

Први стубац је србица на Пелагу око десетог века п.н.е. Други стубац је араменска србица из осмог века п.н.е . Трећи стубац је араменска србица из шестог века п.н.е. Четврти стубац су бројеви из 12. века. Бројеви су настали од слова србице и задржали њен редослед.

ДРУГИ ДЕО

СРПСКА ДИНАСТИЈА КАРАНОВИЋА (815 - 320 П. Н. Е) – МАКЕДОНИЈА

Срби су у деветом веку п.н.е. на Хелмском полуострву имали више моћних владара. На средњем Повардарју, Пелагонији и западном Поморављу налазила се краљевина Пелонија. Престоница Пелоније био је град Бела Зора, савремени Велес. На доњем Повараdарју је владала династија Мита чији су сви владари носили име Мита као на Криту Мино.

Адолф Ренак каже да је Мита био краљ европске Мигдоније (област дуж леве обале Вардара) пре него што је прешао у анадолску Мигдонију. Ленорман тврди да је Мита био краљ Тракије и Македоније пре него што је освојио Малу Азију и постао њен владар.

Један од Мита је имао престоницу у Водени, а тај град је добио име по води, по мноштву извора и потока у њему. Владар Пелоније је послао неког племића са звањем карана да преузме Водену од Мите. Каран је преузео Водену 814. г. п.н.е. и у њој остао доживотно на управи. Његово право име није познато па се помиње само по чину, односно звању. Карана је у том својству наследио његов син Којило, око 785.г. п.н.е, па је тако Каран постао оснивач династије Карановића. Други Карановић био

је Тирим или Турима који је наследио свога оца око 758. г. п.н.е. Трећем Карановићу име није познато, а четврти је био Пердика који је дошао на власт око 700. г. п.н.е. Пердика узима краљевску круну и проглашава се владарем једне нове државе - Македоније. То је било ново име вероватно настало по долини мака. Ранија позната имена ове земље била су Медија и Пелонија. Пердика I је владао од 700. до 665 г. п.н.е. У то време Пердикин брат Европ (Ероп) владао је над једним пределом на средњем току Вардара и тај предео је по њему добио име Европа. То име се ширило све док није постало име за стари континент Европу.

Пердикини наследници били су: Аргај, Филип I, Европ и Алкета. О њима нема опширнијих података. Са Аминтом I, (540 - 498. г. п.н.е) улазимо у опширнију историјску литературу о Карановићима. Александар I (498-454. г. п.н.е) био је врло познат владар у чијем времену се Македонија појављује као једна од важнијих држава. Приликом персијског напада на Грчку, Александар је одиграо улогу посредника за склапање мира између ове две зараћене стране. Извршио је преуређење македонске војске и увео, поред коњице, сталешку племићку пешадију. Његов наследник Пердика II (454-413. г. п.н.е) проширио је територију и утицај Македоније водећи успешне ратове против грчких држава.

Пердикин син и наследник Архелај (413 - 400 г. п.н.е) саградио је нову престоницу Македоније - Пелу. Преместио је престоницу из Водене у Пелу, град који је добио име српске богиње лепоте и љубави. Водена је задржала обележје светог града у коме су се сахрањивали владари из династије Карановића. Архелајев двор у Пели био је чувен по својој лепоти и украсима тако да су долазили људи са свих страна како би видели ту лепу грађевину. Архелајев двор је постао стециште свих врста уметника и научника, а Пела највеће културно и просветно средиште тога времена. Међу писцима који су тада живели у Пели био је и Еврипид који је једно своје дело "Архелај" посветио краљу Архелају. После Архелајеве смрти настали су нереди и борбе око престола за десет година, све док на престо није дошао Аминта III (390 - 370 г. п.н.е), У то време постојала је на северозападу Македоније моћна Илирија цара Вардила.

Вардило је био из племена Анта са реке Таре који је ујединио српска племена на пределу између Јадранског мора и Саве, и између Мораве и Велебита. Вардилова престоница био је град Сарда (Скадар), а највећа тврђава Тариона (Стари Бар). Вардило је запосео Македонију и протерао краља Аминту проширујући тако своје царство све до Солунског залива. Карановићи су морали да пристану на вазални положај у односу на цара Вардила.

Александар II (370 - 368. г. п.н.е) направио је споразум са царем Вардилом и дао му свог најмлађег брата Филипа као таоца. Вардило је увео младог Филипа у школу царских пажева. Краљ Александар II је убијен од стране грчких завереника у Тесалији. Наследио га је његов млађи брат Пердика III (368 - 359.г п.н.е). Пердика је дошао у сукоб са Вардилом раскидајући вазални положај према њему. У боју са Вардилом Пердика је поражен и погинуо.

После погибије краља Пердике на чело Македоније долази трећи најмлађи брат Филип II Велики (359 - 336 г. п.н.е). Филип је прошао кроз школу пажева код Вардила и када је постао владар Македоније пренео је у њу војно устројство и ратну технику "страшног Вардила". Филип је иначе био човек изванредних способности и један од највећих владара античког времена. Само за време од годину дана по доласку на власт у Македонији, створио је војну силу равну Вардиловој. Победио је цара Вардила у жестоком боју и овладао његовом државом Филипово царство ширило се од Белог мора до Дунава и од Црног мора до Велебита.

Удружени грчки градови на челу са Атином објавили су рат цару Филипу II. Одлучујућа битка вођена је код Херонеја 2. августа 338. г. п.н.е. У тој бици уништена је удружена војна снага грчких градова и цела Грчка, осим Спарте, пала је под власт цара Филипа. Убрзо после тога дошло је до рата између македонског и персијског царства. Филип Велики је убијен у Водени 336. г. п.н.е. од стране атентатора које су организовали и платили Атињани.

Последњи и највећи владар од свих Карановића био је Александар III Велики (336 - 323. г. п.н.е). Александар је проширио Филипово царство у Европи освајајући **пределе око Београда и Срем**. Предузео је извршење очевог плана освајања Азије и био је трећи освајач српске расе који је допро до

реке Инда. После Нина Беловог и Серба Макеридовог и Александар Филипов је створио светско царство, панцарство и учинио једну од великих прекретница у светској историји. Када се спремао да обнови подвиг свога претходника Серба Макеридова и запоседне земље Западне Европе и све обале Средоземног мора, отрован је од стране Грка у Вавилону 323 г. п.н.е.

ПАНЦАРСТВО (324 - 50. Г. П.Н.Е)

Панцарство као временско раздобље почиње са повратком Александра Великог у Суз 324. г. п.н.е. Тада су и на речима и на делу показане и остварене нове идеје о општем царству. Слава Александра Великог се огледа у његовим сјајним победама на бојним пољима, а величина и трајност његове славе у успостављању новог доба, нових људских односа и схватања. Све те величанствене

победе на бојиштима остале би у светлу историје као изванредне пустоловине, да оне нису биле степенице на путу ка вишем циљу. **На том путу су проглашена начела, призната права, уведени закони, изражене идеје и успостављени нови односи који су ослободили Азију источњачке скрушености, Европу јелинских предрасуда, Африку мистицизма и све заједно духовног и телесног ропства**. Тада су по први пут човеку призната права и зачете клице хуманости у људском роду. У свим доменима људског живота дате су нове смернице и нови односи где више ништа није било као раније. Са победом српског оружја ишла је заједно и победа српског хуманизма која је освајачком походу дала тако узвишени циљ и смисао. Тада су први пут у историји човечанства сви народи изједначени пред законом, без обзира на њихову расу, веру, језик и имовинско стање.

Велики освајач није довео у своју земљу ни једног роба, а ослободио је на стотине хиљада робова у освојеним земљама. Дојучерашње непријатеље на бојном пољу примају, после победе, у службу, дају им положаје и учешће у вршењу власти. Освајач обнавља и подиже храмове у освојеним земљама. Само у току Похода подигнуто је 70 нових градова у освојеним земљама.То је било Панцарство, Светско царство свих и међусобно равноправних народа.

Царства настала после смрти Александра Великог на простору његове огромне царевине била су наследници и носиоци панцарских идеја. Најзначајније династије из времена панцарства биле су Лагићи у Мисиру, Селеукићи у Асирији, Филиповићи у Европи и Аталиоћи у Малој Азији. Египатска Александрија је постала културни и научни центар тадашњег познатог света.

ИЛИРСКА СРБИЈА ПРЕ РИМСКЕ ИМПЕРИЈЕ

Велика античка српска држава Србија простирала се дуж источне обале Јадранског мора, неколико векова пре римског освајања. Њена престоница био је град Сарда, данашњи Скадар. Ту Србију, дуж јадранске обале, називамо Јадранском Србијом или Илирском Србијом, да би смо правили разлику између ње и друге две Србије: једне у Дакији, у данашњој Румунији и друге на северу, на Сарматском мору које данас називају Балтичким морем.

Илирска Србија је достигла највећи свој домет у време владавине краља или цара Аргона, од 240. до 230. г. п.н.е. Аргонову државу Зонара назива "Српском империјом" (192.Том. 134, стр. 690). Илирска Србија је имала у своме саставу следеће покрајине, према савременим називима: Црну Гору, Албанију, Метохију, Рашку, Босну, Херцеговину, Далмацију, Лику и Крбаву, Кварнер и Истру, Цела јадранска обала, од Трста до Јонског мора, била је у поседу Србије.

Илирска Србија је освојена од Римљана постепено у неколико ратова од 229. до 168. г. п.н.е, да би римска власт била коначно утврђена тек 9. г. н.е. Римљани су Србију називали Илиријом, именом које су преузели од Грка. Илирска Србија није била и једина српска држава на Хелмском полуострву, па су Грци употребљавали посебне називе за сваку од њих. Једно српско племе са предела између река Војуше и Маће звало се Илири. Како је то племе из Илирске Србије било најбоље познато Грцима, они су по њему и сва друга српска племена, западно од те територије, називали - Илирима (193.стр.38).

После распада Римског Царства, и после распада римске Илирије, Византинци су називали Илиријом само драчку област, то јест предео илирског племена.

Име Далмати, и по њему Далмација, није име неког посебног народа. То име је настало по тврђави Далми која је била седиште једног савеза српских племена у борби против Римљана око 160. г. п.н.е. Тврђава Далма се налазила десно од извора реке Неретве, изнад Невесиња. Племена Далмског савеза Римљани су називали - Далматима.

Стари писци су најчешће говорили о појединим покрајинама или племенима, а ређе о народу као целини у националном погледу. Нису имали исто схватање о нацији као ми данас. Српско име се помиње на више начина, а неки примери су доста удаљени од савременог облика: Серби, Сераби, Сораби, Сороби, Сорди, Сордиски, Скордиски, Серди, Сарди, Арди (без почетног слова С у новијим издањима античких писаца на Западу), Соробати, Сароmати и Сармати Поред тога, Срби се врло често помињу као Илири, Далмати или Венети. Код неких грчких писаца Срби се помињу и као Спори, Сури и Сабири.

Још је Херодот у 5. веку п.н.е. утврдио да су Венети и Илири исти народ Географ Толомеј из Александрије, други век нове ере, каже да су Венети (Венеди) велик народ који насељава добар део Сарматије (књига 3. глава 5). Под Сарматијом се подразумева Северна Србија, а Срби у њој називају се Венетима. У Северној Србији било је тада и других народа осим Срба.

Мавро Орбини, писац из 16. века. каже: "Ови Толомејеви Венети су данашњи Словени".(194.стр. 15-16)

Еузебије Памфил је записао у 4. веку да је Тиберије 9. године у првом веку победио "Сармате и Далмате" (3. CHRO. Lib. 2, Pag. 531).

Исто пише и Херман Контракт у својој Хроници из 11. века (195.Том. 143. стр. 56).

Да су Далмати које је Тиберије победио - Сармати, потврђује и Екехард из12. века, у својој Хроници (196. Том. 154, стр. 56).

Емоан Флориакенски, писац из 11. века, каже: "У земљи Словена које Венетима зову." (197. Том. 139, стр. 772)

Јован Кинамос, писац из 12. века, каже: "Срби, који су као народ Далмати, изградили су тврђаву Рас" (198. Том. 133, стр. 322).

Лаоник Халкокондил, писац из 15. века, пише о цару Душану и каже да је он намеравао да створи "европску империју народа илирског" (Стр. 35). Затим даље (стр. 138) каже, народи који се зову: "Мези, Илири и Сармати говоре истим језиком" (199).

Ф.Г. Бергман, у своме делу "Скити", каже: "Под Сарматима су обухваћени сви Словени" (143).

Е. Прико Де Сент-Мари сматра Сармате за претке јужних Словена о чему говори (стр.92) у своме делу: "Јужни Словени" (200).

Равенски Анонимус, писац Космографије, из средине 7. века, каже да су постојале три Србије: једна до Грчке, друга у Дакији и трећа у Сарматији, до сарматског мора. Под првом Србијом, коју ми називамо Илирском, равенски анонимус подразумева и стару Македонију. Друга Србија је, каже, била отаџбина античких Дачана. Трећа је отаџбина Сармата (69. стр. 199, 200, 203).

Да су Илири Срби, односно да су Срби Илири, то јест да је реч о два назива за један исти народ, о томе сведочи и Апиан из Александрије, из 1. века, познати писац историје Римске Империје. Ди Канж показује како је од Апиановог облика српског имена: Сорди, Сордиски, настао каснији облик Скорди и Скордиски. Ди Канж претходно каже да су становници старе Илирије били: Илири, Либурни, Јаподи, Истријани и Скордиски. Под тим искривљеним именом Ди Канж налази Србе у старој Македонији и Горњој Мезији. (201. стр. 3, 5, 6).

Е. Прико Де Сент-Мари каже да су ови Скордиски у време Римљана били толико бројни да су насељавали: Илирију, Панонију, Мезију и Тракију. Он их затим још помиње у данашњој Херцеговини, у Црној Гори, у Босни, на Косову и Метохији и у Македонији (200.стр. 22, 26, 51, 53).
Све ово што смо навели јасно говори да су Срби били становници у свима српским покрајинама у којима и данас живе, далеко пре римског освајања Србије.

Стари градови, чија су имена настала непосредно од српског националног имена, јесу: Сардика или Сердика - данашња Софија, Сарда, Сорда или Скодра - данашњи Скадар, Сардона или Скардона - данашњи Скрадин, Сарит (200. стр. 42), Сералиум или Сераљио (201. стр. 147) - данашње Сарајево, римски Сербино, Сербинум, (70) и у савременим издањима античких писаца на Западу, Сервитиум, а код Толомеја Сербинон, то јест Сербиново - данашњи Загреб, у коме је била главна лука римске флоте на Сави. Затим, Сербија на реци Бистрици у Грчкој и две Србице у старој Македонији, римска Сарабантиа у Панонији и град Сербион, Сермион грчки, и Сирмиум римски - данашња Сремска Митровица.

Планински венац, од Старог Влаха па до Дурмитора и Шар-планине на југу, који се налази на сред српске земље, називан је у старом и средњем веку - Српским планинама: "Sardonici montes, (70) Scordus sive Scordisque montes". Ди Канж назива овај планински венац једноставно - "Планине Србије" и каже да се стара требињска кнежевина простирала до планина Србије, у ствари до Дурмитора, докле се простирала стара Херцеговина, Seruiae montes (201. стр. 31).

И на крају да још једном поменемо Е. Прико Де Сент- Мари који, такође, каже да је Аргон био српски краљ и да су се Римљани борили са Србима у долини реке Неретве (200. стр. 23,114). Овде желим само да напоменем да је име краља, тачније цара, Агрона преиначено и да је његово право име било слично овоме. То је посебна тема која заслужује ширу обраду.

СРБИЈА У РИМСКОЈ ИМПЕРИЈИ

Римљани су постепено освојили све српске пределе на Хелмском полуострву и од њих формирали провинцију - Илирију. Затим је Илирији припојена и Грчка, па је, тако створена велика провинција Илирик која је обухватала цело Хелмско полуострво и сва острва у Белом мору и на Пелагу, завршно са Кретом, (Критом). Да бисмо правили разлику, говорићемо овде само о Илирији, то јест Римској Србији. Римска Илирија је проширена Јадранска Србија - на северу до реке Ин и до Дунава, а на истоку до Црног мора.

Римљанима је било потребно време од три века да освоје све српске земље на Хелмском полуострву. Убрзо је Србија постала штит и мач Римске Империје. Такозване "илирске легије" постале су главна империјална војна снага. Пре-узимајући главну улогу у одбрани Царевине, Срби су убрзо преузели и главну политичку улогу у њој. Први Србин император био је Максимин Рашанин (235. н. е.). Од тога времена управни центар прелази из Рима у Сирмиум, место које је било главни град Римске Србије. Рим убрзо постаје само стари град за којег су везане успомене. Са Декиусом, који је дошао на престо 248. године, почиње непрекидна српска доминација Империјом и трајаће све до смрти цара Валентиниана II, 392 године. Пуне 144 године Срби су владали Римском Империјом без прекида.

Као универзалну светску државу, Срби су Римску Империју прихватили као своју и бранили је као што су бранили и своју Србију. Одбрана граница од непрекидних напада и одржавање унутрашњег реда у једној тако пространој империји исцрпели су Србију. Настало је време када није више било могуће опремити довољан број легија за одбрану граница. То је био главни разлог слома Римске Империје, а сви други разлози били су споредни и од мањег значаја.

Код Срба унутар Царства била је врло развијена национална свест. Постоје бројни докази о саосећању и сарадњи између поданика царства и Срба ван граница Империје. Срби су одржавали римску државну традицију, а при ступању на неки положај у држави узимали су римска имена. Међутим, српско национално име није било потиснуто, нити је био потиснут осећај националне припадности. Александријски научник Клаудије Толомеј, који је живео од 90. до 168. године, у својој Географији света помиње Србе као такве у Илирији, заправо у данашњој Херцеговини (70).

Свети Јероним, чије крштено име је Софроније (рођен у Стридону 347, умро у Витлејему 420. године), био је највећи хришћански теолог свога времена. **По националностм Јероним се помиње једино као Србин**.

ДИНАСТИЈА СВЕВЛАДОВИЋА (490 - 641. Г. Н. Е.)

Обнова српске националне државе, Јадранске Србије, почела је 461. године, када се Маркелин крунисао за краља Србије и Италије. Маркелин је био један од главних војсковођа царевине, помоћник прослављеног војсковође Аетиуса, победника над Атилом на Каталонским пољима 451. године. Аетиус и Маркелин су били Срби из Далмације. Срби су увидели да је одржавање Римске Империје постало немогуће и да је једино решење успостављање своје националне државе. Маркелин је, као главни заповедник ратне морнарице Империје, упловио са целом ратном морнарицом у луке Далмације и прогласио се за краља. Дотадашњу империјалну морнарицу задржао је у своме поседу као морнарицу нове краљевине Србије и Италије. На молбу римског цара из Константинопоља, краљ Маркелин је пристао да са својом морнарицом штити острва у Средоземљу. Баш за време вршења те дужности убијен је из потаје у Италији 468. године. То изненадно убиство довело је у питање опстанак краљевине коју је створио. Краљевство није срушено иако су Маркелина на престолу сменила два пустолова - један Србин из Далмације, а други, такође Србин, из Дачке Србије. Тек доласком синова

краља Дачке Србије, Свевлада - Оштроила и Тотиле, 490. године, коначно је обновљена и учвршћена, Јадранска Србија.

Краљ Свевлад је имао три сина: Брусила, Оштроила и Тотилу. Првог сина задржао је за свога наследника, а другу двојицу је послао са војском:
Оштроила у Јадранску Србију, а Тотилу у Италију. Док је Оштроило имао доста лак посао у подухвату да преузме Маркелинову Србију, дотле је Тотила морао да мачем ствара своју нову краљевину у Италији.

Оштроилова престоница нове Јадранске Србије била је опет у граду Скадру, као и пре римског освајања. Маркелинова престоница је био град Солин (Сплит). Обновљену Јадранску Србију странци су називали Далмацијом, по римској провинцији Далмацији. Срби су ову своју обновљену државу називали - Српском, односно Србијом (201.стр. 33). Није редак случај да су и Срби, у преписци са странцима, ову Јадранску Србију називали Далмацијом или Илиријом,

Јадранска Србија под Свевладовићима имала је приближно исту просторну ширину као и римска провинција Илирија. Границе Србије су најчешће померане на југоисток према источној Римској Империји, Византији, и на север у Панонији. Краљ Оштроило је од почетка владао Далмацијом, Илириком, Доњом Мезијом и Босном (201. стр. 39). Овде Ди Канж под Далмацијом подразумева проширену римску провинцију Далмацију која обухвата и Херцеговину, под Илириком подразумева Црну Гору, Албанију и данашњу Републику Србију, а под Доњом Мезијом - данашњу северну Бугарску. Оштроилов син Свевлад "очистио" је, 493. године, Норик и Панонију од варвара који су упали у те покрајине (200. стр. 141). Норик је данашња Словенија, а Панонија, о којој је овде реч, је данашња Славонија и јужна Мађарска.

Тако је Србија, око 500. године, обухватала све земље од Винодола до Пелоније (194. стр. 207). Винодол је на граници Истре, а Пелонија је данашња Пелагонија у Македонији. Пелонија је некада била посебна краљевина са главним градом Белом Зором, данашњим Велесом. Према савременим називима земаља Србија је под Свевладовићима обухватала: Далмацију, Босну, Херцеговину, Хрватску, Словенију, Славонију, Црну Гору, Албанију, половину Македоније, Србију, северну Бугарску, јужну Мађарску и спајала се са Дачком Србијом на Дунаву.

У време владавине Оштроиловог сина, краља Свевлада, од 535. до 549. године, биле су у неку руку повезане у заједницу све три Србије: Илирска, Дачка и Сарматска. Посебно се напомиње да је краљ Свевлад владао Босном, Далмацијом, Хрватском, Влашком и делом Пољске (201. стр. 39). У време Свевладовог сина и наследника Селимира, Србија се простирала од Јадрана до Сарматског Мора. У Дачкој и Сарматској Србији владала су три Селимирова млађа брата: Лех, Чех и Раско (201. стр. 40). Србију су, опште узевши, звали и Сарматијом (201. стр.). Срби се у то време помињу под различитим именима појединих земаља, али и као Спори или Словени. Име Словени се управо тада и појавило као неко уопштено и вулгарно име за Србе (201. стр. 33). У ствари, име Словени се појављује први пут 552. године код Јорнандеса и Прокопија (200. стр. 146).

У ратовима између Србије и источне Римске Империје, у време цара Јустинијана и цара Свевлада, од 535. до 548. године, обе стране су имале више савезника. Савезници Србије били су Готи из Италије и Фрузи (Франци) краља Клотара. Фрузи, који су запосели стару Роданију, односно Галију, били су један савез различитих племена пореклом из Сарматске Србије. Готи из Италије били су Гети из Дачке Србије. У овом дугом рату Србија је изгубила неколико приморских градова јер је Римска Империја имала премоћ на мору. Правећи нагодбу са Србијом, цар Јустинијан је ове градове прогласио независним градовима државама под његовом заштитом. То су били: Дубровник, Солин, Трогир, Задар, Раб, Крк и Осор.

У време владавине цара Владана (568.-590. године), Бугари су затражили да их Владан прими под своју власт и заштиту (141. I, 280). Бугари су као народ Хуногунди које су цариградски писци назвали Волгарима, по реци Волги на чијим обалама су их први пут упознали. Цар Владан је примио Бугаре и дозволио им да се населе на доњем Подунављу. Орбини каже да су тада били сви пагани: Готи, Словени и Бугари, и да су сви говорили истим језиком. Велики број народа који су са царем Владаном говорили истим језиком, затражили су да их он узме под своју власт и заштиту (194. стр.

208). Пошто су били примљени у Србију, Бугари су почели да граде куће и да се трајно задржавају на датом земљишту напуштајући дотадашњи номадски начин живота.

Цар Владан је повратио четири приморска града: Дубровник, Солин, Трогир и Задар. Пренео је своју престоницу из Скадра у Солин, око 575. године (141. I, 286), који је остао престоница Србије све до 640. год, када су га разорили Авари.

Владари из династије Свевладовића нису били хришћани иако су бар две трећине тадашњег становништва Србије чинили хришћани. Свевладовићи су сматрали хришћанство као једно од веровања у античком смислу, па су чак штитили хришћанску Цркву у Србији. Пошто је српска "Сирмијумска" архиепископија, због сталних напада разних племена, премештена у Солун, град који је био под Римском Империјом, Србији је тада остала једино митрополија са седиштем у Солину. Ова митрополија под Свевладовићима постаје архиепископија и српска аутокефална црква. Митрополит Онорије III, (од 528. до 544. године) сазвао је покрајински црквени сабор у Солину 530. године. На томе сабору Онорије је именован за архиепископа (141. I, 243), па је тако у црквеном достојанству постао раван са римским архиепископом, са цариградским архиепископом и патријархом.

Српска Солинска архиепископија имала је под својом управом следеће епархије: Солинску, Задарску, (која је покривала Либурнију и Јаподију), Рабску, Скрадинску (која је покривала неке пределе у Босни), Епидаурску (Дубровачку), која је покривала један део јужне Херцеговине), Неретвљанску, Далмску, Макарску са Брачом и Љешом, Имотску са седиштем у тврђави Ловрач на брду Градина, Сасинску са седиштем у тврђави Сасин у Босни, Сарнитску или Саритску (Сарајевска) (202. Стр. 27), Сарсентарску у Босни, Сисачку и Бродску (200. стр. 42).

Самосталности Српске цркве једнако су се противили Рим и Цариград. У свом подухвату да обнови Римску Империју у њеном најширем обиму, цар Јустинијан је покушао да освоји Србију. После неуспелог рата који је трајао 13 година, Јустинијан је одлучио да бар потчини Српску цркву. Уз помоћ римског архиепископа Вигилија, Јустинијан је 548. године основао Пећку архиепископију. Ова нова архиепископија званично је била - архиепископија Илирије под чију јурисдикцију је стављена сва територија те бивше римске провинције. Солинска архиепископија је требала да се потчини Пећкој архиепископији, а ова је била потчињена Цариградској цркви.

Као и град Солин, Солинску архиепископију потпуно су уништили Авари 640. године. Нови град Сплит, наследник старог града Солина, постао је седиште обновљене архиепископије, али ова није више имала ни власт ни снагу старе Солинске архиепископије. Пећка архиепископија је касније постала Српска патријаршија. Још у 18. веку пећки патријарси су се у званичним документима називали: "Патријарх: Рашке, Бугарске, Србије, Сирмијума, Славоније, Јаподије, Истре, Хрватске, Далмације и Босне" (141. I, 268). Под Србијом се овде, као и у свим документима раног средњег века, подразумева простор од реке Неретве до реке Војуше. Та територија је била матична територија Србије, пре римског освајања и после обнављања државе Србије. Данашња Република Србија је обухваћена под Рашком и делимично под Сирмијумом. Истра је постала саставни део Србије 600. године.

Илирска Србија се територијално спајала са Дачком Србијом краља Свевлада. Њега је убрзо, после 490. године, наследио најстарији син - Брусило. Тако се десило да су три брата истовремено била три краља. Брусило у Дачкој Србији, Оштроило у Илирској Србији и Тотила у јужној Италији. Из тога времена потиче грб династије Свевладовића: штит плаве боје са три крунисане лавље главе златне боје. Овај грб се одржао све до наших дана као грб Далмације.

У време аварског харања Србије, после Радимира II, од 639. до 641. године, на престолу Србије сменила су се два владара чија имена су остала непозната. Последњег од њих погубио је војвода Светимир 641. године.

Владари из династије Свевладовића:

1. Оштроило, 490. - 535. године
2. Свевлад, 535. - 549.године

3. Селимир, 549. - 568. године
4. Владан, 568.- 590. године
5. Радимир, 590. - 606. године
6. Владан II, 60б. - 619. године
7. Радимир II, 619 - 639. године
8. Н.Н., 639 - 641. године

ДИНАСТИЈА СВЕТИМИРОВИЋА (640 - 794. Г.)

Авари су силовито напали Србију у време краља Радимира II 639. године. (200. стр.151-152). Врло бројна аварска војска упала је у Србију и похарала њене покрајине: Далмацију, Истру, Мезију, Дарданију, Рашку и Превалу (141. I, 302-303). Авари су освојили тврђаву Клис у Далмацији, а затим су до темеља разорили градове Солин (202. Стр. 35) и Епидаур, 640. године,

Уочи аварског напада Србија је била у великом нереду, буктали су сукоби између хришћана и пагана. Цар Радимир, који је био паган, у тим сукобима је прогонио хришћане. Лоше стање у Србији олакшало је продор Авара, а можда их је баш оно и привукло. Било како било, цар Радимир је нестао 639. године, а његов наследник, чије име нам није познато, погинуо је приликом аварског освајања Солина 640. године. Последњи племић из династије Свевладовића покушао је да успостави царску власт у Скадру, али у томе није имао много успеха.

Авари су били један хунски номадски народ из централне Азије. Срби су их први пут упознали док су још били на реци Обру у Сибиру, па су их по имену те реке назвали - Обри. Са Аварима је први успоставио везе цар Јустинијан, 558. године, тражећи свуда савезнике за рат против Србије. Те године је склопљен савез између Римске Царевине и Авара који су још били у Централној Азији. Аварски изасланик, по имену Кондих, посетио је Цариград, а затим је спатар Валентин посетио аварског хагана.

Десет година касније Авари су били у Бесарабији и као савезници Римске Царевине отпочели су нападе на Србе и српске савезнике у Подунављу. У рату између Ромеја и Срба из Дачке Србије, 578-579. године, Авари учествују у борбама на страни Ромеја. Кад је тај рат завршен српском победом, Срби су прешли Дунав и похарали целу Тракију и Грчку. Затим су Авари 592. напали Јадранску Србију, а несумњиво је да су то учинили на позив Цариграда. У том нападу су били тако потучени, да је њихов хаган морао да се спасава бекством преко Дунава..

Политика Византије је била да све полудивље номадске хорде упућује у нападе на Србе и на пљачку српских земаља, што је посебно долазило до изражаја у случају Авара. Византинци нису исплаћивали редовно уговорену плату аварским ратницима, па су се ови бунили и пљачкали и византијску територију. Па и поред штете од аварске пљачке, Византинци су сматрали да је за њих много корисније да држе Аваре стално спремне на ратне походе ради пљачке. То се показало сврсисходно када је Византија напала Дачку Србију 594. године. Чим је византијска војска прешла Дунав, огромна аварска хорда се одмах придружила њој, па су тако удруженим снагама победили српског војводу Адрагаста и заробили кнеза Мужока на реци Јаломици. Следеће године нападачи су поражени и протерани из Дачке Србије.

Авари потом упадају у Илирску Србију и разарају град Велику који се налазио близу реке Саве, северозападно од Бањалуке. Српска војска је стигла Аваре код поменутог града, потукла их, отела им сав плен и протерала из Србије. У новом рату између Византије и Дачке Србије, 602. године, Авари нису учествовали, па су Византинци били тешко поражени. Незадовољна византијска војска се побунила и убила цара Маврикија. Авари се поново буне против свога послодавца - Византије - 619. године, па им она поново даје плату и обећава да ће им признати као њихов посед целу Панонију ако је освоје. То је био отворени позив Аварима да нападну панонске Србе који тада нису располагали знатнијом војном силом. Авари су и тај налог извршили, па се цела аварска хорда сручила у панонску равницу. Аварска азијска коњица је као олуја јездила Панонијом и готово целу је заузела.

Аварска пљачка и злочини убрзо натераше на побуну Србе из Моравске, 523. године, под вођством Сама који је протерао Аваре на југ Паноније и створио велику краљевину. Авари су се задржали у јужној Панонији све док нису ојачали, па су 639. године поново упали у Илирску Србију. И тај напад Авари су предузели у споразуму са Византијом, по налогу цара Хераклија. Византинци су били обавештени о лошем стању у Србији, јер су баш они, преко Цркве, изазвали сукобе између хришћана и пагана, а затим су се појавили као заштитници хришћана. Помиње се заповест (Простаксис, Ордо), коју је цар Хераклије издао Аварима за напад на Србију. Такође се помиње и наредба (Келеусис, Јусио) којом је цар признао Аварима право на све освојене земље у Србији. После упада Авара у Србију, византијска морнарица је напала српске приморске градове, тако да су 640. године истовремено Авари нападали са копна а Византинци са мора. Два српска града, која су пружала најјачи отпор, Солин и Епидаур (Дубровник), после освајања Авари су потпуно разорили, а остале приморске градове запоселии су Византинци.

Србију је посебно тешко погодило разарање града Солина јер је овај град тада био престоница Србије и седиште Српске архиепископије. Византија је желела да уништи ту архиепископију, а за Аваре је она била привлачна само толико колико су могли да опљачкају њене храмове. Све околности наводе на закључак да је разарање античког српског града Солина, седишта српског владара и Цркве, дело Византије, иако се она при том послужила и аварском руком.

У тим тешким данима појављује се српски војвода Звонимир, од Цркве проглашен - Светимир, који прикупља војску у Босни и предузима одлучну борбу против Авара 640. године. "На челу своје српске војске" војвода протерује Аваре из Босне, Мезије, Дарданије, Рашке, Дукље и потпуно их поражава у Далмацији 641. године (141. I, 305). Приликом прогона Авара из Дукље, Светимир је

ухватио и погубио последњег племића из династије Севладовића који је био потпуно неспособан и безначајан, тако да му историчари нису ни име записали. Остаци поражених хорди повукли су се на север, преко реке Саве, крајем 641. године.

После победе над Аварима, војвода Светимир се крунише за краља Србије (141. I, 306) у Скадру јер је Солин био уништен и тако оснива нову династију -Светимировића. Његова држава била је просторња и Врлике (202. стр. 35). а после њиховог пораза ту је остао тек део тог становништва, можда две до три хиљаде душа. Они су се још населили око Обровца и Нина. Обровац је по њима добио своје име, пошто су Срби називали Аваре - Обрима. Овај део Авара, што је остао у Србији, познат је у деветом веку под именом **Хрвата**. Доста бројнији Хрвати од ових, што су се населили у Далмацији, населили су се у Панонији између река Саве и Драве 640. године (141.I. 305). На њиховом челу се налазила једна породица од петеро браће и две сестре чија имена су позната. **Браћа су се звала Хроват, Клук, Мухол, Ловел и Косен, а сестре Туга и Вуга**. Земљиште на које су се населили припадало је Србији, али они нису били у саставу Србије него у саставу аварског хаганата који је имао центар негде у данашњој Мађарској. Пре доласка у Србију Хрвати су били у једном делу Аварске (141. I, 304).

Први пут је хрватско име у историји поменуто у граду Танаису, на ушћу реке Дона у Азовско Море, из трећег века (193. Стр. 13). Хрвати или Хревати се у Далмацији први пут помињу под тим именом у време Каролинга, после 800. године (203.I, 67).

Авари у краљевини Србији, то јест они који су остали у Далмацији, разликовали су се од Срба својих суседа по начину живота и по телесном изгледу. Населили су се, углавном, по местима која су разориле и опустошиле њихове хорде, како се то 924. године помиње на Сплитском сабору.
Цар Хераклиус је умро почетком 641. године, а његов наследник, Костантин III, затражио је војну помоћ од Србије, 642. године, за борбу против Лангобарда у Италији. То нам говори да се у Цариграду приликом промене владара мењала и политика према Србији. У сваком случају аварска карта није више била добра за игру. Србија се одазвала молби цара Константина и послала војску у Италију. Српска војска се искрцала на обали Сипонта и опсела Лангобарде у Бенавенту. У борби са Србима погинуо је Ајон лангобардски војвода од Бенавента.

У Бенавенто је са својом војском дошао Родоалд, син лангобардског војводе из Фриула. Уместо борбе, тражио је да разговара са Србима. Родоалдо се обратио Србима на српском језику, који је одлично говорио, и наговорио их да прекину ратна дејства против Лангобарда у Италији и да се врате у Србију. Име овог лангобардског војводе и његов одлични српски језик покрећу низ питања. Његово име је латинизирани облик имена Родовлад. Како је он могао да одлично говори српски ако тај језик није говорен у његовој кући? Многи писци из средњег века говоре да су Лангобарди - Словени. То значи да су они једно српско племе из Сарматске Србије. Тај случај са војводом Родоалдом говори у прилог њихових изјава.

Приликом разарања града Солина уништена је архиепископија и све свештенство побијено. Последњи архиепископ се звао Тодор III (141. I, 309). На терену порушених градова Солина и Епидаура саграђени су нови: Сплит 647. и Дубровник 643. године. За новог архиепископа у Далмацији, по вољи Рима, постављен је Јован из Равене (650 - 680. године).

Нови краљ Србије Светимир дао је цркви велике повластице, ослободио је од плаћања пореза и помогао да се обнови и поново организује. Светимир је помагао покрштавање својих поданика који нису још били крштени, али није дозвољавао свештенству да покрштавање врши насилно. Јован Равењанин је 670. године, уз краљеву подршку, покушао да покрсти Аваре (Хрвате), али у томе није успео. Треба рећи да је тада било још и Срба који нису хтели да приме хришћанство. Међу таквима су били, на пример, Неретвљани који су гледали на хришћанство као на једну туђинску верску организацију.

Уништењем старе Солинске архиепископије уништена је у ствари и самосталност Српске цркве у Далмацији. "Када је за архиепископа дошао Максим, 593. године, односи између њега и папе Григорија I били су потпуно прекинути. Интервенисао је цар Маврикије и наговорио Максима да се помири са папом, па је дошло до неког помирења између њих, у Равени 599. године" (202.стр. 35). У

обновљеној архиепископији новог архиепископа, Јована Равењанина, поставио је папа и ставио га под своју управу. Тако ће бити све до 732. године, када су све илирске епархије потпале под власт цариградског патријарха (202. Стр. 40).

Краљ Светимир је умро 671. године, а наследио га је син Будимир, звани Светопелек. Њему је такође црква дала име које означава дете светог повоја, односно: из светих пелена. Краљ Будимир је 711. године створио нову управну поделу у Србији, а увео добро организовано судство (141.I, 318). Тада је уведена подела Србије на банате и жупе. Банат је првенствено био војна област, али истовремено и цивилна управна јединица на чијем челу је стајао бан. Бана је понекад постављао краљ, а у неким случајевима га је бирао народ. Он је био највиши представник краљевске власти у дотичном банату, а у стварности је био тек један од високих чиновника. Жупани су били цивилни чиновници, старешине жупа. И жупане је обично постављао краљ, али понекад их је бирао народ, а краљ само потврђивао. Поред бана и жупана постојале су и војводе које је бирао народ из једне или више жупа, са роком од годину дана. Њихова дужност је била да воде војску из својих жупа у рат, на позив бана или краља. Сва ова звања су понекад била и наследна, али то је више био случај него правило. Наследна звања су била кнежевска, а кнежева је било од врло различитих важности, од малих сеоских кнежева па до стварних владара појединих области. Судије, порезници и остали чиновници постављани су обично са роком од годину дана.

Краљ Будимир је умро 711. године, а наследио га је син Светолик (711 -724. г). После Светолика на престо долази његов син Владислав (724-727. г), а њега наслеђује његов млађи брат Томислав (727.-744. г). За све време владавине ових краљева нема података о важнијим догађајима, па можемо претпоставити да је то време било доба мира. У време владавине Томислававог сина Себислава (744. - 7б0. г), проширене су границе Србије на северу и североистоку. Један податак из 756. говори нам да је панонска покрајина Савија, то јест данашња Славонија, била у то време у саставу Србије и да се Србија граничила на северу са Аварима а на истоку са Бугарима (200. стр. 18). У то време Бугари су се налазили на доњем Дунаву, на левој обали ове реке.

У Византији је у то време владао цар Константин Копроним који је на чувеном иконоборачком сабору 754. године створио огроман неред у цркви. Последице тог верског нереда осећале су се и у Србији, пошто је црква тада била под управом цариградског патријарха.

На Западу се 756. године римски архиепископ проглашава и за земаљског владара коме фрушки краљ Пепин поклања на управу делове Италије. И на истоку и на западу хришћанска црква је све више одвајана од своје стварне намене и коришћена у чисто политичке сврхе. Римски архиепископ, под надимком - Папа, настоји да буде нови римски император, а у Византији је црква сведена на обично оруђе цариградског двора. И једни и други били су према Србима подједнако непријатељски настројени.

Краљ Себислав је 7б0. године поделио Србију на два управна дела и дао свакоме од синова по једну половину државе на управу. Старији син Расбин, који је владао од 760. до 768. године, добио је на управу јужне крајеве Србије, од Истре до Македоније. Његов млађи брат Владимир добио је на управу северне крајеве Србије: Славонију, Влашку, Рашку и Босну (141.I, 327). Владимир је владао од 760. до 781. године, а после смрти брата Расбина објединио је северну и јужну Србију. Краља Владимира наследио је син Карамир (781-789. г). У време његове владавине почињу сукоби између Фрушке и Србије.

Фрушки краљ Карло Велики настоји да придобије пограничне великаше у Србији нудећи им врло велике привилегије ако се одвоје од свога владара и постану његови вазали. Поред тих примамљивих понуда, Карло је довео и велике војне снаге на границу Србије. Три српска западна баната су била угрожена од Фруга: Истра, Јаподија и банат Лике и Крбаве. Краљ Карамир је дошао са својом војском у ове западне банате. Вођене су некакве борбе у пограничном пределу Србије, али ми о тим борбама немамо опширнијих података. Једино је познато да је краљ Карамир био рањен и да је од последица тих рана умро 789. године. Карло Велики није успео да освоји ни један од пограничних српских баната. Нови краљ Србије постао је Карамиров син Тврдослав (789-794. г), који је спровео

преуређење државне управе и судства у западним српским банатима, народу дао велике повластице и тако учврстио своју власт у тим областима.

Карло Велики је, почевши од 791. године, повео велики рат против Авара из Пановије, па су његове војне снаге биле заузете у том рату. Фрушка сила се поново устремила на Србију 794. године када успева да од Срба освоји Истру. Краљ Тврдослав је водио велики рат са Фрузима, спречио њихов даљи продор у Србију, али Истру није успео да поврати. У томе га је спречила изненадна смрт када је са војском био у Лици. Пошто Тврдослав није имао наследника, власт је преузео војвода Оштривој који је био у сродству са краљевском кућом. Војвода Оштривој је остао две године са војском у западним српским пределима, све док фрушка опасност није потпуно отклоњена. Потом је дошао у Скадар и поставио на престо Србије свог сина Толимира (141. II, 15).

ДИНАСТИЈА ОШТРИВОЈЕВИЋА, ПРВО РАЗДОБЉЕ (794-865)
Војвода Оштривој (794-796)

Оснивач нове династије био је војвода Оштривој, сестрић краља Тврдослава. (201. стр. 42) Оштривој је провео две године на челу војске, у западним српским банатима, одбијајући нападе фрушких снага. Велика фрушка краљевина, под Карлом Великим, била је у то време на врхунцу своје моћи. Фрушка је представљала сталну опасност на западним границама Србије и више пута покушала је да изврши продор према Далмацији. Дуготрајни боравак војводе Оштривоја, тадашњег стварног владара Србије, на челу војске у западним банатима, говори нам јасно да је за све то време владало ратно стање између Фрушке и Србије. Тек пошто је опасност потпуно отклоњена, војвода је дошао у Скадар и крунисао свога сина Толимира за краља Србије.

Краљ Толимир (796-812)

Краљ Толимир Оштривојевић је остао познат у историји по доброчинству, правичности и по побожности. Нови краљ се могао привремено посветити унутрашњим приликама у Србији. Карло Велики је поново ратовао са Аварима, победио их, заузео њихов табор, такозвани ринг, који је био аварска покретна престоница у равницама западне Паноније. После победе над Аварима 796. године, Фрушка се проширила и на део Паноније. По целој Панонији живели су још тада бројни Срби, па је тако и један део панонских Срба пао под фрушку власт. Српски жупан западне Славоније Војнимир, са седиштем у Сиску, прихватио је фрушко савезништво и ратовао је са њима заједно против Авара. После победе и Војнимир је морао да пристане на вазалство Карлу Великом. Тај случај нам говори да Фрузи нису поштовали уговоре са савезницима, него су после победе наметали своју вољу.

Фрушка држава се одликовала по привржености Римској цркви и по нетрпељивости према другим црквама. Фрузи су 799. године покушали да насилно покрсте Аваре, па је то насиље проузроковало велику аварску побуну. Фрушка војска је угушила побуну и приморала један део Авара да се покрсте. Те исте године је фрушка војска, коју је водио макрогроф Ерих, напала на Србију из правца Истре. Ерих није далеко стигао, поражен је и убијен у боју код Трсата. Следеће године Фрузи су великим снагама обновили напад и запосели западне крајеве Србије све до Либурније, односно до реке Зрмање, Пошто су Фрузи ушли и на приморје, у пределу Кварнера, то их је довело у сукоб и са Византијом, заштитницом слободних приморских градова.

Панонски Срби, који су раније били под Аварима, ослобођени од њихових варварских хорди, прогонили су сада остатке тог народа из своје земље. Зато су били принуђени да 805. године траже од Карла Великог да им додели неку земљу да би се населили. Карло им је одобрио да се населе дуж источне границе његове империје, у пределима горње Посавине па на север до данашње Словачке. На том простору Карло је уредио нову управну јединицу - "Аварску марку". Очигледно је да је Карло са том новом марком хтео да употреби Аваре као живи зид према Србима. Аварска моћ је уништена, њихова хорда разбијена, и они више нису представљали значајну снагу. Остао је само аварски живаљ раздељен у неколико земаља у виду једног испрекиданог ланца од јужне Пољске, преко Кракова, па

преко Чешке и Словачке до западне Славиније и Далмације, где су се аварска насеља налазила у пределу Либурније. Пошто је и Карантанија била једна од српских земаља (204. I, 51) у којој су се Авари населили, може се закључити да су остаци Авара насељени искључиво у српским земљама.

Али од тога времена Авари се више не помињу под дотадашњим именом, него под именом - Хрвата. Та промена имена, истовремена свуда где су се Авари налазили, не може се друкчије објаснити него тиме да су се Авари на свом језику називали именом које је било слично првим поменима хрватског имена, као: Хоровати, Хорвати, Хровати или Харварати. Име Авара у његовом првобитном облику потиче од грчких писаца, а нама је добро познато да грчки писци нису, готово никада, правилно писали страна имена, Видели смо да Срби нису звали Аваре тим именом, него Обрима. Видели смо на примеру српског имена како су га грчки писци, на све могуће начине, преличавали. Како су Срби били народ са којим су Грци вековима живели заједно, шта да се очекује од њихове тачности писања имена неких других народа? У једном од наведених примера првих хрватских имена налази се сасвим јасно име Авара - (Х)арварати.

Када је фрушка империја била на врхунцу своје моћи, њен утицај је био врло снажан у Далмацији, па су епископи Задра, Трогира, Сплита и Дубровника 806. године затражили од Карла Великог да узме њихове градове под своју заштиту. Све до тада ти градови су били под заштитом Византије. Карло их је радо примио под своју заштиту, али то неће бити дугог века јер је убрзо потом Византија, која је била најјача поморска сила на Средоземљу, поразила фрушке поморске снаге, па су тиме и ти градови поново променили заштитника.

Десио се један напад на Србију 812. године, на пределу источне Славоније и Срема. Краљ Толимир је победио нападаче и протерао их из тих крајева. Међутим, остало је нејасно ко су били нападачи. Неки историчари их помињу као Угаре, али они нису могли бити Угари јер Мађари још нису били стигли до Паноније.

Краљ Прибислав (812-815)

Колико год је Толимир био чувен по доброчинству и високим врлинама, толико је његов син Прибислав био чувен по пороцима и разврату. Тај краљ није уопште водио рачуна о држави нити о народу, па је у Србији владао неред и побуњеничко стање. Највећа побуна била је у Босни где се народ побунио на челу са својим баном. Краљ Прибислав је дошао са војском у Босну да би угушио побуну. Чим је стигао, његова војска му је отказала послушност и ту је краљ био убијен 815. године.

Краљ Крепимир (815-840)

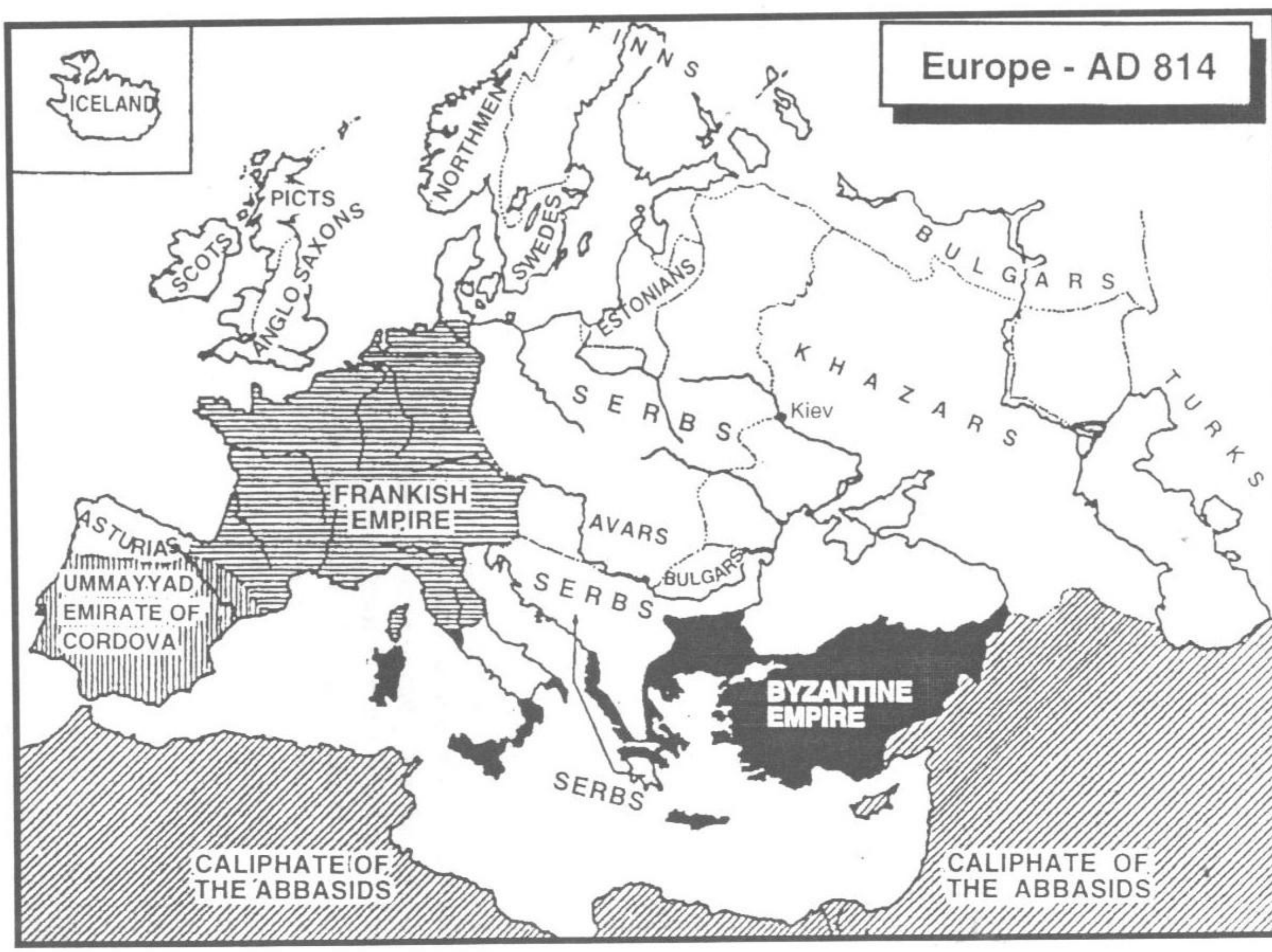
Прибислава је наследио његов син Крепимир који је био сушта супротност своме оцу. Био је један од највећих владара из династије Оштривојевића. Када је дошао на престо Србије, затекао је неред и расуло по целој држави. Било му је потребно неколико година да уведе ред и мир и преуреди државне службе. Потом је потиснуо фрушку империју из српских земаља и обновио терироријалну целовитост Србије.

После смрти Карла Великог, 814. године, његова велика империја се поцепала и почела нагло да слаби. Иако је Римска црква радила свом силом да одржи ову империју коју је била прогласила њеним Светим Римско-германским царством, она је ипак доживела судбину какву смо често пута у историји видели, а то је да брзо створене империје не преживе свога ствараоца. Неписмени Карло Велики је ту империју створио на своме мачу, не знајући како да уреди и очува освојене земље у времену када његовог мача нестане.

За време нереда у Србији, док је на престолу био краљ Прибислав, нински жупан Борна (810-821. г) почео је од 813. године да ради на томе да он постане независни владар своје жупе. Борна није још био крштен. Нин је био једна варошица у којој су већину становништва чинили Хрвати. У још неколико малих жупа у Либурнији било је Хрвата који су живели мање или више помешани са Србима. Пре Борне познати су нам следећи нински жупани: Тимотије, Гудускан и Вишеслав. Тимотије

је био Србин, Гудускан је био Хрват, а Вишеслав, (800-810 .г) био је Србин и хришћанин. Нин је био главна хрватска жупа у Далмацији, а као што видимо ту су се смењивали, на положају жупана, Срби и Хрвати, хришћани и нехришћани. Вишеслав је био нешто боље познат, док за Тимотија и Гудускана (201. стр. 74) знамо само толико да су постојали.

Када су почели нови сукоби између Срба и Фруга, 819. године, Борна је отишао код фрушког цара Лудвига Побожног у Ахен са молбом да га прими за свога вазала. Пошто је Лудвиг био далеко, а његова жупа у Србији, мислио је Борна да ће Лудвигов утицај на њега бити ништаван, а с друге стране, да ће под његовом заштитом постати самостални владар. Знајући да је Лудвиг врло привржен хришћанству, Борна пристане да се покрсти и да преведе своје Хрвате у хришћанство. За тај посао Борна је затражио свештенике из Рима, а не из Сплита. Папа је послао једног епископа који је крстио Борну и његове ближе сараднике. Хрвати из нинске жупе су тада примили хришћанство, али они из других жупа одбише да то учине. Хрвата је тада било у 11 жупа у Далмацији. Цар Лудвиг је примио Борну за свога вазала и признао му жупански чин са правом наслеђа. Потом је Борна саградио у Нину прву хрватску цркву која је била посвећена фрушком свецу Аселу (204.1, 52). Тада је Папа поставио једаног епископа "за Хрвате", и **то је био почетак "Цркве у Хрвата" у Краљевини Србији**.

Наследник жупана Војнимира у Сиску био је жупан Људевит који је, као и његов претходник, био фрушки вазал. Слабљење фрушког царства и јачање Србије подстакло је Људевита да раскине са Фрузима. Људевит је био Србин, а Сисак је био стари српски град и снажно српско упориште у време римских освајања. И шира околина Сиска била је насељена Србима. На северу и северозападу од њих били су тада Хрвати, али они нису били потчињени жупану Људевиту, него су имали своје господаре. Људевит је 819. године отказао Фрузима вазалство, а како је иза Људевита стајала Србија, то је

изазвало нови српско-фрушки рат. Уз Људевита су стали Срби из западне Славоније, данашње Хрватске и Словеније, све до реке Соче (204.I, 53). Фрушку војску је водио макрогроф Кадало, а до боја је дошло негде на пределу данашње Словеније. У том боју Људевит је победио Кадала. Против Људевита је дошла друга фрушка војска, под Балдериком, а битка је вођена опет на пределу данашње Словеније. Завршена је неодлучно, ни једна страна није могла да се похвали победом. Тада је фрушки вазал жупан Борна пошао са својом војском у помоћ Фрузима и стигао близу Сиска. При повратку из Словеније Људевит га је пресрео и потукао на реци Купи. Борна је морао да откаже фрушко вазалство и да призна врховну власт краља Крепимира.

Док је жупан Људевит војевао у Словенији, краљ Крепимир је 819. године ослободио Истру од Фруга. Следеће године је цар Лудвиг послао против Срба три војске. Једна његова војска је ишла у правцу Истре, друта у правцу Лике (да би дошла у помоћ Борни), а трећа је ишла у правцу Сиска. Људевит се са својим снагама затворио у тврде градове које фрушка војска није могла да освоји, па се повукла. И друге две фрушке војске су се вратиле натраг, али нам није познато да ли су биле тучене или су се саме повукле. Било како било, и та друга година српско-фрушког рата завршена је у знаку српске победе. Фрушка војска је 821. године обновила напад на Србију, али опет без икаквог успеха. Те године је нестао њихов пријатељ жупан Борна. Четврте године рата (822. год.) стигла је велика фрушка војска у Посавину и жупан Људевит се са својим снагама повукао у унутрашњост Србије која је тада имала границу на Сави.

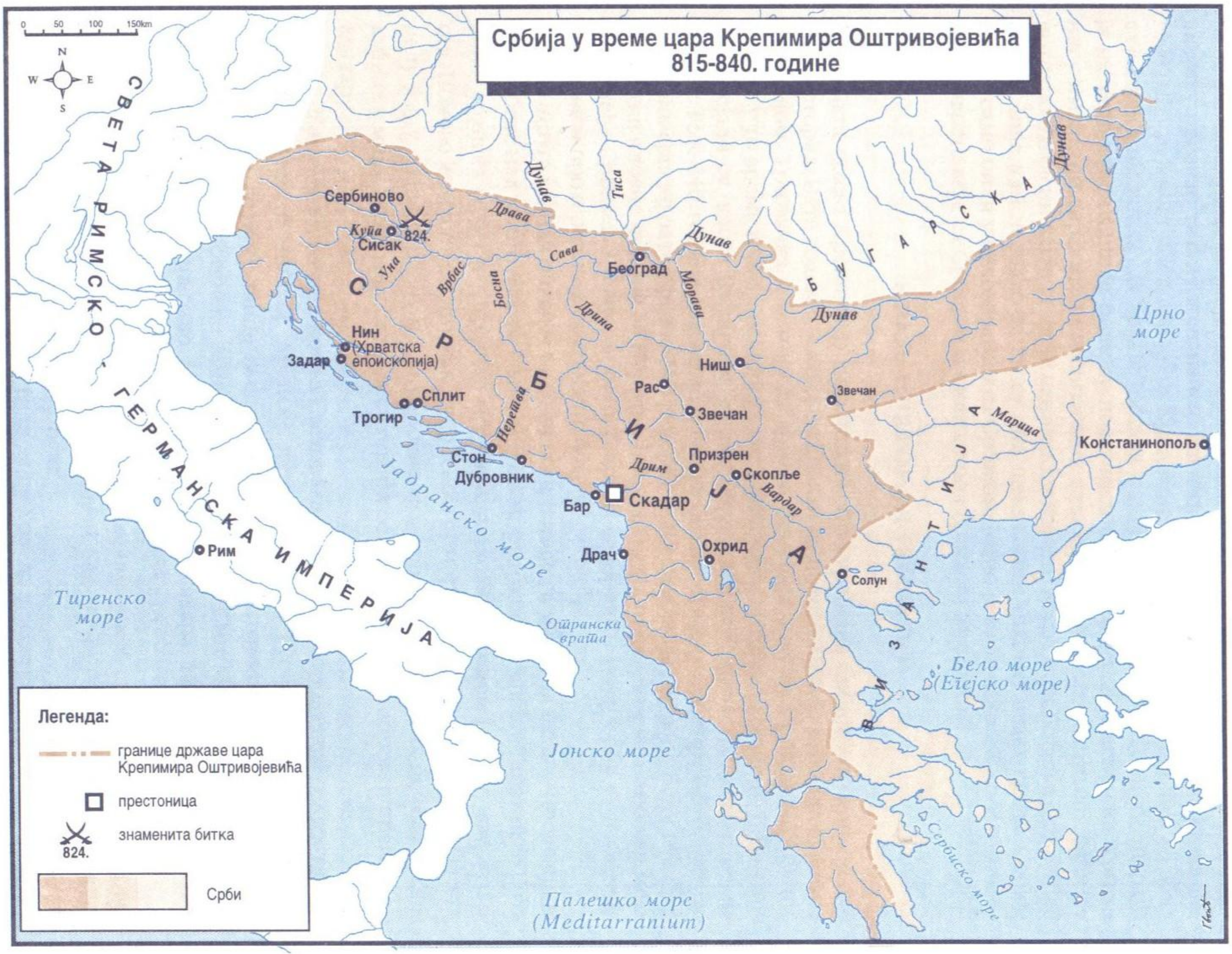
Фрушки временописац и савременик догађаја бележи да је Људевит напустио Сисак и да је отишао код Срба који су велика нација и који се налазе у Далмацији (205. Том 104, стр. 402). Из овога се може видети да су још тада Фрузи називали Србију - Далмацијом. У ствари, Људевит није био далеко од Сиска, био је негде у Босни где му је краљ Крепимир дао положај жупана да се ту припреми за нови обрачун са Фрузима. Следеће године отишао је Људевит са војском из Србије и, пошто је 823. године поразио и протерао фрушку војску, повратио је Сисак. Исте године Људевита је на препад у Сиску убио неки Људомил, рођак жупана Борне. Тога Људомила или Људемисла, како га све помињу, мислило се, послали су Фрузи да убије Људевита. Рат је трајао већ пет година, а фрушка војска је само трпела поразе. Људевит се показао као веома способан војсковођа и Фрузи су хтели да му се лично осветe за нанете поразе.

И заиста, после Људевитовог убиства, фрушка војска је запосела његову земљу све до реке Саве. Па ипак, мораће убрзо да се повуку јер је 825. године почела велика побуна Хрвата. Савременик жупана Људевита био је хрватски вођа Порга који се помиње и као Порин или Парга. Његови Хрвати су се налазили у данашњем хрватском Загорју и у Подравини. Били су под фрушком влашћу, па су Фрузи вршили свакојаке злочине над њима. Хватали су хрватску децу, пекли и давали их својим псима да једу (141. II, 24). Такви и слични злочини натерали су Хрвате да се побуне против Фруга и да затраже помоћ од Срба. Пошто су Срби већ шест година били у рату са Фрузима, подржали су хрватску побуну и дали им потребну помоћ. Хрватске борбе са фрузима трајале су седам година, понајвише због тога што су Срби у то време имали велики рат са Византијом, па је српска војска била заузета у том рату. Видећи да су Срби већ више година у рату са Фрузима, Византија је одлучила да нападне Србију.

У време рата са Византијом краљ Крепимир је заузео четири града у Далмацији који су до тада били под византијском заштитом, а то су: Дубровник, Сплит, Трогир и Задар. Ти градови су у ствари 827. године ослобођени од византијске власти. Градови на Кварнерским острвима се не помињу, а пошто су Кварнер и Истра већ били у саставу Србије, може се закључити да су Крк и Осор раније ослобођени. Пошто је изгубила приморске градове, Византија је и званично ступила у савез са фрушком империјом против Србије. Ми само напомињемо да су у то време Византија и Света Римско-германска империја биле две најјаче силе у Европи, а вероватно и у свету. Па ипак, краљ Крепимир ће изићи као победник из рата и са једном и са другом силом. Посебно је била значајна његова велика победа над византијском војском код Скадра 828. године (141. II, 25).

Треба знати да је **Србија обухватала на југу целу данашњу Албанију** и да се Водена помиње као српски град. Водена се налази данас у делу Македоније под Грчком. Цариградски патријарх

Никола III сведочи да Византија, све до 807. године, није прелазила на западу даље од Солуна (206. Том 119, стр. 877-880). Цар Никефор I је, захваљујући поморским победама над Фрузима, 806. године, успоставио византијску превласт над Венецијом и над далматинским градовима. Следеће године Никефор је заузео јужне српске пределе све до реке Маће. Победом над царем Михаилом II 828. године, краљ Крепимир је повратио на југу све оно што су 807. Византинци били отели.

Истовремено када је Византија нападала Србију са југа, једна фрушка војска, која се помиње као гермаиска или алеманска, напала је Србију са северозапада и ушла у Истру и Јаподију. Крепимир је дигао велику војску против ових нападача, потукао их и протерао из Србије (194. стр. 213). Та победа над Фрузима десила се после победе над Византијом, 829. године, а главна битка вођена је у Истри (201. стр. 42). Тек после те победе Крепимир је могао послати већу помоћ Хрватима у западној Панонији, па су се и они уз помоћ српске војске ослободили фрушке власти 831. године. Хрватски вођа Порга затражио је 832. године да дођу свештеници из Србије и покрсте његов народ. Да би помогао или да би се у то умешао, папа Григорије IV шаље сплитском архиепископу Петру III неке свештенике који су говорили српски (141. II, 25-26). И по томе се може закључити да су Хрвати из западне Паноније већ тада говорили српски. Исте године умро је Порга, а нови вођа Хрвата, за кога неки кажу да је имао чин војводе, звао се Мислав.

Српски жупан у западној Славонији са седиштем у Сиску, савременик тих догађаја, био је Ратимир (829-838. г). После низа пораза на бојном пољу Света Римско-германска империја је тражила

начина да успостави мир и пријатељство са Србијом, па је у ту сврху један рођак цара Лудвига понудио руку своје кћерке Крепимировом сину Светораду (194. стр. 213). Срби су прихватили ту понуду, а Светорад се оженио фрушком принцезом и том приликом је успостављен мир између Србије и Фрушке.

Нови нински жупан, наследник Борне, био је Владислав (821-835). За њега не можемо рећи да ли је био Србин или Хрват. Фрушки цар Лудвиг је и Владиславу признао титулу жупана као наследну, иако он није био његов вазал него је на ту дужност поставио краљ Крепимир. Међутим, нинска епархија на челу са једним капеланом "за Хрвате" остала је под управом Рима, а све друге епархије на територији Србије биле су под управом Цариграда. Далматински Хрвати нису имали ни верских ни политичких веза са панонским Хрватима - били су потпуно одвојени. Што се тиче панонских Хрвата, после ослобођења од фрушке власти, није нам познато да ли су они признавали врховну власт краља Србије или су само били у неком савезу са Србијом. Једно је само извесно - постојале су доста чврсте везе са Србијом и били су под српском заштитом.

Краљ Светорад (840-858)

Великог краља Крепимира у моћној и добро уређеној Србији наследио је син Светорад. Исте године, у којој он долази на престо, Србија је имала сукоб са Венецијом. Трговачка и поморска држава Венеција, коју су Срби звали Млеци, била је у то време велика поморска сила. Млечани су били савезници Византије и настојали су, као и Византија, да задобију власт над неким од далматинских острва. То је 840. године довело до поморског рата између Србије и Венеције. Заповедник српске ратне флоте био је неретвљански војвода Дружак. Већи део српске ратне пловне чинили су Неретвљани који су били познати као најбољи морнари међу Србима. У једној великој бици на отвореном мору Срби су победили Млечане и протерали их са српских острва.

Друга велика опасност појавила се такође са мора, од Арапа. После арапске победе над византијском и млетачком морнарицом у заливу Таранта 841. године, арапска ратна и трговачка морнарица плови по целом Јадрану све до Трста. Поново је исприловио Дружак са српском поморском силом и уништио је 841. целу једну арапску ратну пловну. После тих великих поморских победа Србија је била у миру, а о краљу Светораду говори се као о благом, добром и праведном владару.

У време владавине краља Светорада имамо неких података о Хрватима у јужној Пољској и Чешкој. Арапски путописац Ибн Рустах, у своме делу Ал-Џарми из 842. године, пише да се хрватски владар крунише и да се његова држава налази усред словенске земље. Владар се зове "Свет Малик" што би, према његовом тумачењу, требало да значи - владар владара. Његов заменик се зове "субанџ", а његов град у коме столује зове се Држваб.

Други арапски путописац Кардизи, савременик Рустахов, каже да се главни град Хрвата зове Џарват. Један непознати персијски географ спомиње неки хрватски град као Ирвад, Ирвт и Хордад.

По свему овоме се јасно види да су Хрвати на северу, за разлику од Хрвата у Далмацији и западној Панонији, који су се у то време већ били србизирали, задржали све одлике једног азијског народа. Малик или Мелек је име за господара, владара, краља или слично код народа на Блиском истоку и у Средњој Азији. И то значење титуле "владар владара" такође је пореклом из Средње Азије и потпуно је страно српском и европском свету. Још и данас се у Ирану владар назива шахиншах, што значи владар владара. И имена хрватских градова, као Џарват, Ирвад и Хордад, такође су имена својствена средњој Азији. Савремени хрватски историчари сматрају да су Хрвати пореклом из Ирана. Према досадашњем степену историјске спознаје, не може се тачно одредити њихова стара постојбина, да ли је у питању баш Иран или нека суседна земља у Средњој Азији. Једино што је сада доказиво јесте да су пореклом из тих предела. Утврђивање места њиховог порекла у ужем смислу и није предмет ове књиге.

За Хрвате у Далмацији краљ Светорад је поставио жупана Трпимира (845-864. г) који је имао звање "жупан Хрвата". То је било нешто ново јер се по титули може закључити да је он био жупан свих Хрвата у Далмацији, а не само нинске жупе. Он није ни боравио у Нину, него на више места и то

најчешће у чисто српским градовима, а његова жупа није имала посебну хрватску територију. Он је био жупан Хрвата без обзира где се они налазили.

Краљ Радослав I (858 - 863)

Краља Светорада наследио је син Радослав I који је у историји остао познат као благ и доброчин човек. У моћној и добро уређеној Србији сматрао је да није потребна нека чвршћа краљевска власт, него да се може ослонити на савесност виших државних чиновника. Међутим, поједини банови злоупотребили су краљеву благост, као на пример бан Лике и Крбаве Селимир, који је 862. године отказао послушност краљу. Хтео је да створи своју посебну државу од Лике, Крбаве и Котара. Краљ Радослав I је послао свог сина Часлава да уведе ред у побуњеном банату и наредио му да то учини на што блажи начин, као и да буде благонаклон према народу јер је побуна дело бана Селимира. Часлав је победио бана, ухватио га и погубио, па тако завео мир у том банату. Краљ Радослав је потом дошао у Котаре, а народ га је дочекао са великим одушевљењем (141. II, 36). Краљ је почео да кори и кажњава војне старешине зато што су чврстом руком увели ред и мир, што изазва велико незадовољство и побуну у војсци. На челу са чеоником Милутином, побуњеници су хтели да збаце краља. Видевши да су побуњеници у премоћи, краљ је побегао до једне лађе и отпловио у Италију. Настанио се са породицом у Риму где је и умро не покушавајући да се врати на престо.

У време владавине краља Радослава I, моравски кнез Ратислав је 858. године затражио од византијског цара Михаила III да му пошаље проповедаче који ће проповедати народу хришћанство на српском језику. Моравску су већином покрстили немачки свештеници који су говорили немачки или латински и које народ није волео. Цар Михаило је послао браћу Константина и Методија који су били Срби пореклом из Солуна и у служби византијског двора. На путу за Моравску они су крстили бугарског хана Богора, кога Срби називају Борис, и један део његових великаша. Солунска браћа проповедала су у Моравској на српском језику и због тога их је напала Римска црква. Они су на нападе одговарали: "На коме језику Бога моле на томе и проповед".

Уместо србице, старог и свуда познатог српског писма које су тада употребљавали сви Срби од Јадрана до Сарматика, Константин је сачинио нове писмене знаке - такозвану глагољицу која је била неподесна за употребу. Сврха њеног стварања је - цепање српског културног јединства. То је било у циљу политике цариградског двора и атавистичке грчке мржње и зависти према Србима.

Свети Јероним је за превод хришћанских књига на српски језик употребљавао србицу коју тада нису звали азбуком него буквицом (194. стр. 46). И готски епископ Улфила је за црквене и верске потребе искористио једну врсту србице. Касније је грчко свештенство, уз помоћ српског свештенства, прогласило србицу "ћирилицом" у част Константина ствараоца глагољице чије је иночко име било Кирило. Ослањајући се на ову подвалу, сипане су противсрпске клевете са разних страна што се и данас чини - да Срби нису имали писмености и да чак нису били ни хришћани док нису дошли византијнски агенти и донели им писменост и веру. У светлу историјске и језичке науке стоји, чињенички доказиво, да су Грци примили писменост од Срба, а не обратно.

Краљ Часлав (863-865)

Око годину дана после бекства краља Радослава у Италију, његов син Часлав је крунисан за краља Србије. У време краља Часлава у Панонији је владао неки Владислав, као владар панонских Срба. Владислав је намеравао да прошири своју државу на штету државе краља Часлава и упао је са војском у Срем 864. године. Дошао је близу Сирмијума где га је Часлав пресрео. Код краља Часлава налазио се извесни Тихомил, син великог племића Будислава, господара града Рабика. Тихомил је раније био на двору краља Владислава. Часлав је послао Тихомила у Владиславов логор да га на превару убије што је Тихомил и учинио. Владиславова војска је разбијена и протерана. За награду Часлав је поставио Тихомила за жупана Дринске жупе која је била доста велика. Преживеле Владиславове војсковође спремале су освету Чаславу и 865. године ушли су кришом у Срем са малим

одредима војске. Часлав се тада налазио у Срему и ту су га изненада напали у његовом логору, убили и бацили у реку Саву. Десило се да је Часлав убијен готово на истом месту где је убијен и Владислав (201. стр. 42).

Србија без краља (865-926)

После смрти краља Часлава у Србији није било више ни једног племића из династије Оштривојевића који би га могао наследити. Краљ Радослав и његов син Петрислав били су у Риму. Ни један од банова није био довољно моћан да се наметне осталим великашима, па је тако Србија остала без краља. Сваки од банова је настојао да се учврсти као стварни владар своје бановине, а слично су чинили и нижи великаши.

У време владавине династије Свевладовића Србија је била јако централизована држава и њено унутрашње уређење личило је на уређење Римске Империје. У време династија Светимировића и Оштривојевића Србија је по свом унутрашњем уређењу више личила на Фрушку него на Римску Империју са којом је имала много чвршће историјске и културне везе. Од 711. године Србија је била децентрализована и банови појединих великих баната понашали су се као стварни владари, а признавали су само врховну краљевску власт. Када су на престолу Србије седели способни и одлучни владари, све је ишло како треба, а када то није било тако, банови су се појављивали као самостални владари. Чак су самостално водили и ратове. Врховну власт и врховни суд, по обичају код Срба у свим временима.вршио је Војни сабор. Њему су припадали сви људи способни за војну службу. Војни сабор је сазиван само у изузетним приликама, могао је да смени владара и да постави новог. Када у држави није било централне власти, није било могуће ни сазвати државни Војни сабор који је понегде називан и Велики сабор.

У време када Србија није имала краља, није изгледа ни сазиван Војни сабор. Србија је у то време имала територијалне губитке, али се ипак није распала на више самосталних држава (што је редак пример у историји), него је одржала какву-такву заједницу државе и територије.

Само годину дана после смрти краља Часлава, 866. године, једна арапска флота је опседала Дубровник и нападала Будву, Рисан и Котор. Та арапска опсада Дубровника трајала је 15 месеци, па су се утрожени српски градови обратили за помоћ византијском цару, Василију I (867-886. г). Да би послао помоћ, Василије је тражио да му ти градови плате износ једногодишњег пореза (141. II, 40). То је добар доказ да су далматински градови тада били у саставу Србије и да, од времена њиховог преузимања па све до тада, Византија није имала никаквих поседа у Далмацији, нити је било градова под њеном заштитом. Тек када су угрожени српски градови платили тражену своту, цар Василије је послао пловну од 100 лађа под заповедништвом патриција Никете Орифоса, са наредбом да протера Арапе и заузме цело далматинско приморје. Византијски савезник Венеција већ је нападала српска острва и приморске градове у Далмацији, истовремено када и Арапи. Пошто је млетачки напад почео пре арапског, српске поморске снаге су биле заузете борбама са Млечанима. Долазак јаке византијске морнарице учини да се Арапи повукоше без борбе, а Византинци и Млечани заједно заузеше цело српско приморје 867. године.

Краљ Часлав је поставио извесног Домогоја за "жупана Хрвата" у Србији са седиштем у Нину. Домогој није био у сродству са претходним жупаном Трпимиром, што значи да тај жупански положај није још био наследан у Србији. Одмах после жупана Домогоја, постављен је и "епископ свих Хрвата", такође са седиштем у Нину. То је била, према Милашу, "прва народна хрватска епископија" (202. Стр. 68).

Пошто су Византинци заузели српско приморје и основали такозвану Далматинску тему, поставили су ту на управу једног стратега са седиштем у Задру. Жупан Хрвата Домогој није хтео да приђе Византинцима, био је на страни Срба, па су га зато Византинци збацили 867. године и на његово место поставили неког њиховог послушника Седеслава.

Арапи су тада држали јужну Италију и Сицилију. У циљу избацивања Арапа из Италије, византијски цар Василије I и фрушки цар Лудвиг II склапају савез против Арапа. За тај рат Византија је требала да пошаље поморске, а Фрушка копнене снаге. Са Византинцима учествовале су у том рату

и лађе српских приморских градова, а Седеславови Хрвати су послати уз фрушке копнене снаге, иако су били под управом Византије. Једини Срби на приморју, који су све до тада успевали да одбију византијске и млетачке нападе, били су Неретвљани. Када је почео савезнички рат против Арапа, Неретвљани су стали на страну Арапа. Док су савезници опседали арапско утврђење Бари у Италији, Неретвљани су са својим поморским снагама ослободили од Византинаца и Млечана један део Далмације. А да би се осветили Седеславовим Хрватима, заробили су велики број њих са намером да их продају као робове, а њихова села опленили.

Бари је пао 2. фебруара 871. године и Арапи су потом протерани из Италије. Два цара савезника окрећу тада све своје снаге против Срба Неретвљана. Удруженим снагама су их победили, натерели их да пусте заробљене Хрвате и да им врате сав плен. Затим су Византинци и Млечани заузели неретвљанско приморје, па потом заједно са Фрузима похарали неретвљанске градове и села. Све до тог времена Неретвљани су одбијали да приме хришћанство, а тада је цар Василије довео свештенике и насилно их покрстио, као и један део Хрвата који нису још били примили хришћанство.

У то време Фрузи су заузели Истру која је до тада била покрајина Србије. Кратко време пре тога, Хрвати у западној Панонији пали су под власт Фрушке. Ти Хрвати су, после смрти фрушког цара Лудвига II, пали под власт цара Лудвига Германског 879. године. Исте године нинског жупана Седеслава убио је неки Бранимир који је присвојио његов жупански положај. Седеслав је у ствари био један обичан византијски чиновник чија је главна дужност била да прикупља порез за Византију. Бранимир је пак имао намеру да створи своју самосталну кнежевину. Како је те године умро "епископ свих Хрвата" (202. Стр. 72), то искористи неки нински ђакон Теодосије да би он постао нови епископ. Теодосије се договорио са Бранимиром да њих двојица. како би постали оно што желе, затраже помоћ од римског папе. Пошто је црква у Далмацији била под управом цариградског патријарха, папа је радо примио ову понуду и рукоположио је Теодосија за епископа.

Тако је нови епископ за Хрвате био под управом римског папе, а не под управом сплитског архиепископа и то је **почетак верског одвајања Хрвата од Срба.**

После тога жупан Бранимир настоји да створи своју посебну државу и посебну хрватску територију. То није ишло лако јер Хрвати до тада нису имали своју посебну територију, а Срби нису били ради да им уступе своју земљу за стварање неке хрватске државе у Србији. Хрвати су почели да харају земљу суседних Срба и приморских градова у њиховом суседству. Пошто су градови били под Византијом, они се пожале цару Василију, а како је он био заузет ратом на истоку, саветовао је градовима да порез који су плаћали њему, плате Бранимиру и тако постигну мир док он не сврши рат на истоку. У исто време вођа панонских Хрвата Коцељ, који је био под фрушком влашћу, напао је Србе у Посавини и данашњој Банији. У том нападу Коцељ је био поражен и убијен. Затим се у Панонији појављује извесни Гостумил као бан "хрватских жупа". Бранимир је умро 891. године не успевши да створи своју државу. Нински хрватски епископ био је тада неки Алфред.

Неретвљани су протерали Византинце и Млечане са свога земљишта 887. године. Византија је била заузета ратом на истоку, па је против Неретвљана ратовао њен савезник, млетачки дужд Пиетро Кандиано. У боју код острва Светог Михаила Неретвљани су победили Млечане и дужд Кандиано је ту погинуо 888. године (141. II, 49).

После Бранимира, за новог жупана Хрвата дошао је Мучимир, па онда његов брат Крешимир, али ни један од њих се није дуго задржао. Коначно је Мирослав, син српског захумског бана Михаила, заузео Нин и прогласио се за новог жупана 911. године. Тиме је учињен крај покушају одвајања Хрвата од Србије, а остао им је само њихов епископ у Нину. Још у то време нико није сматрао Хрвате истим народом са Србима, нити их је ико називао Словенима. Тако папа Јован VIII пише далматинским епископима, око 880. године, и позива их да се ставе под његову управу и каже им да се не боје Грка ни Словена јер ће их он заштитити као што је заштитио и Хрвате (202. Стр. 72).

Један од српских племића, који се у том времену нарочито истицао, био је Михаило Вишевић (910-930. г), бан Захумља. Убрзо по доласку на тај положај проширио је своју власт на кнежевину Требиња, на Дукљу и на целу област Неретвљана. Он се помиње истовремено као "војвода Славоније"

и као "војвода Србије" (141. II, 59). У ствари, Михаилова бановина се простирала на територији првобитне Србије.

Наследник Гостумила, бана хрватских жупа у Панонији, био је извесни Прибун. Мађари су од 907. године почели покоравати панонске Хрвате, тако да је тај Прибун морао да бежи из Паноније. Дошао је у Далмацију, убио жупана Мирослава и прогласио се вођом далматинских Хрвата (141. II, 57). Пошто је раније био под фрушком влашћу, Прибун је хтео да поново буде фрушки вазал. Са тим се нису слагали Византинци, под чијом влашћу су били далматински Хрвати. Они отерају Прибуна, а на његово место 914. године поставе Томислава, али не као жупана Хрвата,.него као топарха једне византијске топархије (202. Стр.82). Дали су му почасно звање проконзула. Томиславу је као византијском топарху дата на управу једна шира зона у Далмацији, укључујући и приморске градове који су се налазили наспрам те зоне, тако да је у његовој топархији било више Срба него Хрвата. Укључени приморски градови су задржали своју ранију самоуправу. За те градове није у ствари ни било никаквих промена - они су и тако већ били под византијском управом. Промена је била само у личности управника - топарха.

Охрабрени тим новим стањем, јер је њихов владар постао и византијски проконзул, Хрвати 919. године уводе у Нинској епископији српску литургију са латинским начином служења и глагољицом (141. II, 58). Тада су у Далмацији била три начина црквеног служења: Срби су употребљавали српски језик и србицу; слободни градови су употребљавали грчку службу на грчком или латинском језику; а Хрвати су служили на српском језику, али са глагољицом.

Живећи дуго времена одвојено, под заштитом Византије која је била продужетак римских државних традиција, слободни градови у Далмацији су развили један посебни облик латинско-српске културе са јаким грчким утицајем.

Осећајући се доста моћним, Томислав је тежио да постане самостални владар и да се ослободи византијске власти, настојећи да нађе ослонца негде на другој страни. Зато се 923 године обратио папи Јовану X са молбом да му пошаље легате који ће да уреде црквене односе у његовој топархији. Папа је одмах послао два своја легата и упутио писма Томиславу и његовом суседу Михаилу Вишевићу, који се овде помиње као војвода Србије, и другим великашима (141. II, 59). позивајући их на црквени сабор у Сплит 925. године. Од позваних великаша дошли су само Томислав и Михаило, а поред њих су дошли представници све три црквене групе из тадашње Далмације: далматински градови, Срби и Хрвати (141. II, 59). Сабором су руководили папини легати, а главна одлука коју су они наметнули била је забрана употребе српског језика и писма у цркви, па и глагољице. Ни Михаило Вишевић нити било ко од Срба није прихватио одлуке тога сабора. Томислав је стао на страну папиних легата, усвојио одлуке сабора и увео забрану употребе српског језика.

И Хрвати су се бунили против одлука овог сабора, а њихов епископ Григорије Нински настојао је да их измени. Далматински Хрвати су сви говорили само српски и нису разумевали латинску службу. Због отпора Хрвата забрани српског језика, одржан је још један сабор у Сплиту 926. године који су поново водили папски легати и који је потврдио одлуке претходног сабора. На том другом сабору није учествовао ни један од српских великаша, тако да га је српска страна потпуно занемарила. Две године касније укинута је чак и хрватска Нинска епископија и забрањено чинодејство свих свештеника који су употребљавали српски језик. Папа Јован X назива српски језик "lingua barbarica" (202. Стр. 83) Пета тачка саборских одлука била је да се забрањује епископу из Нина да се меша у послове других епископија у којима не живе Хрвати (202. Стр. 84). Хрватски епископ је потчињен сплитском архиепископу, а забрањено је проширење територије хрватске епископије, па је затим та епископија и укинута.

Из свега овога се јасно види политика Ватикана: да по сваку цену одвоји Хрвате од Срба како би их лакше потчинио. То је био крајњи учинак папине помоћи Томиславу који није никада успео да постане самостални владар и до краја живота је остао византијски топарх. Све те Томиславове радње биле су врло штетне по Србе, а још штетније по Хрвате. У то време Хрвати су, већином измешани са Србима, живели у једанаест малих жупа, а то су: Челебина испод планине Челебића код Ливна, Тезента, Имотски, Плеба, Пешента, Параласија, Брибир, Скрадин, Нин, Тнен и Сидрага. Ова последња

жупа била је између Ријеке и Цриквенице. У Лици је било Хрвата само у три мала насеља: Гуцека, Лица и Мацода на ушћу реке Зрмање.

ДИНАСТИЈА ОШТРИВОЈЕВИЋА – ДРУГО РАЗДОБЉЕ (926-1171)

Краљ Павлимир - Ратник (926-942)

Србија је, у одсуству владара и јаке централне управе, тешко страдала од напада Византије, Угарске, Арапа и на крају Бугара. Византија је успоставила своју топархију у Далмацији. У Рашкој су смењивали банове и жупане час Византинци час Бугари, а Мађари су запосели сву земљу на северу Србије између Саве, Драве и Дунава. Најбоље се држала територија првобитне Србије (Неретвљанска област, Хум, Требиње и Дукља), под Михаилом Вишевићем. Он је био најпре у савезу са бугарским царем Симеоном, па је 924. године ступио у савез са византијским царем Романом Лакапеном који му је уступио Дубровник и Котор и дао му титулу проконзула. Византију је снажно потиснуо цар Симеон, а она је савез са Михаилом Вишевићем сматрала спасоносним. Михаилова држава називала се Србијом, иако је у ствари била само један део Србије. На глас о његовом савезу са Романом, цар Симеон прекида ратовање против Византије и 926. године креће са војском на Србију. Бугари су најпре ушли у Рашку, сменили тамошњег жупана и на његово место поставили Љутомира, а затим су упали у Вишевићеву државу.

Симеонов упад у Србију тргнуо је Србе који желе обнову краљевине и јединства државе. Зато се одлучише да траже повратак из Рима потомка династије Оштривојевића - Павлимира, сина Петриславовог и унука краља Радослава. По њега је отишао дубровачком лађом у пратњи 50 ратника један од потомака старих дукљанских жупана. Када је Павлимир стигао са том пратњом у Дубровник, отишао је одмах у Требиње и сазвао Велики сабор на којем је крунисан за краља Србије. Једино представници из Рашке нису дошли на сабор јер их је у томе онемогућио жупан Љутомир који је био на страни цара Симеона. Како је крунисање обављено у Требињу, овај град је уједно проглашен за нову престоницу Србије. Скадар су тада држали Византинци, а Сплит је био у византијској топархији топарха Томислава. Баш у време Павлимировог крунисања у Требињу, цар Симеон је опседао град Дукљу. Нови краљ Србије је одмах прикупио војску у Требињу и кренуо против Симеона. У Дукљи је Симеон тешко поражен, па је морао да се спасава бекством 926. године.

Следеће године Симеон је умро. После победе над Бугарима краљ Павлимир креће у Рашку против жупана Љутомира. Поразио га је на реци Лиму и потом Рашку припојио Србији. Затим Павлимир креће на север против Мађара. изгони их из Срема и склапа са њима уговор о миру. Према њему, утврђена је граница између Србије и Угарске западно од Срема на реци Орљави, а узводно на реци Сави (141. II, 40). Северна граница Срема била је на Дунаву и на Драви.

Павлимир даље иде преко Босне на запад све до Истре, а враћа се преко Далмације. Једино што се зна о топарху Томиславу јесте да је нестао 928. године, тачно у време Павлимировог проласка кроз Далмацију. За новог жупана Хрвата краљ је поставио једног Србина по имену Чедомира.
Краљ Павлимир је, због великих ратних успеха, добио име Ратник, на латинском Bellum (141. II, 62) што дословно значи - Рат. То име је краљ дао једном граду у Рашкој после победе над жупаном Љутомиром. После победе над Мађарима у Срему, поље на којем је победа задобијена назвао је Campo Bellino (194. стр. 217). Западна Славонија и данашња Хрватска, северно од реке Саве, остале су под управом Мађара.

После црквеног сабора у Сплиту, словенска литургија је забрањена у "Хрватској", а одржала се у Славонији, Далмацији, Истри, Босни и Србији (207. стр. 185). Луј Леже овде под Хрватском подразумева само загорску Хрватску. У свима тим покрајинама, које он помиње, одржала се словенска литургија захваљујући управо томе што их је краљ Павлимир уединио у обновљену Србију.

Краљ Тјецимир (942-962)

Тјецимир је син краља Павлимира Ратника кога је отац поставио на положај жупана Требиња одмах после свога крунисању 926. године. Тјецимир је био ожењен кћерком жупана Чедомира кога је потом краљ поставио за жупана Хрвата. Из тог брака је имао два сина, Прелимира и Крешимира (141. II, 69).

Млечани су 942. године покушали да заузму нека српска острва у Јадранском мору. Поново су, као и раније, Неретвљани били ударна српска поморска сила која је отерала Млечане са српских острва. Млетачки дужд Пиетро Кандино III затражио је мир и склопио мировни уговор са Србима, што је и његов наследник обновио (141. II, 69).

У то време Хрвати у Србији нису имали своју посебну политичку, а ни црквену управу. Жупан Чедомир је био само један од краљевих чиновника. У западној Панонији Хрвати су били под Мађарима. Једини независни Хрвати су они у Чешкој и Пољској. Арапски писац Ал Масуди, у делу "Murug at tanbit", пише 943. године да се народ који он назива Хорватин налази близу државе Прага, изнад Мађара. У "Листи" прашке епископије из 1086. године спомиињу се две скупине Хрвата: Хроуати у Чешкој и Хровати у Пољској.

Краљ Тјецимир је 942. године послао млађег сина Крешимира да замени свог деду Чедомира на положају жупана Хрвата. У Србији се у то време запажала самовоља код многих великаша, па је краљ Тјецимир морао да пође са војском из Требиња и да их све присили на послушност.

Византинци су упали у Рашку и протерали тамошњег бана. Краљ Тјецимир је протерао Византинце и 946. године вратио бана на свој положај. Приближно времену тих догађаја побунио се бан Босне и краљ је против њега послао своје синове Крешимира и Прелимира са јаком војском. Крешимиру је тада помагао неки хрватски великаш по имену Аволо. Побуњени бан Босне био је поражен и убијен. Прелимир је свом брату Крешимиру оставио управу над Босном и вратио се са војском у Требиње. Крешимир је као бан владао над Босном и Либурнијом. После извесног времена Крешимир је уступио босански банат свом ванбрачном сину Лељеху, а он задржао само управу над Либурнијом.

Добивши Босну на управу, Крешимир је од жупана постао бан, па је то звање задржао и када је предао управу над Босном називајући себе "баном Хрватске". Тако је Крешимир Оштривојевић постао први бан Хрватске под којом се тада подразумевала Либурнија. О томе шта је била Хрватска, а шта Либурнија - Прико Де Сент-Мари је врло прецизан. Он каже да Хрватска одговара Либурнији, а затим каже да су Либури били од реке Зрмање до реке Крке (200. стр. 51, 112). Треба напоменути да ни у том времену Либурнија није била насељена само Хрватима него и Србима. Још је прављена разлика између Словена и Хрвата (201. стр. 73, II).

Краљ Прелимир (962-990)

Последња година владавине краља Тјецимира била је обележена борбама у неким пограничним крајевима Србије. Нови краљ Прелимир постигао је, одмах по ступању на престо, неколико војних победа, завео ред и учврстио власт у целој Србији.

Византија је поново напала Србију и ушла са војском у Рашку. Бан Рашке се спасао бекством и дошао код краља Прелимира у Оногошт где се тада краљ налазио као гост код жупана Оногошта. Са баном су били син Радиград и кћерка Прехвала која је била чувена по лепоти. Краљ је одмах узео Прехвалу за жену, а онда је кренуо са војском у Рашку, истерао Византинце и вратио бана на дужност.

Из брака са Прехвалом краљ Прелимир је имао четири сина: Хвалимира, Болеслава, Драгослава и Свевлада. Сва четири сина је, када су одрасли, поставио на положаје банова: Хвалимира у Дукљи, Болеслава у Требињу које је још увек било престоница Србије, Драгослава у Хелманији (коју неки пишу као Хернанија), банату који одговара приближно данашњој западној Босни и делу Далмације. Хелманија је на северу почињала од реке Саве, а на југу се завршавала на Јадранском мору, између реке Крке на западу и до иза Биокова на истоку, обухватајући и жупу Имотски. Свевлад је добио банат Подгорје, који се налазио северно од баната Требиње, обухватајући на истоку Пиву и на западу Раму.

Прелимиров брат Крешимир је био бан Хрватске, а његов банат се простирао између река Крке и Зрмање. "Жупе: Лика, Крбава и Гацка чиниле су један посебан банат" (200. стр. 154). Бан Крешимир је умро 980. године. Његов старији син Светослав покушао је да га наследи на положају бана, али млађи брат Држислав се побунио против њега и отео му банат. Краљ Прелимир је сахрањен у цркви Св. Петра у Рашкој.

Краљ Силвестар (990-994)

Краља Прелимира наследио је његов рођак Силвестар који је пре доласка на престо Србије био на дужности бана Босне. У време владавине краља Силвестра, хрватски бан Држислав затражио је од византијског цара Василија II симболе краљевског достојанства. Василије је послао Држиславу неке владарске знаке (не зна се тачно какве), под условом да он и његови потомци плаћају годишњи данак византијском цару (141. II, 77). Цар Василије је дао Држиславу титулу "царски епарх" (202. стр. 90), а сам Држислав се називао краљем "Далмације и Хрватске". Узимајући ту титулу Држислав је открио своју намеру да не жели да буде само краљ Хрватске, него у првом реду да буде краљ Далмације. Уосталом, Хрватска је била само један мали банат који није прелазио оквире старе Либурније (201. стр. 74). Тако је Држислав Оштривојевић, унук краља Тјецимира касније познат под именом Стефан Држислав, постао први краљ Хрватске (141 II, 77). Хрвата је било у следећим општинама: задарској, бенковачкој, книнској шибеничкој, сињској и нешто мало у сплитској (202. Стр.90).

Краљ Силвестар није хтео да призна Држиславу краљевско звање па се 994. године спремао на војни поход против њега. До похода није дошло јер је Силвестар изненада умро. Тако је српска династија Оштривојевића постала и хрватска династија и оснивач хрватског краљевства.

Краљ Тугимир (994-1000)

Краљ Тугимир је био син краља Силвестра. Једно од његових значајнијих дела било је изградња новог града Рибнице (Подгорице), 995. године (201. стр. 44 XXIX). Пошто су Хрвати добили тако лако своје краљевство, постали су кочоперни и почели да нападају своје суседе, а нарочито слободне градове (141 II, 78). Да би се одбранили од хрватских напада, Задрани су затражили помоћ од Србије молећи да им пошаље у помоћ неретвљанску пловну. Градови на Кварнерима затражили су помоћ од Млетака. Млечани су били савезници Византије и под њеном заштитом, па је византијски цар Василије II хтео да искористи ту прилику и заузме Далмацију. Пошто је он био заузет на другој страни, наговорио је Млечане да то ураде за њега. Цар Василије тада даје млетачком дужду Пиетру Орсеолу II титулу "протоспатора и стратега целе Далмације" и шаље га да заузме далматинско приморје. Орсеоло је прво протерао Хрвате са Пага 998. године, а затим је дошао у Задар и ту примио изасланике Раба, Крка и Осора који су га признали за свога заштитника.

Краљ Држислав је саградио нови град, Београд на мору, и ту ставио своју престоницу јер није имао под својом управом ни једно од значајнијих места у Далмацији. У Србији су тада постојала два града тога имена: Београд на Дунаву и Београд испод Томора. Пошто је свуда био тучен и потискиван, Држислав настоји да добије мир од Орсеола и шаље му у Задар посланство са богатим поклонима. Дужд није хтео да прими ни посланство ни поклоне. Тек следеће године Орсеоло је у Трогиру

издиктирао Држиславу мировне услове у пет тачака и то: да Хрвати не гусаре на мору, да се не придружују Србима, да не чине штету слободним далматинским градовима, да за земљу коју обрађују, а која није њихово власништво, плате власнику десетину, да риболов буде под условом који им поставе Далматинци и да краљ Држислав да свога сина Стефана за таоца (204. I, 69). И град Сплит, у који је Орсеоло стигао 1000. године, ставио се под луждеву заштиту. Исте године вођене су дуге и

оштре борбе између Срба и Млечана за Корчулу и Мљет, а оба острва су на крају остала у српским рукама. Тако су далматински градови, осим Дубровника, после више од 50 година у саставу Србије, поново пали под византијску заштиту, са непосредном млетачком управом.

Краљеви Хвалимир (1000-1002), Петрислав (1002), Драгимир (1011) и Владимир II (1002-1016)

Краља Тугимира наследио је Хвалимир, најстарији син краља Прелимира. Он је остао посебно познат као градитељ градова Коњица и Венца на реци Врбасу (201. стр. 44, XXX). Владао је кратко време и оставио Србију подељену на три дела, тројици својих синова на управу: Петриславу, Мирославу и Драгимиру. Одмах после Хвалимирове смрти, његови синови су одлучили да уједине сва три дела под једним владарем. Драгимир је предао свој део брату Мирославу који је одлучио да све преда најстаријем брату Петриславу. На путу до брата који је био у Скадару, преврнула се лађа и Мирослав се утопио у Скадарском језеру. Тако је Петрислав остао сам као владар, али није ни он имао среће. Исте године напрасно је умро, а наследио га је његов син Владимир II.

Тек што је ступио на престо, Владимира је напао нови српско-бугарски цар Самуило Николић. Краљ Владимир није желео да се води рат међу Србима и настојао је да одврати Самуила од ратних намера. Све је завршено тако што се Владимир 1002. године оженио Самуиловом кћерком Косаром, па су два владара постали пријатељи и савезници. Када је Самуило 1014. умро, наследио га је син Гаврило-Радомир. Византијски цар Василије наговорио је Радомировог рођака Владислава да убије цара Радомира и да тако он постане цар и византијски савезник. Владислав стварно, 1016. године, из потаје убија цара Радомира. Бојећи се да би Владимир могао да се свети због убиства шурака, Владислав га позове у госте и убије и њега, у цркви, у тренутку када се овај сагнуо у молитви 22.5.1016. године.

Хвалимиров син Драгимир, који је раније предао свој део краљевине своме брату да би Србија остала уједињена, био је убијен 1011. године. Цар Василије је потплатио једну групу завереника из Котора да убију Драгимира, приликом његове посете Котору. Ти завереници су убили краља Драгимира у цркви Светог Гаврила, испод Котора.

После убиства цара Јована-Владислава Николића 1018. цар Василије је запосео Скадар и ту поставио своју војну посаду и повеленике да управљају Србијом.

Сва та убиства владара и све те несреће око престола потпуно су парализовали Србију и омогућили Византинцима и Млечанима да се учврсте у Далмацији.

Краљ Доброслав I Војислав (1024-1065)

После убиства краља Драгимира у Котору, његова жена је са сином Доброславом у наручју побегла код бана Рашке. Византинци нису поселли Рашку и Босну, а није познато ни да ли су тамошњи банови бар формално признавали врховну власт цара Василија. Краљичино бекство у Рашку доказ је да та земља није била поседнута, а истовремено је наследник српског престола тако спасен.

У Далмацији је после смрти краља Држислава дошао из Млетака његов син Стефан и крунисао се као краљ Далмације и Хрватске. А пошто је одрастао у Млецима и оженио се једном тамошњом племићкињом, он је у Далмацији деловао као странац.

Краљевић Доброслав је одрастао у Рашкој и био је изузетно обдарен, како телесно тако и умно. Иако је по годинама био још дете, деловао је као зрео човек. Када је Доброслав дошао у Скадар 1024. године, Срби су одмах побили све византијске чиновнике и посаду и прогласили га за краља. Чим је цар Василије дознао шта се догодило у Србији, дигао је велику војску и пошао да он лично поврати пређашње стање. Византија је у то време била врло моћна, најмоћнија од времена цара Јустинијана. Млади краљ Доброслав је изишао са војском пред Василија и поразио га 1025. године у великој бици код Бара. Доброслав је имао много личних заслуга за ту велику победу јер је показао изузетну храброст и способност великог војсковође. Битка је одлучена захваљујући смелој тактици младог краља.

Иако поражен, Василије је још имао врло бројну војску и покушао је да је спаси одступањем у правцу истока. Доброслав га је пратио у стопу и у другој бици, на реци Дриму, потпуно га потукао. Те победе биле су пресудне за Србију и фаталне за Византију. Византинци су извели још два напада на Србију и оба пута били су до ногу потучени. Због тих великих успеха Срби су свога мудрог војсковођу, краља Доброслава, назвали - Војислав. После победе над Византијом, Војислав је завладао Бугарском, Рашком, Србијом, Босном, Ликом, Крбавом и горњом Далмацијом (141. II, 69).

Сплитски архиепископ је 1025. године сазвао покрајински црквени сабор у Сплиту. Идући на тај сабор, епископи из Котора, Бара, Улциња и Свача укрцали су се на исту лађу и кад су били испред хварског рта, бура је потопила лађу, а четири епископа су настрадала. Тај случај је послужио као повод да епископи источне Далмације затраже од папе одвајање од епископа западне Далмације. Папа Бенедикт IX је обновио стару Дукљанску архиепископију са седиштем у Бару где се и данас налази.

Краљ Далмације и Хрватске Стефан умро је 1048. године, а наследио га је његов син Петар који је, у част бана Крешимира, узео име Крешимир III јер је био трећи краљ по реду. Петар се 1057. године обраћа византијском цару Исаку Комнену, изјављује му своју покорност и моли га да му повери управу над далматинским градовима који су тада били под млетачком управом. Цар Исак прихвата молбу и даје Петру титулу "протоспатора и капетана Далмације" (202. Стр. 91). Хрватски краљ је добио тигулу, али не и градове јер су се Млечани одупрли царевој наредби. Петар је ипак добио град Задар који се побунио против Млечана и ставио под византијску заштиту.

Пошто је1054. године учињен коначни расцеп између Источне и Западне цркве, Петар се ставља на страну латинске цркве са надом да би му папа могао помоћи да добије далматинске градове. Али не само Срби, који су били бројни у његовој краљевини, него ни Хрвати нису били вољни да следе латинску цркву. Због тога је 1059. године сазван црквени сабор у Сплиту, а председавао је папин легат Мајнард. Циљ сабора је био да се уведу промене у црквеном животу у Далмацији. Иако су 180 година били под надлежношћу Римске цркве, све до тог сабора Хрвати су били православни. Још у то време све хрватско свештенство је живело и служило по законима Источне цркве (204. I,72). У Петровој држави нису живели само Хрвати него и бројни Срби који су се одупирали насилној латинизацији цркве. Треба знати да је тада једини Београд на мору имао углавном хрватско становништво и ни један други град у Далмацији (204. I, 73). Отпор латинизацији цркве имао је своје средиште на Крку, где је под вођством свештеника Вука била основана посебна црква. Борбе су биле упорне и дуге, а као последица тих борби десио се пад династије и пропаст хрватске државе.

Један од значајнијих догађаја из времена владавине краља Војислава јесте **долазак Шћипетара у Србију 1043. године. Шћипетари су пореклом са Кавказа, из данашњег Азербејџана.** Арапи су једно време држали ту територију, па су довели део Шћипетара на Сицилију као своје помоћне јединице. Са ратницима ишле су и њихове породице. Византинци су преузели Сицилију од Арапа 980. године и ту затекли Шћипетаре који су под византијском влашћу провели пола века на Сицилији и у јужној Италији.

Византија је напала Србију 1042. године, али је напад завршен потпуним поразом њене војске. Пораз је био тако велики и тежак да је изазвао нереде у Византији. Византијски војвода на Сицилији Ђорђе Манијак побунио се против царице Зое и Константина IX и 1043. године пошао са својом војском на Цариград. У саставу Манијакове војске са Сицилије били су и Шћипетари као помоћне чете. Војска се искрцала у Драчу, који је био српски град, јер је због ратног стања између Византије и Србије Манијак уживао извесну српску наклоност. У борби са царском војском код Дојрана, сицилијански војвода је погинуо и његов подухват је пропао. Шћипетари нису могли да се врате на Сицилију, нити су могли да остану на византијској територији, па су тражили да се населе негде у Србији. Краљ Војислав им је дозволио да се населе у једном слабо насељеном брдском пределу у околини Рабана, источно од Кроје.

Краљ Михаило (1065-1084)

Србија је у време краља Михаила била моћна држава као и у време његовог оца Војислава. Захваљујући баш тој чињеници, Михаилу није било тешко да успостави добре односе са римском црквом и са Византијом. Цар Алексије I Комнин је успоставио мир са Србијом и дао краљу Михаилу титулу протоспатара што значи велики штитоноша. Пошто је српска краљица рано умрла, Михаило се жени Алексијевом нећаком и тако учвршћује пријатељство са Византијом Алексије се одрекао права византијских царева на заштиту Дубровника и то право пренео на Михаила. То је, у ствари било само испуњавање једне правне формалности пошто је Дубровник већ одавно био у саставу Србије.

Краљ "Далмације и Хрватске" Петар Крешимир, који је за свога наследника био одредио нећака Стефана, умро је 1069. године. Због нереда у његовој држави око црквених питања, Стефан није могао да се крунише нити да стварно наследи престо. Српски бан Захумља Славић, кога у неким списима називају и као Славац или Славиша, ушао је са војском у Стефанову државу, целу је запосео и 1070. године натерао наследника престола да се склони у манастир Светог Стефана код Сплита. А и тај град и манастир били су под млетачком влашћу. Тако је окончао владавину тај огранак Оштривојевића, "краљева Далмације и Хрватске", а уједно је и та држава укинута.

Победом бана Славића поново је успостављен суверенитет Србије над целом Далмацијом. Истовремено, бан Славић је предузео чишћење Далмације од Млечана и Византинаца, у чему је имао велику подршку тамошњег народа јер је спречавао насилну латинизацију цркве. Присталице латинизације позвале су у помоћ Нормане, из Италије. Састанак бана Славића и норманских вођа договорен је на острву Вису 3075. године. Том приликом Нормани су на превару заробили и погубили бана. Присталице латинизације цркве, које је предводио сплитски архиепископ Лоренцо, потражише новог кандидата за краља у личности Дмитра Свинимира, угарског бана западне Славоније. Свинимир је био ожењен Јеленом кћерком угарског краља "Светог" Стефана. Архиепископ Лоренцо га је наговорио да се као нови краљ стави под покровитељство римског папе. Папа Григорије VII послао је Свинимиру знаке краљевског достојанства и свога легата да га крунише. Крунисање је обављено у сплитској цркви 1076. године у граду који је био под млетачком управом. Било је договорено да данак који су краљеви Далмације и Хрватске плаћали до тада византијском цару у износу од 200 византијских дуката, од тада буде плаћан папи (204. I, 84). Приликом крунисања Свинимир је поднео заклетву на покорност и верност папи. Заклетва почиње речима: "Ја, Дмитар, који се зовем и Свинимир..." (201. стр. 77, XVII).

Свинимирова држава је по пространству била дотад највећа држава краљевине Далмације и Хрватске, а обухватала је и далматинске и посавске Хрвате. Посавска Хрватска је била између Купе, Саве и Драве, од реке Раше у Истри до Купе и Сане, а на северу до Драве (141. II, 69). То значи да је на западу почињала са реком Рашом која је често била и западна граница Србије. Тој посавској Хрватској је у Свинимирово време присаједињен и предео далматинске Хрватске између река Крке и Зрмање.

Свинимиров раскид са Византијом и стављање под папску власт није могло проћи без тежих последица јер је то краљевство, у ствари, од почетка па све до тада једна византијска топархија, епархија или тема. Далматински градови под византијском заштитом, иако су у њима били присутни византијски савезници Млечани, били су под управом једног царског повереника са чином капетана. Никада Хрвати, нити династија која је над њима владала, нису добили те градове.

У време Петра Крешимира византијнски капетан у Далмацији био је извесни Лав. У свим тим градовима црквени обред се изводио на начин Источне цркве (202. Стр. 92). Византија није тада била у могућности да силом поврати своја права на краљевину Далмацију и Хрватску, па је цар Алексије 1085. године пренео своја права на ту тему на свога савезника и штићеника дужда Витала Фаледра који је узео титулу "Војвода Венета, војвода Далмације и Хрватске и царски протосеваст." То је, у ствари, значило да је Фаледро законити владар Далмације и Хрватске, а да је Свинимир узурпатор. Пада у очи и то што Фаледро не узима титулу краља, него остаје при млетачкој титули војводе (дужда), што је нижа титула од краљевске. Из тога можемо закључити да Венеција, и посебно Византија, нису признавале ту државу за краљевину, нити пак за самосталну државу, него су је сматрале једном византијском провинцијом.

Краљ Бодин (1085-1111)

После смрти краља Михаила, његови бројни синови су се договорили да наследник престола буде Бодин, најмлађи његов син из првог брака. Пошто се Бодин налазио тада заточен у Антиохији, његов старији брат Радослав II привремено је вршио краљевску дужност. Срби су ослободили Бодина путем једног вештог упада у тврђаву у којој је био заточен и на начин о коме би се могао написати роман.

Бодин је на престо Србије ступио 1085. године. Био је то човек великих способности и велики државник. Одмах после ступања на престо, прокрстарио је Србијом и сменио непослушне банове и друге чиновнике, а на њихова места поставио одане и савесне људе. У Рашкој је поставио два бана, Волкана и Марка, а у Босни бана Стефана. Сва тројица су били људи са његовог двора (141. II, 127). Бодинова Србија је на западу обухватала Лику, Крбаву и Далмацију до реке Крке. Северна граница Србије била је на реци Сави и дуж ове реке све до Уне.

Краља Дмитара Свинимира убили су Хрвати на далматинском Косову 1087. године из освете због насилне латинизације цркве. Он је на самрти проклео Хрвате: **„Дабогда вазда Хрвати били и никада краља свога језика не имали!"** То проклество чудно звучи. По њему је могуће закључити да Свинимир није био Хрват јер он ставља само језик као заједничко са њима. Хрвати су тада сви говорили српски, а били су посебан народ који је само говорио тим језиком (201. стр. 73, II). Ми заиста не знамо ко је био Свинимир. Једино што се да разумети јесте да је био неки племић, пошто је био

ожењен кћерком угарског краља, а био је на дужности бана. Он је био последњи краљ Далмације и Хрватске, краљевства које је трајало тачно један век.

Свинимиров син Радован није могао да наследи оца због великих нереда који су настали после убиства краља. Вођене су борбе за власт између краљице Јелене и неког Стефана. Нереди су прекинути 1089. године тако што је Јеленин брат, угарски краљ Владислав, дошао са војском и запосео целу Свинимирову краљевину. Никада више та држава није била обновљена, остала је само као једна покрајина угарске краљевине.

Краљ Владислав је1091. године поставио свога братића Алма да у својству војводе управља земљама бивше краљевине. Алмов брат Коломан биће први и последњи од угарских краљева који ће се 1102. године крунисати у Београду на мору и као **краљ „Далмације и Хрватске".** Угари нису држали ни до те формалности, а међу бановима које су постављали да управљају "Хрватском" било је више Срба него Хрвата, почевши од трећег бана по реду - Белоша.

Хрватско краљевство је нестало баш у време владавине Бодина, једног од највећих српских краљева. Та њихова држава је од свог постанка па до нестанка била српско-хрватска краљевина у правом смислу те речи. Створена је од једног огранка српске династије и на територији Србије, са мешовитим српским и хрватским становништвом. Она никада није имала у своме поседу данашњу Далмацију, него само један њен део. Никада није имала у своме поседу Лику и Крбаву, а да и не говоримо о Босни или Херцеговини. Никада, такође, није имала у своме поседу градове Задар, Трогир и Сплит, а да и не говоримо о Дубровнику или о градовима на Кварнерима,

Уколико би се постављала нека историјска права на основу постојања од једног века ове краљевине, та права су на првом месту српска а тек на другом месту хрватска. Од почетка 12. века па до наших дана, када је реч о територији и границама, државни односи успостављани су између **Србије и Угарске, Србије и Венеције, Србије и Турске, Србије и Аустрије,** а никада то нису били односи између Србије и Хрватске.

Оштривојевићи од 1111. до 1171. Г.

Краљ Бодин је оставио иза себе два сина, Михаила и Ђура, али ни један од њих није наследио оца. Великаши су наметнули за новог краља Доброслава II, Бодиновог брата по оцу. Он је био син из другог Михаиловог брака са византијском принцезом. Захваљујући утицају његове мајке и родбинским везама са Византијом, Доброслав је почео да води провизантијску политику. То је био разлог што је рашки бан Волкан дошао са војском и опсео Скадар, па победио, заробио и затворио краља Доброслава 1113. године. После дужих преговора и сукоба међу властелом, за новог краља Србије изабран је Бодинов најстарији брат Владимир III (1114-1118. г). Он се оженио кћерком бана Волкана и тако би постигнут трајан мир у Србији, а бившег краља Доброслава су пустили из затвора.

Бодинова жена, краљица Јаквинта, радила је потајно против краља Владимира, у прилог своме млађем сину Ђуру. Те њене радње биле су откривене, њу су послали у манастир, али је Ђуро 1118. године дошао на српски престо. Тада је било више принчева из династије Оштривојевића који су учествовали у борби за престо. Краља Ђура су опсели у Скадру 1122. године његови рођаци, па је морао да се повуче са престола и да побегне у Рашку. Тада је дошао за краља Србије његов рођак Грубиша (1122-1129 г) који се показао као добар владар. Међутим, Ђуро је са војском дошао из Рашке, па је у боју код Бара победио краља Грубишу који је тада и погинуо. Ђурову војску водио је кнез Драгило, брат краља Грубише познат као војсковођа. Тако се Ђуро вратио на српски престо по други пут (1129-1140. г).

У Угарској је тада владао краљ Бела II. Граница између Србије и Угарске била је: река Сава, река Уна, па на југ долина Грахово, до Унаца, Гламоча и Зрмање. Жупа Челебић, која је покривала Ливно, остала је одвојена Купресом, а такође и жупа Имотски која се граничила са Србима Дувна и Неретвљанима (141. II, 147). Видимо да је граница Србије у то време била померена на запад, са Крке на Зрмању, као и да су две хрватске жупе, Челебић и Имотски, биле изоловане међу Србима.

Истовремено, видимо да су Угари били заузели Лику и Крбаву. Тада је у Босни владао бан Борић, а у Рашкој бан Драгина, брат краља Грубише.

Против краља Ђура побунили су се 1139. године синови кнеза Драгила: Првош, Грубиша, Немања и Ширак, па је следеће године морао да напусти престо, За новог краља дошао је дотадашњи рашки бан Драгина (1140.-1151. г) који је био добар и у народу врло омиљен владар. Имао је три сина: Радослава, Иваниша и Владимира. Наследио га је најстарији син Радослав, трећи краљ Србије са тим именом (1151-1169. г). Против њега побунили су се бан Рашке Урош и његов син Деса. Унутрашњи рат у Србији трајао је више година. Када је Деса умро, у Требињу 1160. године, рат су наставили његови синови: Мирослав, Немања и Константин. Тај рат је имао и верских побуда; краљ Радослав је био српске православне вере, а Деса и његови синови су били католици. Краљ Радослав је изгубио тај рат са Десиним синовима и повукао се 1169. године са престола. Последња и одлучујућа битка вођена је између Немање и Радославовог брата бана Владимира, код Приштине 1170. године. Победио је Немања, који се следеће године прогласио за владара Србије, али не као краљ него само као велики жупан. Немања се тада није могао крунисати за краља јер су га Срби сматрали узурпатором. Тиме је окончана владавина династије Оштривојевића и отпочела владавина нове династије - Немањића.

СКАДАР, ДУКЉА, ЗЕТА И ЦРНА ГОРА

Срби су се, у својој дутој историји, кретали у више праваца и стигли до британских острва и до реке Инда, до Сахаре и до Владивостока, али нигде античка традиција није тако јасно очувана као у Црној Гори. Српски корени су у Подунављу, али срце Србије је у Скадру. Тај стари град, чије име потиче непосредно од српског имена (помиње се као Сарба, Сарда, Сорда, Скорда, Сардоник, Садар и Скадар), био је најдуже, око дванаест векова, престоница Србије. Толико дуго је "поносни град Сардоник", како га назива краљ Стефан Првовенчани, са својим залеђем, био центар српске државе. Колевка српске државе или првобитна Србија је територија савремене Црне Горе, Херцеговине, Косова и Метохије и северне Албаније.

На том простору је била првобитна српска Илирија коју Римљани раширише преко целог Хелмског (Балканског) полуострва. Ту је и римска провинција Превала, центар обновљене српске државе после распада Римске империје. Превалу у средњем веку замењује банат Зета на чијем ужем подручју ће се поново, после пада свих српских земаља под Турке, појавити луча српске слободе - Црна Гора. У деветнаестом веку Црну Гору називали смо српском Спартом, а то није баш случајно упоређење. Са тих простора су Дорци дошли на Пелопонез и изградили Спарту. Приликом једне

прославе Матице Српске у Новом Саду, књаз Никола је послао телеграм ове садржине: "Српска Спарта - Српској Атини!"

Цетиње или Требиње, Рас или Призрен, само су предворја поносног града Сардоника. На томе простору се очувала најчистија српска традиција и непромењена античка народна ношња, неупоредиво најлепша на старом континенту. Стварајући своје нове државне установе Црна Гора је обнављала античке, па је тако очувала и титулу сердара, а то је звање ратног господара старих Аријеваца.

Лазо Костић писац књиге "Његош и антика" питао ме је о траговима антике у Његошевој Црној Гори па помену и перјанике. "Знаш ли Јоване откуда то потиче", питао ме је. Био је не мало изненађен када сам му показао слику шлема гардисте Александра Великог на коме су уграђена два места за перјанице.

Пошто је учени Немац Јохан Георг Кол посетио Црну Гору и владику Рада, написао је књигу о својим утисцима где за Његоша каже да му је Његош "у свему изгледао као неки коментар Омира."," Да су му Илијада и Одисеја биле најбоље упутство за разумевање схватања и живота у Црној Гори." Највећи део навика и обичаја код Црногораца имају у основи прастаре изворнике. То су навике и обичаји који су, вероватно, на овом древном словенско-грчком полуострву још давно пре Омира владали и какви су се овде, међу овим брдским и пастирским народима, или одржали још из времена Деукалиона или, са малим разликама, увек изнова обнављали. Ја мислим да би се могао за сваки потез који карактерише Црногорца наћи и одговарајући потез код Омирових јунака...Чак и у кроју и ношњи ових људи има сигурно много више прехришћанског него што то ми можемо да докажемо", пише Кол. Слично Колу мислио је и енглески државник Гледстон и многи други. Све су то докази о културно-историјском античком наслеђу које не би било могуће очувати да је на том простору било замене становништва.

ПОГОВОР

Књига **Античка Србија** је пета по реду књига др Јована И. Деретића. Прве две су пишчево издање у Француској: **Историја Срба, I том** (Ница, 1975) и **Историја Срба, II том** (Ница, 1977). У Америци су објављене такође две књиге: **Западна Србија,** Publisching International (Chicago, 1995) која је имала још два издања, и **Серби, народ и раса -Нова Вулгата,** Muzeon, Publisching International, (Chicago, 1996), друго издање "Глас Српски", (Бања Лука, 1998). У штампи је шеста књига од истог писца - **Арбанаси у Србији.**

Античка Србија представља до сада најкомплетније пишчево историјско дело и појављује се као темељ античке српске историје. Српској историјској школи и историји уопште, писац је дао научно дело утемељено на чињеницама и чврстим доказима. Ово дело отвара нове видике и гради путеве пред којима се налазе затечени протагонисти "званичне" историографије.

Макар колико желели да се скромно изразимо, принуђени смо ипак да кажемо да се овде не ради само о једној посебној књизи, виђењу историје или о значајном делу - она је све то и много више од тога. Заправо, ради се о комплетној реформи античке историје, класичне филологије и лингвистике. Књига се темељи на Библији и коначно разјашњава целокупни размештај земаља и народа из библијског времена. Зато је она граничник, прекретница, у историјској науци и то не само у националној историји Срба, него и у историји Европе и у историји уопште. Без обзира на националну или верску припадност, систем образовања или политичка убеђења, нико озбиљан убудуће неће моћи било шта да ради на пољу старе историје, лингвистике и филологије, а да не води рачуна о изнетим чињеницама у овој књизи.

Дело има улогу, поред осталог, и одбрану историје, где се она поново ставља на прво место међу наукама, те јој се враћа смисао истине какав је имала у античком времену. Овде се ради о потпуном ослобађању историје од робовања политичким, верским и културним интересима светских центара власти и моћи. Отворен јаз између исполитизоване историје 19. и 20. века и историје писане према чињеничном стању, врло је широк. Тај јаз није могуће премостити исконструисаним тезама. Једна од две историјске школе мора пасти. Победиће она која се темељи на чињеницама, а то је без имало сумње, српска историјска школа. Нордијска школа чека да се догоди неко чудо које ће спасити њено тумачење историјских токова, али га нема нити ће га бити.

Српска историјска школа је обновљена, после прекида од једног века, и за време од две деценије ишла је крупним корацима напред као да смо по неком нагону желели да надокандимо изгубљено време. Васкрс и препород српске историјске школе десили су се баш у време када су наши противници сматрали да су завршили посао и да се никада више нећемо појавити на историјској позорници. Тим пре што је, како су они мислили, и српска нација на ивици расула и пропасти. Захваљујући успесима ове школе, Србија је преузела вођство међу словенским земљама на пољу историје, археологије, митологије, лингвистике, филологије и библиологије.

Аутор

ЛИТЕРАТУРА

1. THE NEW ENGLISH BIBLE, Oxford University Press -Cambridge University Press, 1970.
2. SAMUELIS BOCHARTI: Geographia Sacra: I Pheleg, II Canaan, Cornelium Boutesteyn & Jordanum Luchtmans, Lugdunum, 1707.
3. EUSEBII PAMPHILI: Opera Omnia, J.-P. Migne, Paris, 1857.
4. STEPHANUS DE URBIBUS, Jacobi De Jonge, Amstel Đodami, 1678.
5. APPIANI ALEXANDRINI: De Historia Romanorum, Firmin Didot, Paris, 1877.
6. VENERABILIS BEDAE: Opera Omnia, J.-P. Migne, Paris, 1862.
7. QUINTUS RUFUS: The Life of Alexander the Great, Francis Saunders, London, 1690.
8. J.L. HURLBUT: Manuel of Biblical Geography, Rand & McNally, Chicago, 1887.
9. ARRIANUS FLAVIUS: Les guerres d'Alexandre, Louis Billaine, Paris, 1664.
10. PHILIP GROSSE: Assyria, Society for Prom. Christian Knowledge, London, 1852.
11. FILOSSENO LUZZATTO: Les Sanscritismes de la langue assyrienne, A. Bianchi, Padova,1849.
12. ZACHARIE MAYANI; Les Hyksos et le monde de la Bible, Payot, Paris, 1956.
13. GEORGES SMITH: The Historical Geography of the Ho Land, Hodderand Stoughton, London, 1895.
14. ZENAIDE RAGOZIN: The Story of Assyria, G.P. Putnams Sons, New York, 1887.

15. GERARDI JOANNIS VOSSII: Etymologicon Linguae Latinae, Regia Typographia, Neapoli, 1742.
16. VADIANUS JOACHIM: Epitome, Christopher Froschue,Tiguri, 1534.
17. EDWIN NORRIS: Assyrian Dictionary, Williams and Norgate, Edinburgh, 1884.
18. ZENAIDE RAGOZIN: The Story of Chaldea, G.P. Putnams Sons, New York, 1887.
19. JOHN DOWSON: A Classical Dictionary, Trubner, London, 1879.
20. LOUIS LEGER: Cyrilee et Methode, A. Franck, Paris, 1868.
21. ZENAIDE RAGOZIN: The Story of Media, Babylon and Persia, G.P. Putnams Sons, New York, 1891.
22. BONIFATIUS FISCHER: Novae Concordantiae Bibliorum Sacrarum Iuxta Vulgatam Versionem, Friedrich Fromman, Stuttgart-Bad Con. 1977.
23. GEORGE BARTON: Archaeology and Bible, American Sunday-School Union, Philadelphia, 1916.
24. GEORGES BARRIOS: Manuel d'archeologie, Auguste Picard, Paris, 1939.
25. ISAAC VOSSIUS: Opisculum, Richardi Chiswel, London, 1684.
26. VICTOR ANCESSI: Atlas geopgraphique et archeologique, P. Lethielleux, Paris, 1901.
27. ZENAIDE RAGOZIN: The Story of Vedic India, G.P. Putnams Sons, New York, 1895.
28. GEORGE SMITH: The Assyrian Eponym Canon, Samuel Bagster, London.
29. KTESIAS THE KNIDIAN: Indiaka, Ed. Soci. Press, Byculla, Bombay, 1882.
30. ERNEST DE BUNSEN: The Chronology of the Bible, Longmans-Green, London,1874.
31. EDWARD WELLS: An Historical Geography of the Old and New Testament, J.V. Vincent, Oxford, 1840.
32. KRISHNASWAMI AIYANGAR: Ancient India, Luzac, London, 1911.
33. FRANCOIS LENORMANT: La langue primitive de la Chaldee, Maisonneuve Paris, 1875.
34. JOACHIM MENANT: Manuel de la langue assyrienne, L'Imprimerie Nationale Paris, 1880.
35. JOSEPH MEDE: The Works, Richard Royston, London, 1672.
36. J.-G. DROYSEN: Histoire de l'hellenisme, Ernest Leroux, Paris, 1883.
37. FRANCOIS LENORMANT: De Populo Iavan, Journal des Savants, Aout 1882.
38. BLASIO UGOLINO: Thesaurus Antiquitatum Sacrarum, Joannem Herthz, Venezia, 1744.
39. HERODOTUS: The History, The University of Chicago Press, Chicago, 1987.
40. H. JEANMAIRE: Dionysos, Payot, Paris, 1970.
41. ЈОВАН И. ДЕРЕТИЋ: Историја Срба, II том, Издање пишчево, Ница, 1977.
42. POLYOEN: Les Stratagemes, Lyon, 1690 et 1770.
43. FREDERIC-GUILLAUME BERGMANN: Les Getes, Treuttel et Wurtz, Strasbourg, 1859.
44. PLINY: Natural History, Harvard University Press, Cambridge Mass., 1942.
45. ЈОВАН И. ДЕРЕТИЋ: Историја Срба, I том, Издање пишчево, Ница, 1975.
46. ZACHARIE MAYANI: La Fin du mystere etrusque, Maloin, Paris, 1970.
47. KAJ BIRKET-SMITH: Histoire de la civilisation, Payot, Paris, 1955.
48. JACQUE PIRENNE: Civilisations antiques, Albin Michel, Paris, 1951.
49. V. GORDON CHILDE: L'Aube de la civilisation europeenne, Payot, Paris, 1949.
50. ДРАГОСЛАВ СРЕЈОВИЋ: Лепенски Вир, Српска књижевна задруга, Београд,1969.
51. PAUL CLOCHE: Histoire de la Macedoine, Payot, Paris, 1960.
52. V, GORDON CHILDE: L'Orient prehistorique, Payot, Paris, 1953.
53. WILLIAM FOXWEEL ALBRIGHT: De lage de la pierre a la chretienite, Payot, Paris, 1951.
54. P. BOSCH-GIMPERA: Les Indo-Europeens, Payot, Paris, 1961.
55. ВЕЛИКА АРХЕОЛОШКА НАЛАЗИШТА У СРБИЈИ, Коларчев народни универзитет, Београд,1974.
56. V. GORDON CHILDE: L'Europe prehistorique, Payot, Paris, 1962.
57, РЕЉА НОВАКОВИЋ: Срби, ИПА "Мирослав", Земун, 1993.
58. АНЂЕЛИЈА СТАНЧИЋ-СПАЛИЋЕВА: Најстарији језик Библије, ИПА "Мирослав", Земун, 1994.
59. J. GABRIEL-LEROUX: Les premieres civilisations de la Mediterranee, Presses Universitaires de France, Paris, 1966.
60. V. GORDON CHILDE: The Aryans, Kegan, Trench, Trubner, London, 1926.
61. CHARLES ROLLIN: The Ancient History, Nafis & Cornish, New York, 1845.

62. GORDON CHILDE: The Danube in Prehistory, Clarendon Press, Orford, 1929.
63. РЕЉА НОВАКОВИЋ: Још о пореклу Срба, ИПА "Мирослав", Земун, 1992.
64. V. GORDON CHILDE: The Bronze Age, University Press, Cambridge, 1930.
65. ОЛГА ЛУКОВИЋ-ПЈАНОВИЋ: Срби народ најстарији, ИПА "Мирослав", Земун, 1994.
66. NICOLAS FRERET: Oeuvres completes, London, 1775.
67. MEMOIRES DE L'INSTITUT ROYAL DE FRANCE, Paris, 1815.
68. H.E.L. MELLERSH: The Destruction of Knossos, Weybright and Talley, New York, 1970.
69. RAVENNATIS ANONYMI: Geographia, Jordanum Luchtmans, Lugdunum, 1696.
70. CLAUDIUS PTOLEMAEUS: Geographia, Francesco Berlinghieri, Florence, 1482.
71. J.G-D. CLARK: Prehistoire de l'humanite, Payot, Paris, 1962.
72. GUSTAVE GLOTZ: La civilisation egeenne, La Renaissance du Livre, Paris, 1928.
73. МИЛАН БУДИМИР: Са балканских источника, Српска књижевна задруга, Београд,1969.
74. A. HENRY SAYCE: The Hittites, The Religious Tract Society, Oxford, 1890.
75. JOSEPHUS FLAVIUS: The Works, Richard Sare, London, 1709.
76. WILLIAM RAMSAY: Asianic Elements in Greek Civilisation, John Murray, London,1927.
77. ALFRED MAURY: Les Getes, Journal des Savants, Avril, Mai, Juin 1869.
78. SANCTI EUSEBIUS HIERONYMUS: Opera Omnia, J.P. Migne, Paris, 1883.
79. ERNEST ROSENMULLER: The Biblical Geography of Central Asia, Thomas Clark, Edinburgh, 1886.
80. ALBERT T. CLAY: Light on the Old Testament From Babel, The Sunday School Times, Philadelphia, 1907.
81. GEORGE ADAM SMITH: The Historical Geography of the Holy Land, Hodder and Stoughton, London, 1895.
82. ELIJAH BARROWS: Sacred Geography, American Tract Society, New York.
83. ORIGENES: The Writings, T. & T. Clark, Edinburgh, 1849.
84. PHILIP GOSSE: The Ancient and Modern History of the Rivers of the Bible, G. Cox, London,1850.
85. ANDRE PARROT: Babylon and the Old Testament, Philosophical Library, New York, 1958.
86. STRABON: Geographie, De l'Imprimerie Imperiale, Paris, 1805,
87. RENE GROUSSET: Histoire de l'Armenie, Payot, Paris, 1947.
88. MARII BROSSET: Collection dhistoriens armeniens, Imprimerie de l'Academie Imperiale, S. Petersbourg, 1874.
89. LUCIAN: Works, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1979.
90. VICTOR DURUY: Histoire des Grecs, Librairie Hachette, Paris, 1887.
91. JOACHIM MENANT: Elements du syllabaire Heteen, Memoire de l'Institut National de France, Paris, 1892.
92. ABEL JURET: Vocabulaire Etymologique de la langue hittite, Universite de Strasbourg, Limoges, 1942.
93. JOHN GARSTANG: The Hittite Empire, Constable and Co. London, 1929.
94. LES HISTOIRES ET CHRONIQUES DU MONDE, Michel de Voscosan, Paris, 1561.
95. EDOUARD DHORME: Les religions de Babylonie et d'Assyrie, Presses Universitaires de France, Paris, 1945.
96. RENE DUSSAUD: Les religions des Hittites, des Hourrites, des Pheniciens et des Syriens, Presses Univ. de France, Paris, 1945.
97. JOSEPH VENDRYES, E. TONNELAT, B.O. UNBEGAUN: Les religions des Celtes, des Germains et des Slaves, Presses Universitaires de France, Paris, 1948.
98. LEOPOLD MESSERSCHMIDT: The Hittites, David Nutt, London, 1903.
99. AUSTINE WADDELL: The Phoenicien Origin of Britons, Scots and Anglo-Saxons, Williams and Norgate, London, 1925.
100. GEORGES PERROT and CHARLES CHIPIEZ: History of Art in Sardinia, Judea, Syria and Asia Minor, Chapman and Hall, London, 1890.
101. MILLER BURROWS: The Dead Sea Scrolls, The Viking Press, New York, 1955.
102. HYDE CLARKE: Translations of the Royal Historical Society, Royal Historical Society, London, 1877.

103. LOUIS DELAPORTE: Les Hittites, La Renaissance du Livre, Pans, 1936.
104. JOHN CAMBELL: The Hittites, John Nimmo, London, 1891.
105. J.C. PRICHARD - R.G. LATHAM: The Eastern Origin of the Celtic Nations, Houlston and Wright, London, 1857.
106. PAUL PEZRON: Antiquite de la nation et de la langue des Celtes, Prosper Marchand, Paris, 1703.
107. THEOPHILE LA TOUR - DAUVERGNE - CORRET: Origines gauloises, Tavernier, Paris, 1802.
108. SIMON PELLOUTIER: Histoire des Celtes, Quillau, Paris, 1771.
109. WILLIAM BETHAM: Etruria - Celtica, Philip Dixon Hardy, London, 1842.
110. DIODORUS OF SICILY: History, Harvard University Press, Cambridge U.S.A, 1968.
111. THE CAMBRIDGE ANCIENT HISTORY, Cambridge University Press, Cambridge, 1971.
112. M. DAVEZAC: Le Ravennate, Jean Gravier, Rouen, 1888.
113. ACADEMIE DES INSCRIPTIONS ET BELLES-LETTRES: Comptes Rendus, Imprimerie Nationale, Paris, 1882.
114. DONALD KAGAN: Problems in Ancient History, The Macmillan, New York, 1968.
115. H.G. WELLS: The Outline of History, Garden City, New York.
116. JOHN V.A. FINE: The Ancient Greeks, Harvard University Press, Cambridge U.S.A, 1983.
117. ROBERT GORDON LATHAM: The Natural History of the Varieties of Man, John Van Voorst, London, 1850.
118. DIONYSIUS HALICARNASSUS: The Roman Antiquities, Harvard University Press, Cambridge U.S.A, 1968.
119. JOSHUA WHATMOUGH: The Dialects of Ancient Gaul, Harvard University press, Cambridge U.S.A, 1970.
120. CORNELIUS TACITUS: Histories and Annals, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1962.
121. SILIUS ITALICUS: Punica, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1961.
122. MARCUS TERENTIUS VARRON: De Lingua Latina, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1967.
123. PHILON DE ALEXANDRIA: On the Creation, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1962.
124. CAIUS JULIUS CAESAR: Gallico Bello, William Heinemann, London, 1966.
125. JEAN MARKALE: Celtic Civilization, Gordon and Cremonesi, London, 1978.
126. HUGH HENCKEN: Tarquinia and Etruscan Origins, Frederick Praegar, New York, 1968.
127. ROBERT GORDON LATHAM: Opuscula, Williams & Norgate, London, 1860.
128. NANCY K. SANDARS: The Sea Peoples, Thames and Hudson, London, 1985.
129. ЉУБОМИР КЉАКИЋ: Ослобађање Историје I, Архив Кљакић, Београд,1993.
130. SINCLAIR HOOD: The Minoans, Praeger Publishers, New York, 1971.
131. FRANCOIS LENORMANT: The Beginning of History, Charles Scribners Son, New York, 1882.
132. HENRY DARBOIS DE JUBAINVILLE: Les premiers habitants de l'Europe, J.B. Dumoulin, Paris, 1877.
133. HESYCHIUS: Lexicon, Samuelem Luchtmans, Lugduni Batavorum, 1746.
134. ANTOINE MEILLET: Introduction a letude comparative des langues indo-europeenes, Hachette, Paris, 1908.
135. ANTOINE MEILLET et MARCEL COHEN: Les langues du monde, C.N.R.S., Paris, 1952.
136. LOUIS RENOU: Civilisations, peuples et mondes, Lidis, Paris, 1966.
137. PIERRE JOUQUET, EDOUARD DHORME, JACQUES VANDIER, ANDRE AYMARD, GEORGES CONTENAU, FERNAND CHAPOUTHIER, ANDRE GROUSSET: Les premieres civilisations, Presses Universitaires de France, Paris, 1950.
138. LOUIS RENOU: Anthologie sanskrite, Payot, Paris, 1947.
139. R.P. GUERIN SONGEON: Histoire de la Bulgarie, Nouvelle Librairie Nationale, Paris, 1913.
140. ULYSSE CHEVALIER: Repertoire des sources historiques, S.A. D'Imprimerie Montbeliardaise, Montbeliar, 1903.
141. GIANANTONIO BOMMAN: Storia Civile ed Ecclesiastica della Dalmazia, Croazia e Bosna, Venezia, 1775.

142. ALFRED ROUSSEL: La religion dans Homere, Jean Maisonneuve, Paris, 1914.
143. RENE GROUSSET: L'Empire des steppes, Payot, Paris, 1948.
144. JAMES GEORGE FRAZER: Adonis, Paul Geuthner, Paris, 1921.
145. A. BOUCHE-LECLERCQ: Histoire des Seleucides, Ernest Leroux, Paris, 1913.
146. DOM MARTIN BOUQUET: Recueil des historiens, Victor Palme, Paris, 1869.
147. PAULUS OROSIUS: Opera Omnia, Biverii et Havercampi, Paris, 1846.
148. AMMIEN MARCELLIN: Histoire, Firmin Didot, Paris, 1869.
149. GEORGIUS CEDRINUS: Compendium Historiarum, Turnolti, Belgium, 1826
150. FREDERIC-GUILLAUME BERGMANN: Les Scythes, H.W. Schmidt, Halle 1860.
151. JOANNIS SCHOLASTIC: Opera, J.-P. Migne, Paris, 1860.
152. COSMA PRAGENIS: Chronicon, J.-P. Migne, Paris, 1894.
153. COSMA INDICOPLEUSTA: Topographia, J. P. Migne, Paris 1860.
154. ERNEST LAVISSE, ALFR. RAMBAUD: Histoire generale, Armand Colin. Paris, 1893.
155. POMPONIUS MELA: Oeuvres completes, J. J. Dubochet, Paris, 1845.
156. ANDRE AYMARD: Etudes d'histoire ancienne, Presses Universitaires de France, Paris,1967.
157. HENRI HUBERT: Les Celtes et la civilisation celtique, Albin Michel, Paris, 1974.
158. ETTORE PAIS: Histoire romaine, Presses Universitaires de France, Paris, 1926.
159. JULES MICHELET: Histoire romaine, Calmann Levy, Paris, 1883.
160. NICILAE IORGA: Histoire des Roumains, LAcadcmie Roumaine, Bucarest, 1937.
161. МАРИН С. ДРИНОВ: Бугарска и Славианска Историа, Државна Печатница, Софиа, 1909
162. BERTHOLD-GEORG NIEBUHR: Histoire romaine, Louis Hauman, Bruxelles, 1830.
163. SAMUEL CROSS: Les civilisations slaves a travers les siecles, Payot, Paris, 1955.
164. JOHN KITTO: Scripture Lands, Bell & Daldy, London, 1873.
165. ANDRE MAZON: Catherine II, historienne de la Russie medievale, Compterendus de l'Academie des Inscriptions, Henri Didier, Paris, 1944.
166. ANTOINE MEILLET: Trois conferences sur les Gatha de l'Avesta, Paul Geuthner, Paris, 1925.
167. CAMILLE JULLIAN: Notes gallo-romaines, Revue des Etudes Anciennes, Paris, 1901.
168. A. CUNY: Questions greco-orientales, Revue des Etudes Anciennes, Paris, 1922.
169. РАДИВОЈЕ ПЕШИЋ: Трагом аутохтоности Словена на Балкану, Catena Mundi, страна 888.
170. PIERRE DAUNOU: Cours detudes historiques, Firmin Didot, Paris, 1842.
171. SAMUEL BIRCH: Records of the Past, Samuel Bagster, London, 1873.
172. HENRY DARBOIS DE JUBAINVILLE: La litterature celtique, Ernest Torin, Paris,1883.
173. A.H. SAYCE: Record of the Past, Samuel Bagster, London, 1888/1892.
174. ADAMI SCOTI: Chronicon, Patrologiae J.-P. Migne, Paris, 1855.
175. DION CASSIUS: Histoire romaine, Firmin Didot, Paris, 1848/1889.
176. СЕРГЕИ СОЛОВИЕВ: Историа России Издатељство Социаљно-Економическои Литератури, Москва, 1959.
177. A. CUNY: Questions greco-orientales, Revue des Etudes Anciennes, Paris, 1926.
178. РЕЉА НОВАКОВИЋ: Срби и Рајске реке, ИПА "Мирослав", Земун, 1995.
179. В.Ф. КРИВЧИК, Н.С. МОШЕИКО: Старославианскии иазик, Вишеишиа Школа, Минск, 1974.
180. ЈОВАН И. ДЕРЕТИЋ: Западна Србија, Publishing International, Chicago, 1995.
181. ALEXANDER CUNNINGHAM: The Ancient Geography of India, Bhartiya Publishing House, Varanasi, 1975.
182. AUGUSTE JARDE: La formation du peuple grec, La Renaissance du Livre, Paris, 1920.
183. RERUM HUNGARICARUM, Ioannis Pauli Kravs, Vindobona, 1748.
184. CARL SCHUCHHARDT: Schliemanns Discoveries of the Ancient World, Avenel Books, New York, 1979.
185. FREDERIC-GUILLAUME BERGMANN: De linfluence exercee par les Slaves sur les Scandinaves dans lantiquite, Camille Decker, Colmar, 1867.
186. J. HALEVY: Quelques observations sur lorigine de l'alphabet phenicien, Academie des Inscriptions et

Belles-Lettres, Comptes rendus des seances de lannee 1873, Tom I, Imprimerie Nationale, Paris, 1874.
187. RAOUL-ROCHETTE: Recherches sur les monuments cyclopeens, Journal des Savants, Mars 1843, Paris, 1843.
188. АЛЕКСЕИ ДЕМЕНТЕВ: Сборник задач и упражнении по старославианскому иазику, Просвешчение, Харков, 1974.
189. SVETISLAV BILBIJA: Staroevropski jezik i pismo Etruraca, The Institute of Etruscan Studies, Chicago, 1984.
190. SVENTON BILBIJA: The Mummy of Zagreb, The Institute of Etruscan Studies Chicago, 1989.
191. LOUIS COUSIN: Histoire de Constantinopole, Damien Faucault, Paris, 1672.
192. JOANNIS ZONARAE: Historica Annalum, Patrologiae, Migne, Paris 1864.
193. DOMINIK MANDIC: Hrvati i Srbi, dva stara različita naroda, K.H.R., Barcelona 1971.
194. DOM MAVRO ORBINI: Il Regno degli Slavi, Pesaro 1601.
195. HERMANNUS CONTRACTUS: Chronicon, Patrologiae, Migne, Paris 1881.
196. EKKEHARDI URAUGIENSIS: Chronicon, Patrologiae, Migne, Paris 1881.
197. AIMOINI FLORIACENSIS: Historiae Francorum, Patrologiae, Migne,Paris 1880.
198. JOANNIS CINNAMUS: Historiae, Patrologiae, Migne, Paris 1864.
199. LAONICUS CHALCOCONDYLAE: Historiae, Patrologiae, Migne, Paris 1866,
200. E. PRICOT DE SAINTE-MARIE: Les Slaves Meridionaux, Armand Lechevalier, Paris 1874.
201. CAROLI DU FRESNE DU CANGE: Illyricum Vetus & Novum Historia, Haeredum Royerianorum, Posonii 1746.
202. Епископ НИКОДИМ МИЛАШ: Православна Далмација, А. Пајевић, Нови Сад 1901.
203. КОНСТАНТИН ЈИРЕЧЕК: Историја Срба, Научна књига, Београд 1952.
204. FRANCIS PREVEDEN: History of the croatian people, Philosophical Librery, New York 1955.
205. EGINHARDI abbatis: Chronicon, Patrologiae, Migne, Paris 1864.
206. NICOLAUS III GRAMATICUS: Epistola synodalis, Patrologiae, Migne Paris (Tom.119, Pag. 877-880)
207. LOUIS LEGER: Cyrillee et Methode, A. Franck, Paris 1868.

Речник мање познатих речи

Брије: cuirasse fr., armour Eng.
Веда: scientia lat., connaissance fr., knowledge Eng.
Ведење: *'(:", dogma lat.
Ведосан: erudit fr., learned Eng.
Ведосник: l'erudit fr., erudits Eng.
Ведосно: d'une maniere erudite fr., in an erudite manner Eng.
Ведост: erudition fr., erudition Eng.
Веледа: pythie fr., pythia Eng. Девојка која је у име једног од великих богова давала пророчанства.
Временик: chronique fr., chronicle Eng.
Гвозд: pointe de lance fr., spear-head Eng.
Дегба: contradiction fr., contradiction Eng.
Делор: auteur fr., author Eng.
Дивонија: mythologie fr., mythology Eng.
Земљони: geometrique fr., geometrical Eng.
Иноречно: allegorique fr., allegoric Eng.
Исход: exode fr., Exodus Eng. Исход Јевреја из Мисира.
Катунство: transhumance fr., transhumance Eng.
Месиво: magma, pate fr., dough Eng.
Местоими: noms topographiques fr., topographical names Eng.
Обеза: diademe fr., diadem, coronet Eng.

Ордија: l'armee fr., army Eng.
Пареда: божанство нижег реда чији се обред припаја божанству вишег реда. Сваки од великих богова је имао и своју пареду.
Писмена: Код слова и бројева имамо њихову писану и гласовну вредност.
Повест: делимична историјска грађа, збир података о неком догађају у одређеном времену.
Повед: roman fr., novel Eng.
Прелик: corruption (sens figure) fr., corrupt Eng.
Преличено: corrompu (sens figure) fr., corrupt Eng.
Риста: такмичење у брзини и спретности.
Ростра: истурени оштри део на лађи у виду рога.
Сарис: дугачко копље валанке (фаланге).
Сатва: x., parrainage fr., sponsorship Eng.
Сатвар: m., repondant, garant, parrain fr., sponsor Eng.
Сквозје: travers fr., fault Eng.
Скута: велики штит за цело тело.
Словесник: l'intellectuel fr., intellectuel Eng.
Словест: intelligence fr., inteligence Eng.
Статма: etape fr., stage Eng.
Стен: место заштићено од сунца.
Стони: capital fr., capital, principal Eng.
Сугуб: excessif fr., excessive, undue, intemperate Eng.
Сугубо: excessivement fr., excessively Eng.
Суиме: synonyme fr., synonymous Eng.
Суперник: emule fr., emulator Eng.
Сура: сунце стилизовано у виду руже.
Суперство: competition fr., competition, contest Eng.
Тарг: protecteur fr., protector Eng.
Тема: број од десет хиљада или од десет година.
Тистла: окићена грана дрвета са којом су махали у Баковом обреду, нарочито при игрању.
Трута: troupe fr., troop Eng.
Тумба: douve, fosse fr., moat, ditch Eng.
Тур: врста бика.
Числени: numerique fr., numerical Eng.
Шаст: marche fr., march Eng.
Шаствовати: marcher fr., to march Eng.

ВРЕМЕНИК

Камено доба, обухвата време до 10 000. г. п.н.е.

Прасрпско доба, од 10 000. до 4000. г. п.н.е.

Ратарство, од 10 000. до 5500. г. п.н.е. и

Стајство, од 5500. до 4000 г. п.н.е.

Древносрпско доба, од 4000. до 2000, г. п.н.е. Ово доба се поклапа са раздобљем Иметства.

Српско доба, од 2000. г. п.н.е до 1000. г. н.е. Ово доба делимо на девет раздобља:

1. Првог царства 2000 -1325. г. п.н.е,
2. Другог царства 1325 - 815. г. п.н.е,
3. Карановића или Македонско 815 - 320. г. п.н.е,
4. Панцарства 324 - 50. г. п.н.е,
5. Римско време 50. г. п.н.е. - 235. г. н.е,
6. Илирско време 235 - 490. г. н.е.
7. Свевладовића 490 - 640. г. н.е.,
8. Светимировића 640 - 794. г. н.е. и
9. Оштривојевића 794 -1000. г. н.е.

Србо-Словенско доба, 1000 -1500. г. н.е. Ово доба делимо на четири раздобља:
1. Оштривојевића 1000 - 1171. г,
2. Немањића 1171 -1371. г,
3. Јаблановића 1371 - 1443. г. и
4. Хранића 1443 - 1500. г.

Словенско доба, од 1500. године.

ЦИП - Каталогизација у публикацији Библиотека Матице српске, Нови Сад

936.7 949.711".../11"

ДЕРЕТИћ, Јован И.
Античка Србија / Јован И. Деретић ; [карта Љубиша Гвоић].
- Темерин: Југо-ПИРС, 2000 (Нови Сад : Картон Повез). 295 стр., [25] стр.
с таблама : илустр.; 25 cm

Тираж 1000. - Предговор / Радојица Сворцан: стр.1. - Библиографија: стр. 285-292.

а) Србија - Историја - 6 в. пре н.е - 12. в.